

TRATAMENTUL

MO HAYDER

MO HAYDER

TRATAMENTUL

Original: *The Treatment* (2001)

Traducerea din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2012

1.

(17 iulie)

După ce văzu ce era de văzut, inspectorul detectiv Jack Caffery, de la Echipa de Investigații Criminale din sudul Londrei, pe scurt AMIT, acceptă că, din tot ce văzuse la Brixton în acea seară noroasă de iulie, comportamentul mulțimii îl șocase cel mai mult.

Se aflau acolo când el ieși din casa familiei Peach – vreo douăzeci și mai bine de oameni, unii dintre ei cu glugi pe cap, risipiți pe peluzele caselor învecinate, ignorând marcajele poliției, pe spectatori, apoi pe oamenii poliției. Unii, cu gurile căscate. Alții, cu respirația grea. Toți îl priveau în ochi, ca și cum ar fi știut ce se petrecuse în casă. Da, ca și cum i-ar fi distrat pe-ascuns felul în care el însuși reacționase, văzând locul crimei. De modul atât de neprofesional în care el interpreta lucrurile în nume personal.

Mai târziu, trebui să accepte că manifestările mulțimii nu erau decât un reflex psihologic, că ei nu puteau să-i radiografieze gândurile, că nu ar fi putut ști ce li se întâmplase celor din familia Peach, dar chiar și așa vederea oamenilor îi ridicase un nod în gât. Se opri la capătul aleii să-și scoată costumul de protecție și să-l înmâneze unui ofițer legist. Apoi își puse încălțămintea lăsată dincolo de banda care marca locul crimei, și înaintă prin stolul de păsări de pe trotuar, care se ridicară fâlfâindu-și aripile de culoarea petrolului.

•

Parcul Brockwell – un imens triunghi isoscel, cârpit din petice de pădure și iarbă, cu vârful spre stația de metrou Herne Hill – se întindea pe o lungime de circa un kilometru și jumătate la granița dintre două părți foarte diferite ale Londrei. La vestul său, mahalalele din Brixton – unde, în unele dimineți, angajații primăriei trebuiau să arunce nisip pentru a

zvânta bălțile de sânge – și, către est, Dulwich, cu pensiunile sale inundate de flori și cu ferestre imense, de care cu siguranță John Sloane s-ar fi îndrăgostit[1]. Donegal Crescent se răsfăța vizavi de parcul Brockwell, într-o parte ancorat de un local care avea lacătul pe ușa de la intrare, iar în cealaltă de o dugheană ținută de un indian. Era un cvartal liniștit de case deținute de primărie, rânduri de case la modă în anii 1950, cu terase neacoperite, fără pomi pe peluza din față, cu uși ciocolatii. Pe terenul din fața acestor case se afla un maidan de forma unei potcoave, unde se hârjoneau cu bicicletele, prin iarba tunsă, copiii locului. Caffery era de părere că membrii familiei Peach ar fi putut considera că sunt în siguranță având acele vecinătăți.

Din nou în cămașă, după ce abandonă costumul de protecție, binecuvânta aerul proaspăt de afară. Își rulă o țigară și se îndreptă către ofițerii aflați lângă mașina Unității de Comandă a Departamentului Științific. Ei tăcură când îl văzură apropiindu-se și știu ce gândeau. Nu trecuse cu mult de treizeci de ani, adică nu era un trăpaș trecut prin războaie, cu răni acoperite de grade și stele, însă mulți dintre ofițerii din sudul Londrei știau cine este. „Un rebel din Poliția Metropolitană”, îl etichetase *Police Review*. Știa că este respectat de oamenii legii și i se părea cam straniu. „De-ar fi știut întreg adevărul”. Speră să nu observe nimeni cum îi tremurau mâinile.

— Ei bine? Își aprinse țigara și se uită la sacul de plastic cu probe, pe care-l ținea în brațe un tânăr ofițer. Cu ce te lauzi?

— Am găsit chestiile astea în parc, domnule, la circa 20 de metri în spatele casei familiei Peach.

Caffery luă punga și o răsturnă cu atenție. Era un pantof sport Nike, pentru copii, care-i încăpea cu ușurință în palmă.

— Cine l-a găsit?

— Câinii, domnule.

— Și?

— Au pierdut urmele. La început aveau o urmă bună, foarte bună.

Un sergent îmbrăcat în cămașa albastră a unității, care se

ocupa de câinii-detectivi, stătea ca pe ace, arătându-i parcul întrezărit peste acoperișul caselor, pătând cerul cu liziera sa întunecoasă.

— Ne-au tras pe aleea care duce în vestul parcului – dar, după aproape un kilometru, nu au mai simțit urma. Se uită cu ciudă la cerul înserat. Și nici nu mai e lumină acum.

— Așa e. Cred că trebuie să vorbim la Departamentul de Patrulă Aeriană.

Caffery îi returnă pantoful ofițerului legist.

— Ar trebui să-l pui într-o pungă în care să-l protejezi de umezeală.

— Pardon?

— E sânge pe el. Nu vezi?

Ofițerii din Unitatea de Comandă a Departamentului Științific aprinseră reflectoarele, inundând cu lumină casa familiei Peach și pomii parcului din apropiere. În grădina din față, legiștii în costume de cauciuc albastru cercetau meticulos peluza, adunând cu atenție toate resturile, iar dincolo de banda de marcaj stăteau vecinii în grupuri, privind șocați, fumând și vorbind în șoaptă. Se opreau doar pentru a se strânge în jurul detectivilor AMIT, îngropându-i în întrebări. Presa era și ea acolo. Tot mai nerăbdătoare.

Caffery stătea lângă mașina Unității de Comandă și privea casa. Era o casă cu două nivele și cu terasă, cu fațadă grunjoasă, o antenă de satelit pe acoperiș, cu rame de aluminiu la ferestre și cu un covoraș scămoșat la ușa din față. Fiecare fereastră avea perdele brodate, iar draperiile erau trase.

Nu-i văzuse pe cei din familia Peach, sau ceea ce mai rămăsese din ea, decât după incident, însă i se părea că-i cunoaște. Sau, cel puțin, cunoștea categoria aceasta de oameni. Nu era niciun motiv pentru care părinții – Alek și Carmel – să le devină simpatici celor din echipa de investigație. Erau amândoi bețivi, șomeri, iar Carmel Peach îi înjurase pe paramedicii care o transportau la ambulanță. Caffery nu-l văzuse pe băiatul lor de nouă ani, Rory, singurul lor copil. Atunci când ajunsese el la fața locului, ofițerii

răscoliseră deja casa, încercând să dea de urma băiatului – prin dulapuri, prin pod, chiar și după panourile cu care era placată baia. Descoperiră o urmă aproape insesizabilă de sânge pe blatul bufetului din bucătărie, iar geamul ferestrei din spate era spart. Caffery percheziționă cu o echipă de ofițeri o proprietate părăsită, la două case distanță, strecurându-se pe burtă printr-o crăpătură din ușa din spate, cu lanternele în dinți, ca într-un roman cu superspioni pentru adolescenți. Nu găsiră decât obișnuitele culcușuri improvizate de cei fără adăpost. Niciun semn de viață. Și nici urmă de Rory Peach. Faptele în sine erau suficient de grave, iar pentru Caffery totul părea predestinat să-i reamintească propriul trecut. „Nu lăsa ca amănuntele astea să devină o problemă, Jack, nu le lăsa să devină propria ta problemă."

— Jack? Lângă el apăru deodată inspectorul detectiv-șef Danniella Souness. Ești bine, copile?

Se uită în jur.

— Danni, Doamne, ce bine că ești aici.

— Ce ai pe față? Ești murdar ca un dos de cățea.

— Mulțam, Danni.

Își șterse fața și se întinse.

— Sunt în tura de la miezul nopții.

— Ce-a spus poliția despre asta? Făcu un gest către casă. Lipsește o mașinuță din garaj, nu? Rory?

— Da. Suntem pe punctul să pornim războiul, are doar nouă ani.

Souness pufni și-și scutură capul. Era solidă, avea 1,60 metri înălțime și vreo 80 de kilograme îmbrăcată și purtând ghete bărbătești, cum obișnuia. Cu părul tăiat drept și cu pielea ei roz-albă, de scoțian neaoș, semăna mai degrabă cu o adolescentă îmbrăcată pentru prima înfățișare la Curte decât cu un inspector de poliție de 49 de ani. Ea își lua meseria foarte în serios.

— Bine, echipa de investigatori a trecut pe-aici?

— Nu știm încă dacă a murit cineva. Dacă nu avem un cadavru, nu chemăm nici echipa de investigatori.

— Uau, pișăcioși leneși.

— Poliția locală a căutat prin casă și nu l-a putut găsi. În parc sunt echipele de polițiști și câinii, iar divizia aeriană ar trebui să fie pe drum.

— De ce crezi că e în parc?

— Toate casele astea sunt cu spatele la parc. Arătă către ramurile care se ridicau peste acoperișuri. Avem un martor care a văzut ceva îndreptându-se de la casa cu numărul 30 către copaci. Ușa din spate este deschisă, gardul are o gaură, iar băieții au găsit un pantof de sport în parc.

— Bine, bine, m-ai convins.

Souness își încrucișa brațele la piept și se întoarse pe călcâie, măturându-i cu privirea pe oamenii din serviciul tehnic, pe fotografi și pe ofițerii diviziei de criminalistică. Pe treptele de la intrarea casei de la numărul 30, un cameraman își controla centura cu baterii, așezând greoiul său aparat Betacam într-o cutie.

— Seamănă cu decorul unui film de mâna a șaptea.

— Oamenii vor să lucreze peste noapte.

— Și ce-i cu ambulanța? Cea care aproape că a dat peste mine pe șosea?

— A, da – aceea era mama. Ea și soțul au fost transportați la King's. Ea va supraviețui, dar el nu are nicio speranță. Unde a fost lovit – Caffery își duse mâna la ceafă – l-a dat de-a dura.

Privi peste umăr, apoi se aplecă puțin, apropiindu-se de ea și coborându-și vocea:

— Dani, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ținem departe de presă, câteva informații pe care nu am vrea să le vedem prin tabloide.

— Ce informații?

— Că nu este o răpire pentru custodie. Este copilul lor – nu există foști soți la mijloc.

— Un *tigru,* cumva?

— Nu e nici *tigru.*

Tigrii erau numiți răpitorii care cereau răscumpărare, dar familia Peach nu făcea parte din liga celor care ar fi putut fi extorcați de bani.

— Și oricum, adăugă Caffery, dacă ții cont de ceea ce s-a

întâmplat, vei vedea că lucrurile nu sunt foarte clare.

— Ce vrei să spui?

Caffery se uită împrejur la jurnaliști și la vecinii familiei Peach.

— Știi ce? Hai în mașină. O împinse ușor de la spate pe Souness. Nu vreau să tragă cineva cu urechea.

— Bine, hai.

Se strecură în mașina Unității de Comandă, iar Caffery o urmă, prinzând marginea de sus și aruncându-se înăuntru. Hârlețe, mașinării de tăiat și plăci de aluminiu jivrat atârnau pe ziduri, și un frigider unde erau păstrate probele colectate torcea liniștit într-un colț de mașină. Jack închise ușa, trase cu piciorul un scaun și i-l dădu ei. Se așeză și el în fața ei, cu picioarele desfăcute, cu coatele pe genunchi, privind-o cu atenție.

— Ce?

— Am aflat ceva aiurea.

— Ce?

— Tipul a stat mai întâi cu ei.

Souness se încruntă, lăsându-și bărbia în jos, ca și cum nu ar fi fost sigură de seriozitatea lui.

— A stat cu ei?

— Da, așa e. Pur și simplu, și-a pierdut vremea pe-aici. Pentru vreo trei zile. Ei erau legați aici – cu cătușe – fără apă sau mâncare. Sergentul-detectiv Quinn crede că, dacă ar mai fi trecut vreo 12 ore, sigur murea unul dintre ei.

El își ridică sprâncenele:

— Cel mai nasol, mirosul.

Souness își rostogoli ochii.

— O, ce drăguț!

— Apoi sunt porcăriile mâzgălite pe pereți.

— Iisuse… Souness se lăsă puțin în spate, prinzându-și obrajii cu palmele. Pare să semene cu căcatul din Maudsley…

El încuviință.

— Mda… Dar nu poate fi prea departe – parcul este păzit acum. Nu va trece mult și-l vom prinde.

Se ridică să iasă din microbuz.

— Jack? Souness îl opri. De fapt ești îngrijorat de altceva.

El făcu o pauză lungă, privind la podeaua mașinii, ținând mâna la ceafă. Era de parcă ea s-ar fi aplecat și i-ar fi examinat mintea la microscop printr-o fereastră tăiată în țeastă. Se plăceau, el și Souness, nu prea știau de ce, dar era un parteneriat care-i făcea să se simtă bine. Cu toate acestea, mai erau și lucruri pe care prefera să nu i le spună.

— Nu, Danni, murmură el în cele din urmă, refăcând nodul la cravată, fără a dori să audă cât de multe bănuia ea în legătură cu frământările lui. Hai să dăm o raită prin parc, nu vrei?

Afară, noaptea se lăsase pe Donegal Crescent. Luna plutea roșie pe cer, puțin peste linia orizontului.

•

În zona din spatele Donegal Crescent, parcul Brockwell părea să se întindă pe mulți kilometri în zare. Costișele sale erau, mai degrabă, aride, în afara câtorva copaci scheletici, în mare parte fără frunze, dar cu un pâlc de arbuști exotici pe culme. Pe panta vestică, însă, pe o suprafață cât patru terenuri de fotbal, copacii creșteau unu-ntr-altul: bambus, mesteacăn argintiu, fagi și nuci spanioli se îmbulzeau în jurul a patru bălți puturoase, aspirând apa din solul mlăștinos. Țesătura vegetală din jurul acelor copaci semăna cu o junglă, iar vara bălțile păreau să fiarbă în clocot.

La 8:30 în acea seară, cu doar câteva minute înainte ca parcul să fie înconjurat de poliție, nu departe de bălțile cu pricina, se afla un bărbat singuratic, târșâindu-și picioarele printre copaci, cu o privire preocupată. Roland Klare ducea o existență retrasă, de sihastru – cu stări proaste de spirit și cu perioade de letargie – iar uneori, în funcție de toane, strângea obiecte de prin gunoaie. Rudă umană a gândacului de bălegar, pentru Klare nimic nu era de aruncat sau imposibil de salvat. Cunoștea parcul bine și deseori hălăduia prin zonă, scurmând cutiile de gunoi sau cercetând după resturi pe sub băncile din parc. Oamenii îl lăsau în pace. Purta părul lung, aproape ca o femeie, și târa după el un miros insuportabil. Un miros cunoscut, de haine murdare și urină.

Stătea acum cu mâinile vârâte în buzunare și se holba la obiectul aflat la picioarele sale. Era un aparat de fotografiat. O cameră Pentax. Veche și hărtănită. O ridică și îi examină cu atenție gradul de uzură, ținând-o aproape de ochi pentru că era tot mai întuneric. Roland Klare dusese alte patru sau cinci aparate în apartamentul său, printre obiectele recuperate de prin gunoaiele reciclabile. Avea chiar și bucăți și piese din echipamentul folosit pentru developare. Puse repede aparatul Pentax în buzunar și-și târșâi picioarele prin zonă, cercetând grămezile de frunze. Dimineață fusese o rupere de nori, dar după aceea soarele bătuse tăpșanul toată după-amiaza, iar firele de iarbă erau acum uscate până la rădăcină.

Doi pași mai încolo era zvârlită o pereche roz de mănuși mari, pe care le strecură alături de aparatul de fotografiat. Continuă o vreme să meargă prin întunericul tot mai profund. Nu merita să păstreze mănușile de cauciuc, decise el după ce le examină sub un stâlp de iluminat de pe stradă. Prea uzate. Le aruncă într-o grămadă de gunoi pe Railton Road. Dar aparatul de fotografiat?! Un aparat foto nu putea fi aruncat așa, cu una, cu două.

•

Era o seară liniștită pentru India 99, elicopterul Squirrel cu două motoare care se ridică de pe aeroportul din Lippits Hill. Soarele apusese, iar căldura și perdeaua joasă de nori le dădeau dureri de cap echipei aeriene de sprijin. Atinseseră cele 12 obiective stabilite pentru unitatea lor cât putuseră de repede – aeroportul Heathrow, Domul, Canary Wharf, câteva centrale electrice, inclusiv Battersea, și erau gata să-și stabilească propriile obiective, când vocea controlorului de zbor se auzi în căștile comandantului echipei:

— India nouă nouă, aici India Lima.

Comandantul apropie de gură microfonul:

— Te ascultăm, India Lima.

— Unde ești?

— Suntem, mmm, unde suntem?

Se înclină în față puțin și se uită în jos la luminile orașului.

— Wandsworth.

— Bine. India nouă opt e în misiune, dar e mult de lucru, în zona cu indicativul TQ3427445.

Comandantul se uită pe hartă.

— Nu e parcul Brockwell acolo?

— Recepționat. Un copil dispărut, unitățile de la sol sunt stăpâne pe situație, dar, băieți, detectivul inspector a fost limpede și a zis că prezența noastră ar fi o ușurare. Nu e sigur că băiatul e în parc – e doar o bănuială – așa că nu avem nicio obligație.

Comandantul și-a scos microfonul, s-a uitat la ceas și apoi pe fereastra din față a carlingii. Observatorul de zbor și pilotul auziseră cererea și ridicaseră degetul mare în semn de aprobare. Bun. Își notă ora și numărul de înregistrare al solicitării de pe ecranul computerului, și apoi își puse casca din nou pe urechi.

— Da, spune India Lima. E o seară liniștită, vom merge să dăm un tur. Cu cine luăm legătura?

— Cu, mmm, un inspector Caffery de la AMIT…

— Echipa de investigații criminale, deci…

— Chiar ea.

2.

Erau semne pe camera foto acolo unde se lovise când fusese scăpată, iar mai târziu, când ajunse acasă, în apartamentul său de la ultimul etaj al turnului Arkaig, un bloc de locuințe sociale ridicat chiar în vârful nordic al triunghiului trasat de parcul Brockwell, Roland Klare descoperi că Pentaxul era deteriorat și în alte feluri, mai puțin vizibile. După ce l-a șters atent cu un prosop de bucătărie, încercă să ruleze filmul din interior, dar descoperi că mecanismul era blocat. Se jucă puțin cu el, forțându-l și scuturându-l, dar nu putu elibera mecanismul de derulare a filmului. Puse aparatul pe pervaz, în living, și se uită o vreme pe fereastra cea mare din camera sa.

Cerul era în acea seara portocaliu peste parc, de parcă cineva ar fi aprins un foc haiducesc, și undeva, la distanță, putea auzi un elicopter. Se scărpină nervos în palme, neștiind ce să facă. Singurul aparat de fotografiat funcțional pe care-l avea era un Polaroid. Îl obținuse pe căi nu tocmai cinstite, dar filmul pentru Polaroid era scump, astfel că merita efortul să repare acest Pentax. Oftă, îl luă și încercă din nou să deblocheze mecanismul, ținând camera între picioare și luptându-se cu ea, dar, după 20 de minute de efort inutil, trebui să accepte înfrângerea.

Frustrat și transpirat, își făcu o notiță în carnetul pe care-l ținea în biroul de lângă fereastră, apoi, acoperindu-l cu o bucată de poleială luată de la o ciocolată Cadbury, puse aparatul pe pervaz, unde, alături de o șurubelniță cu mâner roz fosforescent, trei cutii de medicamente și un portofel plastifiat pe care era imprimat steagul Statelor Unite, găsit cu o săptămână în urmă pe puntea superioară a autobuzului 2, va rămâne, cu proba bine împachetată în interior, pentru mai bine de cinci zile.

•

Toate închisorile din Londra insistă că trebuie să fie informate în legătură cu orice elicopter care le survolează. Se

simt mai liniștite. Văzând în față, pe partea dreaptă, acoperișul de sticlă al sălii de gimnastică și clădirea octogonală a centrului de urgențe, India 99 deschise canalul opt și-și transmise indicativele centrului de control al închisorii Brixton, înainte să-și continue drumul către parcul Brockwell. Era o noapte caldă, iar aerul era neclintit; covorul jos al norilor prindea în cupa lui lumina portocalie a orașului, risipind-o apoi înapoi peste acoperișuri, astfel că elicopterul părea să zboare printr-un torent strălucitor de jar, cu pântecul și lamele rotorului scufundate în intensul și fierbintele torent portocaliu. Se aflau acum deasupra șoselei Acre Lane, un lanț prelung, neîntrerupt de perle strălucitoare. Înaintau, survolând străzile fierbinți și aglomerate dinaintea bulevardului Brixton Water, tot mai departe, peste un labirint de case și crâșme, până când, dintr-odată, târâți de un puternic curent de aer și ajutați de o supradoză de kerosen – hâr hâr hâr HÂR – începură să zboare deasupra întunericului deplin al parcului Brockwell.

Cineva din întunericul carlingii fluieră.

— E mai mare decât credeam.

Cei trei oameni scrutară cu neîncredere imensul triunghi de întuneric de sub ei. Această zonă întunecoasă de iarbă și copaci, fără nicio sclipire de lumină, amplasată în mijlocul orașului, părea să se întindă la infinit, de parcă ar fi lăsat Londra în urmă și ar fi zburat deasupra unui deșert oceanic. Înainte, la mare distanță, luminile din Tulsa Hill[2] străjuiau cel mai îndepărtat hotar al parcului, sclipind într-un lanț abia vizibil, la orizont.

— Iisuse! În carlinga strâmtă și întunecoasă, cu fața luminată de cadranele indicatoarelor de zbor, observatorul se simțea tot mai dezagreabil. Cum să răzbim aici?

— Vom răzbi.

Comandantul de zbor ajustă frecvența aparatului de emisie din buzunarul de la șold al costumului său de zbor, își potrivi căștile și vorbi, încercând să acopere zgomotul asurzitor al rotorului, cu divizia de control din Brixton.

— Lima Delta, aici e India nouă nouă.

— Bună seara, India nouă nouă. Trece un elicopter pe deasupra noastră. Voi sunteți ăștia?

— Recepționat. Da, noi suntem. Vreau să vorbesc cu unitatea de investigații despre codul 25.

— Recepționat. Folosește MPS 6; dă-i drumul, India nouă nouă.

Următoarea voce pe care o auzi comandantul zborului fu cea a lui Caffery.

— Salut, nouă nouă. Vă văd. Mulțumesc că ați venit.

Observatorul de zbor se aplecă asupra ecranului camerei termale cu vedere pe timp de noapte. Nu era o noapte potrivită pentru aceasta – căldura acumulată împingea aparatura la limitele ei, făcând ca ecranul să fie dominat de un gri lăptos uniform. Apoi sus, în colțul din stânga, văzu o figură albă, luminoasă, ce ridica mâna către ei în noapte.

— OK, da… L-am văzut…

— Mda, salut, voi, cei de la sol, spuse comandantul în microfon.

— Sunteți mai mult decât bineveniți. Tocmai ce v-am zărit și noi.

Observatorul comută camera și acum putea zări echipa de teren, niște forme strălucitoare, risipite printre copaci. Păreau să fie vreo 40 de ofițeri la sol.

— Iisuse, par să se ocupe serios de treaba asta.

— Ați organizat bine operațiunea, îi spuse comandantul detectivului inspector Caffery.

— Știu. Nimic nu intră și nici nu iese de aici în seara asta. Nimic, fără ca noi să știm.

— Este o zonă întinsă și sălbatică pe-acolo, dar vom face tot ce putem.

— Vă mulțumim.

Comandantul tactic se aplecă spre locurile din față ale carlingii și ridică degetul mare în sus.

— OK, flăcăi, hai s-o facem.

Pilotul plasă elicopterul într-o curbă spre dreapta, în sfertul sudic al parcului. La mai puțin de un kilometru în vest se vedea urma prăfuită a lacului secat și, printre copaci, sclipirea

bazaltică a celor patru iazuri. Începură să cerceteze parcul pe zone, zburând în cercuri concentrice la 150 de metri altitudine. Observatorul de zbor, cocoșat asupra ecranului, ignorând zgomotul asurzitor al elicelor, nu identifica nicio pată de căldură. Reglă parametrii de pe laptop. Echipa de la sol era lesne de identificat, niște puncte de căldură care se mișcau intrând și ieșind dintre copaci, dar în acea seară semnalul termic era extrem de slab și sub perdeaua de frunze se putea ascunde orice. Echipamentul elicopterului era, practic, orb.

— Dacă am avea puțin noroc, murmură el către comandantul de zbor, pe măsură ce survolau și restul parcului.

— Pipi contra vântului, spuse el.

Pipi, nu *pișat,* era atent ce spune pentru că totul era înregistrat și putea fi folosit ca probă.

— Pipi contra vântului, asta facem.

•

La sol, lângă microbuzul Sherpa al grupului special de sprijin al Poliției Metropolitane londoneze, Caffery stătea cu Souness, urmărind luminile elicopterului. El își pusese speranțele în unitatea aeriană pentru a rezolva problema – găsirea lui Rory Peach. Alarma fusese lansată de mai bine de-o oră. Proprietarul magazinului indian a fost cel care a sunat la Urgențe.

Mare parte din banii primiți ca ajutor de familia Peach erau risipiți de Carmel pe țigările Superkings, iar către sfârșitul săptămânii izvorul de bani seca, cu toate că trebuia rezolvată problema datoriei către comerciant. La finalul săptămânii trecute nu venise nimeni să stingă datoria așa cum trebuia, astfel că luni seara proprietarul magazinului s-a dus în Donegal Crescent să-și ceară banii. Nu era prima dată, i-a spus el lui Caffery, și nu, nu-i era frică de Alek Peach, dar își luase, pentru orice eventualitate, câinele cu el, un ciobănesc german, iar la 7 seara suna la ușa familiei Peach.

Nu i-a răspuns nimeni. A bătut cu putere în ușă, dar nici de astă dată nu i-a răspuns nimeni. A plecat să-și plimbe câinele

prin parc, fără prea mare tragere de inimă.

Se plimbau de-a lungul grădinilor din spatele locuințelor din Donegal Crescent și se aflau la o oarecare distanță de parc, când câinele începu să latre în direcția caselor. Comerciantul se întoarse. Credea, deși n-ar fi jurat, credea că a văzut acolo ceva mișcându-se rapid. Întunecos și impunător. Îndepărtându-se rapid de curtea din spatele casei Peach. Prima lui impresie a fost că era vorba despre un animal, pentru că ciobănescul lui lătra extrem de întărâtat și nervos, trăgând de lesă, însă umbra dispăru rapid în pădure. Din curiozitate, trase după el cu greu câinele care nu se mai lăsa dus, la numărul 30, și se uită prin fanta din ușă pentru corespondență.

De astă dată știu că lucrurile nu sunt în regulă. În hol erau risipite materiale publicitare și corespondență de mai multe zile, și văzu un mesaj, sau o parte dintr-un mesaj, care fusese scris cu un spray roșu pe zidul de sub scări.

— Jack? spuse Souness, peste zgomotul elicopterului de deasupra lor. La ce te gândești?

— Că trebuie să fie pe-aici pe undeva, strigă el, arătând cu degetul către parc. Este acolo.

— De ce să nu fi părăsit parcul?

— Nu l-a părăsit.

Își puse mâinile în jurul gurii și se aplecă spre ea.

— Dacă ar fi ieșit, îți spun cu siguranță că cineva și-ar aminti, spuse el. Toate ieșirile din parc duc spre străzi principale. Băiețașul sângerează, este înspăimântat, probabil…

— CE?

— ESTE DEZBRĂCAT ȘI SÂNGEREAZĂ. CRED CĂ AR FI PUS CINEVA MÂNA PE TELEFON DACĂ L-AR FI VĂZUT, NU-I AȘA? CHIAR ȘI ÎN BRIXTON.

Se uită la elicopter. Avea și alte motive să creadă că Rory e în parc – știa din statisticile referitoare la răpirile de copii: cele mai multe studii pronosticau că, dacă Rory n-ar mai fi în viață, trupul lui s-ar afla pe o arie de cel mult opt kilometri față de locul de unde fusese răpit, la mai puțin de cincizeci de metri de un loc de trecere. Alte statistici făcute la nivel

mondial susțineau o versiune și mai înspăimântătoare: ele pretindeau că Rory nu va fi omorât imediat, că răpitorul lui l-ar putea ține probabil în viață pentru încă 24 de ore. Aceleași studii afirmau că un băiat de vârsta lui Rory este răpit, cel mai probabil, pentru sex. Și, susțineau aceleași statistici, sexul implica agresiuni sadice.

Caffery avea o cunoștință mai profundă a obiceiurilor și a modului de viață ale unui pedofil, și asta dintr-un motiv simplu: se putea întoarce 27 de ani în propriul său trecut pentru a descoperi o replică a acestei răpiri. Fratele său, Ewan – de aceeași vârstă cu Rory – fusese răpit în miezul unei zile normale. Dispărut din spatele casei părintești. Rory repeta același scenariu. Caffery știa că ar trebui să-i spună ceva despre asta lui Souness, ar trebui s-o ia deoparte chiar acum și să-i spună:

„Poate că ar trebui să dai cazul altcuiva, dă-i-l detectivului Logan sau cui o fi, pentru că nu știu cum voi reacționa pe mai departe”.

— CE FACEM DACĂ NU GĂSESC NIMIC? strigă Souness.

— NU-ȚI FACE PROBLEME, VOR GĂSI CEVA.

Duse aparatul de radio la gura, coborând vocea și intrând pe canalul comandantului de zbor din elicopter:

— Noua nouă, se întâmplă ceva pe-acolo?

•

La 150 de metri deasupra solului, în carlinga întunecoasă, comandantul de zbor se aplecă în față cât de mult îl lăsară cablurile sistemului de comunicații, care-l țineau priponit de tavanul elicopterului ca un cordon ombilical.

— Hei, Howie! Vor să știe ce facem, Howie.

Nu putea vedea chipul observatorului, cum stătea cocoșat și concentrat asupra ecranului din fața sa, ochii săi fiind mascați de casca de pe cap.

— Fac ce pot. Pare să fie un nenorocit de tăpșan înzăpezit. Dacă nu se mișcă, pur și simplu se topește în peisaj. Ar trebui mai degrabă să stea în picioare și să-mi facă semn cu mâna.

Încercă să regleze camera astfel ca zonele încălzite să fie negre pe ecran. Încercă apoi să vizualizeze căldura cu roșu,

apoi albastru, pentru că uneori culorile diferite pot fi de folos, dar baia de aburi din acea seară îl învinsese.

— Putem să mai dăm niște ture în dreapta?

— Recepționat.

Pilotul întoarse botul elicopterului, determinându-l să survoleze circular zona și atât el, cât și comandantul se uitară în partea dreaptă a carlingii, la pădurea deasă de sub ei. Observatorul de zbor îngustă ochii, privind ecranul de aproape. Mișcă joystick-ul laptopului și undeva, montată sub carlingă, camera giroscopică, extrem de stabilă, își roti ochiul rece peste parc.

— Ce ai găsit?

— Habar n-am. E ceva în față stânga, dar…

Îi era dificil, neavând percepția adâncimii imaginii, să spună ce vede pe ecran și, de fiecare dată când se apropiau, rotoarele elicopterului clătinau coroanele copacilor, împiedicându-i să vadă ceva. Credea că a zărit o formă ciudată, luminoasă, de forma unei gogoși, cam de mărimea unui cauciuc de mașină. Dar imediat frunzișul copacilor se mișcă din nou și acum credea că i se păruse.

— *Scheisse*.[3]

Se aplecă cu atenție sporită asupra ecranului, mișcându-și privirea dintr-o parte într-alta, reglând imaginea de la panoramică la focalizată și înapoi.

— Mde, poate le spunem să arunce un ochi acolo. Bătu cu degetul în ecran. Vezi asta?

Comandantul se aplecă în față și privi ecranul. Nu putea vedea despre ce vorbește observatorul, dar se lăsă pe banchetă și își reglă radioul pe canalul detectivului inspector Caffery.

— Unitatea de la sol, aici nouă nouă.

— Da, aveți vreo informație?

— Credem că s-ar putea să fi identificat o sursă de căldură, dar nu suntem siguri. Vreți să faceți voi un tur până acolo?

— Da, mergem.

— Bine, uite, este un soi de bazin, parcă o piscină… sau ceva de genul ăsta…

— Canalul de navigație?

— Da, canalul de navigație – și pădurea din spate, care începe, știu, cam o sută de metri mai departe…

— Da, cam așa…

Comandantul se apleacă înainte și se uită unde își ținea observatorul degetul pe ecran.

— Dacă ați putea porni de la marginea pădurii și ați intra circa o sută de metri…

— Recepționat. Am înțeles.

Comandantul îi făcu pilotului un semn cu palma deschisă orizontal, să se mențină în aer, dar să nu zboare mai departe, și cei trei membri ai echipajului așteptară fără să vorbească. Își auzeau doar respirația în căștile de pe urechi, cum priveau formele luminoase ale echipei de sprijin terestru care apărură pe ecran, îndreptându-se în direcția sursei de căldură pe care o descoperiseră.

— Așa e, murmură comandantul. Hai să-i ajutăm puțin, nu?

Apăsă un buton, deschizând Soarele nocturn, imensul spot de lumină ancorat de fuzelajul elicopterului. Avea o putere de 30 de milioane de candeli – ar fi putut arde cimentul dacă ar fi fost suficient de aproape, iar ofițerii de la sol urmară razele reflectorului de parcă ar fi fost steaua Bethlehemului, măturând terenul fără grabă, pe urmele ei luminoase. Dar pe ecran observatorul nu mai vedea acel obiect strălucitor sub formă de inel și începuse sa se întrebe dacă nu cumva fusese rodul imaginației sale.

— Howie? îl strigă comandantul din spate. Suntem unde trebuie?

Observatorul nu spuse nimic. Stătea cocoșat peste ecran, încercând să regăsească sursa.

— Howie?

— Da, cred, dar am…

— Nouă nouă, aici unitatea de la sol. Caffery îi apelă prin radio. Nu găsim nimic pe-aici. Ne puteți ajuta?

— Howie?

— Nu știu, nu știu… Era *ceva.*

Focaliză din nou camera asupra zonei și scutură capul. Zgomotul motoarelor și elicea, căldura și mirosurile din

carlingă erau apăsătoare noaptea asta, și îi era greu să se concentreze. La sol, ofițerii din echipa de sprijin așteptau, privind în sus, către elicopter, cu brațele deschise.

— Rahat, spuse el printre dinți. Howie, al dracului idiot! Trebuia să dea înapoi. Eu, uite, nu știu…

— OK, OK. Comandantul devenise nerăbdător. Cum stăm cu carburantul?

Pilotul scutură din cap.

— Un sfert de rezervor.

Comandantul fluieră a pagubă.

— Așadar, trebuie să plecăm în cât timp? În 20 de minute, Howie? Ce facem noi aici?

— Uite, eu, nimic… mi s-a părut. Nu e nimic.

Comandantul oftă.

— OK, te înțeleg. Intră pe frecvența controlorului diviziei de comandă.

— India Lima, nu prea mai avem carburant, așa că ne ducem să băgăm ceva la ghiozdan la Fairoaks. Sunt de părere că nu am găsit nimic. Nu-i așa, Howie? Ești de acord?

— Mda… Își petrecu un deget pe sub banda de sub bărbie, stânjenit. Da, așa cred, nu am găsit nimic, bănuiesc.

— Nouă nouă către echipa de la sol, dacă v-ați lămurit acolo, ne-am lămurit și noi.

— Ești sigur? Vocea lui Caffery era tensionată. Sunteți siguri că am ajuns unde trebuie?

— Da, vă aflați unde trebuie, însă am pierdut semnalul sursei. Este o noapte caldă – ne cam luptăm aici sus cu interferențele.

— Recepționat, dacă sunteți siguri. Mulțumim de încercare.

— Ne pare rău de chestia asta.

— E OK. Seară bună tuturor.

Comandantul îl putea zări pe Caffery pe ecran făcând semn cu mâna. Își potrivi căștile și se întoarse pe frecvența centrului de comandă.

— Nu am găsit nicio urmă la vedere, am terminat misiunea în zona cu indicativul TQ 3427445 și ne îndreptăm către India Foxtrot.

Își notă ora în registrul de comandă și, cu o voltă, elicopterul se topi în noapte.

La sol, Caffery urmări elicopterul dispărând peste acoperișurile caselor, până când lumina lui deveni aproape la fel de slabă ca aceea a unui satelit.

•

— Știi ce înseamnă asta, nu?

— Nu, recunoscu Souness. Nu, nu știu.

Era târziu. Echipele speciale de sprijin își împărțiseră zona unde observatorul elicopterului observase sursa de căldură, se puseseră în mâini și în genunchi, măturând fiecare palmă de pământ. Nici urmă de Rory Peach. Ulterior, renunțară, iar Caffery și Souness făcură aranjamentele finale pentru ca a doua zi să vină o unitate specializată, astfel că rămase stabilit ca o echipă de poliție specializată în căutarea persoanelor dispărute să înceapă să cerceteze parcul Brockwell încă de la prima oră.

Mai aveau o întrunire a echipei de urgență pentru a pune faptele cap la cap și a evalua rezultatele cercetărilor din acea seară, astfel că, la 11 noaptea, se întoarseră la sediul AMIT din Thornton Heath. Caffery își parcă mașina și-și strecură cheile în buzunar.

— Dacă este în parc și nu l-au putut vedea înseamnă că nu mai este o sursă termică și nici nu se mai mișcă.

În ciuda implicațiilor pe care aceste observații le aveau din punct de vedere profesional, o parte din el spera, în secret, de dragul băiatul, ca el să fie deja mort. Erau unele lucruri, credea el, care nu meritau să le supraviețuiești.

— Probabil că suntem deja în întârziere, adăugă el.

— Doar dacă, Souness coborî cu prudență din mașină, doar dacă nu cumva nu este în parc.

— O, este în parc. Te asigur, este în parc. Caffery deschise ușa folosind cardul de identitate și îi făcu loc lui Souness. Problema este: unde în parc?

Cei mai mulți ofițeri numeau această clădire veche din cărămizi roșii „Shrivemoor”, după banala stradă rezidențială unde era amplasată. Birourile AMET se aflau la etajul al

doilea. Luminile de noapte erau aprinse la toate ferestrele. Sosise cea mai mare parte din echipă, părăsind cinele, restaurantele sau îngrijirea copiilor. Operatorii bazei de date HOLMES, cei cinci membri ai celulei de informații, șapte ofițeri de investigații, erau cu toții acolo, colindând sediul de la un birou la altul, sorbind câte o ceașcă de cafea și vorbindu-și în șoaptă. În bucătărie trei paramedici cu mutre stânjenite, îmbrăcați în costumele de teren cu gluga albă – costume de ocazie, cum li se spunea – așteptau ca ofițerul care colecta probe să le foto-copieze tălpile pantofilor și să preleveze, cu ajutorul unei benzi speciale, firele de păr și fibrele de pe îmbrăcăminte.

În timp ce Souness punea de o cafea tare, Caffery își aruncă doi pumni de apă peste față, ca să se repună în funcțiune, apoi se uită rapid să vadă ce corespondență primise. Printre circulare, memouri, rapoarte post-mortem, cineva îi lăsase ediția din acea săptămână a revistei *Time Out*. Era deschisă la pagina cu titlul „Artiști care au transformat crima în artă”. O fotografie a Rebeccăi – ochii închiși, capul lăsat pe spate, cu un număr de închisoare pictat chiar în mijlocul frunții, acolo unde hindușii își pun, ca să se înfrumusețeze, un punct roșu numit hindi.

> *Rebecca Morant, diva tabloidelor sau produs autentic? Trebuie să fii departe de miezul realității ca să nu fi auzit de Morant, victima unui viol, cea care a devenit adorata lumii artistice. Dubios de frumoasă, pentru critici a fost dificil s-o ia în serios pe frumoasa Morant, cu ochii ei de linx, până la nominalizarea ei pentru superpremiul Vincent, când Beck a confirmat că este una dintre artistele importante ale valului de artiști de după apariția grupării Britart*{4}…

Caffery închise revista și o puse în sertarul de plastic pe care-l avea pe birou. „De câtă publicitate mai ai nevoie, Becky?”

— Așa, tipilor. Atenție! bătu cu o cutie goală de Sprite în

perete. Haide, ascultați. Știu că sunteți toți grăbiți, dar haideți să ne ocupăm și de chestia asta. O s-o facem între noi, ofițerii investigatori.

Porni spre biroul pe care-l împărțea cu Souness, fluturând videocaseta deasupra capului, făcându-le semn ofițerilor să-l urmeze.

— Haide, nu va dura mai mult de zece minute și puteți lua după aia pauza de pisoar.

Sala ofițerilor superiori investigatori era strâmtă – ca să încapă toată echipa a fost nevoie să lase ușa deschisă. Souness stătea cu spatele la fereastră, ținând o cană de cafea în căușul palmelor. Caffery conectă videoplayerul și așteptă să se adune toți.

— Așa e. Cunoașteți elementele de bază. Inspectorul Souness se ocupă de căutare și stabilește parametrii de la casă la casă, așa că oricine se ocupă de asta trebuie să vină să discute cu ea după aceea. La prima oră cei care-l caută pe puști se adună în parcul Brockwell, așa că vreau ca toată lumea să fie gata. Divizia de criminaliști va apărea și ea, desigur, dar țineți minte că nimic din ce vă spun acum nu trebuie să ajungă la biroul de presă. Probe materiale, legături de familie, mă rog, vă organizați voi. Ce altceva? Conducem ancheta, dar vom numi un ofițer de legătură, îmi pare rău să spun, cu divizia de pedofilie și cu comitetul de evaluare a riscului de la Lambeth și, hmmm, ar trebui să ia cineva legătura și cu tipii din Belvedere de la protecția copilului, ca să ne asigurăm că Rory nu a mai fost pe-acolo înainte. Acum… făcu un gest către ecranul orb al televizorului și trase adânc aer în piept. Când vă voi arăta asta, primul gând care vă va trece prin minte va fi Maudsley.

Făcu o pauză. Pomenind de Maudsley, spitalul de boli mintale de pe Denmark Hill, unul sau doi dintre angajații civili oftară adânc. Nu-și dorea asta: dorea ca echipa să gândească și să funcționeze, și nu să aibă reacții emoționale față de crimă.

— Uite, spuse el, nu vreau să-l categorisesc de pe-acum drept un psihopat. Spun doar că așa arată. Se uită la fețele

celor din jur. Poate că așa ar fi trebuit să arate. Poate că cineva își șterge urmele, poate că e un om banal sau un pedofil care bate parcurile, încercând să ridice perdele de fum, sau poate că va invoca nebunia dacă este prins. Și țineți minte că a avut de lucru vreme de trei zile. Trei zile. Asta arată control, nu-i așa? Gândiți-vă la astea trei zile și la ce înseamnă ele. Înseamnă, de pildă, că știa că nu-l va deranja nimeni.

„Sau poate că însemna că s-a distrat atât de tare cu Rory, că a decis să stea acolo întreg acel weekend?"

Îndreptă telecomanda către televizor. Pe ecran apăru Donegal Crescent. Era în amurg. Sub afișajul cu data și ora, se putea vedea mulțimea înghesuindu-se pe marginea perimetrului trasat de cordoanele poliției, încercând să prindă un loc cu o vizibilitate mai bună a micuței case lipite de celelalte: luminile albastre ale ambulanței le fulgerau tăcut fețele. Caffery stătea sprijinit cu spatele de un zid și cu mâinile încrucișate, urmărindu-i cu coada ochiului pe ofițerii echipei de investigații. Era prima dată când vedeau scena crimei, iar el știa că vor descoperi ceva teribil în legătură cu casa familiei Peach. Ceva teribil prin aerul său de normalitate.

— Este colțul dintre parcul Brockwell, spuse el pe ton neutru. Doar pentru a vă face idee în legătură cu amplasarea geografică, turnul pe care-l puteți vedea la distanță este Arkaig Tower de pe Railton Road, cel pe care autoritățile l-au poreclit ghiduș Crack Heights.

Camera urmări aleea care ducea la ușa din față a casei cu numărul 30, și se întoarse pentru a panorama vecinătatea, micile maldăre de iarbă tunsă de peste drum, fețele vecinilor, ovale albe șocate, abia conturate pe cerul înserat. Orice unghi vizibil din fața casei familiei Peach localiza zone avantajoase pentru potențialii martori. Camera înregistră toate acestea, apoi se răsuci 180 de grade, înfățișând frontal casa. Numărul 30, scris pe ușă cu cifre aurite prinse cu holșuruburi, umplu ecranul.

— Toate ferestrele și ușile erau închise.

Camera pătrunse în casă pe ușa distrusă din față – spartă de berbecele poliției – focalizând imaginea asupra unui lacăt

intact.

— Divizia teritorială a trebuit să spargă ușa pentru a intra înăuntru. Singura ușă care nu era închisă era ușa din spate; credem că este locul pe unde s-a intrat. Iată.

Se aflau acum în casă, iar reflectorul de halogen al camerei video inunda holul cu lumina sa. Un tapet ușor zdrențuit, un covor gri din fibre, protejat de traverse din plastic, pentru trafic intens. Două gravuri prost înrămate aruncau umbre lungi și tremurătoare pe zidul holului, iar la baza scărilor văzură un pistol cu apă. Drept în față, se vedea, la capătul holului, o ușă. Imaginea se întunecă un moment, ecranul fu tulburat de o mișcare elicoidală, iar când imaginea redeveni clară, camera trecuse deja de ușa. Se aflau acum într-o bucătărie micuță. O găină din teracotă glazurată scruta încăperea cu ochii ei rotunzi și lucioși, de lângă cutia de pâine, iar perdeaua trasă peste ușă se unduia în bătaia vântului, descoperind o fereastră spartă, frânturi de imagine din curtea întunecată din spate și o străfulgerare a parcului din spate.

— Da. Important! Caffery se sprijini cu cotul de monitor, aplecându-se să evidențieze pe ecran. Sticlă pe podea, ușa descuiată. Acesta nu e doar punctul intrării, ci și cel al ieșirii. Intrusul sparge fereastra și se strecoară înăuntru – cândva, credem noi, vineri seara, după ora șapte.

Imaginea se focaliză prin fereastra spartă la curticica din spate. Un uscător de rufe în formă de carusel, o bicicletă pentru copii, câteva păpuși și patru sticle de lapte din care conținutul rânced și galben cursese pe dinafară.

— Intrusul stă în casă până luni după-amiază, când este întrerupt – moment în care îl ia pe Rory Peach și părăsește casa pe aceeași ușă.

Imaginea se retrase în bucătărie și panoramă camera, oprindu-se asupra unor urme de sânge pe tocul ușii. Caffery lovi telecomanda de picior și se uită la chipurile tăcute din jurul său, așteptându-se la o reacție. Dar nimeni nu vorbi și nici nu puse vreo întrebare. Se holbau doar la sângele de pe ecran.

— Cei de la laborator cred că, deocamdată, rănile sale nu sunt mortale. Conform datelor furnizate, intrusul l-a târât după el afară din casă – prin spărtura asta din gard, probabil, și apoi în pădure. Probabil că a reușit sa oprească sângele, cu un prosop sau altfel, pentru că urma a fost pierdută repede de câini. Așa.

Camera se mișcă.

— Bun, acum vă voi arăta unde a fost descoperită familia.

Chipul unei femei apăru și dispăru rapid de pe ecran: era sergentul detectiv Quinn, coordonatorul celor de pe teren, cel mai experimentat criminalist din sudul Londrei. După ce ea și Caffery montaseră caseta, ea se întorsese în bucătăria casei, pentru a se asigura că cioburile produse de intrarea prin efracție erau fotografiate cu atenție și îndepărtate. Apoi i-a chemat de la Lambeth pe cercetătorii biologi ai echipei speciale de criminaliști. În timpul în care Caffery se ocupase de echipajul elicopterului, oamenii de știință periaseră toată casa, îmbrăcați în costume de protecție, acoperind totul cu chimicalele lor speciale: Ninhidrină, amido negru 10 B, nitrat de argint.

— Alek Peach – ăsta e tatăl – a fost descoperit aici, prins de acest calorifer cu cătușele de la încheieturi, și de caloriferul acesta cu cătușele de la glezne. Puteți să vă dați seama de poziția pe care a avut-o după urma pe care a lăsat-o.

Caffery arătă pe ecran pentru toată echipa – o pată întunecoasă pe carpeta peticită, urmă care se întindea între cele două calorifere din sufragerie.

— Avea o rană în ceafă, așa că nu putem vorbi cu el o vreme. Poate că niciodată. Al doilea loc – uite, veți vedea de îndată ce vom urca treptele astea – este locul unde a fost ținută Carmel.

De la Carmel, care era sub sedative la spital, obținuseră un fel de declarație în ambulanță. Deși s-a stabilit, după un examen superficial, că nu are răni la cap, se presupunea că-și pierduse cunoștința la un moment dat: în afară de faptul că pregătea cina vineri seara, pe la ora 18, nu-și mai amintea nimic până când s-a trezit cu un căluș în gură, încătușată de o

conductă de apă din uscătoria din casa scării, la etaj. Acolo a stat până când proprietarul magazinului a strigat prin fanta cutiei poștale din ușa de la intrare, trei zile mai târziu. Nu l-a văzut și nici nu i-a vorbit intrusului, și nu, sub niciun motiv nimeni nu și-ar fi dorit să le facă rău celor din familia Peach. Când paramedicii au scos-o din uscătorie, au înclinat brancarda în așa fel încât ea să vadă scările. Nu au vrut s-o lase să vadă ce era scris pe peretele din spatele ei.

— Și când veți vedea ce e scris, Caffery scrută atent chipurile ofițerilor, cred că veți fi de acord de ce, în ciuda mulțimii care s-a preumblat prin casă, ar trebui să păstrăm această informație departe de urechile presei.

Se întoarse cu spatele la monitorul TV. Cameramanul urca treptele, iar umbra lui dansa pe platforma scărilor. Când Caffery a văzut zidul scris cu spray-ul, și-a dat seama instantaneu că mesajul își propunea să elimine neînțelegerile.

Camera tremură, cineva din hol spuse „Fir-aș al dracu'!" și apoi cu o voce mai clară, pentru a se înregistra pe bandă „Ai văzut asta?" Întuneric. O secundă de orbecăială și apoi o scânteie de lumină, diafragma camerei închizându-se un moment, clipind apoi ca un iris. Când imaginea deveni mai clară, investigatorii se aplecară către ecranul televizorului, să vadă mai bine, încercând să descifreze mesajul desenat cu spray roșu.

♀ HAZARD

Caffery puse imaginea pe pauză, pentru ca toți membrii echipei să aibă timp să se apropie și să examineze înscrisul.

— Pericol, femei. Stinse aparatul video și aprinse lumina.

— Vreau să aprofundăm toate acestea până mâine – și nu vreau să vă insult inteligența spunându-vă de ce.

În cantina de la baza Fairoaks, observatorul aerian își scoase casca și-și frecă urechile. Nu era încă sigur de ceea ce văzuse.

— Mi-ar fi plăcut să rezist până la capăt, știi…

Comandantul îl bătu pe spate.

— Ei au spus că prezența noastră e necesară doar ca un sprijin suplimentar, Howie. Nici măcar nu știu dacă este în parc.

— Cu toate astea, e doar un copil.

— Poate, după ce plecăm, ne ducem iar acolo, ce zici?

Dar, în timp ce alimentau, un ofițer de trafic din Purley instala un baraj de circulație și fu accidentat. Făptașul își părăsise mașina și se îndrepta în fugă spre aeroportul Croydon, astfel că India 99 trebui să-și schimbe traseul într-acolo. Când i se termină tura, la două noaptea, observatorului de zbor i-a fost mai ușor să nu se mai gândească la umbra cețoasă de forma unui colac, pe care credea că a zărit-o printre copacii parcului Brockwell.

3.

Conform protocolului Secției de Terapie intensiva Jack Steinberg, de la King's Hospital, toți bolnavii loviți la cap erau monitorizați cu ajutorul unui aparat de măsurare a presiunii intracraniene și respirau cu ajutorul ventilatorului pentru primele 24 de ore, indiferent dacă pacientul putea respira singur sau nu. Chiar și fără ca doza substanțială de medazolam să-i curgă prin vene, Alek Peach, martorul-cheie al brigăzii pentru investigarea delictelor majore (AMIT), nu ar fi putut vorbi cu tubul endotraheal care-i ieșea din gât. Soția lui, Carmel, era încă sub influența sedativelor, dar Caffery s-ar fi dus la spital și ar fi străbătut coridoarele ca un tată prins de febra nașterii dacă detectivul inspector-șef Souness nu și-ar fi impus autoritatea.

— Nu te vor lăsa niciodată acolo câtă vreme are chestia aia în gât, Jack.

Îi plăcea la Caffery această hotărâre îndârjită, câinească, dar îi cunoștea prea bine pe consultanții de la spital. Știa că nu trebuie să forțeze nota.

— Dacă are nevoie de sânge, ne-au promis o mostră dinaintea transfuziei. Avem declarația consultantului și mai mult de-atât nu putem cere.

Era 1 noaptea: acum, că echipa știa care sunt parametrii căutărilor, se stabiliseră orele suplimentare, iar zona parcului Brockwell era sub control, Souness și o parte dintre ofițeri plecară acasă să prindă o oră-două de somn prețios, înainte de răsăritul soarelui. Caffery era acum treaz de 23 de ore, dar nu-și găsea liniștea. Intră în camera ofițerilor superiori, descoperi sub un birou o sticlă de whisky Bell, își turnă într-o cană și se așeză la birou legănându-și genunchii și apăsând orbește tastele telefonului. Când nu mai putu suporta, ridică receptorul și sună la Secția de Terapie intensivă.

Dar consultantul, domnul Friendship, își pierdu răbdarea.

— Care literă a lui „Nu” ți-e neclară? și-i trânti telefonul în

nas.

Caffery se holbă la receptorul mut. Ar fi putut suna din nou – să piardă douăzeci de minute, rățoindu-se la personalul spitalului – dar știa că se va lovi de un zid. Oftă, puse receptorul în furcă, își umplu cana, își puse picioarele pe birou și-și slăbi cravata, privind impasibil pe fereastră la luminile aruncate pe cer de zgârie-norii din Croydon.[5]

Acest caz putea fi, probabil, cel la care tânjise o viață – știa deja asta din pricina a ceea ce i se întâmplase propriului său frate cu mai bine de un sfert de secol în urmă…

„Un sfert de secol? A trecut atât de mult, Ewan? Cât timp înainte ca medicii să poată lua o probă ADN? Cât timp durează ca trupul să se descompună în sol? Să devină noroi…”

Știa că urma să aibă probleme cu el. Le simțea deja, în pauzele liniștite ale zilei, înmulțindu-se ca barilii.

Ewan avea doar nouă ani. La fel ca Rory. Se certaseră – doi frați într-o casă din copaci, certându-se pentru ceva fără însemnătate. Băiatul mai mare, Ewan, coborî rapid din copac, plecând îmbufnat pe terasamentul căii ferate, îndepărtându-se. Purta sandale făcute de firma Clark, pantaloni scurți maro și un tricou galben-muștar – amintirile lui aveau două surse: una era directă, cealaltă, ulterioară, provenea din amănuntele de pe afișele puse de poliție. Nimeni nu l-a mai zărit vreodată.

Jack urmărise căutările făcute de poliție de-a lungul căii ferate, hotărât ca, într-o zi, să li se alăture. „Într-o zi, într-o zi, te voi găsi, Ewan…” Chiar și acum locuia în micuța casă din sudul Londrei și putea privi peste curtea din spatele casei și peste linia de cale ferată, către casa pe care încă o deținea pedofilul îmbătrânit, pe care toată lumea, inclusiv poliția, îl suspecta că este responsabil de dispariția lui Ewan. Ivan Penderecki. Locuința lui Penderecki fusese cercetată amănunțit, dar nu se descoperise nici urmă de Ewan și astfel că ei doi, Caffery și Penderecki, trăiau ca un cuplu înăcrit de viață, încleștați într-un duel fără cuvinte. Fiecare femeie cu care se culcase Caffery încercase să-l transforme în trofeu, să slăbească legăturile dintre el și uriașul pedofil polonez, dar Caffery nu a avut vreo clipă de ezitare – nu putea fi vreo

competiție. „Nici chiar cu Rebecca?” Rebecca, de asemenea, încercase să-l facă să uite de Ewan. „Nici măcar cu ea nu încăpea comparație?”

Înghiți scotch-ul, umplu din nou cana și luă revista *Time Out* din tava în care-și primea corespondența. O putea suna – știa unde ar fi putut fi. Rareori dormea în apartamentul ei din Greenwich („Nu-mi place să stau cu stafiile”). În schimb, venea deseori târziu la el acasă și se suia direct în pat, strângând în brațe o pernă, cu o țigară Danneman arzând în scrumiera de lângă pat. Se uită la ceas. Era târziu, chiar și pentru Rebecca. Și, dacă o suna, ar fi trebuit să-i spună despre cazul familiei Peach, despre similitudini, și știa ce reacție ar fi avut. În schimb, își balansă scaunul în față și deschise *Time Out.*

> *Despre de-acum infama agresiune sexuală de vara trecută, Morant spune*: *„Da, experiența mi-a influențat opera, am înțeles de îndată că este ușor să te uiți la violurile estetizate dintr-un film sau dintr-o carte, și să crezi că ai înțeles. Dar, de fapt, acestea sunt mai degrabă teatrale și funcționează ca niște plase de protecție împotriva brutalității. Am decis că este un semn de aroganță să dai reprezentații prefabricate*”. *Adoptând această mantră, zvonul lansat* (*poate strategic*) *în urechile presei, că mulajele organelor genitale, distruse și mutilate, din expoziția ei „La întâmplare*”, *fuseseră realizate folosind ca model victime autentice ale violurilor și abuzurilor sexuale, a declanșat controverse și o adevărată frenezie mediatică.*

În particular, Rebecca nu ar fi discutat niciodată despre ce i se întâmplase cu un an în urmă. Caffery se aflase acolo, o văzuse de aproape, inconștientă și expusă public, suspendată de tavan: un exponat sângeros, testamentar al ucigașului. Așteptase răbdător să dea declarație în cadrul anchetei legate de colega ei de cameră ucisă, Joni Marsh, în micuțul salon de

spital din Lewisham. Era o zi ploioasă și arțarul de dincolo de fereastră a lăcrimat tăcut pe tot parcursul interviului.

— Uite, dacă ți-e greu…

— Nu, nu, nu mi-e greu.

În acel moment era pe jumătate îndrăgostit de Rebecca. Văzând-o cu capul plecat, cu mâinile sale zvelte agitându-se nervoase în poală pe când încerca să vorbească, să explice la ce umilințe fusese supusă, i se făcu milă și grăbi declarația, încălcând toate regulamentele pentru a scurta chinul. Îi spuse ceea ce știa deja, astfel că singurul lucru pe care trebuia să-l mai facă ea era să-l aprobe. Era, în continuare, șocată – la interogatoriu se pierdu în timpul depoziției și nu mai putu să reia, și după aceea judecătorul de instrucție îi permise să părăsească boxa martorilor. Chiar și acum, dacă Jack ar fi încercat să o facă să vorbească despre ce i s-a întâmplat, ea s-ar fi grăbit să ardă toate podurile de comunicare. Sau, și mai enervant, ar fi râs și s-ar fi jurat că nu a fost influențată defel de ceea ce i se întâmplase. În public însă își folosea această amintire aproape ca pe-un accesoriu, parte a garderobei.

> *Morant este atracția grupurilor de femei agresate, făcând tabloidele să saliveze de încântare și jucându-se de-a șoarecele și pisica, spre deruta jurnaliștilor. Despre obiectivele sale viitoare*? *„Să fiu pusă de Giuliani*[6] *pe lista neagră – ar fi ceva cu adevărat nostim.” Și cea mai repetată și prostească întrebare*: *„Când intenționezi să abandonezi arta și sa te apuci să te faci ceea ce vrei cu adevărat să fii – model?” „La întâmplare 2” va fi deschisă la Zinc Gallery, Clerkenwell, între 26 august și 20 septembrie.*

„O preocupă doar ca lumea să creadă că este optimistă.” Închise revista, își odihni câteva clipe fața în palme și încercă să nu se mai gândească la Rebecca. Dincolo de fereastră, luminile nopții londoneze sclipeau ca niște creaturi marine cu creste fosforescente. Se întrebă dacă Rory Peach se uita la aceleași lumini.

•

— Cafea?

Tresări o secundă, cum stătea întins. Își deschise ochii:

— Marilyn?

Marilyn Kryotos, operatoarea – recepționera – uriașei baze de date criminalistice HOLMES, stătea în cadrul ușii uitându-se la el. Purta un ruj roz și era îmbrăcată cu o rochie bleumarin care avea la rever o broșă de sidef de forma unui iepuraș.

— Chiar ai dormit aici? Părea pe jumătate impresionată, pe jumătate dezgustată. Aici, în birou?

— Bine, bine…

Se ridică de la birou, masându-și ochii cu dosul pumnilor. Era aproape de crăpatul zorilor, iar cerul era roz la baza zgârie-norilor din Croydon. O muscă ateriză în cana de scotch. Se uită la ceas.

— Ai venit devreme.

— Cum a dat raza soarelui. Jumătate din echipă este aici deja. Danni s-a dus către Brixton.

— La dracu'!

Bâjbâi după cravată.

— Vrei un pieptene?

— Nu, nu.

— Ai nevoie de unul.

— Știu.

Se duse la benzinăria de peste drum de secție, își cumpără un sandvici, un pieptene, o periuță de dinți și se întoarse grăbit, oprindu-se să înșface cămașa pe care o ținea ca rezervă în camera probelor. În toaleta bărbaților, își dădu jos cămașa, se stropi cu apă pe piept, sub braț și se aplecă să-și pună fața sub robinet, apoi își umezi părul. Se duse la uscător, își ridică brațele și-și puse capul sub curentul de aer cald, să-și usuce părul. Știa că este în ochiul tăcut al uraganului. Știa că, atunci când oamenii se vor trezi, iar televizoarele vor fi deschise și știrile se vor răspândi, telefonul departamentului de urgențe va începe să sune. Între timp, avea de depășit barierele birocratice, de organizat întruniri pentru a evalua impactul

asupra comunității, cu comandantul districtual, și de meditat la ședințele de analiză a cazului. Cronometrul era pornit, iar el trebuia să fie pregătit pentru toate acestea.

— Ai adus chestia aia despre Rebecca? Kryotos stătea în camera de anchetă, cu o cană de cafea și o cutie de prăjiturele în mâini.

— *Time Out,* adică?

Luă cafeaua și merseră împreună înapoi în biroul ofițerilor superiori.

— Arată super în revistă, nu-i așa?

— Așa e.

Puse cafeaua pe birou și apucă noul manual de criminalistică – dosarul acela alb-albastru, cu foi disparate, pe care-l puteți vedea pe pervazul tuturor secțiilor de poliție de la ancheta în cazul Lawrence{7} – și-l frunzări, făcând în minte lista obiectivelor din acea zi.

— Am sunat la spital, spuse Kryotos. Alek Peach a supraviețuit.

— Da? Se învioră. Poate vorbi?

— Nu. Încă mai are mățăraia aia în gât, dar e stabil.

— Și Carmel?

— Și-a revenit și face presiuni să fie lăsată să plece.

— Iisuse, nu mă așteptam la asta.

— Stai liniștit. E un ofițer de la investigații criminale cu ea. Merge să stea la o prietenă.

— OK. Vorbește cu nea uniformă și spune-i să sune după ce Carmel a ajuns la prietena ei.

— E o ea. E o comisară de la investigații criminale.

— Bine, ea. Spune-i să ne sune când Carmel a ajuns la destinație și că sunt pe drum. Așa, și, Marilyn, poți să cauți ceva pentru mine pe Quest Search?

— Sigur.

Puse jos cutia cu prăjituri, luă un stilou de pe biroul lui mereu bine organizat, se așeză pe scaunul lui Souness și puse repede pe hârtie cuvintele-cheie pe care i le dădu el: *răpire, intrus, cătușe* și *copil* cu vârstă de la cinci la zece ani. Nu trebuia să fie foarte grijuliu cu ceea ce-i spunea lui Kryotos –

era probabil cel mai echilibrat membru al echipei – nu conta cât de oribilă era crima, ea se ocupa de detalii cu un calm pe care Caffery îl invidia uneori.

— Asta e tot?

— Nu.

Se gândi un moment, închizând manualul de criminalistică și punându-l la loc pe pervazul ferestrei.

— Să vedem, agresori sexuali, pune pe listă și asta, OK? Și controlează, ca de obicei, și registrul de anchete curente.

— Desigur.

Puse capacul la stilou, se ridică în picioare și luă iar cutia de prăjituri. Făcu o pauză, privindu-i, zâmbind, părul, care era cam ciufulit. Dacă i-ar fi reproșat cineva că are un interes neprofesional pentru inspectorul detectiv Jack Caffery, care era, *oricum,* mai tânăr cu doi ani decât ea, s-ar fi înroșit toată și ar fi scos din joben o întreagă bălmăjeală despre căsătoria ei sănătoasă din care avea doi copii, Dean și Jenna – dovadă că ea și cu Jack Caffery erau colegi și prieteni, *nimic mai mult.* Singura persoană convinsă pe de-a-ntregul de argumentele ei era Caffery însuși.

— Prăjitură cu banane. Bătu în capacul cutiei. Am făcut-o eu și Dean. Știu că sună cam aiurea, dar poți s-o pui în toaster, să întinzi unt pe ea și, o, Doamne, chiar dacă mi-o reproșez mereu, merită să mori pentru asta.

— Marilyn, mulțumesc, dar…

— Ce vrei să spui? Că îți vei lua dejunul de-acasă? Ceva care nu este atât de duuulce?

El zâmbi.

— Îmi pare rău.

— Știi, cu siguranță, că ceilalți se calcă în picioare pentru prăjitura mea cu banane?

— Marilyn, nu m-am îndoit nicio clipă.

— Las’ că vezi tu, Jack.

Ridică cutia pe palma întinsă, ca un chelner, și se întoarse către ușă, cu nasul în aer.

— Într-o bună zi am să-ți vin de hac.

4.

(18 iulie)

Casa doamnei Nersessian, cu obloanele ei modeme la ferestre și cu roata de căruță bine vopsită pe zidul din față, strălucea ca o piatră bine lustruită. Îi trebuiră câteva minute să deschidă toate lanțurile de pe ușa de la intrare. Caffery înțelese că imaginea pe care și-o făcuse despre prietena lui Carmel Peach era greșită, și aceasta nu-i semăna Bellei Nersessian: era o femeie scundă, roșcată, cu piele smeadă, purtând cercei lungi și o bluză neagră cu volănașe, împodobită cu lănțișoare de aur. De-ndată ce văzu legitimația lui Caffery, îl prinse de încheietura mâinii cu unghiile sale date cu ojă și-l trase în casă.

— Este în dormitor, sărăcuța de ea, să se liniștească. Haide. Îi făcu un semn din cap. Vino cu mine.

Urcară la etaj, pe lângă fotografii de familie, picturi cu Sfânta Fecioară, în rame de sidef, și trecură pe sub un candelabre de sticlă care strălucea de curățenie. Bela Nersessian mergea încet, ținând strâns balustrada și întorcându-se lent în rochia ei strâmtă care abia îi acoperea genunchii. La câțiva pași îi trecea câte-un gând nou prin minte, se oprea și se întorcea către el.

— Știi, dacă aș fi de la poliție, aș căuta prin lacurile acelea din parc. Sau: Am o idee. Înainte să plecați, să ne rugăm puțin pentru Rory, domnule Caffery. Nu-i așa că ne vom ruga?

Pe platforma scării, doamna Nersessian aprinse o lampă cu abajur de cristal, bătu o pernuță galbenă de mătase și o potrivi pe un scăunel, apoi se opri în fața ușii de la dormitor, își netezi bluza și trase aer în piept.

Bătu la ușă.

— Carmel, dragă, a venit cineva să te vadă.

Împinse ușa și-și vârî nasul înăuntru.

— Iată-te, draga mea. Am adus pe cineva să te vadă, OK?

Făcu un pas înapoi și se ridică pe vârfuri să-i șoptească lui Caffery la ureche:

— Spune-i că mă rog, drăguță, spune-i că toți ne rugăm pentru Rory.

În dormitor mirosea a parfum și a fum. Era plin de satin roz – pe pat, pe radiator, pe măsuța de toaletă, peste tot, ca în interiorul unei cutii cu bijuterii. Era o cameră ale cărei ferestre dădeau în spatele casei: dacă perdelele ar fi fost desfăcute, s-ar fi putut zări parcul, dar probabil că micuța și îngrijita comisară de la Investigații Criminale, care stătea pe un scaun roz lângă fereastră, cu mâinile încrucișate în poală, se temuse de impactul pe care l-ar fi avut asupra lui Carmel vederea parcului, astfel că perdeaua era bine strânsă.

Când agenta îl văzu pe Caffery, se ridică pe jumătate („Domnule…”) și se reașeză, făcând un semn către pat. Pe pat, cu spatele la ușă, purtând un tricou prea larg, pe al cărui spate scria Cupa Mondială 1998, și cu o pereche de jambiere albe, stătea Carmel Peach, o femeie cu pielea iritată, cu membre fragile și brațe roșii, pline de răni. În fața ei se afla un pachet de Superkings, o brichetă și o scrumieră de cristal. Nu-i putea vedea fața, dar văzu că avea ambele încheieturi bandajate: Carmel Peach, știa toată lumea, încercase din greu să se smulgă din cătușe pentru a scăpa și a ajunge la fiul ei.

Închise ușa în spatele lui și stătu locului o clipă. „Ai mai trecut prin asta, Jack, nu-i așa?” Își aminti cum stătea fără rost în pragul ușii în vreme ce mama sa zăcea în pat și plângea fără oprire după dispariția lui Ewan. „Și, dacă se gândește cumva la tine, este doar pentru a-și dori să te cari dracului de-acolo.”

— Sunteți detectiv la Investigații Criminale?

Nu se întoarse să-l privească.

— Da, lucrez pentru AMIT. Te simți ceva mai bine acum?

Ea continua să se uite impasibilă la perdele.

— Ați putea… știți ceva…

— Doamnă Peach…

Ridică îndată mâinile parcă pentru a-l opri să mai

vorbească, apoi cedă.

— Spuneți-mi de-a dreptul, fără ocolișuri.

— Îmi pare rău! Scrută încăperea, făcând un semn din cap către comisar, fericit că nu poate fi văzut de Carmel. Îmi pare rău. Nu avem încă nicio știre, spuse el.

Ea nu răspunse în primul moment. Picioarele ei goale se crispară brusc, dar atâta tot. Apoi, când el fu pe punctul să continue, ea se încovoie brusc, violent, în pat, își înfipse pumnii în stomac, văitându-se și contorsionându-se, mototolind în pumni cuvertura. Agenta se apropie.

— Este în regulă, Carmel, dragă, este în regulă. Îi prinse cu blândețe mâinile lui Carmel și-i mângâie dosul palmelor cu degetul mare. Las' că se rezolvă, liniștește-te.

Încet, începu să cedeze.

— Asta este. Știm că ești supărată, dar nu dorim să te lăsăm să-ți faci singură rău, nu-i așa, dragă?

Agenta se uită la Caffery, care stătea în pragul ușii, înfricoșat, de parcă prinsese rădăcini. Ar fi trebuit să facă un pas în față, să-i ia pur și simplu mâinile lui Carmel, dar tot ceea ce putu face fu să-și amintească – „nu te mai gândi la asta" – să și-o amintească pe mama lui cum își mușca mâinile în timp ce poliția cerceta casa lui Pederecki, dincolo de calea ferată, practic *mestecându-și* mâinile pentru a lăsa să iasă afară ce avea pe suflet. Își dădu seama că era la fel de neputincios acum ca și atunci în fața durerii unei femei.

Agenta se așeză, iar Carmel se potoli. Părea să se concentreze asupra propriei respirații. Apoi trase de patru ori adânc aer în piept, își șterse fruntea și-și scutură capul.

— Și Alek? Lui Alek cum îi e?

— Eu – el este... este încă la Terapie intensivă în spital. Medicii fac tot ce pot pentru a-l salva.

— Dar nu-l pot salva.

— Uite, Carmel, nu mi-aș face cum trebuie datoria dacă nu ți-aș spune că trebuie să te aștepți la ce e mai rău.

— O, taci dracului din gură – ce mama dracului, taci din gură, taci!

Își acoperi fața cu palmele.

— Chemați-l pe doctor înapoi, ceru ea. Chemați-l să-mi dea mai mult. Uită-te la mine, fir-ar să fie, vreau ceva mai puternic decât mi-a dat.

— Doamnă Peach, știu cât vă este de dificil. Însă e important să ne spuneți tot ce vă amintiți. Imediat ce vă iau o declarație inițială voi trimite medicul înapoi.

— Nu – *acum. Dați-mi ceva care să-i pună capăt.*

— Carmel, doctorul ți-a dat ceva, iar noi ne străduim cum putem.

Făcu un pas în cameră, uitându-se unde ar putea sta. Găsi un scaun roz, cu un ursuleț pe el. Puse păpușa pe podea, sprijinită de plinta camerei, și se așeză cu coatele pe genunchi, aplecat în față către Carmel.

— 15 din oamenii mei se află pe teren, alți 20 de ofițeri și cine mai știe câți voluntari sunt în parc. Suntem foarte hotărâți să-i dăm de cap, și folosim toate resursele pe care le avem pentru asta. După ce vom pune cap la cap ce știi, voi desemna un ofițer să vină aici să vorbească cu tine – va fi special desemnat pentru tine, OK? Va face tot ceea ce dorești.

— Dar eu… corpul ei tremura de suferință… eu nu-mi *amintesc* ce s-a întâmplat. Își lăsă fața în mâini și începu să plângă liniștit. *O, Doamne, micuțul meu a dispărut și eu nici măcar nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.*

•

Trecuse mult timp de când Asociația înotătorilor amatori își schimbase regulamentul: ca răspuns la preocuparea tot mai mare față de abuzul împotriva copiilor, asociația le recomanda profesorilor să minimalizeze cât puteau contactul fizic cu copiii, și să le predea de pe marginea bazinului. Nu toate bazinele aplicau regulamentul și, uneori, decizia de a intra sau nu în apă varia de la un profesor la altul. La Central de distracții din Brixton, însă, era un profesor care se ținea cu rigiditate foarte aproape de litera și spiritul regulamentului. Nu fusese angajat de multă vreme la acel bazin, dar era clar pentru toată lumea: Chris „Peștele" Gummer se ținea mereu departe de copiii pe care-i învăța. De fapt, uneori părea evident că nu-i *plac* deloc.

— Ai zice că-l enervează, își spuneau salvamarii unul altuia, privindu-l cum se plimbă cu costumul lui roșu prins cu centură, dar lăbărțat pe corp, purtând o cască de baie roșie pe cap, deși nu intra în apă (insista asupra căștii, ținând-o strânsă sub bărbie cu cureaua, poate și pentru că avea atât de puțin păr că părea chel din depărtare).

— Te întrebi de ce s-a apucat de treaba asta.

Încercau să-și dea cu presupusul cu cine semăna Gummer – un pinguin, un pește, o torpilă zburătoare. Mai toate poreclele se potriveau, dar „Peștele" era probabil cea mai potrivită: avea un corp zvelt, cu un cap mai degrabă mic și triunghiular, și un mijloc bombat. Picioarele-i erau mai lungi deasupra genunchilor, se îngustau către glezne și apoi, într-un contrast comic cu gleznele subțiri, apăreau uriașele sale tălpi pe care le ținea mereu la 45 de grade. Părul său fin de pe piept și picioare devenea invizibil când se uda.

— Ar fi trebuit să ai degetele de la tălpi membranate, îi spuneau oamenii.

Dar nu le avea: le examină și observă că degetele sale, în loc să fie plate și spatulate, erau mai degrabă lungi și subțiri. Dar, pește sau nu, era un profesor de înot atipic. În primul rând pentru că era mai bătrân ca oricare alt instructor.

— Un pervers, probabil.

— Nu, nu ar fi primit niciodată slujba asta.

Cercetaseră cu ochii lor – acest post nu se supune secțiunii 4 (2) a Legii pentru reabilitarea infractorilor. Pentru personalul de securitate al centrului de distracții, efectele pedepselor penale nu se prescriau. Niciodată. Nu conta câți ani trecuseră de când se petrecuseră.

— Poate că nu are dosar, șopti un salvamar. Pentru că nu a fost prins niciodată.

— Sau pen' că și-a schimbat numele.

— Nu-și putea schimba numele dacă ar fi avut dosar, nu-i așa?

— Nu ar fi putut?

Unul dintre salvamari își trosni degetele și se holbă la Gummer, care stătea pe marginea bazinului, așteptând ca

două dintre fetițe să-și pună colacii de înot.

— De ce nu?

La aceasta, salvamarii tăcură și se întoarseră să-l privească pe Gummer. Astăzi părea mai aiurit ca de obicei. Era rândul „calamarilor”, copii de 6-7 ani, iar cele două fetițe păreau să aibă dificultăți cu colacii lor.

Dar Gummer nu era dispus să se umilească și să le ajute.

— Sunteți cam lente azi, nu? Ce se întâmplă?

În spatele lui unul sau doi dintre copii spuseră ceva în șoaptă. Gummer se întoarse.

— Ce e? Ce se întâmplă cu voi?

Nimeni nu vorbi. Erau mai mulți părinți decât de obicei în zona vizitatorilor, observă el, și unii copii din grupă lipseau.

— Se întâmplă ceva, spuse el, întorcându-se către cele două fetițe. Nu-mi spune nimeni ce se întâmplă?

— Rory, spuse imediat cea mai înaltă dintre cele două fetițe.

Era o fată serioasă din Trinidad, cu părul prins cu șiruri de perle și cu un costum roz Spice Girls. Unghiile de la picioare erau date cu o ojă de aceeași culoare.

— E din cauza lui Rory.

— Rory? Își ridică sprâncene a mirare. Despre ce vorbești?

— Rory din Donegal Crescent.

— Ce e cu el? Ce i s-a întâmplat?

Fetele nu mai scoaseră o vorbă. Cea mică, mai scundă, cu pielea întunecată și îmbrăcată într-un costum verde din două bucăți, își duse degetul la gură.

— Am văzut poliția.

— Și poliția v-a spus ce s-a întâmplat?

Cele două fetițe se uitară una la cealaltă, apoi înapoi la el.

— Nu? Nimeni nu v-a spus ce s-a întâmplat?

— Nu. Fetița cea mare își scutură capul. Dar noi știm oricum ce s-a întâmplat.

— A, voi *știți* ce s-a întâmplat… E, asta e foarte deștept din partea voastră, nu-i așa?

Își puse mâinile pe genunchi și se aplecă un pic, cu ochii îngustați. Era conștient că e monitorizat de cei din galeria

vizitatorilor – toți părinții stăteau acolo, cu mutrele lor grijulii și atente, cu ochii lor mici și sclipitori ațintiți asupra lui ca și cum l-ar fi suspectat de ceva.

— Ei? Haideți, nu-mi spuneți și mie ce s-a întâmplat?

— A fost trolul.

— A, da.

Se întreba când urma să-i spună asta. Se ridică, apucă în brațe o grămadă de broaște de cauciuc și le aruncă în bazin, oprindu-se o clipă să le vadă ieșind la suprafață. Își freca mâinile de tricou și se întoarse către fetițe.

— Trolul, deci.

Fata cea mică se uita concentrată la picioarele ei.

— Ați văzut vreodată trolul?

— Nu, spuse fetița cea înaltă.

— Și atunci cum de știi toate astea? A văzut vreunul dintre prietenii tăi trolul?

Ea ridică din umeri. Își strânse degetele de la picioare și trase de costumul de baie, scuturându-se un pic, ca și cum ar fi vrut la toaletă.

— M-ați auzit? Am spus: a văzut vreodată trolul vreunul dintre prietenii voștri?

Ea încuviință, evitând să-l privească în ochi.

— Care prieten l-a văzut?

— Unii dintre ei, spuse ea, privind neatentă la apă, și el știu că minte. Locuiește în copacii din parc.

— Da?

— Și s-a urcat pe conducta de scurgere a casei ăleia. Țeava de scurgere a casei lui Rory.

— Înțeleg.

— A urcat pe țeava de scurgere și i-a omorât. I-a luat din pat și i-a mâncat.

La aceasta, fetița în costumul verde din două piese începu să plângă. Lacrimile se scurseră peste pleoapele inferioare și peste încheietura degetelor duse la gură.

— Bine, bine. „Pește” se îndreptă, enervat de lacrimile ei. Cred că ne pripim cu concluziile, spuse el. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat.

Neliniștit că părinții ar putea vedea ce se întâmplă, se așeză astfel ca vizitatorii de la galerie să nu-i vadă.

— Nimeni nu știe dacă a fost sau nu un trol, nu? Nu-i așa? Nu? E? Nu-i așa?

Apoi o făcu să accepte dând din cap, dar nu se opri din plâns, cu degetul încă în gură.

— Bine. El se întoarse și bătu din palme către ceilalți. Haideți, nu e nimic interesant aici. Acum intrați în bazin. Luați o broscuță dacă aveți nevoie.

Mai târziu, mergând acasă cu costumul de baie îndesat în ponosita sa geantă sportivă roșie, trecu pe lângă patru dintre porțile parcului și descoperi că fuseseră închise, cu anunțuri ale poliției fixate de ele. Își continuă, ca de obicei, drumul, mai agitat ca niciodată și, ajuns acasă, își luă pastilele imediat, înghițindu-le cu o gură de cafea amară. Apoi se duse la fereastră cu mâinile tremurând.

Unele ferestre din Brixton au vedere direct la parc. Unele aparțineau turnurilor gemene din nord, altele caselor pe jumătate construite din cartierul Clock Tower Grove, și altele, ca aceea a lui Gummer, aparțineau apartamentelor sociale aflate la etajul dughenelor de pe Effra Road. Deschise fereastra și-și scoase prudent capul în afară. De aici Donegal Crescent se afla la circa un kilometru jumătate, și nu putea zări banda galbenă a poliției și nici grupurile de jurnaliști și băgători-de-seamă de la ieșirea din parc dinspre Tulsa Hill, dar putu observa liniștea. Într-o zi de vară ca aceasta parcul era, de obicei, împestrițat de rochii intens colorate și de copii, dar astăzi imensa întindere de arbori era tăcută. Se auzeau doar bâzâitul fără sens al insectelor și sunetul unui radio auto dintr-o mașină de pe Effra Road. Dincolo de coroanele copacilor zări, la distanță, o frântură din pajiștile care se întindeau către vârful dealului. Închise fereastra și trase perdeaua.

•

I-a trebuit mult lui Carmel până să se oprească din plâns. Caffery și agenta de la Investigații Criminale schimbară o privire stânjenită, apoi reluară contemplarea peticelor din

tapet până când Ativanul[8] își făcu efectul: prin venele ei se strecura ceva care o liniști, și se opri din plâns. Se întinse și bâjbâi pe pat după pachetul de Superkings. Încet, șovăielnic, își aprinse o țigară. Trase scrumiera lângă ea și începu să vorbească.

— Chiar dacă le-am mai spus toate astea deja? În ambulanță?

— Aș vrea să le aud din nou, poate e ceva ce ne-a scăpat.

Dar se dovedi că era ceva mai mult decât o simplă reluare a declarației pe care o dăduse detectivului divizional în ambulanță. Se adăugau amănunte noi care trebuiau cercetate. Își aminti că s-a simți rău după ce a mâncat cina, și că l-a trimis jos pe Rory să se joace la Playstation cu Alek, înainte să se ducă în dormitor să zacă. Era neliniștită pentru că intenționau să plece la Margate[9] ziua următoare, și nu voia să fie bolnavă. Era tot ceea ce-și amintea până să-și revină în uscătorie. Nu a auzit și nu a văzut nimic care să-i dea de gândit prin vecini și, în afară de faptul că i-a fost rău, nu era nimic neobișnuit în orele de dinaintea atacului.

— Trebuia să plecăm în vacanță a doua zi. De aceea nu ne-a căutat nimeni. Au crezut că suntem plecați.

— I-ai spus detectivului că ai auzit ceva care semăna cu un animal?

— Da. Respira. Adulmeca. În afara uscătoriei.

— Când asta?

— În prima zi, cred.

— De câte ori ai auzit sunetele astea?

— Doar o dată.

— Ei bine, hmm, crezi că era un animal în casă? Crezi că intrusul a adus un câine cu el?

Ea își scutură capul.

— Nu am mai auzit nimic altceva, niciun lătrat și nimic altceva, și ar fi putut fi câine. Doar dacă ar fi stat în picioare pe… știți… Se bătu peste gambe. Pe picioarele din spate.

— Ce crezi că era?

— Nu știu. Nu am mai auzit nimic de felul ăsta.

— Îi mai auzeai pe Rory și Alek în acele momente?

— Rory. Își strânse ochii și încuviință. Plângea. Era în bucătărie.
— Când asta?
— Înainte să veniți voi.
Cuvintele îi smulseră un oftat de parcă efortul de a le rosti îi făcea rău. Își strivi țigara, aprinse alta din pachet și începu să tușească. Îi trebui mult timp să-și revină. Își șterse ochii, apoi gura, își îndepărtă părul din ochi și spuse:
— Mai e ceva ce nu am spus aseară.
Caffery ridică ochii din notele lui.
— Pardon? Agenta se uită la el surprinsă, cu sprâncenele ridicate. La ce te referi?
— La altceva.
— Adică ce altceva?
— Cred că făcea fotografii.
— Fotografii?
— Am văzut flash-ul pe sub ușa uscătoriei. Puteam auzi chiar cum focalizează aparatul. Sunt sigură că asta era – făcea fotografii.
— Ce crezi că fotografia?
— Nu știu. Nu vreau să știu.
Începu din nou să tremure, frecându-și brațele spasmodic.
— Era *atât de al dracului de îngrozitor.* Am fost atât de moale – atât de îngrozitor de moale, încât pur și simplu am stat acolo ca un nenorocit de șoricel speriat, vreme de trei zile. Nu am știut nicio clipă că-l va lua pe Rory. Dacă aș fi știut ce era pe punctul să facă…
— Nu ai fost o lașă, Carmel. Uite ce ți-ai făcut la brațe încercând să scapi. Nimeni nu se aștepta la mai mult…
Caffery se opri, devenind conștient instantaneu. „Nu merge mai departe – nu faci decât să înrăutățești lucrurile.” Rapid, își luă geanta diplomat de jos.
— Uite, știu cât e de dificil, dar trebuie să semnezi ceva. Nu e o declarație, doar câteva formulare. Am găsit o fotografie a lui Rory, o fotografie de la școală și am vrea permisiunea ta să o multiplicăm, pentru a le-o arăta oamenilor. Și am luat câteva dintre hainele și cărțile de școală ale lui Rory.

— Hainele lui? Manuale?

— Pentru câini. Și…

— Și?

„Și pentru a le răzui. Să facem rost de ADN-ul lui ca să-l putem identifica la nevoie. Pentru că, deși nu vreau să-ți spun asta, doamnă Peach, cred că fiul tău este deja mort."

Era una dintre cele mai călduroase luni de iulie din istoria Londrei, și Caffery știa ce se întâmplă cu un cadavru abandonat 48 de ore în această căldură. Știa că, dacă nu-l găseau pe Rory până a doua zi dimineață, nu ar mai fi lăsat nicio rudă să-l identifice.

— Și? repetă ea.

— Și nimic. Doar pentru câini. Poți semna acum, dacă ești de acord.

Ea încuviință, iar el îi înmână formularul și un stilou.

— Doamnă Peach?

— Ce este?

Ea semnă hârtiile și i le returnă peste umăr, fără să se întoarcă.

— Mi-a fost greu să aflu vârsta lui Rory. Unii dintre vecini spun că avea nouă ani. Luă hârtiile și le puse în geantă. Așa e?

— Nu. Nu-i așa.

— Nu?

— Nu.

Se răsuci pentru a-l privi în ochi. Pentru prima dată îi văzu fața în întregime și, după cum observă, ochii ei păreau morți, cum erau ochii mamei sale după dispariția lui Ewan.

— Va face nouă ani abia în august. Are opt ani. Numai opt.

•

La parter, Caffery se opri să-i mulțumească doamnei Nersessian.

— A fost plăcerea mea, dragă. Sărmana, nici să nu-mi ceri să-mi imaginez ce simte.

Mica sufragerie era foarte curată și încărcată cu fleacuri – o cupă de argint pentru punci era așezată pe masa elegantă, iar pe rafturi de sticlă erau așezate animăluțe Steuben de cristal. Pe sofaua acoperită cu mușama, o fetiță cam de zece ani, în

șort și cu un tricou cu dungi roșii, se holba tăcută la Caffery. Doamna Nersessian pocni din degete.

— Annahid, pleacă de aici. Du-ți troacele sus. Poți să te uiți la video, dar cu sonorul la minim. Mama lui Rory s-a culcat.

Încet, fetița se dezlipi de mușamaua de plastic și dispăru din cameră.

Doamna Nersessian se întoarse către Caffery și-și puse mâna pe brațul lui.

— Nersessian. Este un nume armenesc. Acum nu întâlnești armeni în fiecare zi și, înainte să intri în casa unui armean, trebuie să fii pregătit să mănânci acolo.

Se strecură în bucătărie și începu să se agite, deschizând frigiderul, scoțând vasele de porțelan din dulap.

— Îți voi da puțin rahat de fistic, îi spuse ea prin ușa întredeschisă. Și niște ceai de mentă, și apoi vom spune o scurtă rugăciune pentru Rory.

— Nu, eu… hm, mulțumesc, doamnă Nersian…

— Nersessian.

— Nersessian. Să trecem peste ceai, dacă nu vă supărați, doamnă Nersessian. Suntem contra cronometru.

Ea reapăru în pragul bucătăriei, cu un șervețel în mână.

— Haide, dragule, trebuie să mănânci ceva. Uită-te la tine – niciun pic de grăsime. Trebuie să mâncăm cu toții în asemenea momente – asta ne menține optimiști.

— Vă promit că o să mă întorc și o să bem un ceai… după ce-l găsim pe Rory.

— Rory. Își apăsă pieptul cu palma. Doar auzindu-i numele și mi se face rău. Bietul sufletel. Dar Dumnezeu e cu el. Simt asta în sufletul meu. Dumnezeu îl protejează și… Annahid! spuse ea deodată, fixând cu ochii ușa din spatele lui. Annahid, am spus…

Caffery se întoarse.

— Trolul a făcut-o.

Micuța stătea în cadrul ușii, vorbind direct cu el, vehementă ca un comis-voiajor, ațintindu-l cu ochii ei imenși și serioși.

— Trolul a coborât din copaci și a făcut asta.

Doamna Nersessian vociferă dezaprobator, alungând-o pe Annahid, fluturând șervețelul către ea.

— Pleacă, pleacă.

Se întoarse către Caffery, cu ochii ei intens rimelați pe jumătate închiși, potrivindu-și delicat părul.

— Îmi pare rău, domnule Caffery, îmi pare sincer rău de povestea asta. Asta visează piticii ăștia în zilele astea.

•

Există vâltori și prăpăstii în Brixton la fel ca în tot restul Londrei. Sângele fierbinte, primitiv caraibian a găsit culcușul sub acoperișul auster al superbelor case de secol XIX, și din anii 1990 o nouă generație se mutase în oraș: haita artiștilor. Fundamental albă. Fundamental modernistă. S-au mutat aici pentru „culoarea" locală și apoi, încet, insidios, au scos-o de pe stradă. Gentrificare pe picior mare. Pe platforma stației de tren se afla statuia unui băiat de pe vasul Windrush[10], ca un Dick Whittington[11] modern – cu bandana în jurul gâtului, cu o boccea la picioare – stând cu brațele încrucișate, cu un picior îndoit în spate și sprijinit de perete, nici nu-i băga în seamă pe acești noi brixtoniți la modă, care se îmbulzeau și se îmbrânceau să-și facă loc în tren cu gențile lor Gucci cu tot.

În aceste zile de vacanță, străzile fierbeau. Serviciul de salubritate al cartierului Lambeth dăduse o raită pe-acolo, aruncându-i cu furtunul de apă în gara din subsol pe muzicanții nervoși care ocupau noaptea strada, iar soarele evapora apa de pe pavaj. Parcul era survolat de un alt elicopter, reflectând când și când lumina soarelui. O echipă de televiziune, atrasă de zvonurile care veneau din sudul Londrei, făcuse drumul până acolo să vadă dacă nu cumva era ceva la care să caște gura. Jurnaliștii puteau zări de acolo mișcarea ciudată, ca de piston a agenților de căutare și investigații: unitatea de consultare și cercetare a poliției se mișca în formație prin parc, iar alte figuri întunecate, detectivii, se strecurau pe străduțele lăturalnice.

„Scuzați-mă, doamnă, iertați-mă că vă deranjez, sunt de la Departamentul de Investigații Criminale…

Are legătură cu ce a fost dimineața asta la televizor? Cu

băiețelul acela?”

Înăuntru și în afara caselor: plecând ca niște afaceriști grăbiți, apoi întorcându-se pe aleea următoare.

„A avut loc un incident noaptea trecută. Vă amintiți unde erați aseară?”

„Niciodată nu mi-a plăcut parcul ăsta. Vedeți copacii ăia de acolo? Ies tot soiul de chestii dintre copacii ăia. Mă îngrijorează, înțelegeți ce vreau să spun?”

Echipa de investigații, cu hainele lor roșii și negre, și cu bastoane galbene, era formată din profesioniști, dar aveau cu toții un sentiment straniu pe când cercetau pâlcul de copaci din jurul iazurilor din parc. Era miezul verii, dar copacii erau întunecați, ca o poveste gotică, un întuneric nepotrivit pentru Londra. Au încercat să se relaxeze – glumeau pe seama pădurii, jurau că oricând se poate năpusti din vegetația pădurii un alozaur sau altă arătare, dar nimeni nu se simțea în apele lui în acea zi. Scafandrii care cercetau iazurile se verificară reciproc mult mai mult decât o făceau de obicei.

Îndată ce ieși din casa familiei Nersessian, Caffery își rulă o țigară și porni pe jos în jurul parcului, privind cu atenție în jur. Pădurea: nu-i plăcea pădurea, iată, era aproape un an de când nu-i mai plăcea. Nu era vorba despre priveliștea copacilor sau de foșnetul vântului printre crengi, era mirosul. Noroi de frunze și resturi de coajă. Mirosul îl arunca dintr-o suflare cu unsprezece luni în urmă – înapoi la agresiunea împotriva Rebeccăi, înapoi la ziua despre care ea nu voia să vorbească, înapoi la zidul ridicat între ei doi, și atunci presiunea din piept deveni deodată atât de mare, încât se gândi că, dacă ar privi în jos, și-ar vedea inima sărindu-i printre coaste.

Se întoarse cu spatele la copaci și privi turnurile Arkaig și Herne Hill. De la distanță păreau trufașe, ca niște castele de pe Rin văzute peste coroanele copacilor, dar dacă s-ar fi apropiat, pământul pe care erau ridicate se reducea la niște resturi de iarbă rară, acoperite cu rahat de câine. Peisajul era decorat cu prezervative uzate și seringi, iar resturi degradate dormeau în soare. O echipă de detectivi AMIT fusese distribuită în această

zonă – iar când își aprinse țigara, Caffery văzu doi sau trei dintre oamenii săi mergând de-a lungul galeriilor. Era pe punctul să se îndrepte spre est, să se alăture echipei care căuta din casă în casă pe Effra Road, când ceva îl făcu să se oprească. Era ca o înțepătură în ceafă. Avu o senzație scurtă, neplăcută, că în spatele său se află ceva. Cu inima bătând puternic, se întoarse. Dar nu era nimic, numai echipa care mătura tăcut parcul, insectele zumzăind, mașinile de pe Dulwich Road și câțiva nori albi și pufoși la orizont. „Iisuse, Jack” – trase câteva fumuri din țigară și o aruncă printre gratiile unui canal – „și tu crezi că echipa ta este nervoasă…”

•

Detectivul Logan, de la AMIT, a fost cel care l-a vizitat pe Roland Klare în apartamentul său din Arkaig Tower. Lui Klare nu-i plăceau polițiștii, nu avea încredere în ei, iar acesta în special părea că-l disprețuiește: de fapt, părea mai interesat de felul în care se vedea parcul Brockwell de la ferestrele apartamentului decât să-i pună vreo întrebare. Stătea la fereastră, chiar lângă Pentaxul ascuns în cutia de tablă în care cândva fuseseră biscuiți, și privea în jos la coroanele agitate ale copacilor.

— Frumos peisaj.

— O, da, foarte frumos.

— Bine.

Detectivul Logan bătu cu palmele pervazul ferestrei – *atât de aproape de aparatul foto* – și se întoarse, încrețindu-și nasul și privind suspicios în jur, evaluând grămezile de obiecte de pe masă, cutiile adnotate și așezate una peste alta.

Klare nu-i evită ochii: se aștepta la această reacție, știa destul de bine că sistemul său putea să-i pară dezorganizat unuia care nu înțelegea de ce trebuia să scurme prin gunoaie și să le tezaurizeze. Dar totul era curat, nimeni nu ar fi putut spune că nu e, și asta chiar dacă uneori nici măcar el nu mai putea spune ce înseamnă toate acestea, unde și de ce s-au declanșat.

— Deci, cum spuneam (Logan se așeză pe sofa, își încrucișă picioarele și-și trase haina peste burtă), incidentul ăsta de

noaptea trecută.

— Daaa?

Klare se așeză și el. Decisese că exista o modalitate de a răspunde sincer întrebărilor, fără să sufle o vorbă despre aparatul de fotografiat. Își prinse mâinile în poală, încercă să oprească mișcarea nervoasă a ochilor și admise că da, fusese în parc noaptea trecută, dar nu, nu văzuse nimic neobișnuit. Logan îl întrebă din nou:

— Ești sigur? Gândește-te bine!

Iar Klare se gândi.

Își dădu capul pe spate și își închise ochii. Nu era nimic neobișnuit la aparatul acela de fotografiat. Tehnic vorbind, nu era *neobișnuit*. Și nici cu mănușile pe care le descoperise nu era ceva neobișnuit – orice om mai atent putea vedea tot felul de resturi și balast prin parc. Iar camera foto făcea niște bani.

— Nu.

Își deschise ochii și-și scutură hotărât capul.

— Nu, nimic neobișnuit.

Iar Logan păru să înghită răspunsul lui.

După aceea Klare îl văzu de la fereastră cum părăsește clădirea, nu mai mare ca un microb văzut de la asemenea distanță, în curtea din fața blocului. Când fu sigur că detectivul a plecat, trase perdelele din living, acoperind razele soarelui și priveliștea fracturată și secetoasă a parcului, apucă aparatul de fotografiat și începu hotărât să încerce să elibereze filmul. După mai multe încercări eșuate, supărat de vizită și enervat de disprețul rece al ofițerului, se așeză pe sofa, respirând din greu și uitându-se la mâinile sale.

Între timp, ajuns în Dulwich Road, Logan se întâlni cu ceilalți ofițeri și spuse că nu are nimic de raportat. Ridică mâinile în aer de parcă ar fi spus că se întoarce cu mâinile goale. Nu avea nici cea mai mică bănuială cât de aproape fusese, la o răsuflare distanță, de singura probă care ar fi putut închide cazul răpirii copilului în câteva ore.

5.

Imaginea picturală codrului din afara zonei Clock Tower Grove, un cvartal construit de Hummingbird Houses, panoramând marginea estică a parcului Brockwell, cuprindea copacii înfloriți, adâncul oceanic al cerului. Agenții criminaliști cu trusele lor mergeau de-a lungul aleilor pavate, mărginite de arbuști și de globurile de sticlă ale felinarelor stradale. Cerul era albastru și nu se vedeau urme cafenii de camioane pe drumuri sau ferestre marcate cu benzi întinse în formă de X. Fetele de la vânzări protestau – „Nu e încă terminat, nu până în toamnă, mai durează trei luni” – și-i îndrumau pe investigatori către o altă intrare, de-a lungul unei străzi pietruite cu cărămizi și apoi pe aleea Clock Tower, către un cartier de case cu patru nivele, terasate una-ntr-alta, la capătul zonei de construcții, cu vedere la parcul Brockwell: aveau propria grădină în spate, garajul propriu, 295 000 de lire bucata, terminate cu trei luni înainte de termen. O stradă exclusivistă, pentru persoane din funcționărimea mijlocie, care nu-și prea puteau permite o casă în sătucul Dulwich – nici chiar cu înlesniri financiare.

O familie se mutase deja, la timp pentru vacanța de vară. Grilajul și lemnăria casei de la numărul cinci fuseseră deja pictate cu un negru strălucitor, și într-o parte și-ntr-alta a treptelor de la intrare se aflau două parcele cu arbuști tunși în formă conică. În curtea șantierului, pe o grămadă de fiare, își lua deseori gustarea un muncitor care o urmărea pe blonda care-și transporta băiatul într-o mașină Daewoo de culoare galben-lămâie. Muncitorul era grijuliu cu corpul lui – pe atunci urma o dietă cu proteine de înaltă calitate – și, atunci când avea nevoie de o muză să-l inspire, se uita la blondă. Era foarte drăguță, dar în opinia lui frumusețea îi era umbrită de greutate. De fapt, dacă ar fi să-și dea cu presupusul, toți membrii familiei ar fi trebuit să mai scape de câteva kilograme. Nu păreau sănătoși. Părul lucios, pielea arsă de

soare, haine bune. Nimic nu înlătura cele câteva kilograme, se gândi el, mestecând sandviciurile cu ton și pâine integrală.

În acea după-amiază de iulie petrecuse mare parte a timpului urmărind echipele de investigatori de prin și din jurul parcului, și chiar dăduse o declarație unui agent îmbrăcat în uniformă, venit la intrarea în clădire. Se pregătea să plece acasă, când zări un bărbat brunet, cam de treizeci de ani, pe treptele de la numărul 5. Muncitorul bănui că ar putea fi un alt ofițer, dar părea mai degrabă un bancher din City, cu părul bine tăiat și cu costumul impecabil. Blonda răspunse la ușă.

— Bună!

Avea o fețișoară frumoasă, cu o delicioasă semilună de piele albă sub linia părului de culoarea mierii. Purta pantaloni albi și un tricou dungat, marinăresc. Lângă ea se afla un bătrân câine labrador negru. Caffery știu că se abătuse din drum și intrase într-o altă ligă socială.

— Bună ziua. Își arătă legitimația. Sunt detectivul inspector Jack Caffery.

— Ca berea{12}?

— Ca berea.

— E vorba despre băiețelul dispărut? Avea ochi mari, aproape argintii. Se gândi că, dacă ar fi stat mai aproape de ea, s-ar fi putut oglindi perfect în ochii ei. Micuțul Rory?

— Da.

— Atunci, mai bine intrați.

Se aplecă să apuce de zgardă bătrânul câine, trăgându-l în casă și îndrumându-l pe Caffery cu cealaltă mână.

— Intrați. Împingeți ușa aia să se închidă. Eu și fiul meu facem trufe de ciocolată. Am făcut ce era mai greu, dar trebuie să mă lăsați să fac puțină curățenie. Se opri în hol pentru a deschide o nișă și a pune în funcțiune o hotă. Îmi pare rău, cam miroase aici. Simțiți?

— Nu.

— Soțul meu spune că-mi joacă feste imaginația.

— Soțul dumneavoastră este acasă?

— Încă e la lucru. Haideți, intrați.

Îl conduse în partea din spate a casei, un spațiu enorm, compartimentat în două zone de vitrine înalte, plasate la mijlocul camerei. La dreapta, o bucătărie modernă și aerisită, cu puține elemente: lambriu scandinav, luminatoare și lemn netratat, iluminație discretă și borcane mari puse pe rânduri. La stânga, o cameră de zi spațioasă, cu mochete din zegras și inundată de soare pe ferestrele uriașe, curate. Proiectat să poți găti, să porți o conversație și să te uiți la televizor, în același timp. Viața modernă.

— A, bună, spuse Caffery.

— Bună.

În bucătărie, un băiețaș de opt-nouă ani, cu ochii ușor oblici, cu nasul cârn, ca al unui elf, și cu părul tăiat scurt-scurt, care se ridica peste fruntea bronzată de parcă abia ar fi sosit de la o partidă de volei pe plajă, stătea atent, cu mâinile pe lângă corp, de parcă ar fi vrut să arate că nu a făcut nimic rău până la revenirea mamei sale. Purta șlapi, un tricou tras peste slipul albastru, și era murdar de ciocolată pe la gură.

— O, da, îmi pare rău, el este năzdrăvanul. Îi dădu cu un gest tandru părul pe spate. Micuțul meu, Josh.

Caffery întinse mâna.

— Salut.

— OK, spuse sobru Josh, strângându-i mâna. Sunt nebun, dar sunt bun.

Caffery dădu din cap.

— Uneori, nebunii nu sunt chiar așa buni.

— Și eu sunt Benedicte Church. Ea zâmbi dulce și-i strânse mâna lui Caffery. Pe scurt, Ben.

Se aplecă asupra fiului ei, punându-i mâinile pe umeri.

Nu era soția tipică pentru clasa de mijloc. Era extrem de frumoasă, gândi Caffery, cu picioare mai degrabă scurte și un fund rotund. Își spuse că ar lua mult timp să ajungi să te plictisești de un posterior ca acela. Se surprinse holbându-se cum ea își dă deoparte părul de pe față și îi șoptește fiului ei:

— Mormolocule, du-te și te spală pe față, da? După aia vom mânca niște ciocolată cu toții.

Josh se duse la toaletă și, când auzi apa curgând, ea se

aplecă către Caffery, cu bărbia lăsată și cu o figură serioasă.

— Este îngrozitor, nu? șopti ea. La televizor știrile sunt foarte vagi. Adică, chiar trebuie să fim îngrijorați?

— Nu strică niciodată să fii prudent.

— Am auzit elicopterul noaptea trecută.

Arătă cu bărbia spre parc. Copacii începeau la doar câțiva pași de gardul din spate al grădinii, deși și întunecoși ca în mijlocul pădurii.

— Mereu când îi aud că sunt în căutarea cuiva mă gândesc la asediul din Balcombe Street[13]. Sunt convinsă că poliția îi va urmări până la mine în casă și atunci vom sta ostatici zile în șir. Chiar așa.

Zâmbi.

— Paranoia poate fi atât de frumoasă pentru cei care se plictisesc ușor. Cafea?

— Vă rog.

— Și am să vă aduc și… Făcu un gest către tava cu ciocolată. O trufă, dacă suportați.

Turnă cafea dintr-o cafetieră în două căni pe care erau imprimate vederi din insula Arran[14], puse câteva lingurițe de zahăr într-o zaharniță de argilă și așeză totul pe o tavă.

— Veniți și așezați-vă. Simțiți-vă ca acasă.

El intră în camera de zi. Pereții aveau portocaliului unui cantalup, iar sofalele erau îmbrăcate în garnituri palide, satinate – dar existau și alte amănunte care îi spuseră că această familie o ducea bine – iar ecranul mare și lucios al televizorului încă avea o bucată de polistiren de la ambalaj atârnându-i pe-o latură. Se așeză pe una dintre sofalele care-i permiteau să privească pe fereastră. Câinele, care stătea încovrigat într-o baltă de soare, clipi somnoros către el. Peste tot se găseau cutii mari de carton încă închise.

— De-abia v-ați mutat?

— Acum patru zile.

Luă laptele din frigider și umplu o cană mică de sticlă.

— Primii pe acest lot locativ. Și vreau să spun, ca să vedeți cât de nebunesc e totul, duminica plecăm în vacanță, în Cornwall, pentru zece zile.

— Drăguț.

— Absolut minunat, dacă nu trăiești de săptămâni printre cutii. Au terminat casa mai devreme, așa că ne-am mutat. Și nu ne-am mai putut contramanda vacanța. Josh reapăru din spălător și se năpusti asupra tăvii cu prăjituri de ciocolată. N-am putut noi renunța la Helston, nu-i așa, mormolocule? Să renunțăm noi la foci{15}?

— Nțț.

Băiatul se ridică pe un scaun și trase ciocolata mai aproape. Foci în largul mării.

Câinele șchiopătă până la Caffery, îl privi cu jale și se rostogoli pe spate.

— Bună.

Începu să-l scarpine, când deodată, chiar la limita câmpului său vizual, ceva se mișcă prin pădure. Se uită pe fereastră. Pentru un moment, crezu că a văzut o umbră gonind prin pădure, dar acum, indiferent ce-o fi fost, plecase, un animal, o iluzie optică sau cineva din echipa de investigații, iar Benedicte sosi cu cafeaua și el trebui să pună frâu imaginației.

— Mulțumesc.

Luă cana și se așeză, privind visător pe fereastră. Copacii erau liniștiți. Nu era nimic acolo. Absolut nimic.

— Sunteți aproape de parc, spuse el. Foarte aproape.

— Știu.

— De unde v-ați mutat?

— Din Brixton.

— Brixton? Credeam că aici e Brixton.

— Vreau să spun, din centru, de pe Coldharbour Lane. Nu știu de ce am vrut să scăpăm mai mult – de drogați sau de snobi. Dar nu prea cunosc Donegal Crescent și partea aceea a parcului.

Se opri și privi înapoi către bucătărie, unde Josh folosea un cuțit pentru a curăța ciocolata de pe tava de copt.

— Mormolocule, adu-mi o farfuriuță și te poți duce după aia în bazin.

— Bazinul de muci. Este…

— Știu, știu. Este o regiune secretă din Oceanul Pacific.

Îi aruncă lui Caffery o privire amuzată.

— OK, îi spuse ea lui Josh. Adu farfuriuța și poți pleca în insula Tracy[16].

— Bine.

Încântat, Josh se lăsă să alunece de pe scaun și veni la ei cu o farfurie pe care se aflau patru trufe abia trecute prin ciocolată, atât de strălucitoare, că păreau încă umede.

— Asta e. Se așeză și ea cu cafeaua. Dă-ne și nouă să luăm, și după aia te poți duce afară.

— Mulțumesc.

Caffery luă o ciocolată.

— N-ai pentru ce.

Josh încă mai avea o dâră cafenie pe bărbie și o amprentă sfărâmicioasă de ciocolată, pe cale de a se usca, pe coapsă. Se aplecă o clipă, cu fața serioasă, cu sprâncenele adunate de o neliniște de om matur:

— Știi că este trolul, nu-i așa?

Caffery îngheță, cu trufa la jumătatea drumului către gură.

— Ce spui?

— Hai, băiete. Benedicte îl trase pe Josh de tricou către ea. Lasă-mă să iau niște ciocolată.

Josh își lăsă capul în piept.

— Este trolul, murmură el.

— Desigur, dragul meu.

Ea luă o ciocolată și mâncă rotindu-și ochii amuzată către Caffery.

Dar Josh deveni brusc hotărât.

— Trolul a urcat pe fereastră și a furat copilul ăla din pat.

Puse farfurioara pe podea și se ghemui în față ca un pitic, cu fața contorsionată, cu mâinile la gură, ca niște clești. Se prefăcu apoi că se cațără.

— Pe țeava de scurgere, probabil.

Își lăsă mâinile în jos și se uită serios la mama lui:

— Halește copii, mami, zău așa.

— Josh, pe bune.

Benedicte întâlni privirea lui Caffery, iar chipul ei se împurpură de jenă. Se aplecă în față și îl plesni ușor pe fiul

său peste picioare.

— Haide acum, de-ajuns. Nu vrem ca domnul Caffery să creadă că ești un bebeluș, nu? Du-te și pune farfurioara în chiuvetă.

•

Trolul.

Caffery încercă să afle mai multe de la Josh despre trol, dar, cu cât insista mai mult, cu atât mai ciudate și distorsionate erau spusele băiatului, care duceau însă către o idee centrală: trolul locuia în pădure și obișnuia să mănânce copii. Benedicte Church era stânjenită că băiatul ei lua legendele locale care circulau printre copiii locului drept un fapt sigur.

— Le place, pur și simplu, să se sperie unul pe celălalt, spuse ea. Sunt atât de impresionabili la vârsta asta.

„La ce vârstă?” vru el să spună. „La treizeci și cinci, ca mine?” Pentru că imaginea trolului începuse deja să intre în subconștientul său – lărgindu-se ca o pată de vopsea. La sfârșitul zilei, când părăsi Clock Tower Grave, simți un impuls cotropitor să iasă din parc, cu soarele întins de-a lungul orizontului animat de siluetele unei echipe de investigații obosite și deziluzionate. Avea o stare care-l speria. Nu știa de unde venea și nu știa s-o descrie în cuvinte. Dar că vine, era sigur. Venea.

— Trol? o întrebă el pe Souness, în biroul ofițerilor superiori. Are vreo semnificație pentru tine? Un trol?

— Ce spui?

Souness își trecu o palmă peste părul ei tuns periuță și se încruntă. Se întorsese de la interviurile cu presa, avea o dâră de machiaj pe gulerul hainei și stătea la biroul ei, holbându-se pe ecranul noului ei telefon mobil, apăsând butoane cu degetul și încercând să înțeleagă cum funcționează.

— Ce spui? Ridică privirea spre el. Ce tot vorbești acolo?

— Copiii din Brixton bolboroseau ceva despre un trol peste tot pe unde am fost.

— Singurul trol pe care-l cunosc înseamnă, în argoul din San Francisco, pederast bătrân căruia îi place carnea tânără și

miștο. Un pedofil. Un homălău bătrân, murdar și urât, care vrea să facă sex doar cu chestii tinere și drăguțe.

— Așadar înseamnă doar un violator?

— Da, la mine pe stradă.

El stătea cu bărbia sprijinită în palmă și se uita la reflexia chipului său suprapusă peste prelungile șuvoaie strălucitoare ale Londrei.

— Ai aflat despre fotografii? spuse el după o vreme. Carmel crede că intrusul a făcut fotografii cât a fost acolo.

— Mda. Ea se uită spre el. Am pus câțiva oameni să se ocupe de asta.

— Dacă există ceva fotografii pe-acolo – rahat…

El își scutură capul.

— Știu, ai dori să le vezi.

— Tu ce crezi?

Era aproape miezul nopții – fură nevoiți să cheme echipele la bază. Nu descoperiseră nimic. Nu era niciun semn de Rory în parc, astfel că Souness extinsese aria de cercetare pentru a include toate străzile care dădeau în parc. Erau cercetate magazii părăsite, garaje, proprietăți abandonate. Și tot nu-l găsiseră pe Rory. Toți rezidenții fuseseră chestionați minuțios, dar nimeni nu văzuse nimic. Se pare că Rory Peach dispăruse într-una dintre cele mai populate zone ale țării, și nimeni nu observase nimic. Nimeni din Donegal Crescent nu auzise zgomotul de sticlă spartă în seara zilei de vineri, și nimeni nu-l auzise pe intrus părăsind casa. Presa bântuise toată ziua încercând să obțină informații de la AMIT, dar nu obținuseră nimic. Știau la fel de mult pe cât știuseră și ei cu o noapte înainte. În mintea lui Caffery continua să răsune ca un sfredel fraza pe care i-o spusese mamei sale un ofițer, cu 28 de ani înainte: „Trebuie să acceptați că s-ar putea să nu aflați niciodată”.

Nu pentru că ar fi fost cineva din echipă care să nu depună eforturi – un copil de opt ani fusese separat de două nopți de familia sa: fusese nevoit să discute deja cu doi dintre ofițerii mai tineri pe care-i apucase deprimarea.

— Dar și mai straniu, Souness își închise mobilul și îl puse

în buzunar, este că știu aproape sigur ce te îngrijorează.

Caffery – care-și împinsese scaunul în spate și se gândea să desfacă rucsacul Nike în care țineau sticla de scotch – își îndreptă spinarea. Puse mâinile pe birou și făcu o pauză, de parcă nu ar fi auzit ce-i spune. Apoi se uită în direcția ei.

— Ce?

— Ce vreau să spun este…

Se lasă pe spate în scaun și-și desfăcu nasturele de sus al pantalonilor, astfel că burta ei se relaxă pentru prima dată în acea zi.

— Ce vreau să spun este că eu cred că totul pare că seamănă cam prea mult cu ceea ce i s-a întâmplat lui Ewan.

Ea își ridică sprâncenele. Nu era o declarație, iar ea nici nu zâmbea superior și nici nu-i reproșa ceva. Îi cerea doar să vorbească despre asta.

— Asta am vrut să spun.

— Bine. Își ridică brațele. Poți să te oprești.

Orice referire la Ewan îl făcea mereu să simtă o mișcare subversivă în labirintul minții sale, ceva care cotrobăia prin cele mai intime cotloane. De altfel, nici numele nu i-l rostea decât arar – și să audă pe cineva împrumutându-l calm, pur și simplu, de parcă nu ar fi un nume diferit de, să zicem, Brian sau Dave, sau Alan, sau Gary – Iisuse, e de parcă ai descoperi un fir straniu de păr în gură.

— Presupun că acum ar trebui să te întreb cum de știi despre asta.

— Toată lumea știe.

— Grozav.

— Jumătate din echipa B a fost la tine acasă când Ivan Penderecki… când el, ei bine, să nu intrăm în amănunte acum, da? Dar Paulina încă obține, din când în când, frânturi de informații în legătură cu el, de la unitatea antipedofili. Între manichiură și golirea cardului meu Barclay, a făcut o groază de săpături și, ooo, i-a sărit în ochi o chestie interesantă. Penderecki este legat de cazul unei persoane dispărute acum 25 de ani. Iar numele? Numele persoanei era Ewan Caffery. Așa se întâmplă că numele detectivului

inspector Jack Caffery apare în toate revistele vremii și, ei bine, nu i-a trebuit mult unei lesbiene bătrâne să tragă concluziile.

Se aplecă, ochi sticla de Bell din rucsac, o deschise și puse două porții mari în căni.

— Uite. Împinse una peste birou și apoi se lăsă în scaun pe spate. Știam dinainte să ajung în AMIT. Înainte să te cunosc.

— Bine. Caffery se prăbuși în scaun și trase scotch-ul la îndemână. Bine ai venit în coșmarul meu, inspector detectiv-șef Souness. Ce nostim e să aflu că te bucuri de el de atâta vreme.

— A, uite, acum te porți cam ca o fetiță, vezi? Nu există legi să te facă să vezi în asta mai mult decât preocuparea sinceră a unui prieten, detectiiiiv Caffery.

— Mda.

Privi cu atenție în cană. Văzu o urmă circulară de cafea uscată pe zidul interior al cănii.

— Ptiu, hai, Jack, încerc și eu să ajut în felul meu stângaci.

— Știu, uite, îmi pare rău. Simt…

Își duse pumnul la piept.

— Că te strânge ceva acolo, nu? Dădu pe gât whisky-ul și-și umplu cana. Știu, trebuie să știu. Dar dacă depui o acuzație împotriva lui Penderecki?

Făcu o pauză așteptându-i răspunsul.

— Jack? Fă o plângere și dosarul va fi redeschis, și cu siguranță altcineva va sta toată noaptea să-și bată capul cu cazul ăsta.

El dădu din cap obosit.

— Neh. E în regulă.

— Ți s-a mai sugerat asta și înainte?

— Am pierdut șirul de câte ori. Este prea deștept. S-ar răsuci deodată și, înainte să-ți dai seama, eu aș fi pus pe cruce – afirmații ostile, hărțuire, alea-alea…

— Și nu pentru că știi că nu ți s-ar permite să te apropii de cazul ăsta?

— Cam așa, da. Detaliul ăsta nu putea să-mi scape atenției.

— Ești cam tâmpițel, dacă nu te superi că-ți spun chestia

asta.

— Mulțumesc. Am să iau asta ca pe-un compliment.

Souness zâmbi cu un colț de gură.

— Numai că nu vreau ca povestea asta cu familia Peach să te facă zdrențe mai mult decât ești. Nu vreau să-ți calce în picioare viața personală. Asta e grija mea acum.

Caffery încercă să-i întoarcă zâmbetul. Era momentul în care el ar fi trebuit s-o spună – că nu ar fi trebuit să se ocupe de cazul acesta defel, că avea dreptate, că deja nu se mai putea concentra și că-și pierdea controlul. În loc s-o facă, își șterse fruntea, își termină băutura și spuse:

— Ewan avea nouă ani, Rory, opt – nici măcar nu am făcut legătura.

Se ridică îndreptându-se către ușă și îl chemă pe agentul Logan în birou. Logan veni, ridicând o sprânceană când îi văzu pe cei doi stând împreună.

— Îmi pare rău.

Tuși diplomatic, de parcă ar fi întrerupt ceva.

— Vrea să adaug ceva la informațiile de care dispun cei care fac cercetările. Știi să folosești programul-CRIS, nu?

— Domnule.

— Mâine pune-i pe polițiștii de la secție să-și consulte cartotecile pe ultimii zece ani folosind cuvântul-cheie „trol”. Vezi dacă știe cineva ceva despre un pedofil din parcul Brockwell, poreclit „trolul”.

Se opri. Abia atunci observa. Logan încerca să-și ascundă un zâmbet.

— Hei?

Îl privi de aproape.

— Ce e?

— Nimic, domnule.

Dar, înainte să-și ia ochii de la el, îl văzu aruncând o privire rapidă către Souness – la nasturele desfăcut de la pantaloni și la sticla deschisă de scotch. Cravata lui Caffery era desfăcută, iar cizmele lui Souness erau pe podea.

— Nimic, repetă Logan înroșindu-se, și se întoarse.

— CRIS și cartotecile. Chiar acum.

Când Caffery închise ușa și se întoarse, Souness stătea cu coatele pe genunchi, cu fața sprijinită în podul palmelor și râdea atât de tare, că i se cutremurau umerii.

— Poți să crezi? Se uita în sus, iar fața ei strălucea. Uau, îmi place la nebunie – la nebunie! Mi-o trag cu fotomodelul poliției metropolitane.

Se freca pe față.

— Uită-te la mine. LesbiDiesel scrie peste tot pe mutra mea, dar ei încă au nevoie de busolă și hartă. De parcă un panda uriaș ar intra în cameră și ei l-ar privi: „Mde, pare un panda uriaș, miroase ca un panda uriaș, dar nu poate fi un panda uriaș, la urma-urmei, ce mă-sa ar căuta un panda uriaș aici?"

Fără să vrea, Caffery se surprinse zâmbind. Mai târziu, înainte să părăsească biroul, o opri și-i spuse:

— Danni, îți mulțumesc. Știu că te-am făcut să întârzii la Paulina. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine.

•

Mica vilă victoriană a lui Caffery era tăcută. Își opri cu atenție bătrânul și deșelatul Jaguar lângă broscuța neagră VW a Rebeccăi și intră, desfăcându-și nodul la cravată. În ciuda orei înaintate, ea încă era trează, dinspre livingul plasat în partea din spate a casei veneau căldură și zgomote, în hol, o pereche de pantofi de un verde metalizat, cu baretă și tocuri șleampete, erau azvârliți unul peste altul, iar în interiorul lor se vedea eticheta firmei Miu Miu pe jumătate ștearsă. Înainte de a deschide ușa, se opri, cum o făcuse mereu în acele zile, întrebându-se care era starea ei de spirit.

Ea stătea pe sofa în poziția lumânării, cu picioarele în sus, sprijinindu-se pe umeri. Avea picioarele goale și-și mișca degetele chicotind. Purta un șort kaki și unul dintre tricourile lui gri. Pe cuvertură stătea răsturnată ca un bețiv o sticlă de Blavod, iar în scrumieră ardea o țigară de foi.

— Fericită?

— Ups!

Picioarele ei căzură cu o bufnitură și se rostogoli, rânjind larg către el. Observă cu ușurare că este calmă. Era congestionată la față și pilită, dar binedispusă.

— Pari fericită.
— Uhuh.
În fundal se auzea un CD, o melodie lentă, o arie în Re major sau ceva de tipul ăsta. Beată.
— Te-ai pilit. Se apleacă și o sărută. Te-am sunat toată ziua.
Se duse în bucătărie, își agăță haina de cuierul din spatele ușii, scoase sticla de Glenmorangie și un pahar.
— Am fost în Brixton cu câteva dintre finalistele Școlii de arte Slade. Astea mă cred Dumnezeu sau cam așa ceva.
— Nerușinată.
Își scoase pantofii și căzu ca secerat pe sofa, desfăcând sticla de whisky. „Curviștină mică și înfumurată."
— Așa e.
Își desfășură cocul de păr colorat exotic, într-un șarpe prelung, pe care-l lăsă peste un umăr, și apoi se cățără peste el. Avea picioare puternice, de gimnastă – mereu ușor bronzate, de culoarea uleiului de susan.
„Uau, admise Souness la un moment dat, după o jumătate de sticlă de scotch. E genul ăla de femeie pe care-o simți uite ici. În pântec."
— Am văzut pe cineva cunoscut la știri.
Rebecca își așeză brațele pe umerii lui și-l sărută pe gât.
— Chiar din spate. Am știut că ești tu, deși te vedeam din spate. Și pentru că păreai scos din sărite, chiar și-așa, filmat de la distanță.
El dădu pe gât un pahar, îl umplu din nou și își împleti degetele cu ale ei. În ultimele trei zile nu avuseseră timp să se vadă – și-a dat seama de asta chiar în acea dimineață când una dintre documentaristele de la secție și-a încrucișat picioarele, iar foșnetul ciorapilor de mătase i-a umplut fruntea de broboane de transpirație.
— Sigur ești frânt de oboseală.
— Am luat o pauză de patru ore. Mă întorc la cinci la birou.
— E vorba despre micuțul ăla, nu?
— Mmm, da.
El îi luă mâna și începu să-i studieze degetele. Unghiile ei

curate ca niște perle, alături de ale lui. Degetul lui mare de la mâna stângă era negru, o lovitură ale cărei urme nu mai treceau. Singurul său stigmat – o lovitură din ziua dispariției lui Ewan – care nu se schimbase de-a lungul celor 25 de ani de-atunci.

— Hai să nu vorbim despre asta, vrei?

— De ce nu?

De ce nu? Pentru că deja Ewan se suprapunea fără voia sa peste imaginea lui Rory Peach – „și tu ai văzut asta, Becky, știu că ai observat deja asemănarea și, dacă pornim, dacă te las, vom vorbi despre Ewan înainte ca eu să mai pot opri mașinăria asta, și atunci starea de spirit se va schimba și voi spune ceva despre tine și Bliss și…"

— Pentru că sunt obosit. Asta am făcut toată ziua.

— OK. Ea își mușcă buzele și se gândi o clipă la asta. Bine, își încercă ea norocul, strecurându-și degetele pe sub cămașa lui și zâmbind. Dar despre asta ce crezi? Nu ai chef de mine?

El oftă și spuse, punându-și paharul pe măsuță:

— Desigur.

Ea chicoti.

— Da, ce întrebare stupidă. Adică, vreau să spun, când nu ai tu chef?

— Credeai că sunt mereu întors pe dos?

— Nu. Ești de fapt mereu excitat. Întors pe dos ești ceea ce ești între două erecții.

— Vino aici. O trase peste el cu picioarele desfăcute și-și făcu de lucru cu tricoul ei. Ai văzut *Time Out*?

— Știu.

Ea începu să-i desfacă nasturii de la cămașă, închizând ochii când el ajunse la sfârcurile ei pe care începu să le frece între degetul mare și arătător.

— Cât de tare sunt, ce zici? murmură ea visătoare, dând capul pe spate. O, Doamne, ce drăguț. Ai citit chestia asta, nu?

— Da. Sunt mândru de tine.

Însă mințea. Se lăsă să alunece pe sofa câțiva centimetri și începu să-și plimbe mâinile peste pielea ei, mătăsoasă sub degetele lui, în jos către pelvisul ei larg, de-a lungul mușchilor

abdominali. Rebecca îi spusese că trupul ei se schimbase de când cariera artistică prinsese aripi – spunea că pielea ei era mai moale, talia mai suplă, că nu mai avea bătături la picioare și că în aceste zile mergea mult mai încet. Dar Caffery observă că, dimpotrivă, era mai dură, iar gesturile ei se precipitau. Și știu că toate acestea fuseseră provocate de viol. De Bliss.

Noul stil artistic reflecta această schimbare comportamentală. Opera de dinainte de agresiunea sexuală era cumva diferită. Acum culorile dispăruseră, iar viziunea ei era mai ascuțită. Se schimbase ceva în ea însăși, dar ea încă îl dorea pe Jack, iar el era prezent, încă atras de ea fără speranțe și fără ajutor, iubind-o în ciuda felului în care se schimbase – ea era greutatea dulce din inima și din sexul lui. Îi era suficient să miroasă una dintre țigările ei de foi din scrumieră pentru a se excita.

Deschise ochii și se uită în sus la ea, la ochii închiși, la zâmbetul calm și vag de pe chipul ei. „Ar trebui să trag perdelele”, se gândi el într-o doară, uitându-se la fereastra întunecoasă pe care văzu deodată pata luminoasă a unei fețe care părea să aibă un rât, și cercul înghețat al respirației excitate pe suprafața geamului.

— La dracu’!

Trase repede de tricoul Rebeccăi.

— Ce este?

— Mișcă-te. Repede.

Împingând-o deoparte, se ridică în picioare și deschise cu zgomot fereastra. Penderecki ajunsese la capătul grădinii, alergând către gardul din spate. Caffery parcurse cei patruzeci de metri în câteva secunde, dar Penderecki era pregătit: adusese cu el o ladă verde de plastic, pe care o folosise pentru a se cățăra peste gardul din spatele casei, și o luă la sănătoasa prin tufele de arbuști de pe marginea terasamentului căii ferate, lăsând în urmă doar cutia de plastic și urma răsuflării sale zgomotoase în aer.

— Mai fă asta o dată și am să te omor.

Stătea în grădina plantată de mama sa, privind forma larvară a bătrânului strecurându-se prin tufiș.

— Să știi că am s-o fac – o să-ți simt sângele pe limbă, Penderecki.

Mâinile lui se prăbușiră pe gardul de sârmă, își încetini ritmul respirației, încercând să nu se lase dus de val, încercând să-și controleze furia.

— O să-ți scot inima din piept.

„Este doar o nouă formă a lui de a tulbura apele. Ignoră-l, ignoră-l…"

Își lăsă capul în piept A-l ignora pe Penderecki era cea mai mare caznă la care se putea supune. Uneori, simpla lui prezență peste calea ferată era ca soneria unui telefon din vecini, într-o după-amiază liniștită. Corpul lui reacționa instinctiv, încercând să răspundă, dar mintea îl trăgea înapoi – Nu răspunde, nu răspunde, nu e pentru tine. Penderecki, cu profunda sa înclinație către răutate, îi întindea săptămânal această momeală: câteodată un telefon ciudat alteori niște notițe sau bilețele mâzgălite, hrănindu-l pe Caffery cu un meniu complet de teorii despre ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Ewan. Erau soluții pline de imaginație, variate, dar s-a deprins să nu creadă nimic din ele.

Ewan a murit instantaneu, omorât de un tren, iar simpla inerție a impactului cărase corpul său mic dincolo de aria cercetată de poliție; Ewan a supraviețuit, dar ulterior a murit de foame, închis într-o rulotă aflată într-o fermă izolată, unde Penderecki îl ascunsese atunci când casa lui a fost percheziționată de poliție; Ewan supraviețuise și a trăit ca iubit al lui Penderecki până într-o noapte, când respirația lui s-a oprit spontan; Ewan trăia bine mersi și, pentru că se adaptase atât de bine la viața dusă, devenise el însuși pedofil, operând din Amsterdam… Fiecare scrisoare ar fi putut distruge voința lui Caffery. Depunea mari eforturi să le ignore cu totul.

Cineva îl atinse pe umeri. Începu.

— Rebecca… Scutură capul. Îmi pare rău. Încă mai tremura de furie.

— Nu e vina ta. Este un mizerabil.

— Mă hărțuiește.

— Știu. Îl sărută pe ceafă. Complică atât de mult lucrurile.

— Da, bine…

Se căută în buzunarele pantalonilor, după țigări.

— El a complicat mereu lucrurile.

Ea îl îmbrățișă pe după mijloc. Rămaseră împreună tăcuți, privind prin întunecimea de peste calea ferată. Privind cum se aprind luminile în casa lui Penderecki. Probabil, se gândi Caffery, se decisese să rupă pisica în două. În ultima lună se simțea dinspre casa de peste linii un fior de urgență; nu trecuseră trei zile de când găsise pe treptele de la intrare cea mai recentă scrisoare:

Dragă Jack,

După 27 de ani a venit momentul să-ți spun adevărul despre ce i s-a întâmplat frățiorului tău și-ți vei da seama când vei citi cele ce urmează că-ți spun ADEVĂRUL, că pun pe masă cea mai de ÎNCREDERE informație nu pentru că-mi pare rău de tine, nu, dar pentru că am „remușcări” și pentru că tu MERIȚI să ți se spună adevărul.

Nu l-a durut, Jack, și nu s-a speriat pentru că și-a DORIT-o. După ce l-am despăducheat, i-am spus să-mi sugă cocoșelul, iar el a făcut-o pentru că și-a dorit. Mi-a spus că ar face orice pentru mine, chiar de-ar fi să-mi mănânce excrementele, dacă înțelegi ce vreau să spun, pentru că mă iubea atât de mult. Poate că e crud pentru tine și pentru mine, dar e cuvintele lu fratele tău jack singurul tău frate și așa că știu că le vei considera sacre și nu vei considera că le-am inventat. Și oricum vriau să-ți spun că sfârșitul s-a petrecut că a avut loc un ACIDENT, nimic mai mult decât un ACIDENT, și nu pentru i-aș fi dorit eu rău lu fratele tău, ci pentru că a fost un ACIDENT. El se odihnește în pace acum.

DUMNEZEU SA NE BINECUVÂNTEZE PE TOȚI.

Iar acum îl spiona, se furișa prin grădina lui. Caffery își rulă o țigară. Îl ura pe Penderecki pentru că forța nota, îl ura pentru că îi reamintea mereu. Rebecca îl sărută din nou pe ceafă și plecă încet către fagul bătrân din capătul grădinii. Își apăsă palma pe trunchiul copacului.

— Aici se afla căsuța din copac, nu?

— Da.

El se aplecă și-și aprinse țigara.

— Atunci…

Ea își puse urechea pe trunchiul copacului, ca și cum i-ar fi ascultat pulsul, apoi se uită în sus, în frunzișul bogat.

— Cum ai putut-o, da, acum văd…

— Rebecca…

Dar, înainte s-o poată opri, ea începu să se cațăre pe trunchi ca o maimuță, folosindu-se de belciugele de fier pe care tatăl său le împlântase pentru cei doi băieți. Ea se ghemui ca un pitic la baza unei ramuri. „Este uimitor cum un copac poate cuprinde astfel trupul unui om”, se gândi el, privind-o. E ciudat că ne-am coborât din copaci, schimbând siguranța frunzelor și a scorburilor cu vasta nesiguranță a preeriilor.

— Haide, îi spuse ea. E minunat aici.

Își puse țigara între dinți și o ascultă fără tragere de inimă, simțind pe palmă neregularitatea familiară a belciugelor. Noaptea era limpede, iar cerul era pulverizat cu stele. Când ajunse pe craca unde se afla Rebecca, se sprijini de creangă, cu fața la ea. Își strânse picioarele cu brațele, simțind scoarța uscată și caldă sub tălpi. În spatele ei, peste case, laserul verde al mileniului din parcul de la Greenwich decupa imensa cupolă a întunericului.

— Bun, nu-i așa?

— S-ar putea…!

Rareori urca acolo. O dată pe an, poate, și niciodată de când cu Rebecca. Se gândea că nu ar dori să-l vadă cocoțat aici și preocupat de toate cele. Panorama nu se schimbase prea mult. Încă se mai vedea lunga cicatrice a căii ferate. De asemenea, casa lui Penderecki pe partea cealaltă a liniilor de tren: nezugrăvită de ani buni, cu jgheaburile atârnând inutile,

că spatele casei se înverzise de mușchi, la fel de nepotrivită în aliniamentul caselor îngrijite din zonă ca și casa abandonată de lângă cea a familiei Peach.

„OK, își spuse, nu mai face conexiuni ca asta. Rory nu este Ewan, iar Ewan nu este Rory. Să fie clar.”

— Zeus a fost un copil cățărat într-un copac. Rebecca își legăna un picior în gol și zâmbea. Era atârnat într-un copac și era hrănit de albine. Încetează să te mai gândești la el.

Îi prinse mâna brusc.

— Haide, oprește-te. Știu că te gândești la Ewan.

Caffery nu răspunse. Își trase mâna din mâna ei și se uită la făgașul căii ferate.

— Iisuse. Ea își clătină capul și se uită către stele. Nu vezi ce se întâmplă? Penderecki ți l-a vârât atât de adânc în minte, că-l cari peste tot – cu cât te zgândărește mai mult, cu atât mai mult te afunzi. Ești mâncat de viu de chestia asta, de Ewan, de acel… – clătină din cap către calea ferată – de acel pervers.

— Nu acum, Rebecca…

— Vorbesc serios. Uită-te la tine – a venit noaptea la ușa ta o javră nenorocită, un avorton, o secătură mizerabilă, arătând de parcă a fost târât de călcâie prin Hades, și asta din cauza lui Ewan. Îl porți cu tine, Jack, pretutindeni îl porți. Cel mai mărunt lucru te face să explodezi. Și acum lucrezi la un caz care este asemănător…

— Rebecca…

— Acum ai primit un caz care este asemănător, și numai Dumnezeu poate ști ce se va întâmpla. Cum te vei controla? Cineva o va păți. Poate chiar tu. Ai putea sfârși ca Paul.

— E suficient. El ridică mâna. Suficient.

Știa unde vor ajunge. Știa că Paul Essex, detectivul sergent care participase la frenetica vânătoare a lui Malcolm Bliss, se afla în spatele tuturor spaimelor pe care le avea Rebecca atunci când se gândea la munca lui. Essex murise răsturnat pe spate, într-o pădure din Kent, sângele lui închegându-se în pământ ca asfaltul. Singurul lucra care-i mai rămăsese lui Caffery de la el era permisul lui de conducere. Îl scosese din

portofelul lui Essex înainte să-l dea părinților. Probabil că Rebecca își imagina că așa va muri el însuși.

— Nu are nimic de-a face cu asta.

— Ba are. Plescăi din limbă. Pentru că s-ar putea întâmpla ca tu să nu te liniștești – dacă nu ți-l poți scoate pe Ewan din minte. Și tu știi asta. Știi că, dacă te vei implica, s-ar putea să ajungi la fel de departe ca și data trecută.

El ridică privirea către ea.

— Ce? Cum adică data trecută?

— A, asta ți-a atras atenția.

— Despre ce vorbești?

— El știe cu siguranță despre ce vorbesc. Ea zâmbi cu privirea pierdută în întuneric. El știe la ce fac aluzie.

— Becky…

— Fii atent la mine, Jack, te vei comporta la fel. E ca un nod de carne care crește în tine… uite chiar… (îi străpunse cu degetul pieptul)… chiar acolo. Și va continua să crească și să tot crească, și, dacă nu vei abandona casa asta, dacă nu vei pleca de lângă boșorogul ăla pervers, dacă rămâi agățat în plasa unui caz care îți declanșează toate butoanele, atunci, bang! vei ajunge în aceeași situație și…

— Oprește-te. Îi înlătură cu violență mâna de pe pieptul lui. Despre ce mama dracului vorbești?

— Știu, Jack. Văd în tine. Știu ce s-a întâmplat în pădure atunci.

Se holbă la ea, fără grai. Prea speriat s-o întrebe ce știa. Ca nu cumva să-i spună: „Știu că l-ai ucis pe Bliss. Știu că nu a fost un accident, cum cred toți ceilalți”. Rămase tăcut pentru multă vreme.

Rebecca își pipăi tâmpla.

— De ce nu vorbești despre asta, Jack?

— Nu, Rebecca, spuse el, strivind țigara și aruncând-o departe de copac.

Îi tremurau mâinile.

— Problema este de ce nu vorbești tu despre asta.

— O, nu. Ea ridică o mână, apărându-se. Vorbeam acum despre tine.

— Nu. Dacă o luăm pe calea asta, atunci vorbim despre tot ce s-a întâmplat atunci. Astea sunt regulile.

El începu să coboare din copac.

— Unde te duci?

— Înăuntru. Să mă ascund. Să plec de lângă tine.

— Hei, îi spuse ea, privindu-l cum străbate peluza în lumina lunii, într-o zi vei vedea că am avut dreptate.

6.

(19 iulie)

Dimineața următoare, mesajul lui Penderecki era agățat de poarta lui, umed de rouă. Penderecki își rezervase timp să scrie mai mult ca de obicei, iar Caffery, care în mod obișnuit ar fi rupt în bucățele mesajul și l-ar fi aruncat la coș, se opri în stradă cu geanta diplomat în mână și-l citi.

Hello, Jack.

Îi reamintea îngrozitor de mult de banda Spintecătorului din Yorkshire. Îl făcu pe Caffery să se cutremure – la câțiva pași de casa lui, într-o vară plină de verdeață, alergători, poștași și mașini cu lapte târându-se pe drum – de parcă i-ar fi suflat cineva în ceafă.

Iar acum – știu cu adevărat care e numele TĂU. Pentru orice există un anotimp, un timp pentru orice țel sub ceruri. DOMNUL, nu TU, mă va chema, când va fi voia LUI și nu A TA și-mi va acorda vindecarea LUI, că sufletul robului său, la ora despărțirii de corp, îi poate fi adus în față de mâinile îngerilor Săi sfinți, fără nicio dată. Oița e a DOMNULUI, Jack. Țapul, însă, merge la STANGA. Împărăția cerului va fi a oii, iar iadul va fi al țapului. Și, în ignoranța ta, TE uiți în ochii MEI și crezi că vezi un țap. Nu-i așa? Crezi că sunt un țap. Dar DUMNEZEUL spune că felul de-a fi al țapului e să se uite în ochii CELORLALȚI – (BUNII și PURII) și să se vadă pe sine privind îndărăt. GÂNDEȘTE-TE la asta JACK.

Caffery intră în Jaguarul său și se așeză, trăgând în piept

mirosul de piele – mereu cald, chiar dacă era dimineață devreme. Felul de a fi al țapului? Un nod de carne crescând în el care ar putea într-o bună zi exploda? Rebecca îl șocase noaptea trecută cu sumbrele ei previziuni. Se întreba dacă nu cumva era ceea ce-i puteau citi toți pe chip. Putea vedea cineva cuvântul „asasin” mâzgălit în ochii săi? Era într-atât de transparent? Își frecă tâmplele, porni motorul, potrivi oglinzile și plecă.

•

În Brixton, ziua se târa greu. Către seară stătea în față la Lido, la marginea parcului Brockwell, bând o cafea de la McDonald’s și fumând o țigară pe care și-o rulase el însuși. Era obosit și extrem de deprimat. ADN-ul sângelui de pe pantoful de sport se potrivea cu cel prelevat de pe lenjeria lui Rory Peach, dar încă nu aveau niciun semn de la Rory. Echipa de cercetare de pe teren epuizase toate posibilitățile în parc și pe lângă acesta; continuau cercetările, dar toată lumea știa că actualii parametrii ai căutărilor erau insuficienți. Circulau de la o oră la alta zvonuri între membrii echipelor de căutare: „Ne trimit la Battersea, cineva a zărit un băiat care semăna cu Rory acolo, pe cheiul Tamisei.” Sau: „Lângă Clapham stă un pedofil lângă o fabrică părăsită, jumătate din efective pleacă acolo”. Operațiunea de căutare costa acum douăzeci de mii de lire pe zi, dar în realitate niciunul dintre sutele de telefoane primite de dispeceratul de urgență nu le-a dat lui Caffery și lui Souness vreun indiciu nou. Bâjbâiau orbește și toți știau asta.

În acel moment, însă, la 17:30, Souness primi informații noi:

— Peach este pe punctul să-și revină. Aleargă către biroul lui Caffery, făcând un vacarm infernal și agitându-și telefonul celular prin aer. L-au scos de la ventilator și ne lasă să vorbim cu el.

— Credeam că moare.

— Știu. Vom avea la dispoziție douăzeci de minute, așa că hai să scoatem ce putem din asta.

Caffery o lăsă pe Souness să-i conducă Jaguarul. Iar ea se așeză la volan cu un zâmbet fals, încrezut pe fața ei arsă de

soare. Nu era un bibelou de mașină, cum era BMW-ul roșu, cu două locuri, pe care i-l cumpărase Paulinei. („Conduce ca o pasăre, Jack, exact ca o pasăre. Oglinda retrovizoare – nu e pentru a controla traficul din spate, o, nu, nu, nu, nu! Ci doar să tragi o ocheadă cum te-ai mânjit cu ruj. Bănuiesc că nu ți-a dat prin cap.”) Bancheta era reparată cu scotch, iar aripile din față fuseseră retușate cu umplutură de fibră de sticlă. Nu era mașina la care ar fi râvnit, ci doar singura rablă pe care putuse să și-o permită cu zece ani în urmă, dar Souness o trată cu un respect emoționant tot drumul către Denmark Hill.

Lucrările de modernizare de la King’s Hospital erau în plină desfășurare: toate conversațiile erau acoperite de zgomot. În spital se găsea un adevărat oraș – care asculta de propriile-i legi – cu un outlet Forbuoy, o agenție de turism, o bancă și un post de poliție. Culoarele erau lucioase ca un patinoar, și oamenii le străbăteau ca în filmele lui Fritz Lang, cu mișcări robotice, calme, ușoare și hotărâte. Consultantul, domnul Friendship, un bărbat înalt, într-o bluză albastră și cu o cravată roșie cu modele, îi întâmpină în fața secției de terapie intensivă Jack Steinberg.

— I-au scos cateterul intravenos pentru sedative și aparatul de. hemodializă Gambro. I-am administrat o doză minimă de analgezice, dar sunt surprins și foarte încurajat de modul în care a răspuns la tratament Era extrem de deshidratat după trei zile fără apă. Printre altele, de când nu-l mai ventilăm, se opri la ușă și-și scoase cardul de identificare, situația lui s-a îmbunătățit, așa că l-am mutat în Secția de Terapie intensivă. Îi conduse în fața secției unde se aflau cinci paturi goale, aranjate de-a lungul pereților. Ne pregătim să-l mutăm și de aici în altă secție, și chiar să-i dăm drumul acasă. Este extrem de hotărât să plece. Ia uite-l.

Îi văzură profilul lui Alek Peach în apropierea ferestrei.

— Puternic ca un taur tipul. Ca un taur.

Un taur, într-adevăr. Dacă un bivol ar fi stat vreodată în fund pe un scaun, cu o pătură albastră de spital pe picioare, ar fi semănat puțin cu Alek Peach. În ciuda posturii de înfrânt, primul lucru care-ți sărea în ochi la Peach era mărimea lui: se

pare că oasele lui erau masive, dense ca niște bare de fier, să-i suporte dimensiunile și mușchii. Părul vopsit în negru era cam lung, avea o pijama cu pătrățele mici, verzi, iar sub scaunul său se afla un balon negru, pentru oxigenare, și o pungă pentru cateter. Nu dădu niciun semn că i-ar fi observat pe cei doi detectivi care se apropiau de el.

Souness își aduse un scaun să se așeze, iar Caffery trase perdelele verde-pastel din jurul patului. Își curăță gâtul.

— Domnule Peach, sunteți sigur că sunteți pregătit pentru asta?

Peach se întoarse încet către ei. Perciunii săi negri, model Elvis, crescuseră prea mult și trebuiau revopsiți. Când încercă să încuviințeze, capul său păru să se prăbușească, ca și cum ar fi avut probleme să-i susțină greutatea enormă, și ar fi fost pe punctul să-l culce pe piept.

— E adevărat.

Caffery se așeză lângă Souness, privind cu atenție.

— Înainte de toate trebuie să vă spun că ne pare rău de Rory, domnule Peach, foarte rău. Facem tot ce putem. Să gândim pozitiv.

Auzind numele lui Rory, domnul Peach își strânse ochii și își trecu mâna uriașă peste față, frecându-și rădăcina nasului cu degetul mare, iar cu restul palmei acoperindu-și gura. Rămase așa secunde lungi, fără să respire. Apoi mâna lui căzu și începu să deseneze cercuri concentrice și convulsive pe piept, în vreme ce el își pironi privirea în tavan.

Caffery se uită la Souness și spuse:

— Alek, uite, nu vrem să te reținem prea mult, îți promit. Știu că este dificil pentru tine, dar ne-ar ajuta dacă ne-ai spune ceea ce-ți amintești – ce a făcut cât timp a fost în casă, unde v-a ținut, dacă a mai plecat din casă.

Mâna lui Peach își întrerupse mișcarea circulară. Fața lui se crispă o secundă. Își lăsă ochii în jos și se holbă încremenit la clipsul puls-oximetrului fixat pe degetul mare, de parcă ar fi încercat să-și concentreze puterea și voința. Caffery și Souness așteptau plini de speranță, dar Peach nu spuse nimic pentru o vreme. Cele douăzeci de minute treceau degeaba. „La dracu'!”

Caffery se lăsă pe spate și-și masă fruntea cu nodul pumnilor.

— Uite, nu ne poți spune cât de bătrân era? Era alb sau negru? Orice?

Alek Peach se întoarse și-l privi. Ochii săi erau stinși, încercănați de oboseală. Ridică mâna, tremurând, rănită și găurită de acele perfuziilor intravenoase, și arătă cu degetul către Caffery. Expresia sa era feroce, ca și cum secția de terapie intensivă ar fi fost livingul său, și Caffery un străin care ar fi intrat ca la el acasă de pe stradă, și s-ar fi așezat pe sofa, cu picioarele pe măsuța de cafea.

— Tu. Pieptul lui se umflă, întinzând peste poate bumbacul pijamalei. Tu.

Caffery se împunse cu degetul mare în piept.

— Eu?

— Da, tu.

— Ce-i cu mine?

— Ochii tăi. Nu-mi plac ochii tăi.

•

În toaleta pentru bărbați, Caffery se urcă pe un scaun de veceu și acoperi cu un prosop de hârtie alarma de fum din tavan. Își închise cabina, rula o țigaretă, își sprijini capul de zid și fumă încet, relaxându-se doar când simți în inimă ghiontul de bun sosit al nicotinei. În loc să ia în considerare starea de epuizare a lui Peach, ostilitatea acestuia îl înfurie imediat. Inima sa începu să bată mai tare, iar el își înfipse un picior în podea, pregătindu-se să sară pe ușă afară. Doar faptul că Souness tuși diplomatic și-l privi parcă pentru a-l avertiza să nu facă asta îl opri să trântească ușa când părăsi salonul.

— Asta e, murmură el către zidul cabinei. Așadar, Rebecca avea dreptate. Ești un ratat, o micuță și sensibilă bombă cu ceas.

Scutură cenușa în coșul de gunoi și se scărpină pe dosul palmei. Nu ar fi putut s-o spună mai bine. De parcă tot ce se petrecea își propusese să-i întărească diagnosticul. De parcă i-ar fi plătit pe toți – Penderecki, Peach – să spună: „Felul de-a fi al țapului e să se uite în ochii celorlalți și să se vadă pe sine privind îndărăt. Ochii tăi. Nu-mi plac ochii tăi”.

Nimeni nu știuse vreodată și nici măcar nu bănuise către ce limite fusese împins. Nimeni nu va ști vreodată cum, în pădurea de la vărsarea în mare, gemând, acoperit de sânge și sârme, Malcolm Bliss îi scuipase lui Caffery în față că o lăsase pe Rebecca moartă într-o casă din apropiere.

— I-am tras un futai mai întâi, desigur.

Pentru asta Caffery l-a ucis cu mâna lui, dintr-o răsucire a încheieturii. Sârma ghimpată i-a secționat carotida și i-a distrus jugulara.

„Iisuse, își spuse când citi protocolul post-mortem. Probabil că ai strâns mai mult decât credeai.” Dar asta a fost. Încă aștepta, într-o amânare placidă, un an mai târziu, să fie cuprins de remușcări. Credea că a reușit să acopere urmele. Că toată lumea credea că moartea lui Bliss fusese un accident. Nu ar fi bănuit niciodată că oamenii îl pot privi și pot vedea ucigașul, mincinosul cum îi privește prin găurile din fața lui.

„Nu, futu-i. Îl lași să pună laba pe tine.” Aruncă țigara în cutia de gunoi. Dacă Rebecca nu era gata să-i vorbească despre ce se întâmplase cu un an în urmă – să-i vorbească lui, nu jurnaliștilor – atunci nu intenționa s-o lase să-i dezgroape sentimentele și să facă tot soiul de conexiuni nebunești între Ewan și inabilitatea lui de a-și păstra controlul.

•

Când Souness ieși din Secția de Terapie intensivă, inima lui Caffery paraliză. Ea avea buzele strânse și se așeză pe scaunul pasagerului, păstrând tăcerea pe drumul de întoarcere la Shrivemoor. Când și când își atingea cu grijă fața și ceafa acolo unde o arsese soarele, după două zile de cercetări în parc. Crezuseră că Peach va putea să le spună suficient despre comportamentul intrusului, astfel ca detectivul sergent Quinn și echipa de criminaliști să se poată concentra pe anumite zone din casă, acolo unde atacatorul și-a făcut culcuș, pentru a colecta fire de păr sau fibre. Însă chipul lui Souness îi spunea că nu aflase nimic. Nu vorbiră până când ajunseră la Shrivemoor.

— Înțeleg că nu avem vești bune.

Souness oftă și puse un maldăr de hârtii pe biroul ei.

— Nu.

Se scurse în scaun, lăsându-se pe spate, cu gura deschisă, cu palmele presate pe obrajii fierbinți. Rămase așa multă vreme, holbându-se la tavan, adunându-și gândurile. Apoi se lăsă în față, cu picioarele bine înfipte în podea, cu coatele pe genunchi, privindu-l pe Caffery.

— Am belit-o, amice. Nici nu știi tu cât de tare am belit-o!

— Nu ne-a spus nimic?

— O, avem o informație – o mare informație. Tipul purta teniși, crede Peach.

— Crede?

— Mda. Ea dădu din cap, văzându-l dezamăgit. Nu știe ce firmă, dar crede că ar putea fi d'ăia ieftini și a sugerat Hi-Tec.

— Hi-Tec? Minunat. Parcă nu am mai văzut asta niciodată în declarația unui martor.

— Super, nu? Ea se scarpină în barbă. L-am forțat să spun tot ce știe. A cooperat cu mine – îl cred. Nu cred că știe mai multe.

Se răsuci cu scaunul, deschise calculatorul și început să copieze raportul pe care Kryotos urma să-l introducă în sistemul integrat HOLMES.

Pe 14 iulie mă aflam acasă, la adresa Donegal Crescent, nr. 30. Fiul meu și cu mine ne jucam cu Playstation-ul la parter. Urma să plecăm a doua zi la Margate, pentru un weekend prelungit. Nu mai era nimeni în cameră. Cred că în acele momente soția mea, Carmel Peach, era la etaj, dar nu am văzut-o și nici nu am auzit-o pentru o perioadă de timp, astfel că aproximativ pe la ora 7:30 seara am urcat să văd unde se afla soția mea. Nu am auzit nimic care să-mi atragă atenția, și toate ușile erau zăvorâte, iar ferestrele erau închise.

Am coborât în hol și m-am întors cu fața către scări, moment în care cred că am fost lovit din spate. Nu am auzit nimic.

Caffery privea peste umărul lui Souness ce scria aceasta, și-i arătă pe ecran.

— Nu a auzit fereastra spartă în bucătărie?

— El spune că nu.

— Deci tipu' ăsta a aterizat în holul lor așa, ca Moș Crăciun?

— Așa rezultă.

El se încruntă. Puse mâna pe monitor și se aplecă pentru a citi restul declarației:

> *Nu am auzit nimic și, din acel moment, nu-mi mai amintesc nimic până când mi-am revenit mai târziu, cu o durere de cap și cu gâtul rănit. Nu știu cât timp mi-am pierdut cunoștința. Eram prins cu cătușele de ceva, cu ochii acoperiți și cu un căluș în gură. După un timp am înțeles că eram prins cu cătușele de calorifere. Nu știam în ce cameră mă aflu, însă o puteam auzi pe nevasta mea plângând și se auzea de parcă s-ar fi aflat pe platforma scărilor, care părea situată mai sus și în spatele meu, astfel că bănuiesc că eram în sufragerie. Și am recunoscut covorul pentru că este nou. Nu știu cât era ceasul, pentru că era întuneric, dar când a răsărit soarele am putut vedea lumina prin legăturile de la ochi și mi-am imaginat că razele vin din direcția bucătăriei, din spatele casei. Am stat în acest loc vreme de trei zile, timp în care nu mi-am văzut și nici auzit fiul, deși o puteam auzi pe soția mea când începea să plângă. Nu știu ce i s-a întâmplat fiului meu. Am reușit să văd bărbatul doar o clipă, pe sub legăturile de la ochi. Cred că era foarte înalt, probabil mai înalt ca mine. Pot spune că are către treizeci de ani, pentru că părea puternic și cu siguranță că era din moment ce a trebuit să mă tragă din hol în living. Purta o pereche de tenişi albi și murdari, nu am putut vedea ce fabricație, dar păreau să fie niște tenişi vechi Hi-Tec sau ceva de genul acesta. Avea laba piciorului foarte mare. L-am auzit mișcându-se în susul și în*

josul zidului, iar la un moment dat a stat într-un colț al camerei, ghemuit pe jos – pot spune asta pentru că i-am auzit respirația – de parcă ar fi fost gata de atac, dar nu a atacat. Tot ce-mi amintesc este că adulmeca mult – de parcă ar fi mirosit ceva. Așa face soția mea uneori – crede mereu că poate mirosi ceva. Luni dimineață, cred, mi-am pierdut cunoștința. Cunoscându-l pe fiul meu, nu cred că ar fi părăsit de bunăvoie casa cu cineva. Nu-l cunosc pe bărbatul care a fost în casa mea, și nu există nimeni dintre persoanele cunoscute care să mă dușmănească pe mine sau pe familia mea.

— Cam asta e.

Souness începu, pe o nouă pagină, raportul de evaluare a martorului – observații referitoare la starea mentală a domnului Peach, la nivelul lui de inteligență, la abilitatea de a se exprima, la starea sa emoțională (instabilă: Peach fusese, fără îndoială, extrem de confuz în tot timpul interviului, lăcrimând și agitându-se, în special când veni vorba despre fiul său).

— Nimic despre fotografii? Despre aparatul foto?

— Nimic. Ea dădu din cap. Și-o fi imaginat Carmel – l-am întrebat, cu certitudine nu-și amintește de fotografii.

— E sigur?

— Da, l-am întrebat de mai multe ori.

— Rahat.

Souness se apucă din nou de scris, iar Caffery se întoarse la biroul său. Se așeză și trase mai aproape teancul de bilețele pe care i le lipise Kryotos de monitorul calculatorului. Mesaje: Rebecca a sunat, câțiva jurnaliști voiau să-i ia un interviu, Kryotos îi transmitea că primise înregistrarea persoanelor căutate de la registratură și că sunase ea însăși la biroul de Persoane dispărute. După 48 de ore biroul legistului din Horseferry Road primea cadavrele neidentificate, descoperite în zona metropolitana, dar Caffery știu că telefonul dat de Kryotos nu era altceva decât un gest simbolic – inutil: întreaga

Londră era în picioare pe urmele lui Rory Peach. Nu ar fi ajuns la Dispăruți fără să fi dat cineva telefon la birourile din Shivemoor. Luă acest bilețel între degete și-l privi impasibil. Unde era Rory Peach? Și existau pe undeva fotografii ale întregului incident? Un flash de aparat foto. Sunetul unui motor care derula filmul fotografic. Nu erau lucruri pe care să ți le imaginezi cu ușurință. Le inventase cumva Carmel? Dacă nu, și dacă Alek nu le auzise din living, trebuie ca aparatul să fi fost folosit în hol. „Ce dracu' îi dai înainte cu fotografiile făcute în holul bieților nenorociți?"

Se lăsă pe spate și oftă. Nu avea nicio idee.

— Dacă am avea măcar o mostră de ADN, am putea începe o triere pe plan local.

Souness ridică privirea.

— Mă rog, și dacă am avea un cadavru, am putea lua ceva ADN.

— Deci, care e următorul nostru pas?

— Olică, știi mătăluță răspunsul la asta, Jack. Mai multe interviuri aprofundate cu tatăl și mama, când ne vor permite doctorii, un profil mental făcut de specialiști, extinderea parametrilor de căutare și – of… Făcu o pauză. Să abandonăm zona din jurul parcului. Înainte să ridice mâna să o lase să continue, Caffery trase adânc aer în piept printre dinți. Știu, știu că nu-ți convine…

— Nu, nu-mi convine. Cred în continuare că este acolo. Cum a putut străbate cineva parcul cu un copil care se lupta să scape, și nu a văzut nimeni nimic?

— Poate că puștiul mergea de bună-voie.

— Nu l-a văzut nimeni. Oricum, nicio haină de-ale lui Rory nu lipsește. Probabil că era dezbrăcat.

— Poate că intrusul a adus el haine.

— Rory sângera, era probabil în stare de șoc, pur și simplu nu cred asta.

— Ei bine, nu mai este în parc acum, nu-i așa?

— Nu, recunoscu Caffery, bâjbâind pe sub birou după geanta de umăr. Avea nevoie de o dușcă. Se pare că nu.

Ridică sticla de scotch, dar Souness scutură capul.

— Nțț.

Apăsă pe mouse, dând comanda pentru imprimarea raportului la imprimanta din camera operativă, se ridică și se întinse, uitându-se la ceas.

— Nu, e târziu. Mai degrabă bag cornul în pernă.

Se duse în camera operativă pentru a distribui declarația în sertarele echipei, și câteva minute Caffery rămase singur. Se ridică, cu sticla în mână, se uită la reflexia ochilor săi în apele ferestrei, suprapusă peste zgârie-norii Coydon. Dar dacă Rebecca avea dreptate? Dacă oamenii vedeau cum sclipesc dinții ucigașului mereu când se uită la el?

„Un nod mic de carne înăuntrul tău, care continuă să crească și să tot crească, și dacă nu vei abandona casa asta, dacă rămâi agățat în plasa unui caz care îți declanșează toate butoanele, atunci, bang! O vei face din nou."

Își umplu pe jumătate o cană cu scotch, o dădu peste gât și se holbă la chipul său, cu cravata verde desfăcută și atârnându-i în jurul gâtului.

„Ar putea duce la fel de departe ca și data trecută."

Rebecca greșea, își spuse el. Se căznea să-l facă să plece din casa aia. Când Souness reveni, el se întoarse și o privi.

— Danni?

— Mmmm?

— Despre ce crezi că a fost vorba? Știi, Peach spunându-mi vechea poveste despre ochii mei.

— E, Dumnezeu știe. Ea ridică din umeri, apoi se aplecă și închise calculatorul. Știi cum se comportă ăștia – probabil că este în șoc posttraumatic. Probabil că i-a venit mai la îndemână să stea de vorbă cu o femeie, chiar și cu o curvă bătrână și urâtă că mine.

Își îndreptă spinarea, își puse haina, se uită la el și zâmbi bătându-l pe spinare.

— Nu e nimic în neregulă cu ochii tăi, Jack, crede-mă. Întreabă mândruțele din echipă dacă e ceva în neregulă cu ochii tăi și o să primești răspunsul.

Tuși, apoi își îndreptă spinarea, netezindu-și reverele.

— Eu fac excepție, desigur. Nu contez.

7.

O sună pe Rebecca. Simțea pe ceafă întreaga povară a zilei.

— Hai să mergem acasă, să gătim ceva și să mergem în pat…

Dar ea era exuberantă: fusese în Brixton – avea o vizionare privată la Air Gallery, pe Coldharbour Lane – voia să vină s-o ia de acolo. OK, încuviință ea, vor cumpăra ceva din magazinul Tesco, care era deschis non-stop, poate ceva orez sălbatic, miel, o sticlă de vin roșu, și vor găti acasă. Dar își dădea seama că ea nu avea chef. Își dădea seama că vrea să rămână la petrecere.

Când parcă pe Effra Road, prin fața lui trecu o turmă de tinere creaturi, aduse cu autobuzul din West London și din cartierele de baștină, mișcându-se pe stradă cu picioarele lor lungi, extraterestre, cu capetele lăsate puțin pe spate, cu chipurile iluminate de parcă ar fi fost niște alese ale Domnului, îndreptându-se dinspre întuneric spre luminile din centrul Brixton-ului. De parcă nu ar fi știut ce se întâmplase la un kilometru distanță, în parcul Brockwell. De parcă nu ar fi auzit de Rory Peach. Își băgă cheile în buzunar și traversă Piața Windrush până în Coldharbour Lane, îndreptându-se către sursa principală a luminii, o uriașă coloană vie de căldură și culoare: Air Gallery, care se ridica în noapte, un uriaș spațiu industrial de beton armat și oțel galvanizat. Apropiindu-se, o zări pe Rebecca în fața clădirii, la intrare, sorbind un cocktail și uitându-se la ceas.

Își amintea de perioada în care l-ar fi așteptat calmă, cu mâinile la spate, cu piciorul stâng așezat odihnitor peste cel drept. Acum stătea cu picioarele larg desfăcute, îmbrăcată într-o rochie scurtă de piele, pantaloni paramilitari roz ca guma de mestecat și, desigur, noile ei accesorii: strania și nesănătoasa ei energie, risipindu-se în noapte în jurul ei ca un voal.

— Jack.

Își strecură un braț lung, maroniu, pe sub haina lui, și-l trase mai aproape, ridicându-se pe vârfuri să-l sărute. Nasul ei era cald, iar respirația îi era dulce și mirosea citric, a Cointreau. Își dădu seama că e beată.

— Tocmai am vorbit cu cineva de la *The Times,* iar Mark Quinn e înăuntru, știi tu, cel cu fața aia de speriat. Este înăuntru și Ron Mue…

— Excelent – putem pleca?

— Și i-am spus tipului de la *The Times* că fac mai multe vagine…

— Sunt convins că și-a notat chestia asta.

Încercă să-i ia cocktailul din mână, însă ea rânji și clătină paharul către el, băutura de culoarea căpșunelor zdrobite zăngănind ca gheața…

— *Diabolo,* cântă ea, încovoindu-și degetele către el. Ăsta e *Diiii-aaaabolo.* Dracul.

— Becky, începu să simtă cum îl cuprinde enervarea, putem să mergem să cumpărăm ceva de mâncare și să mergem acasă…

Se întrerupse. O femeie cu trăsături extrem-asiatice, în ghete cu toc înalt și fermoar, și cu un mantou alb de vinil, apăruse din galeria aglomerată și se holba la Rebecca. Caffery era obișnuit cu atracția șamanică pe care o exercita Rebecca asupra străinilor, dar nu-i plăcea. Se întoarse către femeie:

— Ce se întâmplă?

În replică, ea îi aruncă o privire lungă și rece, ridică un aparat de fotografiat și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, îi înghețǎ în două instantanee.

— Hei! Ea se strecură înapoi în barul galeriei, iar el o prinse pe Rebecca de mână. Bine, haide, e momentul să plecăm. Îi luă băutura din mână și o puse pe pavaj, la ieșirea din galerie. Hai să cumpărăm ceva de mâncare.

Ea tropăia pe lângă el, zâmbind și pălăvrăgind despre toți jurnaliștii pe care-i întâlnise. El mergea repede, neatent la detalii. De unde se umpluse de atâta veselie fata asta? Schimbarea ei începuse ca un acces de febră, la o lună după anchetă. În primele câteva săptămâni, când se reîntoarse din

spital, iar el era preocupat să pună cap la cap elementele cazului, trăiau într-o ciudată liniște adormitoare, o ieșire din timp ca în vise, când numele lui Bliss nu fu menționat. Apoi, deodată, parcă peste noapte, Rebecca începu să vorbească. Dar nu cu el, ci cu presa. Lui încă nu i-ar fi vorbit despre asta.

„— Vei vorbi cu mine despre asta?

— Deja am vorbit. Ți-am dat o declarație, nu-i așa?”

Și se îndepărtă pentru a se îngropa în arta ei dementă. Mulaje de ipsos după vaginele altor femei. Era la fel de absurd pe cât era de demoralizant. Uneori credea că Rebecca își putea determina sufletul să se miște în altă direcție decât aceea a trupului ei, într-un fel în care sufletul lui nesofisticat nu putea.

— Nu puteai fi și tu ceva mai drăguț? spuse ea, când ajunseră la Tesco. N-aveai de unde ști cine era, ar fi putut fi de la vreun ziar.

— Sau putea fi o hienă de tabloid.

— Nu înțelegi deloc. Rămase puțin în urma lui, uitându-se fără țintă prin rafturi, legănându-și brațele ca o liceană plictisită. Trebuie să fiu în vitrină pentru chestiile astea – asta e regula jocului.

— Ei bine, nu sunt de acord cu asta.

El o luă înainte, fără s-o aștepte, încercând să termine cât mai repede și să plece din Brixton cât mai curând posibil, măsurându-i din reflex pe ceilalți cumpărători, întrebându-se dacă cel care-l răpise pe Rory nu trecea cumva pe lângă el. Aproape că se aștepta să vină cineva direct la el, să-l arate cu degetul, spunând:

— De ce nu-l cauți? Ce-ți imaginezi că faci, pierzând vremea pe-aici, în sectorul de paste făinoase de la Tesco, când Rory este încă dispărut?

Aruncă niște orez în coșul pentru cumpărături, apoi merse până în capătul raionului, cu Rebecca târându-se în spatele lui.

— Nu mai suport o altă seară privindu-te cum stai de vorbă cu toți bulangiii cu microfon și pix.

— Ooooo-uauuuu, făcu ea o vocaliză în spatele lui. De unde ți-a venit ideea asta?

El nu răspunse. Mări pașii.

— De la cazul la care lucrăm, oare? șopti ea, apropiindu-se de el. Ne amintește cumva de ceva ce mai degrabă am uita? Cam așa ne și simțim, nu?

— Vrei să schimbi subiectul?

— O, Jack! Pur și simplu *glumeam.* Ajunse în fața lui, se opri să ia o sticlă de vin roșu de pe raft și se întoarse către el. Trebuie să înveți să te relaxezi un pic. Iei totul prea în *serios.*

— Vorbesc serios, Becky. Nu exagera. O depăși. Decât dacă ai de gând ceva, să vorbești, de pildă, să-ți dai masca jos – și nu cred că o vei face.

— Ooooh! Ea veni lângă el și îi zâmbi cu gura până la urechi. Mă întreb încotro bați.

— Nu e deloc amuzant.

— Cred că-mi dau seama și singură ce este și ce nu amuzant. La urma-urmei…

Ea se lăsă brusc pe spate și aruncă sticla în aer, privind, cu capul dat pe spate, spiralele luminoase descrise de sticlă deasupra ei. Apoi sticla se răsuci înapoi și ea o prinse, se întoarse către el și îi zâmbi dulce:

— A fost agresiunea mea sexuală.

— Iisuse!

Se îndepărtă, dezgustat, dar ea îl ajunse din urmă din nou, îi rânji, împiedicându-se.

— Nu suporți că nu sunt traumatizată în vreme ce tu ești, spuse ea. Adică, ce ar trebui să jelesc? Am supraviețuit, nu? Trebuie să mă confrunt cu asta.

— Tu numești ceea ce faci cu arta ta a te *confrunta* cu asta? Ai pretenția că a-i spune unui dobitoc de la *Guardian* cât este de nonconformistă arta ta înseamnă a te *confrunta* cu asta? Ți s-au pervertit simțurile, Rebecca, și nu mai știi ce înseamnă a te „confrunta” cu asta.

— Ooo, pervertit! Îi sări în față și se întoarse, mergând de-a-ndăratelea printre rafturi. *Perrr*-vertit, cântă ea, zvârlind iar sticla prin aer și aproape ratând prinderea ei.

Un cuplu trecu pe lângă ei ferindu-se precaut, retrăgându-se puțin până la rafturile din spate.

— Tipu’ ăsta, da.

Rebecca se opri în fața lui Caffery, cu fața strălucind. Acum putu citi imprimeul de pe rochița ei de piele. Articolul 5, din Regulamentul deținuților de la Alcatraz, scris cu alb: *Ai dreptul la mâncare, îmbrăcăminte, adăpost și îngrijire medicală. Orice altceva este un privilegiu.*

— Tipul cu pricina i-a spus prietenei lui. „Hai să facem sex anal…”

— Rebecca…

— El spune „Hai să facem sex anal”. Iar ea zice „Sex anal? Nu e puțin cam pervers?” Iar el spuse…

— Te rog – te rog, oprește-te…

— Iar el spuse: „Pervers? Pervers?” O clipă, ăsta e un cuvânt mare. Mai ales pentru o fată de zece ani. Ea se încovrigă în față, lovind sticla de genunchi, cutremurată de râs. *O fată de zece ani*!

— Da, foarte bine.

El încercă să treacă de ea, dar ea sărea dintr-o parte într-alta, blocându-i trecerea.

— O, hai, Jack, consultă manualul de întâlniri. Ar trebui ca glumele pe care le fac să ți se pară nostime. Ar trebui să…

— Gândește doar! El agită arătătorul în fața ei, iar ea se dădu o jumătate de pas înapoi, prinsă pe nepregătite. Poți doar să te gândești dracului, măcar o dată!

Își apropie fața de a ei și-i spuse cu voce joasă, aplecându-se ușor, să nu audă nimeni altcineva.

— Gândește-te ce a însemnat pentru *mine* să te găsesc pe *tine,* Rebecca, spânzurată, *spânzurată de un cârlig prins în tavanul ăla, futu-i.* Am crezut că ești moartă – îmi spusese că te-a regulat și apoi te-a omorât. Deci cum crezi că m-am simțit?

Ea clipi și această reacție măruntă îl îndârji. Trânti pe jos coșul cu tot cu sticlele care zornăiră jalnic, și se îndepărtă, căutându-și cheile în buzunar. „Și-a cerut-o, ea m-a forțat, ea m-a forțat.” Trase adânc aer în piept, cumva așteptându-se ca ea să țopăie pe lângă el, să-l înghiontească, să-i spună să se relaxeze sau ceva de genul ăsta. Intenționase s-o scoată din

impas, își dorise mai mult ca orice s-o vadă reacționând, iar când se opri la ieșire și se întoarse, știu că reușise.

Ea stătea nemișcată în mijlocul raionului, scăldată de lumina fluorescentă, un chip mic, distinct, aproape singur în uriașul supermarket, fața ei fiind aproape fără expresie. Făcu doi pași înapoi către culoarul magazinului.

— Becky?

Capul ei tresări o clipă, iar bărbia ei era lăsată, dar nu-i răspunse. Când o luă de mână, aceasta era rece. „Așadar, ți-a reușit. Felicitări."

Urându-se și urând-o, o conduse afară din magazin, prin Brixton, până la mașină. Conduseră în liniște, iar acasă ea urcă la etaj cu o sticlă de Blavod și un pachet de țigări de foi, și se întinse în pat fără să mănânce. Nu-și mai spuseră niciun cuvânt în acea seară.

8.

(20 iulie)

Fără tragere de inimă, AMIT își retrase echipele din parc, extinzând parametrii de cercetări din casă în casă și campania de căutare a martorilor. Detectivul sergent Fiona Quinn merse la Donegal Crescent. Era încă sigilat pentru a permite echipei speciale de criminaliști să-și preleveze probele, dar ea intră și se duse în colțul camerei unde îl plasase pe intrus declarația lui Alek Peach. Între timp, Alek Peach ceru să iasă din spital.

— Ce?

La prima oră a dimineții, cu haina încă pe el, cu părul umed, cu o ceașcă din cafeaua inegalabilă făcută de Kryotos, Caffery stătea neîncrezător, în pragul biroului ofițerilor.

— Da, chiar în dimineața asta.

Souness stătea picior peste picior, folosind o șurubelniță pentru a extrage o piatră prinsă în talpa cizmelor ei de cowboy. Pe scaunul de lângă ea se afla un morman de hărți generate de programul MapInfo care delimitau zonele unde se desfășurau căutările în Brixton. Urmele de soare de pe chipul ei căpătaseră peste noapte o nuanță cafenie, făcând ca ochii ei banali să capete un albastru stelar, ca o floare de nu-mă-uita.

— Cu siguranță nu moare – și, chiar dacă ar muri, a hotărât că se va duce mai repede dacă nu bagă în gură o țigară Superking. Consultantul și-a pus fundul la bătaie pentru asta.

— Deci unde este acum?

— La familia Nersessian.

Ofițerul care asigura legătura cu familia îi telefonă lui Souness de acolo și-i povesti despre lacrimile cu care a udat Alek Peach „fiecare centimetru al drumului ăstuia nenorocit dintre King’s Hospital și Guernsey Grove”. Nici nu o băgă în seamă pe doamna Nersessian – care stătea cu brațele deschise, cu o mască tragică trasă pe chip – ci urcă direct la etaj, unde

Carmel Peach încă mai stătea întinsă pe-o parte, și se ghemui pe cuvertură, lângă ea, îmbrățișând-o. Au stat așa cam o oră, fără să-și vorbească, fumând amândoi țigară de la țigară, de parcă mucul țigărilor le-ar fi sudat căsătoria. Și, apropo, ofițerul, care tocmai ce consumase vreo jumătate de kil de baclavale și vreo patru cești cu cafea armenească, voia să știe ce le datora doamna Nersessian celor din familia Peach? Dacă nu-și dorea altceva decât să prindă în capcană niște spectatori cu antreuri *mazzas* servite pe foi de viță, nu-și împingea cumva generozitatea prea departe?

Caffery o ascultă pe Souness în tăcere. Nu dormise cu o seară înainte. Rebecca zăcuse lângă el cu ochii închiși, dar era aproape sigur că nici ea nu dormise. Știa că-și vedea imaginea spectrală – ca un zmeu de hârtie, un corp distorsionat care-și revine uneori la normal. Atârnând de tavan. Ridicase doar un colț al voalului aruncat de ea peste lucrurile despre care nu voia să vorbească, și ea reacționase de parcă o lovise în plină figură! Își frecă ochii.

— Danni.

— Mmmm?

— Vreau să scoatem echipa cu câini în parc, doar puțin.

— Cum? Ea ridică ochii către el. Ce tot spui? Am terminat acolo.

— De data aceasta cu câinii dresați să descopere rămășițe umane. Nu-l vom mai descoperi în viață, ți-e clar, nu? Se scărpină pe ceafă. Vreau să spun, nu de data asta.

— Mă fac că n-am auzit asta, Jack. Nu vreau să te mai aud vorbind așa din nou.

— Totuși, vreau să merg.

Se uită la el îndelung.

— Când te agăți de ceva cu colții ăia, Jack…

Apoi, scuturându-și capul, se întoarse la piatra din talpă. O scoase de acolo, o aruncă în cutia de gunoi și-și șterse mâinile.

— Du-te, fă ce vrei. Numai asigură-te că nu află nimeni din afară ce fel de câini sunt ăia. Eu nici măcar nu trec în raport aventura asta.

•

În camera operativă, Marilyn Kryotos sosise și-și scosese pantofii, ca de obicei, înainte ca echipa să sosească la birou. Vorbea la telefon și Caffery se opri un moment de partea cealaltă a biroului, privind-o. Ea se uită la el și-i făcu cu ochiul, iar el desenă un semn de întrebare în aer. Ea termină convorbirea și se îndreptă presându-și spatele cu palmele.

— Biroul de informații din Dulwich.

— Și?

— Uite aici.

Îi dădu notele pe care le făcute. Făcând săpături pe urma cuvântului „trol”, dezgropase un caz vechi, remarcabil. O agresiune sexuală asupra unui băiat de unsprezece ani de origine laoțiană, Champaluang Keoduangdy, pe țărmul bazinului de canotaj din parcul Brockwell.

— Voi încerca să găsesc mai multe informații, dar există un detectiv inspector la Brixton care era pe-acolo în anii 1980, și și-ar putea aminti câte ceva.

— N-am prins pe nimeni?

— Nu… și este înainte de a cataloga dosarele cu pedofili.

— Stabilește o întâlnire, te rog, cu victima și cu detectivul inspector.

•

În parcul Brockwell soarele străbătuse un drum lung pe cer, atingând înălțimea acelui mare tor druidic, turnul Arkaig: umbra lui se îndrepta în grabă spre parc pentru a se topi în întunecimea lui. Doi polițiști-dresori în uniforme albastre trăgeau pe ei echipamentul de protecție lângă microbuzul unității de investigații. Caffery putea vedea, pe scaunul pasagerilor din microbuz, două măști antiputrefacție marca SIRCHIE. Câinii din spate nu erau aceiași cu cei care cercetaseră parcul în ultimele două zile. Acești câini erau antrenați să descopere cadavre.

— Știți că, dacă-l găsim, câinii ar putea, hm, să distrugă o parte din probe, da?

Sergentul era stânjenit.

— Nu-i putem opri mereu, sunt flămânzi.

Aveau niște picioare de porc într-o geantă Dewhurst –

fezandate de trei zile – ca să le taie foamea câinilor, în cazul în care nu descopereau cadavrul lui Rory Peach.

— Da. Caffery își frecă nasul și-și trecu privirea peste copaci. Era tot acolo – acea atracție pe care o exercita parcul asupra lui. Pur și simplu nu putea renunța deocamdată. Da, știu.

Începură de lângă microbuz, înfigând în pământ sonde grele metalice. Acest ritual le era cunoscut câinilor – zgomotul le spunea de ce se află acolo. Le stârnea glandele salivare, iar ei începură să se rotească excitați, cu blana lor plină de cheaguri de sânge, scăpând salivă din gură. Caffery căpătă ceva speranță când câinii își înfipseră nasul în găurile făcute de sonde, târându-se prin tufe și amușinând în jurul malurilor mâloase ale lacurilor. Dar nu numai sensibilitatea echipamentului de imagistică termală de care dispunea elicopterul era compromisă de vremea călduroasă: canicula scădea și sensibilitatea câinilor și, la o oră după ce reîncepuseră căutarea, nu descoperiseră nimic. Ofițerii transpirau din belșug în costumele de protecție, și începuseră să aibă un aer dezamăgit, dar Caffery nu opri căutarea. Se uita după Texas, cel mai mare dintre ciobăneștii germani. Din timp în timp, câinele își înălța capul, confuz, și făcea agitat un cerc mic.

„Hai, băiatule.” Ofițerul trase câinele înapoi, să-și reia căutarea. „Aici.”

Dar întreruperile ciudate ale câinelui, credea Caffery, sugerau ceva anume. Fiecare centimetru pătrat al parcului fusese cercetat – trebuie că era o perspectivă a cercetărilor pe care o ratase, undeva acolo ardea o lumină pe care ochii săi încă nu o puteau vedea.

„Ești unul dintre cei care cred că știu, care cred că au o legătură specială cu mintea criminalului, și încă nu-ți poți imagina ce s-a întâmplat aici.

— Ce este un trol, Danni?

— Un trol? Un trol, adică un pederast bătrân, căruia îi place carnea tânără și mișto. Un pedofil.”

Se gândi la comportamentul Rebeccăi din seara trecută,

cățărându-se ca un spiriduș în copac. „Zeus a fost în copil în copac.” Se gândi la băiețașul din Clock Tower Grove Estate, care susținea că trolul se urcă pe conducta de canalizare. Și apoi fu străfulgerat de idee. Avea dreptate – Rory era încă în parc. Și se gândi că știe unde.

•

La 12:30, Hal Church străbătu orașul din studioul lui din Coldharbour Lane, unde făcea design de mobilier, până acasă, pentru a prânzi. Era un om destul de impunător – cu mânecile sale rulate, cu părul nisipiu ciufulit peste fruntea sa bronzată, părea mai degrabă un meșteșugar musculos, cu umeri largi, decât un desenator.

Benedicte era în bucătărie, despachetând cumpărăturile de la Tesco, iar Hal o prinse cu mâinile de coapse, sărutând-o pe ceafă și apropiindu-se apoi delicat până putu pescui o pungă de covrigei de pe dulapul din bucătărie. Josh sărea printre picioarele lor ca un greiere, de la o pungă la alta, deschizându-le și băgându-și nasul în toate cele.

— Mami, unde este sucul meu de portocale Sunny Delight?

— Sunny Delight. Hal își duse mâna la frunte. O, fir-ar să fie. Un băiat portocaliu. Voi avea un băiețel portocaliu.

— Taaatiii! Josh se roti pe călcâie, acoperindu-și fața cu palmele. Nu te juca cu mintea mea.

— Hei, care-i treaba, băiețelule-portocală?

Josh chicoti și se întoarse la tatăl lui.

— Vii aici și nu mă respecți, moșule, așa că ești într-o mare belea.

— Josh, Ben scotea din pungă o bilă de mozzarella care înota în zer și o puse pe planșeta bucătăriei, gata de pus în pizza pe care tocmai o pregătea, vrei să nu mai vorbești așa? Nu e deloc amuzant.

Josh își lăsă capul în piept și se strâmbă la tatăl lui.

— Josh, vino aici. Hal se aplecă până când ajunse cu privirea la nivelul lui Josh. Ești o gâză drăguță pentru un băiețel alb, murmură el.

— Cuvântul! Josh îi strigă tatălui său salutul din Brixton. Boyacasha!

— Pentru numele lui Dumnezeu, băieți, terminați! Benedicte îl plesni pe Hal peste burtă. Termină, dă-i niște suc că altfel o să ne facă brazde prin curte toată după-amiaza.

— De ce nu-i dai de-a dreptul un pachet de Rothman's, dacă tot am ajuns aici? Josh? Să ne spui când vrei să mergi la detoxifiere, da, fiule?

— Hei, tati. Josh puse sticla de Sunny Delight pe masa din bucătărie și se ridică pe vârfuri să ia un pahar. Mami a trebuit să cheme mizeria.

— Poliția, Josh, nu *mizeria.* De unde *culegi* toate prostiile astea?

— Poliția? Hal se uită la Ben, preocupat. Cum așa?

— Trebuie să chemăm mizeria. Josh puse paharul pe bufet și-și folosi dinții să deschidă sticla. Pentru că cineva a încercat să-l fure pe Ștrumfi.

— *Ce*?

— Îți spun eu imediat, murmură Benedicte, aruncând o ocheadă plină de semnificații înspre fiul lor.

— Josh, nu cu dinții, te rog. Nu știi niciodată când ți-ar putea trebui. Îi luă sticla din mână și se folosi de propriii dinți să desfacă ambalajul de plastic. Acum te duci să-ți bei sucul, da, scumpi? Dacă te porți bine, umplem piscina și pornim spre insula Tracy.

— Daaaa! Să trăiți! salută Josh, încântat, și se topi în camera de alături, aproape vărsând sucul când o zbughi. Virgil Tracy către turnul de control, lansăm racheta Thunderbird 4 ACUM! Se aruncă pe sofa. Recepționat!

După ce Josh ajunse în camera de zi, putând încă să-i audă, însă cu privirile magnetizate de televizor, Hal deschise punga cu covrigei, își trase aproape o sticlă de bere Hoegarden și se întoarse către Benedicte. Lucrase cu ulei din semințe de in și de arțar, iar substanțele îi coloraseră mâinile astfel că linia inimii, tăiată în centrul palmei, era adâncă și bine conturată. Încăpățânat ca un cal de povară, familia era totul pentru el, și orice amenințare adevărată sau inventată la adresa lor era ca un glonț îndreptat spre pieptul lui.

— Ei bine? Ce s-a întâmplat?

— Iisuse, a fost chiar nașpa.

Puse oala pe masă și-și ridică părul din ochi, urmărindu-l cu atenție pe Josh ca să se asigure că nu-i auzea. Tocmai începeau Simpsonii și ea îl putea vedea stând pe sofa cu genunchii la gură, cu paharul între buze și cu ochii ațintiți la televizor.

— În fața magazinului sportiv din Brixton Hill, imaginează-ți! Am legat-o afară, pentru că scâncea c-o las singură în mașină, și eram la casă, cumpărând o cutie frigorifică pentru Cornwall, când m-am întors și – făcu un gest cu mâinile în aer – și atunci l-am văzut pe individul ăla. Molestând-o.

— Molestând-o? Hal aruncă un pumn de covrigi în gura deschisă. Ce vrei să spui, molestând-o?

Ea puse un deget la gură.

— Sexual, șopti ea. I-a băgat o mână între picioare.

— Ce?

— Știu, ți-am spus, nașpa. Îi ținea coada cu o mână, o ridicase cam așa, de parcă ai ține o… hm, nu știu, de parcă ai ține o coadă de vacă. Știi, cum fac veterinarii. Și era aplecat peste ea și se holba, de parcă încerca să, Iisuse, ce scârboșenie, dar parcă încerca s-o miroasă sau doar de parcă ar fi vrut să se uite bine la ea. Așa că eu, ei bine, am strigat și toată lumea se holba la mine, dar m-am gândit: Ei bine, nu-l voi lăsa să scape așa…

— Cine era?

— Era, hm, un bărbat alb, fusese în magazin, în spatele meu, când am cumpărat toate alea pentru Cornwall. L-am observat pen'că avea gluga trasă pe ochi și stătea într-un colț de parcă nu ar fi vrut să fie văzut sau cam așa ceva. Am crezut că se holbează la mine, dar apoi a ieșit și am uitat, și apoi l-am văzut cu coada lui Ștrumfi în aer…

— Ce jigodie!

— … și oricum, m-am gândit, nu voiam să-l las să scape cu asta, și am ieșit din magazin țipând și strigând de parcă înnebunisem. Benedicte deschise frigiderul, căutând cutia de lapte. Dar el a plecat pe Acre Lane și trebuia să-l iau pe Josh, așa că a trebuit să mă întorc și…

— Iisuse!

— … și am chemat poliția și le-am spus, adică, biata Ștrumfi, surdă ca lemnul și să se uite la *pounani*[17]-ul ei ca la al unei curve de trei lei.

— Te bușește râsul!

— Nu *râd* deloc. Am chemat poliția. De parcă nu am fi văzut suficient de multă poliție în ultimele zile. A trebuit să-i chem, nu că ar fi putut face ceva.

Se opri. Se încruntă privind frigiderul.

— Și?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ia te uită!

Închise ușa cu zgomot și se întoarse către camera de zi.

— Josh!

— Ce a făcut?

— A început iar să schimbe locul lucrurilor. Josh!

El se uită inocent la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia vino aici!

— Nu am mai auzit nimic așa tembel. Hal băgă și mai mulți covrigei în gură. Să se uite la dosul lui Ștrumfi.

Cu aer pocăit, Josh coborî de pe sofa și reveni în bucătărie. Benedicte se apleacă să vorbească cu el.

— Ai mutat lucrurile pe-aici?

— Nu.

— Ești sigur?

— Daaa.

— Dacă ai fi pus laptele pe grătarul frigiderului fără capac, ți-aș fi spus. Se uită iar în frigider. Ei bine, dacă nu l-ai pus așa, atunci nu știu cine a fost. Spiridușii frigiderului, cred.

Scoase laptele afară și-l ridică spre lumină.

— O, pentru numele lui Dumnezeu.

— Câh! Hal se strâmbă. Ce dezgustător. Simt mirosul de aici.

— Dumnezeule. Benedicte părea că e gata să leșine. Miroase ca pipiul.

— Haide, dă-mi mie.

El îi luă laptele din mână și, ținându-l la distanță, merse

către chiuvetă. Dând din cap, dădu drumul grinderului pentru eliminarea resturilor, scutură sticla, o puse în cutia de gunoi și lăsă apa să curgă până când chiuveta se curăță.

— Ce scârbos. Când l-ai cumpărat?

— N-a depășit data de expirare.

— Poate că frigiderul e stricat.

Hal îl deschise și se uită nesigur la termostat.

— Am să mă ocup de asta când o să ne întoarcem din Cornwall.

•

În parc, Caffery îl trase pe tânărul sergent deoparte.

— S-ar putea să ți se pară o întrebare tâmpită.

— Să vedem.

— Exista vreo posibilitate să-i faci pe câini să caute sus?

— Sus?

El încuviință, privind către coroana copacilor.

— Pe crengi.

— Sigur.

— Sigur?

— Mda, bine.

Sergentul se frecă pe față aducând ceva culoare în obraji.

— Știi cum vine asta, avioane, știi, știi, coboară, nu-i așa? Uneori, hmm, în copaci se prind *chestii*. Se uită în sus. Dar de ce?

— Nu știu.

Caffery se întoarse să vadă dacă nu-i ascultă cineva. În caz că o dădea în bară, nu voia să trebuiască să se explice.

— Uite, este doar o idee. Nu face rău nimănui, nu?

— OK.

Sergentul merse la mașină pentru a lua un tub ușor, din oțel galvanizat, cam de mărimea unui baston, cu un mâner de plastic.

— Texas?

Capul ciobănescului se ridică vioi și privi cu ochi mici, întrebători, cum polițistul-dresor bătea trunchiul unui nuc. Bătu în sus, către crengi, și câinele înțelese. Capul lui se întinse în față și el începu să țopăie după polițist, cu coada

lăsată și cu nasul ridicat către frunziș. Caffery îi urma la distanță de câțiva metri.

Merseră prin parc. Era ora unu după-amiază când câinele se opri în fața unui carpen uriaș, plin de omizi. El își îndepărtă picioarele din spate, se ridică cu labele pe trunchiul copacului și rămase așa.

Se afla exact pe locul unde Roland Klare găsise, cu trei zile înainte, aparatul de fotografiat Pentax și mănușile roz.

9.

Caffery, ofițerul responsabil cu probele și detectivul sergent Fiona Quinn avură o scurtă întâlnire în biroul medicului legist cu medicul patolog Harsha Krishnamurthi, pentru a pune la punct planul de acțiune. Discutară peste fața de masă din mătase înflorată, întinsă peste mobila laminată, despre modul în care să-l taie pe Rory Peach. După aceea Caffery se duse în toaletă și se stropi cu apă pe față.

Când s-a uitat între crengile copacului și a văzut cum fusese legat Rory, primul gând care i-a venit a fost să se întoarcă în Brockley, să meargă direct la casa lui Penderecki, să-și înfigă mâna în părul lui rar, să-l izbească cu fața de zid și să-l rupă în bătaie. Băiatul de opt ani fusese încovrigat ca o minge, legat cu sfori, cu genunchii la bărbie și cu brațele acoperindu-i capul – de deasupra putea fi asemănat cu un cauciuc de mașină. Își săpase cu unghiile niște semiluni în obraz. Dacă Rory ar fi fost ceva mai mare, l-ar fi zărit mai devreme; dacă ar fi avut zece sau unsprezece ani, poate, se gândi Caffery, și apoi se gândi că acum 27 de ani nimeni nu cercetase copacii de la marginea căii ferate. Nimeni nu-și pusese vreo problemă în legătură cu acei copaci. Chiar și astăzi găsea mereu noi căi prin care Penderecki l-ar fi putut ascunde pe Ewan în timp ce poliția îi percheziționa casa.

Își șterse fața cu un prosop de hârtie și merse înainte, prin anticamera unde cadavrele erau depuse în sertare suprapuse, cu etichete de identificare, roz pentru fete, albastru pentru băieți – „suntem codificați cromatic de sexul nostru, se gândi el, nu doar la naștere, ci și la moarte” – și apoi intră în camera de disecție. Era răcoare acolo, răcoare ca iarna. Pereții erau acoperiți cu faianță verde-mentă, ca o piscină de modă veche, și iată, familiarul miros de măcelărie al sângelui învechit, zadarnic îndepărtat cu mopul. Pe sub mese erau întinse furtunuri din care curgeau mici țurțuri de apă pe gresia de pe jos. Împinseseră către zidul din spate două cadavre, cu numele

scrise pe pulpă cu marker negru, pentru a face mai mult loc. Genţile în care se aflau lucrurile lor şi eticheta de identificare se aflau pe o altă targă metalică, în sacii galbeni de gunoi ai spitalului. Cele două corpuri erau deschise: un morman pestriţ, prosoape albastre de hârtie înfundate în cavităţile pieptului, şi un doctor legist îmbrăcat cu halat verde de plastic şi cu cizme înalte de cauciuc stătea deasupra unuia, extrăgând un ghem de intestine pe care le scutura de parcă ar fi scuturat hainele scoase din cuva maşinii de spălat.

Rory Peach, odinioară un băiat care juca fotbal şi-şi lipea benzi colorate pe bicicleta lui, era acum un colac învelit într-o folie de plastic, aşezat pe masă în centrul acelei camere îmbrăcate cu faianţă verde. În jurul lui se aflau într-un aranjament straniu trei antreprenori de pompe funebre. Nu se uitară către Caffery când acesta apăru în cadrul uşii. Antreprenorii sunt un grup ciudat şi tăcut. Uneori plini de secrete, deseori închegaţi de spiritul de gaşcă, mereu nepretenţioşi: adevărata forţă din spatele medicilor patologi, ei fac în genere mare parte din munca de ocnă a unei autopsii fără să se plângă de asta. Caffery nu-i văzuse niciodată comportându-se ca în acea după-amiază de vară. I-a trebuit un moment, după ce antreprenorii s-au despărţit, plecând fiecare în altă parte, adunând containere, lăsând apa să curgă prin furtunuri, pentru a-şi da seama că tocmai a fost de faţă la momentul în care i-au adus băiatului un ultim omagiu. „O, Doamne, se gândi el, nu va fi deloc uşor.”

Harsha Krishnamurthi intră în sală. Înalt, încărunţit. Pus pe muncă. Manevrând noua lui jucărie, un dictafon *hands-free* cu căşti, se aşeză lângă masa pe care se afla Rory, apoi, cu o mişcare abruptă, trase deoparte acoperitoarea de pe cadavru. Toţi din camera mortuară icniră încet, conectaţi parcă la un plămân comun.

El era încovrigat ca un croasant, aproape ca o pisică adormită, cu mâinile prinse peste cap. Părea să examineze ceva în propriul său piept. Capul său era încins cu o bandă cafenie de plastic care-i acoperea gura şi ochii. Nu mirosea, e ca şi cum carnea sa era prea curată şi tânără să miroasă, iar

pielea sa era fină, de parcă abia ieșise din baie. Krishnamurthi își drese vocea, îl întrebă dacă acela era cadavrul descoperit în copacul din parcul Brockwell. Caffery încuviință:

Da, acesta este.

Formalitățile se încheiară.

Desfăcură întâi nodurile. Lent și extrem de atent, Krishnamurthi tăie frânghia la distanță de peste cinci centimetri de nod: legăturile ar fi putut fi testate nu doar pentru ADN, dar și de criminaliștii specializați în noduri, și era atent să le conserve forma atunci când le puse în pungile de plastic pentru probă. Fotograful se învârtea în jurul mesei, luând imagini din toate unghiurile, iar ofițerul care se ocupa de probe sigilă și inscripționă punga pe care o puse mai apoi în căruciorul său.

Scenariul se repetă până când fură îndepărtate toate funiile, iar Rory arăta acum diferit. Era așezat covrig pe spate, ca un păianjen tânăr într-o poziție defensivă, cu urme adânci de la frânghie pe brațe, genunchi și coate. Krishnamurthi încercă blând picioarele subțirele. Când se desfăcură fără probleme, medicul ezită, cu o expresie ciudată. Pentru o clipă nimeni nu îndrăzni să respire. Krishnamurthi se uită rapid la ceasul de pe zid și extinse cu atenție piciorul lui Rory Peach, apoi îi examină mâinile și fața.

— Avem... hm, da. Își ridică vizorul de plastic și-și trecu mâneca peste fruntea asudată. Avem *rigor mortis* doar la nivelul feței și al trunchiului. Îi voi examina... acum...

Făcu o pauză aproape imperceptibilă. Doar cei care stăteau cu antenele fremătând de așteptare, cum era Caffery, ar fi putut observa mica tresărire de emoție. Flexibilitatea picioarelor îl făcuse pe medicul patolog să se gândească la ceva de neconceput.

— Îi voi examina acum temperatura ficatului.

Caffery se întoarse. Văzuse sute de autopsii, multe făcute pe cadavre mult mai degradate decât al lui Rory. Văzuse un bărbat de 40 de ani redus de prietenii săi de afaceri la nu mai mult de zece kilograme din trunchi, rostogolite pe masa de disecție. Văzuse o fată de cincisprezece ani mâncată de vulpi

de la ochi până la umeri. Nu se sclifosea și nici nu considera că ar avea vreun motiv să resimtă oroarea mai profund decât alții, de pildă Krishnamurthi, știa cum funcționa *rigor mortis* – știa ce însemnau rigiditatea mușchilor faciali și flexibilitatea picioarelor. Nu îndrăznea să se gândească la asta. Pentru prima dată în viața lui, părăsi o autopsie.

Stătea la recepție, îndesând bomboane cu mentă în gură, frecându-și mâinile cu putere, scăpând cu încetul de senzația de sânge, când ușa se deschise. Souness intră, scuturându-și haina de parcă s-ar fi prins de ea o pânză de păianjen.

— Presarii dracului, au năvălit peste mine. Se scutură. Cică să le dau o reacție la cald.

Împinse ușa, închizând-o în urma ei, împingând-o cu piciorul, să vadă, e închisă cum trebuie, se întoarse apoi și văzu deodată că el încerca să-i evite ochii, că încerca din greu să găsească alt loc către care să-și îndrepte atenția. Vocea ei se îmblânzi.

— Ți-e bine?

Făcu un pas către el. Privi către dunga cianotică din jurul gurii lui.

— Nu, nu ți-e bine. Te-a dărâmat chestia asta, nu?

— Sunt bine. Mentă?

— Nu, mulțumesc.

Își mușcă unghia degetului mare, privind spre camera de disecție și apoi iar spre el.

— Ciudat. Presupun că eu sunt cea care ar trebui să fie puțin geloasă.

— *Geloasă*?

— Rory a fost găsit. Este mort, dar cel puțin a fost găsit – mămica și tăticul lui pot începe să-l jelească acum. Își puse mâna cu drag pe brațul lui. Și asupra ta, sufletelule, ce efect au toate astea?

Caffery nu răspunse. Nu îndrăznea să vorbească și nici chiar să-și caute prin buzunare cutia cu hârtie pentru țigări, pentru că mâinile îi tremurau. Se întoarse către ușa sălii de autopsie.

— Cred că știm momentul morții, dacă ne luăm după

rigiditate.

— Și?

— Oh, uite, hai să intrăm, da?

În camera de autopsie, doctorul Krishnamurthi își continuase autopsia. Tăie unghiile, punând foarfeca alături de unghii în punga cu probe, înmânându-i-le ofițerului care se ocupa de colectarea probelor. Înlăturase banda adezivă de pe fața lui Rory. Detectivul sergent Fiona Quinn era plină de speranță: în pungile cu probe de pe o masă alăturată se găseau cinci fibre albe pe care Krishnamurthi le găsise în rănile făcute de frânghia de la încheieturile mâinilor și le colectase cu o bandă adezivă. Le putea face spectrometria masei și cromatografia de gaze, pentru a le afla compoziția chimică și cromatică – sperând că le va putea compara cu hainele vreunui suspect. Acum Krishnamurthi, concentrat, încerca să destindă partea superioară a lui Rory, cuprinsă de *rigor mortis,* și să-l întindă cu blândețe pe masă.

Caffery și Souness stăteau sprijiniți de perete, Caffery sugând bomboane cu mentă, iar Souness pipăindu-și urechea, parcă stânjenită că vedea toate acestea.

Rory avea 127 de centimetri de la călcâiul stâng până în creștetul capului. Cântărea 26,23 kilograme. Conform standardelor, ar fi putut fi cotat ușor peste media de creștere a unui copil de opt ani. Un prosop însângerat de hârtie, cu margini înflorate, atârna de sub umerii săi, unde fusese pus când îl întinseseră pe masă.

Krishnamurthi, fotograful și cei trei antreprenori se mișcau în jurul mesei într-un ritual calm și complex, fiecare anticipând, fără vreo vorbă sau vreun semnal, când putea să intervină. Caffery și Souness priveau în tăcere – aveau amândoi aceleași două întrebări în minte: prosopul de hârtie ascundea sursa sângelui descoperit în bucătărie? Și a doua: fusese Rory Peach abuzat sexual?

— Examinez cadavrul unui băiat dezvoltat conform mediei, spuse Krishnamurthi încet în microfonul atașat căștilor.

Ecoul vocii sale se auzea în austeritatea camerei.

— Fața atestă turgescența și, după cum se pare, sunt

prezente multiple semne de *facies hipocratic,* orbitele oculare sunt proeminente, iar globul ocular este adâncit. Zigomaticul și mandibula sunt evidențiate. Gura și nasul par… (se apleacă și privi cu atenție la fața copilului)… uscate. Par să fie acoperite cu o crustă. Pielea are consistență la palpare, avertisment pentru histologi să vadă dacă nivelul potasiului nu este anormal de mare și, de asemenea, trebuie cercetat nivelul sodiului, al hormonului antidiuretic și volumul plasmei.

— Harsha?

Krishnamurthi ridică privirea către Souness.

— Da, da. După ce vor fi analizate probele microscopice vă voi putea spune mai multe.

Krishnamurthi avea reputația că refuza să dea imediat răspunsuri la întrebările urgente ale poliției.

— Și după ce ne vom uita la membrana organelor.

— La ce te aștepți?

— La membrane lipicioase, cleioase, posibil la hemoragie în tractul intestinal.

— Ceea ce înseamnă ce?

— Vă voi spune după ce mă uit. O privi cu ochii îngustați, scoțând un zgomot de dezaprobare din fundul gâtului. OK?

— Destul de corect. Souness își ridică mâinile. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să și-l transforme în dușman. Este destul de corect.

— Corect. Krishnamurthi se apleacă, apropiindu-se pentru a privi gâtul lui Rory. Există un semn superficial suprapus peste laringe, indicând un fel de – hm – ocluzie a carotidei și a jugularei, un fel de strangulare din cauza legăturilor, dar nu există pete de sânge pe cornee. Pe gât are zgârieturi și vânătăi.

Ridică privirea către Souness.

— Dar nu asta e cauza morții.

— Adevărat?

— Adevărat.

„Da, adevărat, Danni.” Caffery își aținti privirea la ghete. „Nu așa a murit Rory. Cred că știu deja cum a murit.”

— Aș vrea ca, mai târziu, continuă Krishnamurthi, să

expunem la surse alternative de lumină aceste semne, să fotografiem zona și să vedem dacă nu descoperim și altceva. Adevărat. Făcu un pas înapoi și le permise antreprenorilor să întoarcă trupul lui Rory – profesionist, eficient, fără să privească în față copilul. Tăcerea se înstăpânise peste sala de autopsie. Rory era așezat pe burtă și micile umflături ale șirei spinării îi împungeau pielea delicată; prosopul de hârtie rămăsese lipit de piele. Krishnamurthi nu se uită la nimeni când îl dădu deoparte, aruncându-l într-o pungă pentru probe. Examină rana de pe umărul lui Rory, apoi, după o pauză în care-și ținu răsuflarea, făcu un pas înapoi și-și ridică privirea.

— Da, le spuse celor din jur. Da. Cineva trebuie să vorbească cu judecătorul de instrucție. Trebuie ca un dentist să vadă asta.

•

Afară, în furnalul înfierbântat al unei după-amiezi albastre, Josh stătea în piscină, îmbrăcat cu costumul lordului Sith de pe planeta Iridonia, cu spatele către pădure, scufundând cu o figură extrem de preocupată racheta Thunderbird 4 la fundul piscinei și apoi lăsând-o să țâșnească înapoi, la suprafață. Razele soarelui străfulgerau la suprafața apei, iar peste gard, în parc, gângăniile bâzâiau la umbra castanilor.

Hal stătea pe verandă, cu o sticlă rece de Coca-Cola, privind la copaci. Putea zări sclipiri de alb și albastru acolo unde poliția se concentrase pe o mică arie de pădure – panglici de avertizare începură să se zbată în bătaia vântului, prinse în jurul tufelor. Cu siguranța au descoperit ceva. Sorbi din Coca-Cola gânditor – fusese atât de fericit să evadeze din centrul Brixtonului, să scape de apartamentul neconfortabil, situat chiar pe strada centrală, cu un magazin de băuturi alcoolice la parter, dar acum, pare-se, problemele Brixtonului îi hăituiau.

Strada centrală. Pe vremuri, erau mândri de distincția adresei lor, iar viața lor era marcată de capcanele lipicioase pentru gândacii de bucătărie, sandviciurile cu ton și chilli, din cafeneaua Phoenix, unde Hal întorcea pe toate părțile revizionismul cu Darcus Howe. Viața pe strada centrală. Lui

Hal îi plăcea – lui și țărănoilor lui Ben, care trăiau printre oameni reali. Fuseseră acolo și în 1995, când avuseseră loc protestele generate de moartea lui Wayne Douglas[18] – fusese pe stradă, ținând cheile de la casă într-o mână, cărțile de la bibliotecă în mâna cealaltă și privind cum teatrul Dogstars era cuprins de flăcări. Fiiiuuu! până la cer. Și toată lumea se uita din ușa casei sau de la ferestre, să vadă incendiul și resturile încă arzânde, răsucindu-se și apoi coborând în stoluri fragile și încenușate din nori.

Dar, odată cu Josh, totul s-a schimbat. Deveniseră mult mai responsabili. Strigătele schizofrenice, încăierările, tinerii căpătuiți care mergeau la club și siniștrii simpatizanți ai lui Louis Farrakhan[19] – tineri negri extrem de chipeși, în costume bine croite, stând la colțul străzii, cu mâinile încrucișate pios, în vreme ce mintea lor era străbătută de planuri terifiante – deodată nimic din toate acestea nu mai fu seducător, nu mai fu amuzant. Într-o zi, Josh alerga urlând prin camere cu Buzz Lightyear[20]: Buzz *en garde* cu noua sa armă pustiitoare. O seringă pe care scria *De unică folosință pentru U 100 insulină.* După aceasta, Hal decise să se facă luntre și punte să-și scoată familia din centrul Brixtonului. Dar centura de siguranță, când fusese nevoie de ea, venise din partea familiei lui Benedicte: după ce au moștenit o mătușă din Norvegia, s-au putut muta în casă nouă, suficient de departe de centru pentru a se simți în siguranță. Erau lumină, ziduri de protecție și trebuia să ia autobuzul dacă voiau să meargă la clubul the Fridge, din centrul orașului. Aici trăiau, ei bine, trăiau mai degrabă în puf.

— Hal!

Benedicte îl strigă de la o fereastră de sus. El puse sticla de Coca-Cola pe verandă.

— Josh, stai acolo, da?

Intră în casă urcând treptele câte două deodată. Ea era în dormitor, stând în picioare lângă pat.

— Ești bine?

— Da.

Purta un tricou, chiloți roz și papuci din piele de oaie, de

parcă ar fi fost gata să-și schimbe hainele. O parte a părului ei era încă prins cu bigudiuri, în vreme ce restul era liber.

— Mi-e bine, dar uită-te în pat.

Hal văzu că jumătatea ei de pat era pe de-a-ntregul umedă. De parcă Ștrumfi ar fi mers în sus și în jos prin pat și ar fi făcut pipi.

— Iisuse.

— O, Dumnezeule.

Ben își frecă fața.

— Îmi pare rău că am țipat. Presupun că nu e vina lui Ștrumfi. Este bătrâna. Ea oftă și începu să curețe pilota umedă. Se poate urca în pat dar, uneori, nu poate să coboare suficient de repede când are nevoie.

El își scutură capul:

— Ar fi trebuit s-o vezi dimineața. Târându-se. Picioarele din spate, știi. A început să facă pipi înainte să se oprească din mers. Mergea și făcea pipi pe picioare. E dureros.

— I-am dat pilulele dimineață dar, of, Hal, știi că încă vreau să facem rost de numele unui veterinar din Helston, doar așa, în caz de nevoie. Câh!

Ben pufni și-și strecură mâinile sub pernă, să scoată lenjeria de pe pat.

— Credeam că nu voi mai schimba niciodată așternuturi udate de pipi.

— Ăsta e, probabil, momentul cel mai tare al zilei.

— Da, să fii examinat la piele de un străin te ajută să faci pipi cu entuziasm. Numai un bărbat ar putea spune asta.

Făcu un morman de lenjerie.

— Trebuie să începi să n-o mai lași să urce, Hal, OK? Ține-o încuiată în bucătărie.

El oftă.

— Bănuiesc că, atunci când ne vom întoarce, va trebui să ne gândim bine.

Îi duse două degete la tâmplă și apăsă un trăgaci.

— Biata fetiță.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nici nu te gândești.

Își șterse fața cu umărul tricoului. Nu putea concepe s-o piardă pe Ștrumfi. În secret, nici nu se așteptase să supraviețuiască atât – pe medalionul ei de identificare, după „Numele meu este Ștrumfi. Dacă mă găsiți, sunați la…” era vechiul lor număr de telefon. Nu au considerat că merită să-l mai schimbe. Chiar și-așa, Ben nu putea accepta că sfârșitul era aproape.

— Nu putem găsi un alt subiect mai bun de discuție?

Se întoarse către ușă cu mormanul de rufe în brațe și părăsi camera.

•

Era o mușcătură. O gaură roșie în carnea albă. De parcă Rory ar fi fost mușcat de un animal carnivor. Mai erau patru-cinci mușcături mai puțin violente în aceeași zonă, dar Krishnamurthi nu putu descoperi nicio altă mușcătură acolo unde un bărbat victimă a unui viol era, de regulă, mușcat: la subsuoară, de față sau de scrot. Numai la umeri. Mușcături de umăr – metodă folosită deseori de un violator pentru a-și supune victima. Iar când Krishnamurthi colectă probe anale, descoperi altceva.

— Da. Tuși puțin și se îndreptă. Am descoperit un contaminant.

Nimeni nu scoase o vorbă. Souness și Caffery se priviră.

— Știți ce e asta?

— Nu se poate spune asta pur și simplu privind la lumina zile – ci doar dacă analizăm probele în laborator – dar cred că putem bănui.

Souness încuviință.

— Înțeleg.

Se uită la Caffery. Hotărât, el scutură din cap către ea, își puse mâinile în buzunare și se întoarse și continuă să se uite la autopsie. Până când nu descopereau contaminantul, nu puteau face nicio speculație. Putea fi orice.

Fotograful potrivi o rolă în camera sa Kodak pentru amprente, și pescui din geanta sa o riglă angulară, de un albastru stins. Când Krishnamurthi se dădu înapoi, el plasă rigla lângă rană și începu să focalizeze camera. Souness și

Caffery îl priviră în tăcere, umăr la umăr, la capătul camerei de autopsie, cum fotografiază fiecare mușcătură de pe umărul lui Rory. Chiar în momentul în care termină de fotografiat, sosi odontologul de la King's Hospital.

Domnul Ndizeye, licențiat în odontologie, doctor și adventist de ziua a șaptea, purta ochelari groși, de tipul celor furnizați gratuit de Serviciul Național de Sănătate, și o cămașă hawaiiană sub haina sa albă. Gura lui avea colțurile ridicate ca ale clovnilor, de parcă ar fi râs mereu. Transpirația îi curgea râuri pe frunte când examină rănile, făcu note și luă amprenta mușcăturilor cu ajutorul cerii dentare. Legiștii schimbau ocheade în spatele lui.

— Ce crezi? îl întrebă Souness. Ai suficient cât să ajungi la o concluzie?

— Da, da, da.

Ndizeye aștepta cu nerăbdare ca asistentul lui să umple un pistol cu polisilicon.

— Au fost făcute încet, parte din mușcăturile astea.

Se aplecă, se uită în mulajul de ceară al umărului lui Rory și-și plimbă degetul peste el, într-o mișcare circulară.

— Abraziune radială, adică agresorul care mușca sugea în același timp. O mușcătură tipică în cazurile de sadism.

Scoase o batistă dintr-un buzunar de la spate și-și șterse fruntea ca să nu-i curgă transpirația peste corpul lui Rory.

— Putem vedea, hm, sus, în stânga una, două, trei, și în dreapta, sus, una, probabil două. Ridică privirea, cu ochii măriți ca ai unui pește de sticlele groase, și cu gura sa de clovn zâmbăreț.

— Da, sunt bucuros. Cred că vom putea lua un mulaj perfect de aici.

•

După autopsie mai trebuiau să examineze cadavrul cu ajutorul unei surse alternative de lumină, așa-numita sursă sincrotronă de lumină, și să fie făcute alte fotografii. Echipa de criminaliști venise cu paravanele lor mobile, iar Souness și Caffery plecară, ea la o conferință de presă, iar Caffery înapoi la Shrivemoor, pentru a-i preda lui Kryotos rezultatele

cercetărilor din acea zi, pentru a le adăuga grămezii tot mai mari de documente. Când decise că ziua de lucru s-a încheiat, adică târziu în noapte, își dădu seama că n-a mâncat și că tremura. Luă ceva la pachet de la Crystal Palace și asta îl făcu să nu mai tremure – dar chiar și-așa, când ajunse acasă, fu nevoit să se oprească în prag pentru un moment, promițându-și că nu va lăsa să i se citească nimic pe față din problemele pe care le avea cu cazul Peach.

Nu avea de ce să fie îngrijorat. Rebecca nu era dispusă să discute despre investigațiile sale.

Stătea întinsă pe sofa, îmbrăcată în pantaloni de culoare caramel, cu o jachetă scurtă, albă. Mușca dintr-o unghie dată cu ojă roz și se uita impasibilă la ecranul televizorului. Pe măsuță, în fața ei, o grămadă de reviste *Time Out.* Nu ridică privirea când intră Caffery – care fu nevoit să vorbească primul.

— Cum te simți?

Îl privi pieziș, cu un luciu vag în ochi, așa cum se uită cineva la o fereastră lăsată deschisă, cineva care nu se obosește să se ridice s-o închidă.

— Mă doare capul.

— Asta e tot?

— Da.

Se lăsă greu pe sofa, lângă ea, cu brațul în jurul ei.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută.

Nu-l respinse și nici nu se enervă. Ridică, în schimb, din umeri fără să spună ceva, apoi continuă să se uite la ecranul televizorului. El simți, de îndată, o imensă părere de rău pentru ceea ce făcuse cu o noapte înainte, aruncându-i în față amintiri pe care ea voia să le uite. Știa că trebuie să se poarte delicat cu ea în seara aceea.

— Haide să mergem sus, spuse ea mult mai târziu.

El o urmă pe trepte, încă încurcat de starea ei de spirit tăcută și stranie, iar în dormitor aproape că nu schimbară o vorbă. L-ar fi făcut să înțeleagă despre ce este vorba – ar fi putut vedea semnele.

Rebeccăi îi plăcea ca Jack să-i exploreze vaginul cu limba și

buzele. Stabiliseră asta de pe la începutul relației lor.

— De fapt, s-a întâmplat încă din prima seară, le-a spus ea prietenelor ei. Nici măcar nu i-am cerut-o, a fost un miracol.

El putea face asta ore în șir dacă ea dorea, iar picioarele ei stăteau strânse peste umerii lui, odihnindu-i-se pe spinare. Uneori râdea de el pentru că insista ca ea să-și sprijine unul dintre picioare pe sofa sau pat, sau chiar pe podea, de parcă el era gata să-și ia zborul dacă i se cerea. „Ce crezi că se va întâmpla? O razie, ceva?” În acea seară ea nu spuse nimic. Își ridică coapsele și-l lăsă să-i tragă chiloții roz, punându-și palmele pe capul lui, pieptănându-i părul cu degetele și privind meditativ la tavan. După ce ea avu un prim orgasm, el se ridică, își scoase cămașa, își șterse transpirația cu ea și era pe punctul să se deschidă la pantaloni, când Rebecca se trase de lângă el și se ridică din pat. Își adună hainele de pe podea.

— Unde te duci?

— Să fac o baie.

— Ce?

— *Să fac o baie.*

Ea ieși din cameră, pășind apăsat cu călcâiele pe podeaua de lemn, iar el se lăsă pe spate în pat, cu palmele pe față, cu o erecție aproape dureroasă. „Ce dracu’ face?” Ascultă cum trosnește țevăria îmbătrânită, o ascultă cum termină și părăsește baia, coborând la parter. Nu se mai întoarse. Ceasul de pe noptieră ticăia tot mai tare, iar erecția lui era pe moarte. El gemu, își luă palmele de pe față și le lăsă să cadă lângă el, privind tavanul cu capul pulsând dureros.

„Ai declanșat ceva, Jack. Totul e în legătură cu noaptea trecută.”

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, purta vechiul său halat din material de prosop. Își periase părul și avea în mână un pahar de vodcă și o țigară de foi aprinsă. Stătea în picioare lângă raftul scund, cu cărți, din dormitor, fumând și citind liniștită titlurile, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic nelalocul lui. El se ridică și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Uite, noaptea trecută, eu…

— Nu-ți face probleme. Ea se retrase de lângă el. Mă duc să

mă culc acum.

Și atât. El rămase îh cadrul ușii, hotărât să nu se supere, iar ea puse țigara în scrumiera de pe noptieră, se vârî sub cuvertură, își ridică genunchi și sprijini o carte de ei. Fețișoara ei era luminată de o lampă de la capătul patului. Serioasă și concentrată asupra cărții, de parcă el nu ar fi fost acolo. El știa că avea multe de spus. Multe lucruri pe care ar trebui să le poată spune. Dar era obosit, avea în fața ochilor numai amintirea autopsiei lui Rory, și știu că ar fi fost un moment prost să înceapă o discuție acum.

— Bine. Se întoarse și se duse în dormitorul din spate.

Era camera pe care o împărțea cu Ewan în copilărie – camera lui Ewan, cum îi spunea el acum. Își găsi acolo pantofii de sport și-și trase pantalonii de jogging și un tricou. Se aplecă scurt să verifice pe fereastră luminile casei lui Penderecki, dincolo de calea ferată, un obicei pe care știa că nu-l va abandona, își puse o cheie la gât, coborî și trânti ușa. Nu-i spuse „la revedere” Rebeccăi.

•

Când el închise ușa de la intrare, ea lăsă cartea să-i alunece pe podea și se întinse pe spate în pat, cu ochii ațintiți pe tavan. Când poarta se închise și strada deveni tăcută – treceau doar ocazional mașini, iar farurile lor secerau fulgerător tavanul – se ridică în capul oaselor, trase perna din spatele capului ei, se așeză din nou pe pat și-și presă perna pe față. „O, Dumnezeule, Jack, totul e distrus.” Ajutându-se de greutatea mâinilor, își îndesă perna peste nas și gură, și începu să urle.

Urlă până când gâtul începu să i se irite, iar capul s-o doară. Apoi șezu liniștită, cu perna încă pe chipul ei, înăbușindu-i respirația. Umezeala din răsuflare udă bumbacul, altminteri fața ei era uscată – nu vărsase o lacrimă.

•

Alergarea, care, pe când abia trecuse de douăzeci de ani, era un mod de a-și elibera energia, după treizeci de ani devenise modul său de a-și lăsa mintea să plutească în voie. Astfel gândurile sale nu se mai izbeau zadarnic de ziduri, iar

în această noapte eliberarea lor fu instantanee. Știu exact despre ce este vorba: dorea ca Rebecca să discute cu el despre ce se întâmplase, în vreme ce ea dorea ca el să-l uite pe Ewan, de fapt, dorea ca el să părăsească acea casă. Se asemăna, din acest punct de vedere, cu celelalte, dar doar astfel. Rebecca era absolut diferită – îi reținea atenția mai mult decât oricine altcineva, o iubea mai mult, se gândea mai mult la ea. Și, cu toate acestea, nu dorea să fie silit să aleagă. Încercând să nu se gândească la asta, cu cheia lovindu-i-se de piept, încurcându-se în lănțișorul de care atârna icoana sfântului Cristofor, dată de mama lui, alerga pe lângă casele ruinate din Brockley – cu certitudine, micul Brockley – rânduri-rânduri de bordeie de meșteșugari, ciugulite de *vergeltung*{21} proiectile ale lui von Braun{22}. Peisajul se schimbase de când cu Ewan. Acum monolitul de neon din Lewishan, clădirea Citibank, cu C-ul său defect, clipind și zumzăind și pocnind ca un aparat de omorât muște cu ultraviolete, umplea orizontul. La picioarele sale, în locul navetiștilor bogați veniseră dealerii de droguri care cumpăraseră casele imense, cu șase dormitoare, pe bulevardele de lângă Hillyfields, împușcându-se uneori unul pe altul pe la miezul nopții.

Caffery cumpărase casa în care trăise de la părinții săi, pe când abia trecuse de douăzeci de ani. Cândva era numită *Seninătate,* dar un șmecher din anii 1960 urcase pe o scară cu o găleată cu ciment cu uscare rapidă și-i modificase numele în *Gethsemane*{23}. Primul lucru pe care l-au făcut cei din familia Caffery a fost să spargă cu dalta în întregime placa pe care era scris numele casei.

— Nu trebuie să ne-aducem agonia în casă, spuse mama lui. Oricine trăiește într-o casă cu asemenea nume va fi blestemat, adăugă ea. Tratamentul mamei nu a funcționat. Probabil că l-a aplicat prea târziu.

Continuă să alerge pe drum, transpirația înnegrindu-i tricoul; o luă la stânga și continuă, trecând de cimitirul Nunhead, către Peckham Rye, luminat de stele, cu întunecatele lui lacuri unduioase și vastele maidane. Începu să se gândească dintr-odată la parcul Brockwell, la ucigașul lui

Rory, la legăturile create. O fi pe-acolo vreo baltă cu șmecherii și gânduri distorsionate din care ajungeau să bea toți pedofilii din Londra? Citise odată, cu ani în urmă, despre cel mai mare organism existent pe pământ: o ciupercă din subteran, care acoperea circa 16 hectare în Michigan. Uneori își imagina că rețeaua de pedofili seamănă cumva cu această ciupercă: fiecare dintre ei trăiește invizibil în societate – *sub nasul nostru* – fiecare dintre ei fiind conectat cu toți ceilalți printr-un fel de extensii cărnoase. Penderecki era bătrân, trecut, lăsând în spate băiețași și sentințe penale, dar era totuși parte a acelei rețele, și Caffery putea garanta că bătrânul cunoștea pe cineva care cunoștea pe altcineva, care știa pe altcineva, care îl cunoștea pe ucigașul lui Rory Peach. Nu putea decât bănui gradele de separație – dar bănuia că nu pot fi multe.

Alergă înapoi către Brockley, întorcând la stânga peste calea ferată, lăsând ochii să-i alunece pe calea ferată. Coroana copacilor încă era încărcată cu frunze la vremea dispariției lui Ewan – ar fi putut fi ușor, la miezul nopții, să ascunzi un trup în frunziș și apoi, înainte ca frunzele să cadă, să-l dai jos. Nu era un gând prea plăcut. Traversă strada lui Penderecki și alergă prin fața porților arse de soare, pe lângă vitraliile armate cu plumb și micile marchize închise, unde papucii și pantofii erau înșirați la linie. În casa lui Penderecki lumina era aprinsă la baie, iar Caffery ezită – doar un moment – în fața casei, uitându-se la acea lumină cu intensitatea mortală a unei molii. Fereastra jivrată spărgea lumina din spate în mici diamante strălucitoare, și i-a trebuit un moment să vadă că în spatele ferestrei atârna ceva – ceva lung și colorat, o lanternă de hârtie, probabil, din genul celor pe care le găsești prin dormitoarele studențești. Penderecki nu era genul care ar fi decorat sau ar fi expus ceva în mod ostentativ. Doar dacă nu cumva avea un înțeles secret. „Probabil că trebuia ca tu să vezi asta – este începutul unei etape cu totul noi.” Noi suferințe.

Se întoarse și străbătu înapoi traseul către casă, către Ghetsemani. Ajuns acolo, își scoase șortul umed și tricoul, și

se băgă sub duș, gândindu-se la linia neîntreruptă a caselor și la sentimentul de claustrofobie pe care i-l produceau. Apoi se întinse alături de Rebecca, în întunecimea nopții, ascultându-i respirația.

10.

(21 iulie)

În dimineața următoare, Caffery o găsi pe Kryotos plângând în bucătăria camerei de anchetă. O trase la piept și o îmbrățișă. Ea începu să plângă și mai tare, cu umerii tremurând. Singura dată când o văzuse pe Kryotos plângând astfel fusese la funeraliile lui Paul Essex. I se păru, în mod straniu, foarte intim.

— N-o lăsa pe Danni să mă vadă, te rog.

— Bine, bine, uite. El închise ușa, nelăsând-o să plece. Ce se întâmplă, Marilyn? Este vorba despre copil?

Ea scutură capul și-și șterse nasul.

— Danni tocmai a vorbit cu Quinn despre…

— Despre ce? Îi mângâie părul. A vorbit cu Quinn despre ce?

— Despre autopsia lui Rory Peach. Își presă fața cu nodul pumnilor. Fotografiile sunt pe biroul tău. Quinn vrea să facă toate aceste teste – vrea ca tu să o suni.

— Ce te-a supărat?

— Ei cred că era în viață – acolo, în copac. Ei cred ca a mai trăit vreo două zile acolo, sus. A încercat să se elibereze din frânghii…

Rupse o bucată dintr-un prosop de bucătărie și-și tamponă ochii.

— Știu că e o prostie… nu pot să nu mă gândesc la modul în care s-a zbătut, cu brațele alea slăbuțe, dar *s-a luptat* să scape.

Caffery îi mângâie părul, cu privirea ațintită în tavan. Știa, bineînțeles. Știuse încă de când Krishnamurthi nu reușise să întindă corpul micuț al băiatului. Când i-a masat picioarele să vadă dacă le poate face să se întindă. Când și-au dat seama că nu miroase. Dacă Rory ar fi murit cu mai mult timp în urmă,

în așa fel încât rigiditatea să cedeze, s-ar fi degradat într-atât că nu ar mai fi putut fi identificat din cauza vremii toride. Însă băiatul avea pielea moale și perfectă. *Rigor mortis* nu avusese timp nici măcar să-i cuprindă picioarele, ceea ce însemna că murise de puțină vreme.

— Uite.

O trase la pieptul său. Îi putea simți sânii calzi sub bluza ei albă și curată. Nu mai fusese nicicând atât de aproape de Marilyn. Mirosea a femeie, mirosea a șampon și a prăjeală, și a ruj, mirosea complet diferit de Rebecca. Se gândi la seara care tocmai trecuse, la placiditatea cu care-l abandonase Rebecca în dormitor, la el zăcând acolo în pat, cu tot cu erecția lui inutilă, și, de parcă ar fi simțit schimbarea, de parcă și-ar fi dat seama deodată de apropierea dintre ei, Marilyn îngheță cu fața îngropată la pieptul lui. Se opri din tremurat și respiră pe gură. Când se retrase, nu mai avea lacrimi în ochi, dar era îmbujorată la față și nu se putea uita în ochii lui. Merse și se așeză la computer, iar când Caffery se duse în camera ofițerilor superiori, observă că pielea de pe ceafa ei era roșie.

•

În biroul ofițerilor superiori, Souness, arătând proaspătă, în costumul ei cumpărat de la Marks & Spencer's, purtat peste o cămașă lila deschisă la gât, stătea în picioare lângă birou, privind fix pe fereastră. Nu spuse nimic atunci când Caffery intră, îi arătă doar cu capul plicul albastru cu alb de pe birou, venit de la Departamentul fotografic al Poliției Metropolitane. El își puse jos cafeaua, scoase fotografiile luate cu sursă sincrotronă de lumină și o sună pe Fiona Quinn.

— Cât de multe știi? îl chestionă ea.

— Ei bine, am bănuit o groază ieri, spuse el, am bănuit că i-a luat ceva timp să moară.

— Krishnamurthi ne-a întrebat dacă ne miroase a jeleuri sau a dizolvant pentru unghii când a deschis corpul băiatului, nu?

— Da, a acetonă.

— Cetoză. La capătul celălalt al liniei, Quinn răsfoi niște

hârtii. Începuse să flămânzească – organismul își consuma propria grăsime și evacua acizii grași în sânge.

— Și asta l-a omorât? întrebă el prudent.

— Nu, nu, e nevoie de mult timp până să mori de foame. Noi facem teste ale gradientului de viteză și stabilim raportul dintre celulele roșii și volumul de sânge, adică hematocriții. Nu înseamnă prea mult pentru tine, dar sângele lui devenise mai vâscos. Îți amintești de faciesul lui hipocratic?

— Mda.

— Așa arată cineva care suferă de o deshidratare severă. Ei bine, da, a murit de sete.

„O, Iisuse” – Caffery se așeză la biroul său. „O, Iisuse, o, Iisuse, o, Iisuse” – era adevărat, așadar. Se gândi la furia publică pe punctul să se descarce asupra echipei de cercetare și a echipajului elicopterului – care nu au reușit să descopere copilul decât când a fost prea târziu.

— Sunt surprinsă că a rezistat atât de mult, spuse Quinn, dar Krishnamurthi consideră că poate lua destul de mult – el știe de un caz extrem dintr-un ospiciu, unde s-au scurs 15 zile până la moarte – dar de partea cealaltă, pot fi suficiente câteva ore, depinde de circumstanțe. Trebuie doar să elimini a cincea parte din greutatea ta în fluide.

— Cum e la copii?

— Exact – cu copiii e și mai serios. Ei au nevoie de mai multă apă în raport cu greutatea lor decât în cazul adulților – în plus Rory a trecut prin două zile toride, care l-au forțat să folosească mai multe lichide ca de obicei. Te-ai putea întreba dacă nu cumva ucigașul i-a dat ceva apă în cele trei zile petrecute în casă. Alek nu a declarat nimic despre asta?

— Nu, nu e nimic în declarația lui.

Caffery se juca neatent cu o agrafă de birou. Souness stătea cu mâinile pe birou, continuând să privească fix pe fereastră, și înțelese că ea știa deja ce-i spunea Quinn.

— Bine, spuse el, încercând să-și ducă gândurile mai departe. Mușcăturile alea? Știm când au fost provocate?

— Mda, destul de târziu – probabil cam când a fost luat de-acasă. De acolo vine sângele de pe plinta casei și de pe

pantoful de sport.

— Deci a fost ascuns în frunziș și abandonat acolo.

— Așa se pare.

— Nu s-a întors nimeni la el.

— Se pare că nu.

— Avem ceva de pe care să prelevăm ADN?

— Da, ai primit fotografiile, nu? Se văd urmele albastrului de toluidin folosit de Krishnamurthi, acolo a fost penetrație sau o încercare de penetrație. Și contaminantul ăla.

— Da?

— Spermă.

‚Bine.” Caffery își duse mâna la frunte. „Bine. OK, ai de-a face cu siguranță cu un pedofil – știai asta oricum, așa că nu trebuie să încremenești ca lovit de topor.” Se uită la Souness. Aceasta privea încă pe fereastră, așa că luă un pix și trase adânc aer în piept.

— Bine, este, hm, este bine, avem ceva ADN?

— Ei bine, poate.

— Poate?

— Ei bine, ea deveni prudentă, Rory era viu, vezi, și corpul lui ar putea să fi distrus o parte însemnată din probe. Știi, dacă victima este semiconștientă, dacă nu se mișcă prea mult, uneori putem colecta ADN chiar și după câteva zile – dar Rory se mișca și, vezi, uneori, probele pur și simplu sunt distruse și…

— E OK, fă analiza oricum. Începuse să pună pe hârtie fragmente din conversația lor. Și nu vreau să aștept două săptămâni să vă găsiți timp pentru analize, cum s-a întâmplat data trecută.

— Dacă acorzi un bonus, vor fi gata mai repede.

— Hm, Fiona, dar acela a fost un premiu.

— Dumnezeule, îmi pare rău. Nu pot dicta mereu ce analize va face laboratorul.

— Nu-ți face probleme. Îl voi pune pe guvernator să lovească zăbrelele cuștilor cu bățul.

•

Încă dinainte de cazul Rory Peach, echipa de investigatori

era cu moralul la pământ. Bugetul era mereu la limita supraviețuirii, iar ei extenuați. Duceau în cârcă, printre altele, opt cazuri de hărțuire rasială considerate critice, un șir de violuri în serie vechi de patru ani, tracasarea de zi cu zi și ancheta a cinci incidente armate între dealerii de droguri. Stăteau prost cu moralul, iar asta se reflecta în modul în care se târau prin rutina zilnică: în cercetările din casă în casă, detectivul Logan reușise să vadă doar trei case de-a lungul unei zile întregi, iar Caffery știa că, la cât de mult muncea Kryotos, nu va ajunge niciun rezultat în baza de date HOLMES. Însă trebuiau să-și schimbe imaginea în public.

La conferința de presă din acea dimineață, Souness le-a cerut jurnaliștilor și reporterilor de televiziune prezenți să păstreze un moment de reculegere pentru Rory Peach. Opinia publică era fascinată: cei de la *News of the World* băteau din pinteni, gata să declanșeze prăpădul, supraturând motoarele pentru o nouă campanie de dezvăluiri și acuzații. Suportând parcă judecata divină a mașinăriei pe care o pusese în funcțiune, pe drumul de întoarce al lui Souness către biroul de investigații, pe când aștepta la semafor în BMW-ul ei roșu, norii se rupseră deasupra părții de sud a Londrei, vărsând în doar câteva minute puhoaie de apă pe străzi. O furtună de vară ca la carte: străzile arătau de parcă fuseseră spălate de torenți.

La sediul din Shrivemoor, Caffery stătea în dreptul unei ferestre deschise, privind ploaia. Putea mirosi pământul și se gândi că nu ar fi fost mirat dacă ar fi văzut un palmier dezrădăcinat plutind lângă rigola străzii. Închise fereastra și se așeză din nou la birou, privind-o pe Kryotos prin ușa deschisă. Ea părea să-și fi revenit și se spetea din greu la baza de date HOLMES. Porția de plâns din bucătărie fusese un șoc; Caffery nu-și amintea ca ea să-și mai fi pierdut cumpătul înainte. Îl făcea mereu puțin invidios – se întreba de ce nu se poate distanța și el cum o făcea ea. Deodată, de parcă ar fi simțit că o privește, Kryotos ridică privirea. Se priviră în ochi dar, de astă dată, ea nu mai era stânjenită. În schimb, părea confuză – de parcă gândurile lui Caffery ar fi fost expuse pe un banner

deasupra lui, iar ea le putea citi. Se încruntă mirată iar Caffery, cu impresia neplăcută că ea îi examina zonele cele mai intime ale creierului, îi zâmbi scurt și profesional. Se aplecă puțin în față, trânti ușa și se reîntoarse la studiul fotografiilor cu lumină sincrotronică făcute gâtului lui Rory.

•

— Pe coloana cu plusuri, faptul că l-am descoperit pe Rory înseamnă că avem ceva de dat la examinat medicilor criminaliști.

Întoarsă de la conferința de presă Souness părea să facă un efort să fie optimistă. Adusese cafele și, de la Kryotos, niște paste lipicioase și bizare într-o castron de tablă, și-și scutură haina de ploaie, întinzând-o pe spătarul scaunului.

— Avem fibrele alea albe și, de îndată ce Quinny ne obține ceva, ne putem gândi la un screening de masă.

— Și care să fie parametrii? Fiecare pederast alb din Brixton mai înalt de un metru optzeci?

— Trebuie să le dau ceva – avem deja trei zile și mai bine pe teren, iar raportul interimar…

Se opri.

— OK, Jack, iar ai privirea aia pe față. Haide, spune, ce ai în minte?

El ridică din umeri.

— O va face din nou. În foarte scurt timp.

— Ah, mă și întrebam când o să începi cu chestiile astea. Bobocul meu în studiul profilului criminalistic a eclozat și părăsește incubatorul.

— Doar că de data asta își va lua toate măsurile să nu mai fie surprins, și-și va materializa complet fantezia – care o fi aia. Evoluează și nu se va opri la familia Peach. Cred că râvnește la ceva mai mult, și cred că deja a ales viitoarele victime.

— O, da? Souness își trase scaunul și se așeză încrucișându-și mâinile. Și de unde-ți vin toate astea, dacă nu cumva pun o întrebare nepoliticoasă?

— Avem de-a face cu un fost condamnat.

— O, avem, nu-i așa?

— Da. A mai făcut așa ceva și a petrecut timp în pușcărie pentru asta. Probabil pentru același lucru sau ceva similar.

Își scoase ochelarii.

— I-am spus lui Marilyn să intre în baza de date Quest Search și să pună deoparte toate sentințele necustodiale{24}.

— Vrei să-mi explici?

El împinse fotografiile spre ea. Vezi? Nimeni nu văzuse și nici nu menționase la morgă, și, cu toate acestea, fotografiile făcute cu sursă alternativă de lumină albastră arătau cu claritate ce anume făcuse semnele de pe gâtul lui Rory.

— Vezi asta? Souness încuviință. Poți vedea semnele astea mai profunde? Aici și aici?

— Îhî, le văd.

— Ei bine?

Souness își trase scaunul mai în față și tăcu pentru un moment, uitându-se chiorâș la fotografii, cu capul lăsat pe-o parte. Ochii ei examinau rapid ciudatele semne, încercând să-și dea seama ce le produsese. Când își dădu seama, ea își împinse scaunul care căzu cu zgomot.

— Iisuse, desigur, desigur.

•

Roland Klare, care, ca mai toți oamenii locului din Brixton, urmărise cazul din Donegal Crescent la televizor, își dorea din suflet acum să vadă fotografiile blocate în Pentax. Nu se punea problema să ducă filmul la laborator, chiar dacă ar fi putut să-l scoată din aparat. Dar exista o altă soluție. Când ajunse acasă în acea după-amiază, își consultă agenda.

Da. Avea dreptate. Era sigur că se afla undeva în apartament. Merse în baie și începu să sorteze lucrurile de-acolo.

După o oră, o găsi. Era păstrată într-o casetă în care erau păstrate, de obicei, vechile cărți ale editurii Ladybird Books pentru copii: un volum mare și zdrențuit *Fă-ți la tine ACASĂ o cameră obscură*! Pe copertă era desenat un bărbat într-o haină albă, ținând de colț o bucată de hârtie fotografică pe care o scufunda într-un recipient. Klare găsise cartea cu ani în urmă, pe peron la Loughborough Junction. Mulțumit de el însuși, o

aduse în bucătărie, o curăță, apoi își prepară o băutură și se întoarse în living. Afară era un întuneric brăzdat uneori de lumină: nori uriași se încolăceau din depărtare și străbăteau cerul, lăsând uneori să răzbească razele soarelui, alteori aruncând puhoaie de ploaie, dar Roland Klare nu băgă de seamă. Luă un stilou și hârtie, se așeză pe sofa cu spatele la fereastră și începu să citească.

11.

Era seară când Caffery își făcu timp să-l viziteze pe inspectorul detectiv Durham. Își îndreptă mașina împotriva urgiei rutiere, pe dealul Beulah, unde drumurile erau acoperite cu pietriș, drumuri largi ca bulevardele franceze, acoperite de seva roșie scursă din castanii porcești de pe margine. În Norwood clădirile erau puțin mai aproape de drum, iar din Brixton Water Lane orașul se îngrămădea în întregime în jurul lui.

În centrul Brixtonului traficul era deja aglomerat. Își parcă mașina într-o fundătură pe Acre Lane, și se strecură printre mașini, în vreme ce bubuiala boxelor încărcate de ritm și forță îi rezona în mușchii stomacului. Ce ciudat era gândul că se afla la mai puțin de doi kilometri de parcul Brockwell. Dacă ar fi putut sta în capul oaselor, Rory Peach ar fi putut să se uite din copacul său – „Copacul său? Copacul său? O faci să sune de parcă și l-ar fi ales singur!” – și să vadă aceste întinderi întunecoase ale tot mai degradatei mândrii municipale. Persoana care-l pusese pe Rory în copac știa ce face. Adică făcuse aproape sigur pușcărie și-și lărgise rețeaua de cunoștințe acolo. Pușcăriile segregate erau cheile de boltă ale rețelelor de pedofili, îngrășând terenul din care creșteau idei și planuri. Acolo se cimentau legături și prietenii pentru întreaga viață. AMIT urma să-și concentreze una dintre echipe pe registrul de pedofili și pe rezultatele obținute din rețeaua Quest Search de Kryotos, interogând pedofilii din aria Brixtonului, încercând să pătrundă în acea vastă rețea subterană. Se gândi la acele conexiuni invizibile, circuitul infernal care lega o minte bolnavă de alta. Și, inevitabil, cum se întâmplase mereu în aceste zile, gândul lui se întoarse la Penderecki.

Penderecki. Se gândi la el când traversă către secția de poliție. Cât va mai trece până să-l pună pe Penderecki la rotisor? Câte verigi de prietenie? Și dacă? Dacă…?

Inspectorul detectiv Durham îl primi călduros. Își amintea bine atacul din 1989.

— Da, micuțul Champ. Dezgustător.

Fereastra biroului era la nivelul unei lămpi de pe stradă care se înroși pe când ei schimbau aceste replici. Durham, îmbrăcat într-o cămașă bleumarin, cu o cravată ecosez, era în Brixton de cincisprezece ani. Se juca, în timp ce vorbea, cu bărbia sa dublă, pe care o ciupea și o masa de parcă i-ar fi apărut peste noapte.

— Am descoperit chestia asta pentru tine.

Trase un sertar al dulapului și-i puse lui Caffery un dosar în față.

— E vorba despre cazul Peach? La asta te gândești?

— Încă nu știu nici eu.

Deschise dosarul. Noiembrie 1989. Champaluang Keoduangdy, în vârstă de 11 ani, a fost atacat în parcul Brockwell și rănit atât de rău, că a trebuit internat câteva zile în spital.

— Căutam un pedofil cunoscut ca trolul, și cazul ăsta mi-a sărit în ochi.

— E adevărat, ai totul aici.

Durham se aplecă și pescui între degetul mare și arătător declarația lui Champ.

— Așa l-a denumit Champ pe tipul care l-a agresat. Un trol. Nu știu de ce.

Făcu o pauză. Caffery se lăsă în față, cu mâinile puse fără vlagă pe birou, holbându-se la dosarul pe care-l avea înaintea ochilor.

— Ți-e bine, fiule?

Nu răspunse. Se simțea de parcă în spinarea lui ar fi aterizat o arătare care-l prinsese cu ghearele de umeri. Avea în față raportul medical al criminaliștilor. Agresiunea împotriva lui Champ fusese într-adevăr violentă: atacatorul aproape că smulsese o bucată de carne din umărul băiatului. Caffery închise dosarul și ridică privirea către Durham. Știa că se albise la față.

— A fost *mușcat*?

— Nu știai?

— Nu… spuse el cu voce pierdută.

— O, da, a apucat un hartan mare din spinarea băiatului. Se întâmplă uneori în cazurile de viol. Scârbos.

— Niciun alt semn?

— Doar bucata aia de cablu electric – l-a bătut atât de tare, că a trebuit să stea la Terapie intensivă o săptămână, bietul băiat.

Caffery își masă tâmplele. Începuse să simtă că lucrurile se închează. Își scoase ochelarii și se uită atent la un punct imediat sub bărbia lui Durham.

— Spune-mi ceva: ai auzit despre Rory Peach?

— Ce să aud despre el?

— Are aceeași rană. Identică. O mușcătură de umăr, o halcă de carne aproape sfâșiată cu totul. Viol – sângerare rectală.

Durham păstră tăcerea pentru moment. Gura lui, care era oricum ușor contorsionată, de parcă s-ar fi îndoit de tot ce vedea, se strâmbă și mai mult când auzi spusele lui Caffery. Tuși zgomotos, bătu cu degetele în birou câteva secunde și se așeză de partea cealaltă.

— Bine, atunci.

Își ciupi bărbia dublă atât de tare, încât se înroși.

— Bine, o voi suna pe nevastă-mea să-i spun să-mi pună mâncarea deoparte, în cuptorul cu microunde.

•

Când Hal ajunse acasă în acea noapte, Ștrumfi veni în hol și se rostogoli pe spate pentru a-l bucura, arătându-și burta roz și tot mai cheală, de aceeași culoare ca pe vremea când era doar un cățeluș.

— Ce faci, bătrânico?

Se aplecă și o scărmănă pe gât, își aruncă portofelul pe pervazul ferestrei și se duse în camera cu televizorul. Îl sărută pe Josh pe cap, apoi luă o bere din frigider și o privi pe Ben cum gătea. Ochii ei, de un neobișnuit gri metalic, păreau, în acea seară, mai strălucitori ca de obicei. Primul cadou pe care i l-a cumpărat Hal era o piatră de opal de Ceylon – de aceeași culoare cu ochii ei.

— Hal, ești sigur că nu-ți miroase ceva?
— Să-mi miroasă? A ce?
— Nu știu, încă-mi miroase ceva urât.
— Unde?
— Aici.
Ea se duse în hol.
— Ce este? Hal o urmă cu berea în mână. Miroase a pârț?
— Nu. Miroase a haine murdare, știi, sau a gunoi.
Ea stătea în hol, cu lingura de lemn picurând în mână și adulmecând. De când se mutaseră, toate lucrurile păreau să-i miroasă mai intens ca oricând. La început, se alarmă că a rămas din nou însărcinată, dar lua pilule contraceptive și nu mai avea alte simptome. Poate că pur și simplu nu se obișnuia cu noul mediu înconjurător.
— Ești sigură că nu am uitat noi de vreo pungă de cumpărături?
Benedicte scutură capul. Toate pachetele cu alimente mergeau direct în bucătărie – le despacheta ea însăși. Și, oricum, era mereu mâncare uscată sau în conservă.
— Atunci ți se pare. O prinse cu mâinile de mijloc. Ai luat-o razna, bătrânico!
Încercă să-și așeze mâinile ceva mai sus pe bluza bleumarin pe care o purta Ben, dar pe ea o apucă râsul.
— Oprește-te, bețivan bătrân!
Se trase deoparte.
— Hai, prepară-mi un pahar de orice în timp ce pregătesc cina. Vorbește-mi, spune-mi porcoșenii în timp ce spăl cartofii.
El îi făcu un gin tonic și se așeză în camera de zi cu Josh, privind-o cum taie prazul. Plinuță aproape de la început ca o mamă, Benedicte era preocupată uneori de greutatea ei – dar Hal o adora din cap până-n picioare și marele, nostimul secret era că și ei îi plăcea sexul la fel de mult ca și lui. Deveniseră dependenți de el din adolescență, așa cum iubesc copiii acadelele, și nu l-au mai căutat în altă parte. „Uitați-vă la noi. Nu poate bănui nimeni că suntem dependenți.” Erau un cuplu la fel de demodat ca niște papuci de casă – și cu toate acestea Hal considera că, dacă exista vreo istorie de dragoste care

trebuia povestită, aceea era a lor. El avea încă o stare de leșin când se gândea la posibilitatea de a o pierde.

— E pârțul lui tati, mirosul ăla, spuse Josh, după cină. Își pusese papucii și deschisese frigiderul pentru a vâna ultima porție de ciocolată din seara aceea. Mereu se pârțâie. Se poate pârțâi când vrea.

— Nu fi invidios.

— Haaal, Joooosh, pentru numele lui Dumnezeu, purtați-vă frumos, va rog.

Hal puse mâinile pe bufet, se aplecă încet, se încruntă și scoase un pârț. Josh începu să chicotească, cu mâna la gură.

— O, pardon, își ceru scuze Hal. Nu voiam să fac asta.

Benedicte își clătină capul.

— Ba da, asta voiai.

— Nu, pe bune, nu voiam.

— Atunci ce voiai?

— Voiam să fie mult mai tare… voiam să sune ca… ăsta.

Josh o luă la goană prin bucătărie, chiuind de râs, iar Ben se întoarse dezgustată.

— *Zero puncte* pentru comportament, Norvegia.

Înfășură bucățile de ciocolată care mai rămăseseră și le puse înapoi în frigider.

— Și *zero* pentru originalitate. Și nu mai faceți mutre în spatele meu.

Hal zâmbi. Încă-și mai putea face soția să râdă. După ce ea îl duse pe Josh să se spele pe dinți, el își puse niște cafea din cafetieră și se duse să privească cerul pe ușa din spate. Bucătăria dădea într-un patio încadrat de ienuperi virginieni. Niște dale duceau în jos, către grădina pătrată, plantată cu gazon și închisă cu un gard de uluci înalt de doi metri, astfel că în sărăcăcioșii, dar greu câștigații zece metri pătrați pe care-i locuiau în sudul Londrei, familia Church avea deplină intimitate. Poate că lucrurile se vor schimba când în casele din preajmă se vor muta vecini. Poate că se vor apleca pe fereastră, urmărindu-l cum tunde iarba, sau pe Josh în piscină.

Se uită la ferestrele casei de alături, încă întunecoase, cu benzi mari lipite în X pe geamuri, iar privirea trecu de ele

către locul unde se ridicau giganții megaliți ai turnurilor Arkaig și Herne Hill, pe partea îndepărtată a parcului – o dulce amintire a faptului că, în pofida gardului de siguranță și a sistemului de iluminat cu senzori, locuiau încă în Brixton. Hal tremură, simțind deodată privirea de lup care venea prin gardul din spate și, de parcă noaptea s-ar fi răcit într-o clipă, intră în casă, închizând ușa și încuind-o. Nu-i mai plăcea parcul după toate cele întâmplate în acea săptămână.

•

Caffery și Durham rămaseră în biroul pustiu până târziu în noapte. De afară se auzeau, ca de pe altă lume, vaietul sirenelor, pulsul muzicii stereo din mașinile de pe aleile întunecate. Cei doi nu auzeau nimic din toate acestea. Erau adânciți până peste cap în declarațiile și rapoartele referitoare la cazul Keoduangdy. Studiară imaginea generată pe calculator a atacatorului, cerură informații în legătură cu Champ și adresa lui, verificară dacă nu cumva a avut dosar penal, și cercetară registrul electoral. Găsiră trei Keoduangdy în Birmingham și alți doi în East London, dar niciunul cu prenumele de Champaluang. Cu toate acestea, trimiseră faxuri la Plaistow și Solihull{25}, și continuară să dea telefoane. Noaptea era tot mai densă în jurul clădirii, iar lumina lor se aprinse.

Atacatorul lui Champ rămăsese nedescoperit. Champ, care locuia pe Coldharbour Lane pe atunci, nu făcuse prea bună impresie, iar explicația pe care a dat-o, referitoare la ce căuta în parcul Brockwell, era mai puțin decât convingătoare. Declarația sa era plină de contradicții și fapte doar pe jumătate recunoscute.

— Însă de un lucru era sigur, spuse Durham. Atacatorul său îl fotografia, chiar și după ce a leșinat – își amintește flash-ul aparatului pe care-l auzea în momentele când își recăpăta cunoștința… a, și încă ceva. Se scarpină sub bărbie. El continua să-i pună o întrebare stranie.

— Ce întrebare?

— Îl iubești pe tăticul tău?

— Îl iubești pe *tăticul* tău?

— Îhî. Îl iubești pe tăticul tău? Așa vorbesc homosexualii. Și, fii atent, ăsta e singurul lucru de care e sigur. Nu e un martor prea bun.

Durham considera că ancheta se împotmolise pentru că declarațiile lui Champ fuseseră făcute fără prea mare tragere de inimă. Iar când vorbea, bătea câmpii și se pierdea în afirmații contradictorii. Asta și faptul că era laoțian.

— Nimeni nu s-a împăcat cu adevărat cu chestia asta – jumătate din ei nici nu-i puteau pronunța numele. Și apoi nu s-a mai întâmplat niciodată, așa că, într-un fel, ne-a alunecat printre degete. Știi cum merg lucrurile.

— Poate că a fost închis din alte motive.

Caffery își scoase ochelarii și șterse lentilele cu mâneca de la cămașă.

— Criminalul în cazul Peach a fost la mititica.

Durham ridică mirat sprâncenele.

— Copilul are urme de centură în jurul gâtului.

— A…

Durham dădu din cap. Știa despre ce vorbea Caffery. Un obicei din închisoare. Pentru Durham, a cărui fată de 14 ani îndrăgea caii și îi plăcea să se ocupe de ei, practica pușcăriașilor de a-și supune victimele violurilor cu o curea înfășurată în jurul gâtului îi evoca imaginea unui căpăstru – un cal nărăvaș, strâns cu putere între coapse și convins prin viclenie să se supună. A fost prima concluzie pe care o putea trage un ofițer de investigații după ce vedea urme ca acelea.

— Știi, este ciudat că ai asociat trolul cu dosarul Peach… Durham se trase de bărbie și îl privi pe Caffery punându-și din nou ochelarii pe nas și trăgând agenda în față… Pentru că primul lucru la care m-am gândit când am auzit de ceea ce s-a petrecut la Donegal Crescent a fost fotografia falsă din Half Moon Lane.

Caffery ridică ochii.

— Half Moon…?

— Nu ai auzit de asta? Durham își strânse din nou gușa cu un gest liniștit. S-a petrecut acum doisprezece ani. Și mai bine. Nu are legătură cu Champ, doar că s-a întâmplat cam tot pe-

atunci. Au fost descoperite două fotografii polaroid într-o cutie de gunoi pe Half Moon Lane.

— Și?

— O, a fost o fâsâială – era doar o păcăleală. Dar atunci, pot să-ți spun, au fost unii care au pus botul. Poliția locală a început să facă tot soiul de cercetări. S-a pus un poster la intrarea în stații „Îl cunoașteți pe copilul acesta? Ar putea fi în pericol” etc., etc.

— Nu-mi amintesc.

— Ei bine, tatăl – noi îi spunem tatăl, dar nu suntem siguri că asta era – tatăl și puștiul, un copilandru, erau legați împreună, goi. Afișele erau un glonț tras aiurea – nici chiar mama băiatului nu l-ar fi recunoscut în fotografiile alea, atât erau de încețoșate – și, dacă mă întrebi, calitatea era chiar mai proastă după ce serviciile secrete și-au făcut de cap cu ele. Imagini îmbunătățite pe dracu’! Nu că aș fi vrut să se continue cercetările, mă înțelegi.

— Crezi că erau o păcăleală?

Ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, dar în cele din urmă am decis că trebuie să fi fost o păcăleală pentru că nu am descoperit nimic – nu a fost găsit nimeni, nimeni nu a fost dat dispărut. Echipa antipedofili de la Scotland Yard a preluat cazul, dar aici, în Brixton, nu am mai auzit nimic despre el.

— Unde au ajuns fotografiile alea?

— După ce au fost la laboratorul din Denmark Hill, presupun că s-au întors aici, dar facem curățenie în fiecare an, așa că, probabil, au ajuns în arhive la Charlton sau Cricklewood. Mă uit pe opisurile de predare-primire, dacă vrei.

Durham se ridică, trăgându-se de bărbie și uitându-se la Caffery. Apoi făcu o pauză și, punându-și amândouă mâinile pe masă, se aplecă înainte.

— Spun că e ciudat pentru că s-a întâmplat în același timp în care încă făceam investigații pentru cazul Champ, iar când au apărut pozele alea am devenit puțin cam obsedat de ele. Mă-nțelegi, nu? M-am întrebat mereu dacă are ceva de-a face

cu trolul ăsta – cu tipul care l-a violat pe Champ. Știi, aici. Se bătu peste piept cu pixul. În măruntaie. Nimic în stare să împingă cercetarea mai departe, doar o mică obsesie.

12.

La miezul nopții, când Caffery ajunse în fine acasă, Rebecca i-o făcu din nou. De data aceasta în bucătărie. Stătea pe masă, bând vodcă dintr-un pahar de șampanie, abia vorbindu-i când el își puse la rându-i un pahar. Dar când trase jaluzeaua din spatele ei, o prinse cu mâinile de mijloc, își aruncă haina pe jos și începu s-o sărute, ea își deschise cu blândețe picioarele și se întâmplă din nou după scenariul cunoscut: îl lăsă s-o facă să ajungă la orgasm de două ori, apoi, când se ridică și-și desfăcu fermoarul, ea se încordă și-și întoarse capul în altă parte.

— Îmi pare rău, spuse ea și alunecă de pe bufet, își îndreptă rochia și părăsi camera.

Caffery se lăsă în față, cu mâinile pe masă. Respiră lung și adânc, apoi se holbă inexpresiv la urma umeda pe care ea o lăsase pe masă. „Nu-ți pierde cumpătul. Nu dovedi că are dreptate." Așteptă ca pulsul să-i revină la normal, își trase fermoarul și o urmă în living. Stătea tăcută, privind la televizor cu sonorul la minim.

— Rebecca.

— Mmmm? Ea nu se uita la el. Ce?

— Știu de ce se întâmplă asta, Rebecca. Știu.

— Știi tu asta?

— Și trebuie să vorbești despre asta. Trebuie să vorbești despre ce s-a întâmplat.

— Nici că m-am *oprit* vreodată din vorbit!

— Nu la vorbitul *în presă* mă refer, ci la mine. Nervos acum, își închise centura. Sau măcar acceptă situația, Becky, acceptă situația. Acceptă situația, dacă nu cumva vrei să-mi dai *mie* o muie în loc s-o dai întregii scene artistice londoneze.

Pentru un moment ea păru să fie gata să spună ceva, apoi se răzgândi, apoi își lăsă mâinile să cadă pe sofa cu un oftat exasperat.

— *Doamne*! Ce te-a apucat?

— Ce *crezi* că m-a apucat? Stau aici, uită-te la mine, cu o erecție fioroasă și tu… făcu un gest disprețuitor către televizor, tu te uiți la căcatul ăla de televizor.

— Nu-mi da lecții, Jack, când știm că sunt câteva lucruri în tine însuți pe care nu le-am disecat cu precizie și nici nu le-am analizat la microscop.

— OK. El o opri, ridicându-și mâinile într-un gest de abandon. Lucrurile se degradează. Se întoarse către ușă. Când vei dori să vorbești, știi unde mă găsești.

— Unde?

— În baie, masturbându-mă.

•

Se masturbă sub duș, apoi își trase pe el costumul de jogging și părăsi casa fără să vorbească, trântind ușa în urmă.

Cerul avea în acea noapte culorile mării. Albastrul profund, care poate fi văzut uneori încolăcindu-se printre ghearele unui atol de corali. Era zăduf, iar de undeva pulsa prin fereastra unui dormitor, în miez de noapte, o muzică ridicându-se către cerul înstelat. Sudoarea îi picura în ochi – se concentra să lovească asfaltul cu călcâiele, și încerca să nu se gândească la Rebecca. Însă mintea sa continua să graviteze în jurul celor petrecute, înapoi în fundătura în care eșuaseră. Niciunul dintre ei nu intenționa să abandoneze, ba, dimpotrivă, se apărau cu tot mai mare îndârjire. La dracu', Rebecca. O iubea, nu încăpea îndoială, îi provoca o tandrețe peste care i-ar fi fost greu să treacă, dar îi era dificil în acele momente să vadă o cale de scăpare din confruntarea în care se angajaseră.

•

— Jack, spuse Rebecca pe neașteptate, stând în capul oaselor pe sofa și întorcându-se către ușă. Îi simțea prezența de parcă ar fi intrat în încăpere… Jack, motivul este că… ea își apăsă stomacul cu pumnii… că sunt rănită. Am o rană uriașă.

Ea se opri, cu gura deschisă, privind pragul gol al camerei – lăsând ca vorbele spuse să se așeze. Apoi chipul ei se boți și începu să râdă în hohote în fața acestei drame prostești.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, sunt rănită. Rănită?

Biata, sărăcuța Becky, cât e de rănită!

Sări în picioare, merse la bucătărie pentru a-și recupera paharul de șampanie și se întoarse clătinându-se în living, legănându-și mâna liberă prin fața ochilor, un Shiva cu unghii lungi dansând pe podeaua camerei.

— Rănită, vacă proastă, rănită, rănită, rănită!

Avea puțină marijuana păstrată într-o veche cutie de carne Oxo, pe polița de deasupra căminului. Fredonă încetișor, făcându-și un joint și bând vodcă, iar limba ei deveni tot mai amorțită și îmbâcsită. Îngenunche, puse paharul pe podea, aprinse iarba, trase câteva fumuri, apoi se rostogoli pe podea, pe spate, cu mâinile la ochi.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

Erau în găleată. Amândoi, adânc în găleată: Jack, sfâșiindu-se metodic în legătură Ewan și, pe partea cealaltă a câmpului de luptă, se afla ea însăși, cu gura în curs de vindecare, cu ochii închiși. Tot ce dorea Jack era să se așeze, să stea de vorbă calm, să arunce grijile la gunoi, să se purifice. „Nu dau vina pe tine, Jack, nu dau vina pe tine.” Dorea, dorea cu ardoarea să-i vorbească. Dar nu putea, și acolo se afla rana. În memoria ei. Pentru că ceea ce Jack nu știa era că, în toată perioada anchetei în cazul Joni, exploatând felul calm prin care i-a luat declarația pe patul de spital cu ferestre către arborii aceia înlăcrimați de ploaie, blândețea cu care o îndruma când nu-și mai găsea cuvintele, folosindu-se de plânsul ei prefăcut în fața judecătorului de instrucție care îi pusese o întrebare la care nu știa să răspundă – în tot acest timp Rebecca țesea o plasă de minciuni. Cu greu ar fi acceptat adevărul, chiar și în fața propriei sale conștiințe. Adevărul era că din atacul care avusese loc cu un an înainte în micul bungalou din Kent nu-și mai amintea nimic.

•

Pavajul era cald, acumulase căldura zilei. Alerga de o jumătate de oră, când băgă de seamă unde ajunsese. Era pe strada lui Penderecki. Ajunsese aici fără să se gândească să parcurgă acest traseu, călăuzit de o misterioasă busolă internă. Încetini până ajunse aproape la pas și privi casele.

Era unul dintre acele drumuri extrem de curate, ce ridică în aer aroma stranie a unui oraș de pe țărmul mării, și aproape că vedeai semnele de „primim în gazdă” prinse de perdelele de dantelă. Casa lui Penderecki era la jumătatea străzii, aproape acoperită de celelalte, deși de-a lungul timpului devenise un reper strălucitor în conștiința lui Caffery, încât i se părea, uneori, că ieșea în evidență printre celelalte case înălțate trufaș peste cartier. Se apropie și se opri în fața ei, odihnindu-se cu mâinile proptite de poartă, aplecându-se un moment peste aceasta, trăgându-și respirația, în vreme ce transpirația lui picura pe pavaj, desenând monede întunecate.

Se trase îndărăt pe călcâie și se uită în sus la casă. Cât va mai trece până când una dintre echipele de ofițeri va veni și va bate la această ușă, întrebând de trol? Cât mai e până când prietena lui Danni, Paulina, cu mintea ei brici și arhivele sale de date, va descoperi asemănări între ceea ce i se întâmplase lui Rory și ceea ce i se întâmplase lui Ewan cu două decenii și jumătate în urmă? Din nou avu în fața ochilor imaginea aceea a degetelor bâjbâind prin pământ. A lui Penderecki împletindu-și degetele cu ale trolului.

Se îndreptă. În noaptea aceea i se păru ceva ciudat la casa lui Penderecki. Lumina de la baie era în continuare aprinsă, și lanterna gigantică, roșu cu galben și gri, încă atârna acolo. Se gândi că acum părea ceva mai mare. Se opri un moment, încruntându-se, apoi împinse încet poarta și o deschise.

Nu mai fusese niciodată în curtea lui Penderecki; în rarele ocazii în care se aventurase prin vecinătatea casei, folosise căi lăturalnice pentru că Penderecki, fiind criminal, își știa pe de rost drepturile și i-ar fi vărsat în cap o maree de decizii restrictive, ordine *quia timet*[26], fără să clipească. Curtea din față era un hățiș de nalbe cu flori vaporoase ca vata de zahăr roz, subțiri ca hârtia, devenite perene și dansând neîncetat, de parcă erau bătute de o briză continuă. Iarba mare îi mătura călcâiele dureroase. Se opri la prima treaptă.

Ușa din față păstrase încă vitraliul original – un deal și o moară, cu razele soarelui desenate cu negru. Când urcă cele două trepte, știu, putu să audă vibrația lor, vibrația trupurilor

umede sugând și înmulțindu-se, și apoi le putu vedea, entități care înnegurau razele cristaline ale răsăritului din vitraliu și, dintr-odată, știu că, indiferent ce atârna în baia lui Penderecki, nu era o lanternă chinezească.

•

Ce-și amintea Rebecca erau următoarele:

Noaptea. Era în pat cu Jack.

Dimineața se treziră. Ploua.

După ce Jack plecă la muncă, ea bău cafea și mâncă pâine prăjită.

Observă că Joni nu sosise acasă.

Dădu telefoane pe la cunoscuți și descoperi că Joni era în apartamentul lui Bliss.

Își puse o pereche veche de pantalonași și un tricou, și plecă cu bicicleta către apartamentul lui Bliss.

Pauză.

Pauză.

Pauză.

O sclipire de lumină – un cuțit? Un cârlig?

Pauză.

Pauză.

Altă sclipire de lumină – un doctor care-i lumina ochii cu lanterna.

Pauză.

„Doar o zgârietură – stai liniștită, nu vei simți nimic.”

Pauză.

Jack, în costumul său funerar împrumutat, aplecându-se peste patul ei de spital, în drumul către funeraliile lui Essex.

Jack din nou. Luându-i declarația. Când își trecu palmele peste față, recunoscând stânjenită că nu-și amintește, el o privi cu simpatie și dându-i sugestii – încercând s-o facă să-i fie mai ușor.

L-ai văzut pe Bliss ducând-o pe Joni?

— Ducând-o?

— În sala unde am găsit-o.

— O, da, acolo. Eu, da, am văzut cum s-a petrecut. A cărat-o acolo.”

Din exterior, cea mai izbitoare trăsătură a Rebeccăi era elasticitatea ei: o purta de parcă ar fi fost o strălucitoare haină roșie de iarnă – uneori îi venea natural, alteori o purta cu stângăcie. Sărindu-ți mereu în ochi. Știa că era o stare de spirit care o putea face să apară fragilă, dar știa, de asemenea, de ce este așa. Trebuise s-o crească așa, ca pe-o blană nouă, devreme în viață, după ce a înțeles că tatăl ei nu putea fi extras din obscurele sale apologii metafizice, iar mama ei nu va fi ademenită să revină pe pământ din norii în care plutea, drogată și umflată cu imipramină. „Fiica unui profesor de engleză și a unei frumuseți în plină depresie clinică”, așa o etichetase un jurnalist. I-a trebuit ceva timp Rebeccăi să recunoască faptul că de aceea nu putea accepta golul de memorie; era un fel de a accepta că mica sa tărie de caracter era, în fapt, o minciună, că rămăsese o vreme fără control – fără piele, deschisă infecției. Nu credea că va putea vorbi vreodată calm despre asta. „Cum poți să nu-ți amintești?”

Un an întreg pusese un capac peste întreaga poveste – până la: „Gândește-te ce a însemnat pentru mine să te găsesc pe tine, Rebecca, spânzurată, spânzurată de un cârlig prins în tavanul ăla, futu-i”. A fost prima dată când i-a trecut prin fața ochilor o străfulgerare a celor petrecute în acea zi în Kent, și acum descoperi că nu putea să se uite la chipul lui Jack aplecat deasupra ei fără să se teamă că îl va vedea suprapus acestei imagini pe Malcolm Bliss. Ceva se mișca în ea – ceva care nu o lăsa să stea nemișcată pe spate fără să se contorsioneze, ceva care n-o lăsa să doarmă noaptea. Se rostogoli pe burtă și începu să se ridice – era important pentru Rebecca, foarte important, să nu lase pe nimeni să descopere adevărul.

•

Rebecca dormea acasă. Sau se prefăcea. Lângă patul ei, în scrumiera pusă pe un articol despre premiul Turner, se vedeau două mucuri de țigări de foi murdare de ruj. Caffery își puse niște pantaloni de trening, un hanorac și pantofi ușori de sport, luă niște scule de sub scări și merse în grădina din spate. Își făcu loc printre arbuști, trecu de cutia de plastic

Express Dairies pe care obișnuia Penderecki să se cațere, printre urzici și ramuri înnoroite. Pasajul feroviar era liniștit, ultimul tren trecuse, iar aici, sub nivelul orașului, temperatura era mai scăzută, iar aerul mai clar. De-a lungul căii ferate pustii clipea lumina verde a semafoarelor. Caffery trecu repede, auzind mișcările precipitate ale unui animal prin tufe. De partea cealaltă a liniilor, descoperi o potecă a vulpilor – „sau poate că este poteca lui Penderecki” – ducând direct în grădină.

Spatele casei era liniștit și întunecos, iar gardul putred de umezeală. Se mișcă repede prin grădină, simțind o greutate în piept pe măsură ce se apropia de casă. Și acum – oare de ce nu se uitase cu mai mare atenție? – văzu că de-a lungul cadrului metalic din care era construită vechea și ruinata anexă se adunaseră muștele ca niște ciorchini de fructe negre, făcând valuri leneșe.

Folosi cuțitul său militar elvețian, pentru a răzui chitul antic al ferestrei de la bucătărie, iar bucățile de lemn și vopsea zburară pe hanoracul său. Înlăturând cuiele care țineau panoul, scoase fereastra din cadru, iar aerul stătut captiv în casă dădu peste el ca un accelerat. Putea să spună a ce miroase în baie – duhoarea care stimulează rar stimulata rădăcină a umanității – mirosul măruntaielor umane, mirosul morților stând în capul oaselor în mormintele lor și împrăștiindu-se în noapte. Putea auzi muștele – „Nici gând, fir-ar al dracului, asta nu se putea întâmpla cu adevărat” – când se întinse în interior, întoarse cheia în broască și deschise ușa din spatele casei.

Tăcere.

— Ivan?

Nu i se mai adresase lui Penderecki folosind prenumele.

— Ești aici?

Încă nu primi niciun răspuns. Doar bubuitul sângelui în urechi. Păși în anexă.

Cândva – cu douăzeci de ani în urmă, înainte ca Penderecki să ia aminte la el și să înceapă să-și încuie ușile la casă – Caffery se strecurase aici și fusese surprins să vadă cât de

obișnuită era casa. Umedă și degradată, dar tocmai de aceea banală. Doar o casă de om bătrân. Carpete cu model, o sobă cu gaze, un exemplar împăturit din *Radio Times* chiar lângă sofa. Lapte în frigider și o pungă de hârtie cu zahăr pusă pe masa de bucătărie. Casa unui pedofil condamnat de două ori și, cu toate acestea, avea în frigider lapte, zahăr pe masă și *Radio Times* pe fotoliu. Acum, pe măsură ce se mișca prin casă, era șocat de cât de puțin se schimbase interiorul. Casa era mai mică, tapetul mai galben decât își amintea, o fâșie din el atârna din tavan deasupra scării, iar carpeta strălucea de jeg. Pe covorașul de la intrare văzu *Local Shopper* aruncat peste o grămadă de pliante publicitare ale restaurantelor locale, dar în afara acestor pliante totul era într-atât de neschimbat, că se simțea șocat.

Pe micul pervaz al ferestrei de la baza scărilor se afla o listă scoasă la imprimantă, cu ajutorul căreia Penderecki, aflase Caffery, își monitoriza convorbirile telefonice. Deasupra era un plic maro desfăcut. Înăuntru, nicio scrisoare, dar adresa expeditorului era Secția de oncologie, Spitalul Lewisham. Primul indiciu folositor – îndesă plicul în buzunar. „O, Iisuse, gândi el, dă Doamne să nu se întâmple asta.” Se întoarse către scări, mișcându-se încet, sub tălpi plesnind covorul de chitină al muștelor moarte. Deasupra lui, insectele vii își foșneau aripile cu un zgomot monoton, ca și cum ar fi fost alveolele prin care ar fi respirat.

Sus, pe platforma scării, toate ușile erau deschise, mai puțin cea de la baie. Putea vedea lumina prin fanta de sub ușă. Mirosul era mai gros aici și ridică marginea hanoracului, lăsând să i se vadă burta, pentru a-și pune haina la față când se întinse către întrerupătorul luminii aflat la capătul scărilor. Becul scoase un pocnet și apoi muri. „La dracu’.” Trecând de una dintre ușile deschise, găsi un întrerupător și, de astă dată, becul se aprinse, aruncând un patrulater de lumină pe mica rampă a scărilor. Imediat, respirând grăbit, aruncă o privire în camere. În două dintre ele nu se afla nimic – doar cutii goale de Coca-Cola și câteva petice de carpetă puse de-a dreptul pe podeaua goală. A treia cameră era cea în care locuia

Penderecki.

Salteaua era acoperită cu cearșafuri pătate de nailon, uzată până aproape de transparență, cu un morman de ziare lângă pat, o cană și, aruncată peste ziare, o conservă goală de mâncare de fasole, din care ieșea o furculiță. În cameră nu era decât un element decorativ – pe zidul îndepărtat: un poster al firmei Athena, cu doi băieți purtând pălării de paie, stând pe un ponton de lemn, unul din ei cu brațul petrecut peste umerii celuilalt. Era o fotografie din anii 1970 – lumina soarelui avea o nuanță diferită pe atunci: era mai blândă și mai galbenă decât soarele mileniului trei. Cei doi păreau să aibă vârsta pe care o aveau Jack și Ewan când… Trebui să se oprească.

„La dracu', la dracu', la dracu' – hai să trec peste asta."

Își apăsă hanoracul peste nări, se întoarse înapoi pe platforma scărilor, trase aer adânc în piept și încercă ușa de la baie.

Se deschise ușor și acolo, în fața lui, în mijlocul încăperii vopsite verde citron, acoperit și parcă însuflețit de muște, era spânzurat Ivan Penderecki.

•

Undeva, cineva urla. Benedicte se lupta cu visele, aruncând deoparte pledul încălzit de somn, și se ridică în capul oaselor, în întunecimea răcoroasă a dormitorului, cu pulsul zbătându-i-se și cu pielea transpirată.

— Maaaamaaaa!

— Josh?

Se dădu, adormită, jos din pat și se năpusti pe coridor.

— Vin, mormolocule.

În dormitorul lui, dădu un bobârnac întrerupătorului și rămase în prag, orbită de lumină. Josh stătea la căpătâiul patului, cu o pernă strânsă la piept. Picioarele lui rigide erau întinse în față, părul îi era ridicat pe cap de parcă trupul lui ar fi fost străbătut de un flux electric. Se holba la crăpătura dintre perdele.

— Mami, trolul…

— E în regulă, mormolocule.

Benedicte se repezi la fereastră și desfăcu perdeaua.

Grădina era întunecoasă și tăcută, fereastra era închisă. Peste gard, conturul parcului Brockwell era purpuriu față de stelele nopții, iar transmițătorul de la Crystal Palace incendia cerul cu luminile sale.

— Trolul nu este aici, dragul meu. Acolo nu e nimic.

Lăsă perdeaua și se așeză pe marginea patului, punându-și palma pe fruntea lui fierbinte.

— Mami a greșit. Nu trebuia să te las să dormi în pijamaua asta, este prea cald. Încercă să-i tragă bluza din flanel peste cap. Ești umed tot, o să-ți pun un tricou…

— Nu!

Josh se zvârcoli, scăpând din mâinile ei, ca să poată privi peste umărul ei la fereastră.

— Hai, dragule, este miezul nopții și mami nu vrea decât să-ți scoată pijamaua asta udă ca să te poți culca la loc.

— *Nuuuuu*! El o împinse cu mâinile, ferindu-se. Mă urmărește. A fost aici.

— Josh, cred că ai visat toate astea – trolul nu putea ajunge atât de sus. Ești la înălțime aici, ești în siguranță.

— S-a întâmplat ceva, păpușă?

Hal stătea în prag, clipind ca o pisică somnoroasă.

Benedicte se întoarse către el.

— O, Hal, nu am vrut să te trezesc…

— E în regulă.

Hal se uită la fiul său, în picioare, cu corpul înțepenit, strângând perna în brațe.

— Ce se întâmplă, piticule?

— Crede că s-ar putea să fi zărit trolul…

— Nu se *poate.*

— OK, hai, șșșș, liniștește-te. Hal veni lângă pat și-l sărută pe fiul său pe creștetul capului. Vrei să mă duc să văd dacă a plecat?

Josh încuviință.

— Ohoho.

Hal merse la fereastră, fluieră încet și-și sprijini nasul de geam, privind în jos, în grădina din spatele casei. Se prefăcu că se chiorăște, ridicându-se pe vârfuri, ca să vadă chipurile

mai bine. Apoi, după o vreme, își îndreptă spinarea și zâmbi.

— OK, m-am uitat peste tot. A plecat acum.

— NUUUUU!! începu să urle Josh. *Nu poți să-l vezi așa,* că se ascunde sub fereastră. *Nu-l poți vedea dacă nu deschizi fereastra.*

Hal oftă, trase perdelele și desfăcu ivărul ferestrei. Își puse mâna pe pervaz și se aplecă. Aerul era parfumat, o minunată noapte vegheată de franzele palmierilor. Putea mirosi luxurianta vegetație din zona celor patru lacuri din parc. Dinspre luminile șantierului se auzea electricitatea pocnind ca un cântec de greier. Se uită în jos, către grădină, cu o pantomimă largă și grijulie.

— Hmmm. Ei bine, acum și-a luat picioarele la spinare – cu certitudine nu este aici. Vrei să vezi și tu?

Josh îți șterse nasul cu mâneca pijamalei și clipi spre fereastră.

— Vrei să vezi?

El refuză, scuturând capul.

— Bine.

Hal închise fereastra și era pe punctul de a o zăvorî, când Benedicte îl observă că ezită. El deschise fereastra din nou și-și întinse mâna, ștergând cu buricul degetelor exteriorul geamul.

— Hal?

El nu răspunse. Se încruntă pentru o clipă, apoi trase fereastra, o închise atent, trăgând perdelele.

— Asta e, mormolocule – s-a dus. Nu-i niciun trol afară.

Dar lui Benedicte nu-i plăcea expresia de pe chipul lui Hal.

Ceva era în neregulă. Se aplecă repede, cu fața lângă ochii lui Josh.

— Haide, puiule. Te sărută mami pe năsuc?

Dar Josh se întoarse cu spatele, chițăind ca o fetiță, cu fața încordată și supărată.

— Bine, noapte bună, atunci, dragule!

La ușă așteptă până când Hal îi făcu o bezea lui Josh, apoi stinse lumina, închise ușa și îi spuse lui Hal s-o urmeze la parter. În bucătărie, își puse picioarele goale în tenișii

înnoroiți ai lui Hal și ieși cu lanterna în grădina din spate. Hal o urmă, în papuci.

— Ce e? șopti el. Ce se întâmplă?

Ea lumină grădina cu lanterna, uitându-se prin iarbă, să vadă dacă există vreun semn că ar fi trecut cineva pe-acolo.

— Ce ai văzut, Hal?

— Poftim?

— Acolo, la etaj. Se întoarse și ridică lanterna, luminând partea de casă unde se afla fereastra lui Josh. Pe fereastră.

— A, nimic. Doar o urmă de mână.

Benedicte se întoarse către el, cu chipul albit de spaimă.

— O urmă de mână?

— Șttt. Nu vreau să-l speriem și mai mult.

— Dar stai puțin, șopti ea, ce dracu', acuma mă sperii pe mine!

Merse la baza zidului și o lumină până la răsadurile de flori.

— Josh crede că a văzut ceva și acum tu îmi spui că era o urmă de mână. Adică, vreau să spun…

— Ben, el se uită în sus la fereastră, sunt 7 metri până la fereastră – pentru a ajunge acolo trebuie să zbori.

Ea studie zidul de sus până jos. Hal avea dreptate – ar fi fost nevoie de o scară, iar ea nu vedea nimic printre răzoarele de flori. Nicio urmă de picior. Nimic în neregulă aici.

— Hai, Ben. Hal începuse să simtă răcoarea nopții prin pijama. O fi lăsat-o unul dintre muncitori când a pus fereastra.

Ea stătea în iarbă și-și mușca buzele, având un sentiment inconfortabil.

— A fost unul dintre muncitori, Ben, nu am spălat ferestrele pe dinafară. Și oricum…

— Oricum ce?

— Era imprimată invers.

— Cum?

— Era imprimată cu susul în jos, așa că era probabil pe geam înainte de a fi fost montat în tocul ferestrei.

Benedicte oftă. Se ura când o cuprindeau spaimele acestea nocturne. Ura parcul pentru că se afla acolo unde era, imediat

peste gard, îl ura chiar și pe micul Rory Peach pentru că se lăsase răpit și omorât. Își dorea din suflet să ajungă la Cornwall. Lumină cu lanterna gardul din jurul micii lor grădini. Piscina lui Josh reflecta luna, dar nimic altceva nu se mișca în noapte. „OK – de acord, dar nu mă acuza că sunt nervoasă.” Fără tragere de inimă, închise lanterna și-l urmă pe Hal, închise ușa după ea și trase perdeaua. Hal se trezise de-a binelea, așa că-și scoase o bere din frigider și o puse pe masa din bucătărie, scrutând-o atent pe Ben.

— Te înțeleg, spuse el deodată. L-am văzut pe Alek Peach în parc.

— Iisuse. Benedicte își masă obrajii și se așeză pe sofa, clipind. Când l-ai văzut?

— În seara asta, când am plecat cu Josh s-o plimbăm pe Ștrumfi. Nu ți-am spus, nu am vrut să te supăr.

— Cum arată?

— Teribil. Îl mai văzusem și înainte, când o plimbam pe Ștrumfi.

De parcă și-ar fi auzit numele, Ștrumfi, care dormea în camera cu televizorul, ieși și veni la ei, clincănindu-și unghiile pe faianță, iar Hal se aplecă să o mângâie și să-i frece bătrânele și surdele ei urechi.

— Nu-i așa, Ștrumfi? L-am mai zărit și înainte, nu? Pur și simplu nu l-am recunoscut în paginile ziarelor.

— Ce făcea?

— Nu știu. Bântuia pe-acolo pe unde… Se îndreptă și bău jumătate din bere, cu o privire stranie în ochi. Se plimba prin zona prin care fusese băiatul lui.

— Am văzut locul, murmură ea, ușor stânjenită de faptul că se dusese într-adevăr acolo pentru a privi.

Mergând prin pădure, fusese șocată să ajungă la un covor din buchete de flori moarte. Hârtie purpurie, panglici, celofan, cărți poștale, ursuleți îmbibați de rouă. Rory avusese aproape nouă ani, își aduse aminte că se gândise atunci, probabil că ar fi fost speriat de ursuleți.

— Nu știu ce vor face cu toate florile alea.

— Se duc cu familiile acolo, poți să crezi? Transformă totul

într-o excursie de o zi – puștii poartă tricouri pe care scrie „Omorâți-i pe pedofili”!

— Știu, știu. Ea își scutură capul. I-a văzut și Alek Peach? întrebă ea.

— Mde, a văzut totul. El doar stătea retras, printre tufe, privind. Trebuia să-l vezi cum s-a uitat la Josh. De parcă ar fi văzut o stafie.

— Bietul nefericit.

Se ridică, intră în bucătărie și puse lanterna într-un sertar.

— Abia aștept să ajungem în Cornwall, Hal, abia aștept să părăsim Brixtonul pentru câteva zile.

Îl sărută pe obraz:

— Să nu stai toată noaptea.

•

Era 4:30 dimineața, iar cerul, pe care doar Luceafărul mai strălucea, devenise de un albastru pur peste casele din Brockley. La fereastra din spate, de unde Penderecki îi urmărea de multe ori pe Ewan și Jack cum se jucau în casa lor din copac, peste calea ferată, Caffery stătea pe scaun, încă sub impactul șocului. Muștele veneau atrase de transpirația lui, și el nu le mai alunga.

De ani de zile se întrebase cum s-ar fi simțit dacă Penderecki ar fi murit – și iată că venise momentul, stația terminus a speranțelor că într-o zi va descoperi ce i s-a întâmplat lui Ewan. Acum era aici, supraviețuind fricii și simțind că viața i se scurge din vene.

Când se auzi primul tren al dimineții străbătând cantonul, la 5 dimineața, Caffery se puse în mișcare. Alungă muștele, se ridică, lăsând ca sângele să coboare încet în picioarele sale, apoi coborî la parter, în bucătărie, simțind că-i lăcrimează ochii de usturime. Dădu drumul la apă, se stropi pe față și se puse pe lucru.

Undeva, în această casă, era răspunsul la întrebările lui. Merse în baie. Zgomotul și duhoarea din clipa când deschise ușa aproape că-l făcură să vomite. Penderecki era putred cu totul. Sub picioarele lui se adunase o băltoacă de resturi – crocantă și acoperită de muște. Trebui să stea foarte liniștit

până când refluxul eructației își croi drum pe gât.

Penderecki petrecuse ștreangul printr-o gaură făcută în acoperișul de ghips, peste o grindă – folosise un ciocan de lemn pentru grădinărit, care stătea aruncat pe podea, iar ghipsul căzut în baie arăta că nu a pierdut multă vreme cu pregătirea. Venise aici cu uneltele de care avusese nevoie, spărsese o gaură în acoperiș, aruncase frânghia în sus și își pusese în aplicare planul. Micul taburet din baie nici nu era răsturnat.

Aruncat în toaletă era un exemplar din cartea lui Derek Humphry, *Ieșirea finală*: *Tehnici de efectuare și asistare a sinuciderilor pentru muribunzi.* Cu hanoracul peste gură, Caffery se aplecă și citi. Un paragraf fusese subliniat nervos cu creionul: „Dacă socotești că Dumnezeu este stăpânul tău, atunci nu citi mai departe. Caută să obții cele mai bune analgezice și solicită ajutor la azil”. Însă el știa recomandările făcute de carte și-și dădu seama că Penderecki, cel puțin în ultimul moment, abandonase spoiala sa de credință în Dumnezeu și revenise, în schimb, la doctoral Humphry: „Gheața va face ca aerul din punga de polietilenă să nu devină fierbinte și fad…”

Pe podea era o tavă goală de gheață, iar peste capul lui Penderecki, o pungă de plastic. După moarte, fața lui se umflase, umplând aproape în întregime punga pe ai cărei pereți interiori se adunase umezeala. Lângă ușă se afla o sticlă de vodcă și o tavă cu ceva care părea să fie ciocolata Angel Delight: „Măcinați medicamentele pe care le-ați ales și presărați-le pe budinca preferată”.

Pe budincă nu erau muște. Se bucurau prea mult bălăcindu-se și lipăind resturile lui Penderecki. Caffery cercetă să nu fi lăsat vreo urmă de picior când închisese ușa, și plecă să inspecteze restul casei.

Penderecki venise în Anglia în anii 1940 – „Probabil ca urmare a conferinței de la Ialta”, cum sugerase Rebecca cu înțelepciune. Ea părea să înțeleagă valurile demografice care-l aduseseră pe Penderecki pe peticul de pământ situat dincolo de calea ferată față de casa familiei Caffery. Penderecki nu

fusese niciodată căsătorit și părea să fi devenit fanatic al unei religii de care nu mai putuse sta agățat, în final. Cadavrul său stătea spânzurat de cât timp? Trei, probabil patru zile, fără să fi observat cineva. Probabil că mai avea pe cineva în Polonia – pe zid se aflau hârtii decupate și înrămate, genul de obiecte folclorice pe care rude mai îndepărtate i le-ar fi trimis, dar, în afară de acestea, Ivan Penderecki aproape că nu avea obiecte personale. Făcuse aproape 70 de ani și singurii copii din viața lui aparținuseră altora.

Caffery era hotărât sa dărâme zidurile casei dacă ar fi avut cel mai mic indiciu în legătură cu Ewan, dar casa nu-i dezvălui nimic. Se duse în pod, unde, în aerul fierbinte, jucau nori de praf, dar în afara unui cuib abandonat de viespi, atârnând de căpriori, nu descoperi nimic. Într-unul dintre dormitoare descoperi o grămadă de cataloage Hennes de hăinuțe pentru copii – relativ inofensiv. Penderecki nu era prost; știa că, având un asemenea dosar la poliție, putea fi eliberat mandat de percheziție din orice fleac. Dar, în afara acestei capturi, Caffery nu mai descoperi nimic.

În hol, apăsă butonul care apela automat ultimul număr format. Îi răspunse un robot telefonic al Secției de oncologie din spitalul Lewisham. Se uită în meniul telefonului, pentru a afla cine sunase, și ultimele trei numele de telefon erau tot ale Secției de oncologie. Cineva de la spital sunase cu trei zile în urmă. De atunci nu mai încercase nimeni să ia legătura cu Penderecki. Și, cu asta, basta.

Indiferent unde ascunsese Penderecki resturile de carne și oase care fuseseră Ewan, locul cu pricina nu era în acea casă. Cataloagele erau doar o aluzie – Caffery știa asta. Mai era ceva, undeva. Dar la mijloc era, desigur, o parte a geniului lui Penderecki – capacitatea lui de a ascunde lucruri. De a ascunde reviste și înregistrări video, și fotografii, și cadavrul unui băiețel.

13.

(22 iulie)

Ajuns acasă, se dezbrăcă și-și aruncă hainele în mașina de spălat. Știa multe trucuri să scoată mirosul de moarte din haine. Rebecca încă dormea. Când se trezi, știu de îndată că lucrurile nu erau în ordine.

— Jack? Ce se întâmplă? Unde ai fost?

El nu-i răspunse. Stătea în pat, doar cu boxerii pe el, fumând o țigară pe care și-o rulase singur. Soarele se strecura prin perdele, căpătând forme luminoase pe tavan.

— O, Dumnezeule.

Rebecca se rostogoli pe spate și-și acoperi cu palmele fruntea. Machiajul uitat peste noapte se întinsese, iar ochii ei aveau cercuri ca ale unui urs panda.

— E vorba despre noaptea trecută? Nu-i așa?

El nu răspunse. Nu știa ce-ar putea spune.

— Jack?

Se ridică în capul oaselor și-și puse mâna pe brațul lui.

— Îmi pare rău. Îți pot explica, eu, pur și simplu…

El surâse și-i cuprinse fața în palme cu un gest care, își dădu seama, ar fi putut părea ridicol. Nu-i păsa. Era obosit.

— E mort.

— Cine e mort?

— Penderecki.

— *Mort*?

— S-a sinucis. Avea cancer, cred. S-a spânzurat în baie.

— Acolo ai fost toată noaptea?

— Da.

— Rahat!

Se lăsă să cadă peste pernă, clipind des. Pentru un moment el se însufleți – pentru un moment se gândi că și ea era la fel de șocata ca și el, ba chiar se întrebă dacă ea înțelesese ce s-a

întâmplat. Apoi, însă, ea își duse o mână la frunte, își îndreptă ochii către el și spuse:

— Așadar nu mai ai de ce sta aici. Ai putea, pur și simplu, să pleci de aici de îndată. Nu-i așa?

— Nu.

El își scutură capul, înțelegând de îndată că greșise, că încă era pe cont propriu.

— Nu pot face asta. Am... se uită afară pe fereastră. Am tot ce-mi trebuie.

Ea se ridică în capul oaselor, luă țigara dintre degetele lui și trase cu poftă din ea.

— Te referi la Ewan?

El nu răspunse la întrebare.

— Oh, oftă ea. Da, desigur, te gândești la Ewan.

Simți cum îl bate pe umăr și, când se întoarse, ea îi întinse țigara. Fără a se uita la el.

— Penderecki este mort, dar tu nu vrei să renunți, nu-i așa?

El nu răspunse. Luă țigara, își lăsă capul în jos, contemplând negreala de pe degetul său mare. Avea dreptate. Ar fi trebuit să se termine totul. Penderecki murise. Ewan nu era în casă. Nu mai avea ce căuta aici. Ar trebui să poată renunța la tot. Dar știa că mai este ceva. *Trebuia să fie. Poate alt loc, în altă parte... O baracă sau un garaj – poate închinase un garaj...*

Se ridică, obosit, merse în baie și dădu drumul la apă.

•

Acum Roland Klare știa ce avea de făcut. Parcursese în întregime manualul și găsise soluția pentru a debloca aparatul de fotografiat. Ce îi trebuia era o „pungă de schimb" – adică o pungă opacă, în care filmul putea fi deblocat fără a fi expus la lumină. I-a luat ceva până să adune lucrurile de care avea nevoie, dar Klare era mai mult decât eficient: baza pungii nu era altceva decât o haină de pilot neagră și murdară, găsită în containerul cu haine vechi de pe Tulse Hill. O curățase și, străduindu-se din greu, o capsase în față cu un strat dublu de capse, astfel încât lumina nu putea pătrunde înăuntru. Nu arăta prea grozav, dar el socoti că va funcționa.

Acum trase transperantul și se așeză pe sofa cu „punga” în poală. Împinse camera pe una dintre mâneci și-și împinse mâinile pe-acolo, asigurându-se că manșetele îi acoperă încheieturile pentru a nu permite luminii să intre pe mâneci. Bâjbâi după cameră, o prinse în palme și începu să lucreze.

Mâinile lui Klare erau cam mari și neîndemânatice pentru asta. Trebui să o ia ușurel, mușcându-și buzele de concentrare, încercând să-și țină ochii concentrați pe o pată de pe transperant care să nu-i rătăcească privirea prin cameră. Deblocă filmul destul de repede. Spatele camerei se desfăcu și el o deschise, trecându-și de probă degetele prin interior. Filmul era acolo: îl putea simți, o rolă la jumătate, blocată în compartimentul ei. Atent să nu atingă imaginea, dibui de-a lungul filmului până atinse cartușul.

— Buuun.

Se aplecă puțin, de nerăbdare. Găsi o fantă mică în care își împinse degetele pentru a putea prinde marginea de sus a cartușului, și, când îl prinse, își dădu seama că nu-l poate răsuci decât un sfert de rotație la fiecare încercare. Astăzi era neobișnuit de răbdător. Respiră adânc, închise ochii și-și lăsă degetele să lucreze în beznă, ca un cititor de Braille, mâna sa stângă dibuind mecanismul pentru a verifica dacă tamburul de transport funcționează, în vreme ce mâna sa dreaptă rula fără odihnă cartușul.

I-a trebuit lui Roland Klare, cu mâinile lui mari ca niște lopeți, o oră să ruleze filmul. Când termină și putu desprinde din interiorul aparatului cartușul filmului cu unghia degetului mare, îl usturau degetele. Scoase camera afară din sac, testă mecanismul de armare a filmului înainte de a-l pune alături și, de data aceasta, spre surprinderea lui, se mai blocă o dată, apoi își reveni deodată. Se holbă la el, uimit. Îl răsuci înainte și înapoi de câteva ori, neîncrezător. Fără film, aparatul funcționa aproape fără efort. Poate că nu era chiar atât de stricat pe cât crezuse; poate că modul în care fusese încărcat filmul fusese greșit. Mulțumit că nu trebuia să arunce la urma-urmei Pentaxul, el îl puse în cutia de biscuiți și-și îndreptă atenția către sacul de schimb, scuturându-l.

Cartușul filmului era în siguranță acolo, dar acum Klare își dădu seama că era în impas. Nu știa care era următorul pas al procesului. Trebuia să se întoarcă la manual. Oftă. Era obosit, îi trebuia o pauză, așa că duse punga în dormitor, unde era întuneric, o lăsă pe podea, se întoarse în living și ridică transperantul. Soarele se ridicase mult pe cer, deasupra parcului. Contemplă o vreme, de la fereastră, copacii pârjoliți de soare.

•

Caffery stătea într-o cabină telefonică pe o străduță lăturalnică, lângă biroul din Shrivemoor, privind cum sclipește în soare BMW-ul roșu al lui Souness și al Paulinei, la câțiva metri depărtare, și sună secția Brockley pentru a anunța anonim moartea lui Penderecki:

— Soția mea nu l-a mai văzut pe bătrânul nostru vecin de o vreme, mă întreb, nu ați putea…

Cumva, asta îl făcu să se simtă ceva mai bine, cumva reuși să dreneze o mică parte din puroi. Totuși, trebuia să depună efort să se concentreze asupra cazului, să nu-și lase mintea s-o ia razna către Brockley, unde umbre întunecoase se mișcau de-a lungul căii ferate.

Souness plecase să ia micul dejun, și cei sosiți în camera operativă erau prinși deja cu munca. Lucrurile păreau să nu stea prea bine. Orele de aur în care un caz este rezolvat deseori trecuseră. Cazul Rory Peach devenise un dosar problemă și, de-acum înainte, urmele se răceau, iar conexiunile se pierdeau. Aveau nevoie disperată de un strop de ADN, dar laboratorul nu trimisese încă rezultatele.

Kryotos nu reușise să dea de urma lui Champaluang Keoduangdy. În schimb, pusese un plic alb-albastru pe biroul lui Caffery. Acum el lua cafeaua în camera ofițerilor, și desfăcu plicul de pe biroul său. Din plic alunecară două fotografii Polaroid alături de copiile lor în etuiuri de plastic închise cu fermoar. Erau fotografiile descoperite în 1989, în cutia de gunoi de pe Half Moon Lane. Se așteptase să le primească, dar acum, uitându-se la ele, își dădu seama că mintea lui nu se putea concentra: continua să hoinărească

aiurea, peste calea ferată, prin casa lui Penderecki, în sus, pe scări, prin dulap – „trebuie să fie în altă parte, într-o altă ascunzătoare…”

— Oprește-te!

Își rulă o țigară, înfigându-și călcâiele în podea. Trebuia să se concentreze. Își puse ochelarii.

Prima fotografie înfățișa un băiat de opt, poate nouă ani. Caffery știu că este băiat pentru simplul motiv că era dezbrăcat de la talie în jos – altfel copilul ar fi fost, în ceea ce-l privește, asexuat, de vreme ce chipul lui era cumva în afara camerei. Era alb, foarte plăpând și, din poziția în care stătea, era mai mult decât evident că fusese imobilizat – că fusese imobilizat și legat de caloriferul alb de care stătea sprijinit. În dreapta imaginii se vedea marginea a ceea ce părea să fie un dulap de melamină, pe a cărui ușă era lipit un poster. Pe marginea unei copii, un ofițer de investigații din anii 1980 încercuise o zonă a dușumelei și scrisese cu roșu „picior?” Caffery examină obiectul. Ar fi putut fi un picior uman – desculț, cinci mici pete de culoarea pielii. Degete? Mai degrabă slabe și lungi – poate degetele unei femei? Dar, privind a doua fotografie, văzu că nu este o femeie.

Această fotografie, luată dintr-un unghi ușor diferit, reprezenta un bărbat imobilizat. Nimic mai mult decât o îngrămădeală trapezoidală de membre, picioare sprijinite într-un unghi ciudat, nenatural, toate puse straniu laolaltă, cu capul într-o parte, ferit de obiectivul aparatului de fotografiat. Brațele sale erau încrucișate peste piept. Fusese legat cu cearșafuri și fețe de pernă, ca un giulgiu. În spatele său, dulapul se vedea în întregime – posterul reprezenta o tânără țestoasă mutantă Ninja – iar de partea cealaltă, se zărea, cețos și pe jumătate, chipul băiețelului cel blond. Deasupra capului băiatului, chinuitor, marginea de jos a cadrului unei ferestre. Și asta era tot.

Nebulosul, bătrânul 1989. Caffery încercă să se întoarcă în timp. Făcea naveta, lua trenul către Luton, prietena lui trebuie că era – aici se scufundă în abisul întunecos al memoriei – Melissa, probabil. Sau Emma. Arăta ca Meg Tilly[27], iar el o

adora pentru rochiile ei mini și hainele ei demodate. În acel an mureau aproape 70 de persoane în cutremurul de la Loma Prieta, San Francisco, războiul din Afganistan se încheia, zidul Berlinului era culcat la pământ, Champ Keoduangdy fusese băgat la Terapie intensivă după ce fusese bătut cu un cablu electric, iar cineva aruncase aceste fotografii într-o cutie pe Half Moon Lane.

Erau o farsă? Iar dacă nu erau, de ce nu ieșise nimic la iveală? După 12 ani, cineva ar fi suflat *undeva* ceva despre incident. Iar dacă aceste două persoane au murit – agățate de un calorifer în camera unui copil – de ce nu fuseseră descoperite cadavrele? Cercetă fotografiile, pentru a descoperi mai multe informații, plimbându-și degetele peste îngrămădeala de pixeli, mai întunecoși aici, mai luminoși dincoace. Erau oare suficiente asemănări între ce se vedea acolo și scenele văzute sau reconstituite în casa familiei Peach, pentru a lega cazurile? Poate că era o scenă regizată – o imagine provenind din imaginația unui trol. Poate că el era acela care zăcea pe podea legat fedeleș – și celălalt cine putea fi? un frate mai tânăr? Zidurile – roz palid; dulapul – produs de MFI Group? Existau milioane de dormitoare asemănătoare…

Se gândi de îndată la Carmel, la cât de convinsă era – convinsă și stânjenită – că în casa lor fusese cineva care făcuse fotografii în timp ce ei zăceau legați fedeleș. Și, pe măsură ce se gândea la asta, începu să simtă deodată că undeva, acolo, se lovea de un obstacol, ceva care oprea cursul firesc al lucrurilor, ceva care-l alunga. O neliniște vagă. O mică obsesie, cum spusese detectivul inspector Durham. Cineva nu-i spunea totul.

Fumă jumătate de pachet de tutun și bău patru căni de ness, gândindu-se la toate acestea, dar, când începu ședința de dimineață, nu fu deloc mai înțelept, ci doar mai obosit. Încă mai simțea în nări mirosul lui Penderecki când intră în sală și-și răsfoi notele pentru ședință.

Toți din AMIT știau că, în acel moment, în cazul Peach își puteau permite să bată pasul pe loc, să tragă de timp până

primeau analiza, sau puteau ancheta alte piste. Întrunirea îi pregătea pentru ziua de teren care urma – câțiva plecau la Brixton cu ofițerul de legătură cu echipa pentru protecția copilului – urmau să stea de vorbă cu copii, să-i întrebe despre legenda aceea cu arătarea din pădure, „trolul” lor, să fie foarte atenți la poveștile lor – altă echipă urma să o ajute pe Kryotos să-l găsească pe Champaluang Keoduangdy. O a treia echipă urma să-și petreacă ziua cu pedofilii locali – sondând în profunzime rețeaua de pedofilie din sudul Londrei, deja destul de destrămată, pentru a lua pulsul în zonele problematice, să stoarcă informații până când vor descoperi un fir de care să se agațe. Acesta era motivul pentru care li se adăugaseră de la sediul din Victoria Embankment ofițerii de evaluare a riscului, aparținând de Unitatea de cercetare a crimelor sexuale din Lambeth, și doi membri ai diviziei antipedofilie de la Scotland Yard. Prietena lui Souness, Paulina, care era ofițer de informații în această divizie, se folosise de ocazie să li se alăture și ea.

Lui Caffery i se păru ciudat că numai două persoane care participau la ședință păreau să simtă cât este de tensionat. Una era Kryotos, cu modul ei infailibil, aproape chimic în care-l simțea – îl privi cu atenție de la biroul ei, fără să-l provoace, pur și simplu evaluându-l. Cealaltă era Paulina, pe care o întâlnise doar de câteva ori.

Purta un deux-pièces modern, albastru-deschis, și părea o figurină de porțelan, cum stătea la birou, fumând senină o țigară, privind cu atenție locul unde muncea Souness, cu ochii ei blânzi, de un albastru marin. Lui Caffery i se părea că mereu, când vorbea cineva despre rețelele de pedofilie, Paulina îl privea – de parcă ar fi știut cum petrecuse el noaptea, de parcă ar fi știut încotro îi fug gândurile. Ea a fost cea care i-a spus lui Souness despre legătura dintre el și Penderecki, iar el aproape că se aștepta ca ea să vorbească despre asta acum, să întoarcă spre el ochii ăia calmi și să spună „Poate că domnul Caffery ne poate ajuta în cazul ăsta – poate că el are legătură cu cineva care ne poate ajuta”.

Ea se concentrase, după cum se pare, atât de mult asupra

lui, că, în momentul în care întrunirea se sfârșit, el se scuză în grabă și se duse în biroul ofițerilor, închizând ușa în urma lui.

•

Corbii îi aminteau Rebeccăi de un banc de peștișori înotând împotriva curenților de aer, răsucindu-se deasupra acoperișurilor joase din Greenwich, răsucindu-și corpul întunecat și schimbându-și culoarea ca unul. Îi privea de la masa ei din studio, cu o cafea la îndemână și o țigară în scrumieră. Era apatică.

Se afla în apartamentul pe care-l împărțise cu Joni până la atac. Până când spinarea lui Joni a fost ruptă de Malcolm Bliss, iar Rebecca a fost… „O, Dumnezeule.” Tresări și luă țigara din scrumieră. Știa că ar trebui să-și găsească altă casă, să părăsească apartamentul ăsta, plin de mirosuri și amintiri, cu scara care ducea sus, la camera lui Joni. Însă era atât de ușor să se ducă la Jack acasă și să se adapteze acolo: auzea sunetul dușului pe care-l făcea Jack dimineața, mirosul de fum de oraș pe care-l aducea în costum seara, când se întorcea, transpirația de pe brațele lui după ce alerga, trupul lui fierbinte alături de al ei, noaptea. „Mda, și obsesia lui care, probabil, îl va omorî.”

Se lăsă pe spate în scaun și privi în jur. Jaluzelele erau deschise, aruncând dungi prelungi de lumină pe podeaua lucioasă din lemn de stejar – iar de-a lungul holului din dreapta, pe o masă din căpriori de lemn, erau așezate sculpturile ei gata să fie duse la galeria de artă, pentru expoziția din luna următoare. Ca niște omuleți, ca niște turnuri miniaturale. Ridicol. Jack are dreptate – simt ridicole. La stânga, sprijinite de zid, vechile sale picturi, cele care-i plăceau lui Jack, pictate înainte de atac. Obiectele de artă păreau concepute în două locuri diferite, de două mame diferite. La stânga, cea bătrână. La dreapta, cea tânără. Și între ele, atârnând din tavan în mijlocul camerei, sclipind ademenitor și împrăștiind scântei discrete pe ziduri, un cârlig de măcelărie.

Rebecca urcase pe un scaun și-l înfipsese în tencuială a doua zi dimineață, după ce Jack se certase cu ea la Tesco.

Desigur, nu ar fi putut susține nicio greutate – și, cu siguranță, nu greutatea unui trup – dar dorea să-l știe acolo: se gândi că o va face să treacă peste golurile din agenda sa. Dar până acum nu funcționase. Până acum golul era acolo – o absență, un spațiu. Un spațiu cu formă și greutate, și carnație, și se afla chiar acolo, sub cârlig, între vechile și noile sale picturi. Atacul.

— Cum ai ajuns de la asta la…

Strânse țigara între dinți și-și întinse mâinile sus, deasupra capului, încercând să facă un pod, să se scurgă încărcătura electrică între cele două.

— De acolo, acolo.

Încercă să și-l reprezinte pe Malcolm Bliss – cu certitudine fusese cu el în cameră în acel mic bungalou… dar și Joni trebuie că se afla acolo – însă părea că forțează un mușchi obosit, că își forțează gândurile să treacă prin ochiului unui ac și, imediat, în locul lui Bliss zări cămilele cu picioare fusiforme ale lui Dali, imaginea bungaloului se șterse, iar ea rămăsese din nou singură, cu cârligul din tavan și cu nimic altceva.

„La dracu', la dracu', la dracu'."

Strivi țigara și se ridică. Memoria sa nu era capabilă să facă saltul aici și acum, așa că nu exista niciun motiv pentru care l-ar fi făcut când se afla cu Jack în pat. Era ridicolă – ridicolă și copilăroasă. Chipul ei se înăspri. Își strânse părul care-i inunda fața și-l legă cu un nod la ceafă. Diseară se va duce din nou la Jack și o vor lua din nou de la început.

14.

„Baracudele”, copiii de zece ani, cam pe când încep problemele, își luaseră nasul la purtare. Îl făceau pe Gummer Peștele să se simtă inconfortabil.

— Putem face acrobația aia acum?

— Da, hai să facem figura aia acum.

— Nu, nu.

El se chiorî la ceasul cel mare de la capătul îndepărtat al piscinei, dincolo de valurile aburinde.

— Cred că am terminat pe ziua de azi. A trecut de jumătate.

— Da, hai să facem trucul. O fetiță nigeriană plină de mușchi, într-un costum de culoarea lămâii, sărea pe loc, surescitată. Hai să facem schema aia când înotăm printre picioarele dumneavoastră.

— Nici nu se discută.

— Alți profesori ne lasă s-o facem.

— Puțin îmi pasă.

— Intrați în bazin și noi înotăm printre picioarele dumneavoastră…

— Pe sub apă…

— Da, ca sirenele…

— Nu, nu cred.

Trei dintre ele înotaseră către marginea bazinului, privind în sus către el, cu fețișoarele lor umede și strălucitoare.

— Ne ținem respirația așa… și un cap dispăru sub apă.

— Da, da, da! striga strident o fetiță în costum roz, făcând o exuberantă rostogolire pe spate în apă.

— Nu.

Era tot mai nervos. Celelalte două fetițe se agățaseră de marginea bazinului și chicoteau fără să se abțină.

— Asta e, chicoti una. Ne ținem respirația.

Se strânse de nas și dispăru în apă.

— Și dumneavoastră stați cu picioarele desfăcute – și noi

înotăm printre ele…

Acum văzu o mânuță ieșind din apă și agățându-se de glezna lui.

— Nu!

Scutură din picior și căută fluierul atârnat de o panglică la gât, cu o privire înfricoșată încremenită pe chip.

— Gata, opriți-vă! spuse el. Am spus *nu*. În niciun caz.

Mâna dispăru sub apă. Toți copilașii plesniră apa cu picioarele ca niște delfini și reveniră la suprafață, agitați și șocați. Se zgâiră la el, păstrând o tăcere stupefiată, cu răsuflarea tăiată, neștiind cum să reacționeze.

Apoi, deodată, la capătul celălalt al grupului, fetița nigeriană își puse mâna la gură și începu să râdă în hohote. Contagios, râsul se împrăștie repede și, în scurtă vreme, râdeau cu toții. Toți se uitau la el și chicoteau. Ar fi vrut să facă stânga-mprejur și să se ducă în vestiar. Învățaseră cum să-l scoată din sărite acum, și el știa că lucrurile nu se vor opri aici.

•

Nimic nu se clinti până la sfârșitul zilei. Echipele reveniră pe rând la bază, lăsând rapoartele pe biroul lui Kryotos. Raportaseră verbal la ședință, dar Caffery, care stătea în camera ofițerilor superiori, privindu-i prin fereastră, citise deja pe chipul lor că niciunul nu adusese noi informații. Oftă și se lăsa pe spate, aprinzând o nouă țigară. I se strânse stomacul – nu mâncase nimic – iar ziua fusese lungă și obositoare, și sterilă. Porecla dată de Champ atacatorului său intrase în folclorul local, dar niciun copil nu putea să le spună polițiștilor ceva mai mult decât legenda, niciunul nu avea ceva concret. Caffery le ceruse celor de la Brixton să trimită la King’s Hospital fotografii ale mușcăturii de pe umărul lui Champ Keodunagdy, sperând că Ndizeye, criminalistul odontolog, să stabilească dacă nu cumva persoana care-l mușcase pe Champ pe malul lacului acum mai bine de doisprezece ani era aceeași persoană cu cea care lăsase urmele de pe umărul lui Rory Peach. Ndizeye terminase de făcut mulajul semnelor lui Rory:

— Un maxilar dezvoltat, de adult, incisivii se văd clar, deci este vorba despre cineva de peste 20 de ani. Mulaj foarte clar. Dinții pot fi la fel de caracteristici ca ADN-ul, știi…

Dar nu conta cât de caracteristică era dentiția, Caffery știa că ei aveau nevoie de o probă de ADN. Apoi, la 16:30, Kryotos veni la el cu un zâmbet larg pe față.

— Fiona Quinn e la telefon, spuse ea, împungând cu arătătorul receptorul. Avem ADN-ul.

El înșfăcă receptorul și se ridică, privind pe fereastră.

— Fiona.

Dorea cu disperare să afle ce avea de spus. Se gândi o secundă cum îi suna oare vocea.

— Ce mai faci?

— Sunt OK, Jack, dar am vești proaste. Nu avem nicio urmă de ADN.

— Nicio urmă?

— Niciuna.

— La dracu'.

Se așeză, dezumflat.

— Dar, Jack, cel puțin 80 la sută din probele noastre se întorc fără profil sau cu un profil parțial. ADN-ul este foarte fragil.

— Știu, mi-ai spus deja. Doar că mă gândeam că…

Ofta. Fără ADN nu putea declanșa colectarea de probe pe scară largă – analize pe care ar fi trebuit să le coreleze cu amprentele dentare făcute de doctoral Ndizeye.

— Futu-i, futu-i, futu-i. Nu mai avem nimic la care să ne uităm?

— Ei bine, m-am uitat la colțul de cameră despre care vorbea Alek Peach în declarația lui…

— Și?

— Nimic până acum.

— Fibrele albe din rănile lui Rory?

— Nimic deocamdată. Dar urmează să primim analizele. Și îi investigăm încă pantoful, să vedem dacă nu mai este și altceva pe el. Mai este și chestia aia pe care au pulverizat-o biologii pe ziduri, ninhidrina – în câteva zile vom vedea ce

iese din asta – dar cu declarațiile luate de tine de la martori încă orbecăim în beznă, să fiu cinstită. Ține pumnii ca omul să fie carnivor, dacă este vegetarian, nu vom găsi nimic.

— OK, OK.

Închise ochii. Începuse să-l doară capul ca după o orgie bahică.

— Și nu poți face *nimic* cu mostra aia de spermă?

— Hm, nu sunt sigură…

El deschise ochii.

— Pardon?

— Am spus că nu știu să-ți spun sigur.

— Iisuse. Șuieră printre dinți. Nu pot crede asta!

Souness și Paulina reveniseră în camera operativă. Putea să vadă piciorul drept al Paulinei care se așezase picior peste picior, legănându-și sandalele scumpe și unghiile pictate trandafiriu. Se întoarse.

— Ascultă, îi spuse el lui Quinn. Au trecut mai mult de două zile de la post-mortem și acum îți schimbi părerea și-mi spui mie că nu poți…

— Nu e nevoie să..

— Bine că nu am arestat pe cineva sau mai bine ne-am fi uitat la niște pițipoance, să mai pierdem vremea.

— Nu mă asculți.

— Am plătit ca analizele astea să fie făcute urgent. Dacă-ți imaginezi că asta înseamnă că sunt pregătit să stau în cur câteva zile și apoi să primesc un telefon în care să mi se spună că am putea face ceva, n-am putea face, putem sta aici pur și simplu, să ne facem unghiile…

— Jack..

— … apoi nu m-ar deranja să te plătesc la suprapreț. Amprentarea asta ADN, plus chestiile alea pe care vă făliți că le faceți, două mii de lire bucată de ce nu accepți că sunt o uriașă puturoasă, aburitoare grămadă de rahat…

— Domnule Caffery…

— Ceee?

Se opriră amândoi. Caffery își înghiți vorbele și bătu mărunt din picior. Aproape că vedea în fața ochilor cum

lătrau unul la celălalt cu ochii roșii, scurmând pământul cu copitele, dintr-un capăt la celălalt al Londrei. Știa că ridicase vocea și o simți pe Kryotos privindu-l din camera operativă, apoi de îndată se văzu prin ochii ei – nestatornic, iresponsabil, alunecându-i din mâini cu două sute de kilometri pe oră. Trase adânc aer în piept, se lăsă pe spate, bătu în birou cu nodul degetelor și spuse:

— Da, bine, uite, îmi pare rău. Ce voiai să spui?

— Ai auzit de LCN{28}?

— Nu.

— E o analiză care poate multiplica markerii mostrei de 34 de ori. Este folosită doar în cazurile majore de crimă.

— Atunci fă-o. Aveți datele contabile ale laboratorului nostru, ar fi trebuit să o începeți deja.

— Asta încercam să-ți spun. S-a rezolvat. Am început deja analiza.

•

Plicul era pe preșul din fața ușii când intră. Conversația cu Fiona Quinn îl epuizase pentru acea zi. Își pierduse cumpătul în fața ei – „pur și simplu nu poți să nu demonstrezi că Rebecca are dreptate, nu?” – și părăsi Shivermoor devreme, știind că nu va face altceva decât să meargă acasă și să se culce. Merse la magazin, la Sainsbury, de unde cumpără patru sticle de Pinot Grigio care erau la ofertă, o sticlă de whisky scoțian Laphroaig, un carton de sticle de Coca-Cola, lapte și niște Nurofen. Chiar înainte să părăsească magazinul văzu, la raionul de legume, buchetele de salvie și bujori. Ezită. Apoi cumpără două buchete. Pentru Rebecca.

Acum luă o scrisoare și o duse în bucătărie. O puse pe masă, apoi se opri o clipă, privind la ea. Un timbru ieftin. Fusese trimisă miercuri după-amiază și era de la Penderecki – știu asta de când văzu scrisul.

Caffery goli plasele, oprindu-se din când în când și mergând în bucătărie pentru a se uita la plic. Puse cu atenție una dintre sticlele de vin în frigider, se uită în dulap după o vază, iar când nu găsi, luă o sticlă de limonadă de plastic din gunoi, îi tăie partea superioară, scoase eticheta și umplu recipientul cu

apă. Puse florile acolo, apoi așeză vaza improvizată pe marginea ferestrei în living, își rulă un joint, folosind o porție din iarba pe care o păstra Rebecca în cutia Oxo, și apoi, când nu mai putu de nerăbdare, își aprinse jointul, se așeză la masă și deschise scrisoarea.

Conținea doar o foaie de hârtie. Nu fu nevoie de o notă sau o explicație. Singură, foaia de hârtie îi spuse tot ce avea nevoie. Era o hartă.

15.

Îi trebuiră 20 de minute lui Caffery pentru a pricepe exact ce reprezenta harta. Stătea la masa din bucătărie, chiar lângă fereastra deschisă, răsucind foaia de hârtie pe toate părțile și privind-o în lumină. Mica formă rectangulară reprezenta o clădire – „bordeiul” stătea scris alături, cu grafia inconfundabilă a lui Penderecki. Caffery știa că așa era numită în argou o toaletă publică – dar ciudata scară care stătea alături ce ar putea fi? Trepte? Întoarse hârtia la 90 de grade, aducând scara pe laterală. Era ruptă la jumătate, o săgeată dublă reunea treptele fragmentate, iar sub săgeată era scris: 10-140. Treptele de la dreapta săgeții erau numerotate: 141, 142, 143, 144, 145. Își plimbă degetul peste hârtie. Deasupra treptei cu numărul 145 se afla alta săgeată, la capătul ei având un X încercuit de două ori.

Întoarse pagina la 45 de grade, o îndoi apoi pe-o parte și, dintr-odată, semnificația foii de hârtie îl orbi. „O, futu-i, desigur, desigur.” Se îndrepta, cu inima bubuindu-i în piept. Calea ferată – labirintul natural al lui Penderecki, pe unde venea și pleca, fiind pe-acolo de-al casei, ca șobolanii și vulpile. Liniile hărții erau traversele. Iar dacă acele linii reprezentau traversele, atunci forma aceea rectangulară reprezenta, probabil – „o, fir-ar, da” – toaletele publice abandonate, aflate pe drum, mai sus de stația Brockley? X-ul marca a o sută patruzeci și cincea traversă dincolo de stația de cale ferată.

— X marchează locul, șopti el, zdrobind țigara în scrumieră. Penderecki încă știa să tragă sforile după voie – chiar și de dincolo de viață avea priceperea s-o facă. Găsi uneltele în dulap, o cameră mică de luat vederi în camera lui Ewan, și luă cheia de la ușa din spate de pe pragul de sus al ușii.

— Sper să nu fie o fundătură, ticălos bătrân, ticălos bătrân.

Soarele cobora tot mai mult peste acoperișuri și în grădinile

din spatele caselor, de-a lungul căii ferate copiii țipau încântați, cățărați pe tobogane, alergându-se în cercuri. Caffery urmă o potecă făcută de vulpi – doi metri în interiorul tufelor de pe marginea căii ferate și paralelă cu aceasta – mișcându-se cu atenție, încet, cu capul în pământ: poliția de la transporturi, care purta pică poliției „adevărate”, ar fi fost în al nouălea cer să descopere unul ca el rătăcind pe lângă calea ferată. Era o tăcere stranie. Un fel de liniște sufocată, suspendată. Din când în când șinele vuiau, apoi trecea un tren, făcând aerul să bubuie, iar pentru un moment terasamentul își reținea răsuflarea. Apoi trenul trecea și liniștea se lăsa din nou, polenul ierburilor plutind către pământ ca puful de rață.

Nu putu să nu se gândească la Ewan bătând acest drum, simțind în nări mirosul șinelor încinse de o zi de soare, miros de metal și ulei ars de motor. Se gândi la ei doi, alergându-se în sus și-n jos prin pasajul feroviar, jucându-se de-a cowboy-ii și indienii, fiecare punând capcane pentru celălalt. „Ewan – o, Iisuse.” Își șterse transpirația de pe față cu tricoul – nu voia să se gândească ce ar putea descoperi pe calea ferată.

Ajunse la toaletele publice – zidul lor din spate se holba orb peste calea ferată („Tracii suge pixul – Shaz suge păsărica”), ferestre minuscule, ca fantele pentru țeava puștii de pe poligon, sparte și acoperite cu placaj. Cercetă harta și se plasă cu New Cross în spate, Honour Oak în față și începu să numere traversele.

„Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece…“

Pășind peste șobolani morți, resturi de hârtie igienică uscată, cutii de Coca-Cola albite de soare.

„Cincizeci, cincizeci și unu, cincizeci și doi – să sperăm că nu e prea târziu.”

În afara stației Brockley, pământul de partea cealaltă a căii ferate nu mai era acoperit de tufe și era la fel de plat ca o albie aluvionară, acoperită de ciulini și frunze de măcriș, până la circa trei metri depărtare de linia ferată, unde malul se ridica abrupt în ziduri uriașe de vegetație atât de deasă și înțelenită, că ar fi putut trăi acolo orice – maimuțe capucin,

poate, sporovăind și balansându-se pe liane. Sus, o pasarelă singuratică și fragilă, ca un pod aruncat peste o ravenă din junglă.

„O sută patruzeci și trei, o sută patruzeci și patru, o sută patruzeci...”

Traversa numărul o sută patruzeci și cinci. Se opri. Lăsă la pământ ciocanul și rămase așa, cu picioarele de-o parte și de alta a traversei, privind în unghi drept față de calea ferată, pe direcția săgeții de pe hartă. Observă de îndată că fusese cineva pe-acolo. Cineva care mersese înainte și înapoi de-a lungul unei linii dintre traversă și marginea pasajului – sub lăstarii fragezi de iederă, vegetația era moartă, călcată în picioare. „Fă-o, nu mai sta să te gândești.” Se îndreptă către malul pasajului feroviar și începu să tragă de firele de caprifoi, făcându-și o bortă suficient de mare să se poată strecura pe-acolo. Apoi intră de-a bușilea în vegetație.

Mirosea a urzici și păpădie, a rahat de vulpe și ulei, și trebui să treacă o vreme până când ochii săi se obișnuiră cu lumina. Se opri ștergându-și transpirația de pe față, apoi se uită în jur pentru a se orienta. Descoperi că se poate ridica în picioare. Cineva curățase vegetația, dându-i forma unui dom peste care spânzurau ramurile arbuștilor – în fața lui se afla malul, în spate erau perdele de iederă și mur. „Și aici, jos? Jos, în pământ?” Se ghemui și găsi vrejuri uscate și resturi putrede de vegetație. Trase de ea, destrămându-i urzeala.

Dincolo de ceea ce se așteptase și era pregătit să găsească, atunci când zări ce se afla, de fapt, sub rădăcinile vegetației, inima sa începu să bată cu putere. Nu-i venea să creadă ce descoperise. Pe pământ fusese trasată, în ultimele luni, o zonă circulară cu diametru de aproape un metru. Puține plante crescuseră acolo.

Se așezase acum lângă acest cerc, chiar lângă grămezile de lut întunecat și bolovănos, smuls din miezul eocenului londonez, își sprijini mâinile pe glezne și începu să tremure.

•

— Poți vedea balonul de agrement de la Vauxhall.

Ayo Adeyami se duse direct în camera de zi din spatele

casei, se sprijini cu genunchiul de sofaua lui Benedicte, deschise fereastra și se aplecă în afară.
— Și uite! Ochiul Londrei.{29}
— Știu.
În bucătărie, Benedicte își scoase pantofii și puse un bol cu apă pentru Ștrumfi. Cinaseră la Pizza Express și, după aceea, acceptară să-i lase pe bărbați, pe Hal și pe soțul lui Ayo, Darren, să zvânte, în pub, o pintă de bere. Cele două femei veniseră acasă cu Josh și Ștrumfi. Ayo urma să ude florile lui Benedicte cât timp aceasta se afla cu familia în Cornwall, și încă nu văzuse casa.
Era fermecată.
— Este minunat. Absolut minunat.
— Știu.
— Nu fi încrezută.
— Știu. Hei!
Se aplecă peste polițele care despărțeau bucătăria de camera de zi, răstindu-se la Josh, care stătea tolănit pe burtă, privind Simpsonii de pe podea, cu bărbia sprijinită în mâini.
— Hei, frățicule, dă sonorul mai încet, în regulă. Haide, că avem musafiri.
Josh bolborosi nemulțumit. Dar reduse nivelul sonorului și lăsă telecomanda deoparte.
— Bine.
Benedicte scoase o sticlă de vin spumos Freixenet din frigider.
— Șemineul ăla, îi spuse ea lui Ayo, prinzând sticla între coapse și încercând să scoată dopul, șemineul este făcut din calcar de Travatino.
— Pe dracu'. Ayo se uită peste umărul ei și rânji. Este din ciment turnat. Darren a făcut unul la noi acasă.
— Mda… Benedicte se strâmbă, luptându-se cu dopul sticlei de șampanie. Mulți mă cred când le spun asta.
— Mulți sunt blegi.
Ayo se aplecă și mai mult pe fereastră, zâmbind la atingerea blândă a aerului de seară. Era însărcinată în șapte luni și sarcina ei decurgea bine: văzută din spate, părea, cu

membrele ei prelungi, la fel de zveltă ca o adolescentă. Ca o sculptură îmbrăcată cu rochie imprimată, gândi Benedicte, Ayo nu s-ar fi putut îngrășa niciodată.

— E ceva greșit cu turnurile alea, spuse Ayo. Își întinse gâtul spre stânga, către turnurile Arkaig și Herne Hill, gemeni deprimanți care dominau orizontul îndepărtat al parcului. Sunt demonice.

— Știu, marii gardieni din Brixton. Dopul ieși cu un sunet sec și ea începu să umple două pahare de cristal. Șampanie?

— O, Ben. Ayo închise fereastra și se întoarse să se așeze pe sofa. Sunt convinsă că doar gândul la șampanie îi face rău copilului.

— Fii serioasă. Am luat LSD și ecstasy când eram însărcinată cu Josh.

— Vezi? *Vezi*? Îmi mențin punctul de vedere.

— Nu poate fi atât de rău ca mizeriile alea de la spital.

— Mde, am urmat un curs pe tema asta. Nu chimioterapie, nu radiografii, nu ribavirin. Își întinse picioarele în față, lăsându-și bărbia în piept. Dumnezeule, nu-mi pot aminti cum arătau picioarele mele. Ai văzut cât de mari mi-au crescut sânii? Darren crede că a murit și a ajuns în rai. Ah…

Luă paharul de la Benedicte și-l așeză pe burtă, privindu-l șireată pe Josh cu ochii întredeschiși.

— Ben? spuse ea inocentă.

— Mmmm?

— Îți amintești cum era cu Josh?

— Ce anume?

— Îți apăsa vezica urinară? Făceai pipi de 20 de ori pe noapte?

— Mmmm, Josh se ridică în capul oaselor. Voi două, puteți înceta?

Își ținea mâna sus și, deschizând și închizând degetele, imita un cioc de pasare clămpănind. Taca, taca, taca, taca…

Ayo îl împinse delicat cu vârful piciorului.

— Șmechere!

Josh chicoti și se rostogoli pe spate, ripostându-i în joacă:

— Taca, taca, bla, bla, bla…

— Ajutor! Ea se luptă să se ridice, vărsând șampania. Ajutor, Ben, progenitura ta mă atacă.

— Un băiat hiperactiv. Ar trebui să-i dăm niște medicamente.

Benedicte o ajută pe Ayo să se ridice și o trase departe de Josh.

— Hai să-ți arăt casa – vino să vezi camera care îmi va salva viața.

Cele două femei urcară pe scări, cu șampania în mâini, hlizindu-se, în vreme ce Josh striga mascări după ele. Ștrumfi șchiopăta după ele, iar de data aceasta Ben nu o trimise înapoi la parter.

— Been, șopti Ayo, când Josh nu-i mai putea auzi. Ben, ce crezi despre povestea aia? Știi tu, cu băiețelul găsit în parc?

— O, Dumnezeule. Ben aprinse lumina pe platforma de sus a scărilor. Ciudat. Cumva sunt fericită că plecăm la Cornwall.

Urmărise evenimentele la televizor. Doi dintre membrii Echipei de sprijin aerian ai poliției regionale de sud-est (SERPASU) demisionaseră după incident, și BBC dedicase cinci minute demisiei lor, la începutul jurnalului de știri. Din punctul de vedere al lui Ben, cel mai rău lucru era secvența filmată dintr-un elicopter. Jurnaliștii care filmaseră cercetările din parc, a doua zi după răpire, au analizat filmarea și au descoperit ceea ce pretindeau ei că este Rory Peach. Un petic luminos încolăcit într-un copac. Ei au transmis imaginea, marcând locul cu un cerc pentru ca telespectatorii să știe unde să se uite.

— Un spectacol dezgustător, consideră Benedicte.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta, să fiu sinceră. Mi-am bătut prea mult capul.

Își potrivi părul după ureche și-i zâmbi lui Ayo.

— Haide, să schimbăm subiectul, vrei? Acum, spuse ea și făcu o pauză, ținând mâna pe ușă și făcând o față solemnă, aceasta este camera care îmi va salva viața.

Deschise ușa:

— Ta-ta!

Ayo privi înăuntru. Dormitorul nu era mai mult decât o

cutie vopsită bej, cu perdele albastre și cu valuri de vopsea albastru-deschis în centrul tavanului. Mirosea a vopsea și a covoare noi.

— Îmmm, zâmbi ea, drăguț.

— Știu că *drăguț* nu este un termen potrivit, Benedicte făcu o mutră supărată, și o înghionti pe Ayo în umăr. Dar este pentru prima dată când am un loc unde-mi pot găsi pacea și liniștea. Acum, spuse ea, după ce închise ușa și-o deschise pe următoarea, strecurând mâna să aprindă lumina, baia.

Priviră amândouă înăuntru. Pantofii de sport ai lui Josh, care erau acoperiți de noroiul din pădure, fuseseră spălați și așezați cu fața în jos pe marginea căzii. Însă altceva era straniu acolo. Benedicte intră în baie și văzu că podeaua, covorașul din jurul scaunului de toaletă și chiar un colț al covorașului care acoperea marginea căzii erau ude. Își dădu seama de îndată a ce mirosea – cineva urinase pe ele.

— Iisuse, șopti ea, închizând lumina și trântind ușa. Așteaptă aici, Ayo.

Se grăbi să coboare scările.

— *Josh*! *JOSH*!

În camera cu televizorul, Josh privi în sus. Știu de îndată, din vocea mamei sale, că avea probleme. Se trase aproape imperceptibil pe sofa mai departe de ea, iar Benedicte se rușină văzând ce efect are asupra fiului ei de nouă ani.

— *Jo-osh*!

— Da?

O privea prudent.

— Mizeria aia de la etaj.

El nu răspunse.

— *Josh*! *Vorbesc* cu tine.

— Ce mizerie?

— Știi tu ce mizerie. Mizeria din baie.

Josh rămase cu gura căscată și se ridică pe jumătate.

— Eu nu… eu nu am fost deloc acolo.

— Ei bine, cineva a fost. Și nu a fost Ștrumfi – ea a fost cu mine toată ziua, iar ușa era închisă.

— Eu niciodată, mami, pe bune. Pe bune.

— O, pentru numele lui Dumnezeu.

Ea luă soluția de curățat, mănuși de cauciuc și un bol de sub chiuveta din bucătărie, și trânti ușa dulapului.

— Trebuie să înveți să te porți, Josh, nu să minți. Este important.

Urcă la etaj, unde Ayo ștergea mizeria cu niște hârtie igienică Andrex.

— A devenit un mincinos de când ne-am mutat aici. De parcă totul ar merge anapoda de când ne-am mutat.

— Casa asta poate că este blestemată.

— Probabil.

Benedicte desfăcu sacul de gunoi din cutia de sub chiuvetă, și-l scoase afară, pentru ca Ayo să arunce hârtia murdară.

— E construită, probabil, pe locul vreunul vechi mormânt al indienilor navajo.

Nu zâmbi când spuse asta.

•

Locul era năpădit de țânțari. Se îngrămădeau, bâzâind, chiar în urechile lui Caffery, zburând în formație între ciulini și tufele de senecio, aterizând pe mâinile lui și sugând sângele din artere cu proboscidele lor. Îi plesnea, alungându-i, dar ei rezistau, beți și îmbuibați de sudoarea lui, în vreme ce el stătea pe vine, scurmând pământul și materia vegetală cu ciocanul cu vârf despicat. Soarele coborâse posac peste acoperișuri, aruncând ultimele raze ale amurgului peste verdeața întunecată a pasajului de cale ferată.

„Dacă ai fi adus o lanternă, măi, prostănacule!”

După fiecare pas făcut înainte și fiecare piatră răsturnată, înregistra, îndreptându-se pentru a-și fotografia săpăturile, inundând chilia vegetală cu lumină artificială, care-l orbea și pe el o clipă. Apoi, la 21:15, după două ore de chin și săpături, dădu o dată în plus cu ciocanul în pământ, lovind ceva neobișnuit. Ceva diferit de pământul răscolit până atunci, care aluneca, și murmură: „O, rahat, asta este”. Cu inima bătând nebunește, puse deoparte ciocanul și se așeză în genunchi, săpând pământul cu mâinile goale. În bezna crepusculară zări luciul unei pungi de plastic.

Se opri din săpat, lăsându-se puțin în spate pe călcâie, cu plămânii încordați – pentru un moment se gândi că va vomita. Trebui să-și închidă ochii și să respire cu atenție pe nas până când îi trecu senzația de greață.

16.

Era o geantă cu carouri albastre, de dus rufele la spălat. Avea mânere de plastic și nu conținea rămășițele lui Ewan. Caffery luă geanta în cârcă și se întoarse pe unde venise, de-a lungul căii ferate, ca un pescar obosit, care-și cară uneltele la întoarcerea de pe faleză – geanta i se izbea de spinare, lăsând o urmă unsuroasă pe tricoul lui. Venise noaptea, luna era sus pe cer, iar el trebuia să meargă mai încet, croindu-și drum cu piciorul printre urzici. Ajuns la grădina sa, bâjbâi prin tricoul său îmbibat de transpirație după șnurul pe care prinsese cheia de la casă. Abia se târa, dar nu avea nicio intenție să renunțe. Știa că Penderecki avea motivele lui să-l trimită după această geantă.

În casă era răcoare: ferestrele erau deschise și simțea mirosul de țigarete, așa că știu că Rebecca este acasă. Nu o strigă și nici nu se duse sus, să o caute în dormitor. Nu dorea să-i vorbească în acele clipe.

Se duse, în schimb, în living, dădu geanta jos de pe umăr și o goli de conținut. Rămase câteva minute în picioare, uitându-se la lucrurile de pe podea, apoi se duse în bucătărie. Vinul aproape că se solidificase în frigider; alese cea mai mare bucată de gheață din congelator, spălă un pahar, deschise sticla și-și turnă. Sticla paharului se aburi instantaneu, iar degetele lui se lipiră de el când îl apucă. Îl înghiți dintr-o sorbitură, fără să-i simtă gustul, apoi își umplu paharul, aprinse capătul de joint pe care-l lăsase în scrumieră și se întoarse în living, unde se așeză pe sofa, cu mâinile pe genunchi, holbându-se apatic la ceea ce intenționase Penderecki să găsească în geantă.

În cea mai mare proporție, pornografia infantilă este produsă acasă – puțină fusese destinată, de-a lungul anilor, distribuției prin rețele comerciale, iar Caffery văzuse, când și când, exemple relevante. Lucrase în Brigada Moravuri înainte de marea desprindere, când departamentul de publicații

obscene, „echipa murdară”, cum i se spunea, a devenit unitatea antipedofilie, și a lăsat pornografia adultă pe mâinile celor de la Moravuri. Pe atunci responsabilitățile celor două unități se suprapuneau deseori, așa că înainte vreme văzuse mare parte din materialul aflat pe podeaua livingului.

Ediții din *Magpie,* revista de informații a rețelei de pedofilie, un teanc de reviste olandeze, germane și daneze – *Boy Love World, Kinde Liebe, Spartacus, Piccolo.* Două exemplare uzate ale cărții *Arată-mi,* trei ediții ale sofisticatei publicații olandeze *Paidika – Jurnalul de pedofilie* și buletine NAMBLA[30] apărute la începutul anilor 1980. O grămadă de dischete prinse cu o bandă elastică. Parolele pentru pagini de internet și o listă fotocopiată care avea un mesaj scris mare la începutul paginii. *ATENȚIUNE*! *ATENȚIUNE*! *ATENȚIUNE*! *Dacă vreunul dintre numele de mai jos încearcă să vă contacteze pe chat room, părăsiți IMEDIAT internetul*! La fundul genții, înfășurate în mai multe pungi și legate cu bandă maro de împachetat, descoperi un purcoi de videocasete fără etichete.

Cu mucul de țigară între dinți, scoase casetele. Cablă, apoi, videoplayerul, găsi pe undeva telecomanda, porni caseta și se așeză în sofa, aprinzând jointul cu un chibrit. Ecranul pâlpâi – el știa la ce trebuie să se aștepte. Trecuseră ani de când văzuse pornografie infantilă, ani de la Brigada Moravuri, când era nevoit să se uite la aceste imagini și să-și petreacă fiecare noapte treaz, încercând, ca majoritatea ofițerilor noi în acea unitate, să găsească un cotlon în cap unde să ascundă toate astea. Sau, dacă nu reușea, să ridice un cordon sanitar în jurul acestor amintiri. Și cea mai mare teamă – o teamă pe care o aveau cu toții, dar nu ar fi recunoscut – „ce-ar fi, ce-ar fi dacă… o, Iisuse, ce-ar fi ca toate astea să mă excite?” În acea seară știa la ce să se aștepte, și nu de filme îi era lui teamă. Inima lui o luase razna nu la gândul copiilor pe care urma să-i vadă intimidați și terorizați în fața camerei de luat vederi, ci pentru că exista posibilitatea să-l vadă pe Ewan.

Banda rula, iar pe ecran se vedeau zgârieturi și petele albe ale interferențelor electromagnetice. „L-aș recunoaște?” Nu era nimic la începutul benzii. Ecranul continua să pâlpâie.

Banda se derula în continuare, fără nicio imagine, când, cu un pocnet neașteptat, banda ajunse la sfârșit. Se terminase. Nu era nimic pe această casetă. O scoase din aparat și o puse pe-a doua, o porni, dând imaginea pe repede-înainte. Parcurse, din nou, toată caseta fără să descopere vreo imagine.

— Jack?

Se uită în sus.

— Mergi și te culca, Rebecca.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, crede-mă. Urcă-te-n pat.

Dar îi stârnise curiozitatea. Era desculță, purta doar niște boxeri gri de-ai lui și o bluză cu mâneci scurte – și lipăi prin cameră, încercând să se uite peste umărul lui.

— Ce e asta?

— Becky, zău așa…

Se ridică cu mâinile în lături, gonind-o de lângă grămada de pe podea și de lângă video.

— Nu este nimic. Du-te-n pat, da? Haide.

Ea pufni.

— Vii și tu?

— Da, spuse el, fără să se gândească. Îți aduc ceva de băut, promit.

— OK.

Asta o potoli. Se întoarse cumințică pe călcâie și plecă înapoi pe scări, iar Caffery rămase pentru un moment holbându-se la mâinile sale și întrebându-se ce e de făcut. Mai apoi, se ridică, umplu două pahare cu vin și urcă la etaj. În dormitor, ea stătea în pat, cu mâinile sub cap. Veioza era deschisă, iar părul ei era desfăcut, curgându-i peste un umăr. Își scosese bluza și-i surâdea.

Așa. Puse paharele pe noptieră și se așeză la capătul celălalt al patului.

— Rebecca, uite…

Nu ar fi putut face acea schimbare majoră de comportament pe care și-ar fi dorit-o ea; nu acum.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău pentru ce?

Se răsuci pe burtă și porni apoi către el în patru labe. Îl împinse în piept cu palma desfăcută, îi sărută umerii, îi sărută gâtul umed de transpirație.
— Sunt ocupat la parter.
— E în regulă.
Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său. Părul ei mirosea a fum de țigară și a flori; se strânse lângă el și, în ciuda faptului că încerca să se controleze, inima lui tresări neajutorată.
— Becky, te rog…
Ea își îngropă fața în gâtul lui și trasă brazde paralele cu degete până jos, pe stomac, iar mușchii lui tresăriră încet. Ea își strecură mâna în pantalonii lui. El o apucă de mână și o ținu departe de el.
— Nu, nu acum…
— Șșșt, este în regulă.
Ea își scoase mâna din pantalonii lui, se ridică în capul oaselor și-și rulă pantalonașii până la genunchi, apoi dintr-o mișcare îi scoase de pe picioare și se întoarse pe un genunchi, își puse mâinile pe pat și se aplecă în fața lui pe pat – cu spatele la el, cu bazinul ridicat în aer. El se uita la ea, neîncrezător, neștiind ce să spună sau ce să facă. Era ceva atât de primitiv în ceea ce făcea el – atât de crud. Se ridică, își desfăcu nasturii la pantaloni, își dădu jos chiloții, aruncându-i alături, și se așeză lângă ea.
— Lasă-te puțin mai jos.
Îi trase bazinul către el. Ea se aplecă înainte să-l ajute, atingând cu bărbia patul, bâjbâind printre coapse să-l ghideze.
— Nu voi rezista…
— Șșșt, este în regulă.
El se lăsă în față și-i sărută spinarea, părul ei era în gura lui, el o îmbrățișă, cu mâna căutându-i sânii, cu inima gata să-i rupă coastele, își înfipse penisul în ea, prinzând-o cu mâinile de talie, apoi, dintr-odată, o auzi la fel de clar ca un clopot într-o dimineață geroasă, spunând:
— Oprește.
El se opri și deschise ochii. Ea se uita în sus peste umăr, la

el, cu ochii ei serioși larg deschiși.

— *Ce*? Efortul de a nu se clinti îl făcea să tremure. Ce se întâmplă?

— Oprește-te. M-am răzgândit.

— Glumești?

— Nu înseamnă nu. Îl privi în față. Pe bune, Jack, vorbesc serios.

Dar era prea târziu. Ceva în stomacul său, ceva care era pe punctul oricum să se deschidă, erupse. O strânse de păr, trăgându-i capul pe spate și intră în ea cât de dur putu, cu inima pompându-i ca un berbec.

— *Jack*!

Ea scoase un hohot de plâns și încercă să se târască în pat, departe de el, însă el o ținu strâns. Știa că fața ei se lovește de pat și că începuse să curgă sânge; o dâră de sânge din colțul gurii, văzu asta, dar nu se putea opri. Ea plângea, cu lacrimile alunecând pe față, dar el nu se opri. Nu se opri până nu ejaculă. Apoi îi împinse capul înapoi, ieși din ea, intră în baie, unde rămase sub duș, cu capul plecat, cu o mână sprijinită de zid, cu apa caldă curgându-i pe gât, și izbucni în plâns.

•

Carmel Peach nu greșise în legătură cu fotografiile făcute în casa ei. Acestea erau pe o rolă de film, îndesate într-o geantă făcută dintr-o veche haină de pilot de avion, abandonată pe podeaua dormitorului lui Roland Klare.

Klare petrecuse timp îndelungat parcurgând manualul de fotografie, insistând pe detalii, făcând note copioase și liste cu materialele necesare, pe măsură ce parcurgea paginile. Acum, târziu în noapte, consulta lista și-și inspecta apartamentul pentru piesele trebuincioase unei camere obscure. Făcuse deja cea mai mare descoperire, mai devreme în acea seară: un voluminos aparat de mărit negativele, care fusese depozitat luni de zile în spatele unui maldăr de reviste. Îl găsise în tomberonul din spatele magazinului pentru fotografi din Balham – era crăpat, iar timerul era spart, dar în lumea lui Klare nu era nimic care să nu merite salvarea. Acum, aparatul de mărit fusese adus la viață și instalat în siguranță, în

debaraua din dormitor, locul care urma să-i servească drept cameră obscură. Era o recompensă uriașă.

Oricum, în timp ce continua căutarea prin încăperile apartamentului, prin diferite cutii și colțuri de cameră, își dădu seama că are o problemă. Klare aduna obiectele rapid, atât de rapid că, deseori, umplea o cameră în câteva săptămâni și trebuia ca, periodic, să facă o curățenie generală, aruncând la gunoi obiectele dintr-o cameră și redistribuind ceea ce mai rămânea în spațiile goale din apartament. Uneori era neglijent, devenea agitat și arunca lucruri de care nu ar fi vrut să se despartă, și acum începuse să creadă că aruncase o parte din lucrurile de care ar fi avut nevoie. Deși avea o tavă pentru developat sigilată (o luase din același tomberon ca și cu aparatul de mărit, arăta ca o cutie de plastic pentru alimente și era crăpată, dar reparabilă – „notează-ți asta – am nevoie de niște adeziv Araldite"), un bol în care erau spălate fotografiile, bandă adezivă, pentru a se asigura că nu intră lumina în debara, și multe tăvi pentru nisipul pisicilor, care puteau servi ca tăvi pentru developarea fotografiilor – deși avea toate acestea, când compară inventarul cu lista necesarului, înțelese că încă mai lipseau unele lucruri: soluții pentru fixarea imaginii, pentru developat, pentru baia de stop și o lumină de siguranță. Privind la lista de obiecte necesare, colțul ochiului începu să-i tresară nervos. Baia de stop – cartea spunea c-o putea face cu oțet dacă trebuia, dar o lumină de siguranță? O lumină de siguranță, fixativ și soluție de developat filmul – pe acestea nu le putea obține decât de la un furnizor. Cu fața crispată de frustrare, începu să se plimbe prin apartament mormăind, cercetând și iar cercetând dacă nu făcuse cumva vreo greșeală, dacă nu cumva mai rămăseseră sticle ascunse prin vreun ungher întunecos. Dar nu, dacă voia să developeze fotografiile acelea, trebuia să se ducă în Balham și, poate, chiar să cheltuiască niște bani.

Dincolo de fereastra livingului, luna scălda parcul Brockwell cu razele ei argintii, dar pe Roland Klare, acum extrem de descurajat, nu-l interesa peisajul. Trase transperantul, se lăsă să cadă pe sofa, deschise televizorul și,

pentru câteva ore, privi apatic ecranul.

17.

(23 iulie)

Merse la Shrivemoor. Singurul loc unde s-ar fi putut duce. Gândea destul de limpede pentru a pune un costum în mașină pentru ziua următoare, niște whisky într-o geantă de umăr, pe locul din spate. Împachetă mare parte din comoara lui Penderecki în cutii și le depozită în dulapul de sub scară. Casetele video și dischetele – pe acelea le luă cu el.

Biroul era pustiu. Aprinse toate neoanele, spălă o cană la bucătărie, o umplu cu whisky și se duse în biroul ofițerilor superiori, unde se așeză și privi jos, pe stradă, șarpele luminos al farurilor de mașini.

„Ei bine, Jack, acum poți să analizezi micul tău CV…”

A fost viol. Nu-i așa? Toate luminile au fost verzi până la… NU. Putea râsuri faptele pe toate părțile, să le reinventeze, sa le scuze, dar rămânea miezul lor – fusese un viol. O rănise, gura ei sângera. Poate ca asta însemna că ea este în regulă și poate că asta era ce-și dorise ea, să probeze că el a scăpat frânele din mână. Oftă și-și puse capul în mâini. Lucrurile erau atât de încurcate. Atât de pline de obstacole.

Caffery stătea la biroul său la primele ore ale zilei, privind pe fereastră și îmbătându-se cu Laphroaig și apă de la robinet, în vreme ce afară orașul se înfofolea pentru noapte.

•

Hal Church se trezi devreme și-și trase pe el niște pantaloni albaștri, din jerseu, și un tricou.

— Arăți ca un turist, își spuse, privindu-se în oglindă. Un turist cam pârguit.

Merse prin casă închizând toate ferestrele, armă timerul unei lămpi de securitate și puse cardul Asociației Automobiliștilor pe bordul mașinii sale Daewoo. Se opri pentru un moment în garaj. Miros de vopsea nouă și email în

amestec cu cel de benzină, o rază de lumină printr-o crăpătură luminoasă a oblonului care închidea garajul, bancheta din spate plină de cutii frigorifice și cu vechii Pokemoni ai lui Josh. Iată-te: adult, cu copil de dus în vacanță, cu soție. Avu subit durerosul sentiment că viața se scurgea pe lângă el atât de repede, că-i ridica părul de pe brațe. Unde dispare timpul – unde se scurge viața?

La opt soarele era extrem de fierbinte în curtea din spate, pe un cer de un albastru încremenit, iar în piscina lui Josh plutea o drojdie subțire de insecte moarte și iarbă. Hal o răsturnă pentru a o curăța.

— Hai, Ștrumfi.

Trase înapoi câinele labrador de zgardă, împiedicându-l să lipăie apa risipită prin iarbă.

— E vreme de plimbare, bătrânico.

Când se întoarseră, Josh era în bucătărie, mâncând cereale Golden Grahams cu lingura. Purta tricoul cu Obi-Wan Kenobi, iar Benedicte, îmbrăcată cu o bluză gri împletită, pantaloni trei sferturi și pantofi de sport, deschidea o cutie de mandarine în sirop.

— ’Neața.

Se aplecă și îl sărută pe Josh pe creștet. Fiul lui mormăi ceva și continuă să mănânce.

— ’Neața, iubito. O sărută pe Benedicte pe obraz. Ai dormit bine?

— Da.

Bucățile de mandarină pleoscăiră în bolul de sticlă. Ea apucă una cu gura, apoi puse bolul în fața lui Josh, care se uită încruntat la el. Hal agăță lesa lui Ștrumfi în spatele ușii, apoi o privi pe Benedicte cu coada ochiului. Era supărată de ceva, se vedea cu ochiul liber – o privise cum se duce cu ceașca de cafea la frigider, miroase laptele, se încruntă, îl privește în lumină, îl răsucește pe-o parte și pe alta, apoi toarnă câțiva stropi în cafeaua ei și se întoarce cu fața către el.

— Hal.

„Asta a fost”, se gândi el.

— Da?

— Hal, ai lăsat-o pe Ștrumfi din nou sus?

— Ce?

Benedicte oftă. Nu era în apele ei, erau atâtea de făcut până la plecare, iar de dimineață descoperise la baie ceva care o supărase.

— A mers sus la etaj și a făcut pipi pe coșul cu rufe pentru spălat.

Hal și Josh priviră unul la celălalt, Josh înăbușindu-și un chicotit, și asta o scoase din sărite.

— Nu e deloc de râs, știi? Poți curăța tu când o să facă pipi în pat.

— Așteaptă. Era închisă jos când m-am trezit dimineață.

Hal era serios acum.

— Josh? Nu cumva i-ai dat drumul aseară?

— Hm. Josh lovi lingura de dinți, gândindu-se la asta. Nu. Își scutură capul. Nu, nici gând. Poate că a ajuns singură acolo.

— Și asta, Benedicte puse laptele înapoi în frigider și merse la chiuvetă, să se spele pe dinți cu apă proaspătă, asta este cea mai evidentă probă. Domnule Hal Church, ești pus sub acuzare.

Hal scoase limba la ea.

— Ei bine, nu am făcut-o eu, domnișoara P-O-P-O-U șmecher.

Se duse în hol și luă cheile de pe măsuța telefonului.

— Unde te duci?

— Să anulez abonamentul la ziare. Se întoarse și-i scoase iar limba. Și scapă de obsesii, fata moșului!

Benedicte îi dădu cu tifla.

— Uite cât de mult îmi pasă.

Hal cercetă dacă Josh l-ar fi putut vedea, și-și trase la repezeală pantalonii, arătându-i fesele, apoi se îndreptă și trânti ușa în urma lui. Benedicte scoase un fornăit puternic dezaprobator, iar Josh se uită la ea.

— Ce e?

— Nimic.

Zâmbi în sinea sa și puse cafetiera în chiuvetă. „Știi tu bine

cum să mă dai gata, Hal, șmechere.” Mai zăngăni niște oale prin bucătărie, aruncă zațul de la cafea și împachetă pungile de cereale. Josh își terminase mandarinele și, însoțit de Ștrumfi, plecă în living să se uite la televizor: *Dragă, am micșorat copiii.* Benedicte își clăti gura cu apă de la robinet – limba ei era aspră în această dimineață, și o simțea grea în gură. Apoi se uită la ceas și-și dădu seama că era mai târziu decât crezuse.

— Of, fir-ar dracu’ al dracului. Își dădu părul din ochi. Doar o oră. Josh, du-te și spală-ți dinții, mormolocule.

Închise ușa din spate și o încuie. Peste gard pomii foșneau zgomotos, iar vântul șuiera ca o sirenă printre crengi. Dumnezeule, cât ura parcul ăsta. Ea începu să pună farfuriile deoparte, cu mișcări repezite.

— Josh, haide.

El stătea încă pe podea, în living, murdar de suc de coacăze la gură, strângând perna preferată la piept – „de ce trebuie să strângă în brațe o pernă când se uită la televizor? Să se uite la Ren și Stimpy… ciudat. Credeam că se uită la *Dragă, am micșorat copiii.*”

„Înnebunesc, se gândi ea, probabil că sunt stresată.” În momentul în care Hal reveni, se pregătiră să plece.

— O, Ha-*al*! strigă ea către ușa din față, care era închisă. Grăbește-te. Vom întârzia, Hal.

— Vom întârzia, Hal, se maimuțări Josh, de pe sofa.

— Mda, foarte amuzant.

Își puse mâna pe cap.

— Josh, cred că ți-am spus…

Dar nu-și mai amintea ce-i spusese să facă – culorile televizorului îi distrăseseră atenția. Păreau programate de cineva care trăsese praful îngerilor pe nas – culoarea purpurie era extrem de saturată, ca esența de iris, iar culoarea gălbui avea galbenul pur și emoționant al polenului.

— Cel mai purpuriu purpuriu, murmură ea, sprijinindu-se de chiuvetă. Cei mai îmbobociți boboci.

Afară, în soarele orbitor, iarba părea că se legăna cu încetinitorul. Pentru o clipă, crezu că este bolnavă, mai ales

că-i reveni în gură greutatea aceea. „Și, se gândi ea acum, nu avusese cafeaua un gust ciudat?”

— Josh – „Hai, Ben, adună-te” – Josh, mami o să stea puțin întinsă, da? Spune-i lui tati când se întoarce.

— ’Nțeles.

Ea lăsă să-i alunece din mână o cană în chiuvetă, explozie înceată, silențioasă a cafeniului în cuva inoxidabilă, apoi merse la toaletă, izbind cu șoldul chiuveta, întinzând mâinile în lături, să-și recapete echilibrul. Bucățile de gresie de pe podea păreau să se ridice și să se topească pe ziduri, iar gura ei era atât de uscată, că trebui s-o umezească din nou cu apă. „Ce se întâmplă cu tine?” În afara camerei de baie, ceva mare și negru trecu pe hol. Ea privi într-acolo.

— Ștrumfi?

Nu-i răspunse nimeni.

— *Josh*?

Dar el n-o putea auzi. Era în camera cealaltă, cu televizorul deschis. În loc să se îngrijoreze, ea se așeză pe podea, cu capul între mâini, întrebându-se de ce era gura sa atât de aspră. Ceva o atinse pe umăr.

„Hal?”

— Credeam c-ai spus că vrei camera aia?

„Hal?”

— Nu te poți duce în cameră?

„Camera? Care cameră? De ce mă întreabă despre o cameră?”

— Haide.

O lumină orbitoare și se simți de parcă subsuorile ei ar fi fost prinse de maxilarele unei menghine.

— Doar să mă lași un moment, Hal, îmi va fi bine.

O durea spinarea în zona umerilor, o durea coloana vertebrală de asemenea, de parcă ar fi fost izbită de o podea tare de lemn. Lumina era orbitoare și, când încercă să vorbească, vocea ei părea să vină de la mii de kilometri depărtare.

— Hal?

Nu putea vorbi – limba ei se umflase atât de mult, că părea

să-i blocheze gura.

— Ce, ah…

Voi să-l strige pe Josh, dar nu se auzi niciun sunet, și se gândea acum că poate auzi scâncetele confuze și înfricoșate peste bubuitul nebunesc al inimii sale. Bum, bum, bum. Iar subsuorile erau atât de dureroase!

— Mami, nu lăsa trolul să mă ia. Mami! Te rog!

„Trolul? Ce…?”

Apoi ceva spânzură deasupra ei. Un chip. Cu ochii sticloși și ridați.

— NUUUUUUUU!! se auzi ea urlând, și, în acea clipă, era trează, într-un loc unde nu auzea și nu vedea nimic, stând în capul oaselor, cu vocea izbindu-se de zidurile goale.

•

La capitolul media, Souness ascundea un secret: îi plăcea să-și exerseze rolul. Noaptea, Paulina stătea cu picioarele încrucișate pe masa de la bucătărie, îmbrăcată în cămașă de noapte, cu o cană de energizant Horliks într-o mână, și țipa întrebările:

— Superintendent Souness… Îi plăcea rolul. Uneori, ținea mânerul unei rachete de tenis la gura lui Souness. Ce le spuneți oamenilor care simt că parcul Brockwell ar fi trebuit cercetat mai bine?

Souness, îmbrăcată în pijama, cu mâinile la șold, își repeta, silitoare, răspunsurile. Paulina o punea la punct:

— Nu! Trebuie să arăți mai multă emoție. Convinge-mă că asta este părerea ta.

— Ce? Data viitoare o să vrei să lăcrimez. N-am de gând să-mi smulg părul din cap în fața a opt milioane de telespectatori – nu sunt un pișăcios de yankeu, știi…

Dimineața de repetiții a meritat efortul: și-a jucat rolul cu măiestrie, iar când le-a spus jurnaliștilor că este optimistă și că-l vor prinde în scurtă vreme pe asasinul lui Rory, chiar credea asta. Aproape că-i venea să fredoneze o melodioară când se întoarse, la unsprezece, la birou. Fu surprinsă și puțin cam ofticată să descopere că biroul ofițerilor superiori era încuiat pe dinăuntru.

— Jack?

Se uită pe fereastră și-l văzu stând în scaunul ei, cu ochelarii pe nas, cu picioarele pe birou, manevrând telecomanda televizorului pe care-l întorsese cu ecranul către el. Caffery era foarte palid și părea că nu se mai pieptănase de săptămâni.

Ridică privirea către ea. Imediat închise televizorul, își scoase ochelarii și veni la ușă, deschizând-o.

— Te simți bine?

— Mda, nu am dormit nici noaptea asta.

— Olică, ce miroși a trăscău! La ce te uitai?

— La nimic. O telenovelă.

— Telenovelă.

Își scoase pagerul de la centură, îl aruncă pe birou și deschise fereastra.

— Ai putea fi atât de al dracului de drăguț să nu le spui și celorlalți chestia asta?

— Bine, bine.

Se așeză la birou și începu să-și îndese bomboane cu mentă în gură.

Souness se simți îngrijorată brusc de starea lui – părea cu totul călcat în picioare. Se aplecă și-i ciufuli părul.

— Sigur ești alături de noi, Jack?

— Sigur.

— Ai ceva de raportat?

— Da, ceva amprente…

Își frecă ochii, își mișcă falca, dezmorțindu-se, și-i întinse un dosar plic.

— Amprente… Iisuse. Luă dosarul și, scuturându-l, scoase fotografiile. Cum se face că nu mi-a spus nimeni?

— Liniște-te, sunt amprente de mănuși. Au fost descoperite după ce s-a aplicat Ninhidrină.

— Ninhidrină? Nu este pentru amprentele latente?

— Da, dar a avut ceva pe vârful mănușilor și ninhidrina a pus în evidență aminoacidul, așadar ar putea fi vorba despre transpirație – sau ar putea să fi avut mâncare pe mănuși, sau carne și altceva. Am fost norocoși – echipa aplica ninhidrină

pe tapet, dar aerosolii au ajuns în parte pe podea și în felul ăsta am obținut amprentele.

— Dacă e vorba despre transpirație…

— Scuze. Își scutură capul. Deja au cercetat. Primul lucru pe care l-am spus. Nu au găsit ADN. Desigur, încearcă, așa cum încearcă și cu proba de spermă.

— Așadar, nu-ți pui prea multe speranțe în asta?

— În amprente și ADN? Nu.

Se întinse și-și puse coatele pe birou, așezându-se între Souness și aparatul video.

— Dar știm cine a făcut mănușile – cu carouri în zigzag.

— Mănuși de cauciuc tip Marigold?

— Exact.

— Ale lui Carmel Peach?

— Nu folosește mănuși de cauciuc. Doar când curăță toaleta de la etaj. Nu le-a adus niciodată la parter și, oricum, cumpără doar mănuși de la magazinele Asda.

— Așadar știm pe ce să insistăm, dacă-l găsim.

— Așa este.

•

Mănușile care lăsaseră acel model zigzagat atât de special și caracteristic pe podeaua bucătăriei din casa familiei Peach parcurseseră o călătorie îndelungată după ce au fost abandonate în frunzișul din parcul Brockwell și, mai apoi, aruncate de Roland Klare într-un tomberon de pe Railton Road. Tomberonul fu ridicat a doua zi – chiar înainte ca poliția să-și extindă parametrii de căutare –, iar conținutul lui a fost aruncat într-o groapă de gunoi în Gravesend, nu la mare distanță de Tamisa, unde mănușile de cauciuc zăceau acum sub doi saci albaștri de plastic, plini cu moloz, neremarcate și neobservate decât de șobolani.

•

Caffery a fost fericit când Souness a ieșit să-și ia o cafea, lăsându-l singur. Nu voia companie – încă era mahmur de pe urma whisky-ului băut – și se simțea de parcă nu ar fi avut între cutia toracică și bazin nimic altceva decât aer și electricitate. Scoase caseta video din aparat și o încuie alături

de celelalte, în dulapul său cu dosare. Era goală, desigur, ca toate celelalte. Știa că ar fi trebuit să le predea acum. Corpul lui Penderecki fusese evacuat din casă, iar cei de la salubritate veniseră să curețe locul. Istoria lui Ewan era ștearsă de pe fața pământului.

Se așeză și formă numărul de celular al Rebeccăi. „Trebuie să vorbim, se gândi el, putem trece peste ce s-a întâmplat, să regăsim înțelegerea dintre noi doi.” Dar ceva îl opri. Îi pieri cheful și închise înainte ca ea să-i răspundă. Rămase nemișcat câteva momente, respirând încet, apoi apucă din nou telefonul, se răzgândi, puse telefonul în furcă și se ridică, înfuriat pe sine însuși. Ar fi trebuit să se apuce de muncă.

— Așa e.

Se duse în camera cu probe, pentru a lua fotografiile făcute de criminaliști în casa familiei Peach, le aduse în biroul ofițerilor superiori și le cercetă cu atenție vreme îndelungată. Le puse alături de fotografiile găsite pe Half Moon Lane, apoi se uită la fotografiile trimise de Quinn, reprezentând amprentele de mănușă. Podeaua bucătăriei familiei Peach, locul unde fuseseră identificate amprentele, era acoperită cu linoleu căptușit. De obicei, echipa nu ar fi folosit ninhidrină pe această suprafață – a fost o pură întâmplare, căci se pare că substanța chimică, pulverizată cu pompa, a stropit ultimul loc unde ar fi căutat o amprentă. Linoleul era decorat cu spaliere acoperite cu trandafiri. Caffery se uită atent la caroiajul realizat de suprapunerea spalierelor, încercând să găsească o idee, încercând să-și amintească ce-l deranjase când se uitase la aceste fotografii, mintea lui blocându-se și zbătându-se, încercând să revină la Rebecca.

Lumina care cădea pe fotografii începu să se stingă, iar umbrele din cameră se adânciră. Privi în sus, pe fereastră. Peste Shrivemoor se lăsase o perdea de nori, și nu trecu mult până când ploaia începu să stropească ferestrele. Se întoarse: toți cei din camera operativă se opriseră din lucru și se holbau pe ferestre, copleșiți de norul colosal pe care cerul îl strânsese în jurul clădirii. Kryotos era acolo, și Logan, stăteau la birourile lor, strângând cănile în mâini și privind ploaia.

Caffery își scoase ochelarii, se duse în cadrul ușii și îi făcu un semn din cap lui Kryotos.

Ea își puse cafeaua pe birou și veni la el.

— Ce se întâmplă?

— Marilyn, murmură el, ai o aspirină?

— Așa e, arăți de parcă ai avea nevoie de una – așteaptă o clipă.

Se întoarse la biroul ei și începu să caute prin sertare. În colț, din nebăgare de seamă, o fereastră rămăsese deschisă, iar biroul de sub ea era acoperit acum de stropi deși de ploaie. Se întoarse lent, holbându-se la fereastra deschisă. Când Kryotos descoperi aspirina și se îndreptă de spinare, observă că el revenise în camera operativă și stătea într-un colț, uitându-se la hârtia umflată de apa ploii.

— Ups, spuse ea, închizând fereastra și uitându-se printre hârtii. Nimic serios, nu a murit nimeni. Uite-aici.

Îi întinse aspirina.

El luă pastila, apoi își puse mâna pe brațul ei, o conduse în biroul ofițerilor superiori și o așeză la celălalt capăt al biroului.

— Marilyn.

— Ce?

— Câte ruperi de nori crezi că au fost săptămâna asta?

— Dumnezeu știe. Cred că vreo sută.

— Când a fost cea mai mare? Cea cu fulgere și tunete?

— Te referi la cea de alaltăieri?

— Nu, înainte de asta.

— Săptămâna trecută, a plouat toată săptămâna. Și luni.

— Luni, de asemenea. Da, îmi amintesc.

Semănase mult cu o furtună tropicală. După aceea, Londra mirosea a mare.

— Ziua în care l-am găsit pe Rory, adăugă el.

— Așa e. De ce?

— O… Aruncă pastila în gură și o înghiți, frecându-și fruntea, nu prea sigur de sine. O, nimic, nimic…

•

Caffery plecă la Donegal Crescent să stea de vorbă cu

patronul de magazin indian, cel care-i alertase. I-a cerut niște tutun, apoi i-a arătat legitimația.

— Îți amintești de mine?

Și începu să-i pună întrebări. Voia să știe ce l-a făcut pe câine să latre.

— V-am spus, câinele a văzut ceva fugind. Din spatele casei.

— Dar mergeai în direcție opusă și erai la o depărtare de mai mult de o sută de metri. După toate standardele, ăsta e un auz bun.

Omul clipi de câteva ori, apoi se întoarse, scotoci după tutun și, chiar dacă stătea cu spatele, Caffery putea vedea cum se străduiește să-și găsească vorbele.

Încercă din nou.

— Probabil că ceva l-a făcut pe câine să se întoarcă.

Vânzătorul reveni. Lăsă tutunul din mână și îndreptă teancul de ziare *Evening Standard* de pe tejghea.

— Nu mă încurcați. Deloc. Plecam și câinele s-a uitat în spate.

— De ce?

— Poate că a auzit un zgomot.

— Trebuie să fi fost un zgomot puternic. Erai la mare distanță de casa familiei Peach, așa că trebuie că a fost mai puternic decât zgomotul cuiva care alerga.

Vânzătorul încuviință.

— Ceva mai puternic decât asta.

— Poate era un geam spărgându-se?

— Poate, acceptă vânzătorul. Poate că a fost ceva de genul ăsta. Nu am auzit, dar câinele l-a auzit. Și atunci a început să latre. Asta-i tot.

— La asta…

Caffery găsi niște mărunțiș prin buzunare și plăti tutunul. Ar fi putut să zâmbească, dar aspirina nu fusese într-atât de eficientă.

— La asta mă gândeam și eu…

Știa acum ce-l deranjase.

•

Benedicte se afla într-o cameră, camera de rezervă de la etaj, camera *ei* – recunoștea perdelele și lumina slabă strecurată de acestea, și mirosul de proaspăt al mochetei. Inima ei bătea atât de tare, că părea să-i arunce creierul dintr-o parte într-alta a capului.

— Hal?

„Este cineva acolo?"

— Hal?

Niciun răspuns. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar camera se clătina dintr-o parte-ntr-alta, mișcându-se cu o rostogolire, cu un tangaj oceanic, lovind-o cu umărul de podea, julindu-i pielea de pe obraz. Zăcu un moment, gâfâind din greu, cu ochii rostogolindu-i-se în orbite.

— *HA-A-A-L*! *Hal, pentru numele lui Dumnezeu, Hal.*

Avea sânge pe limbă.

— HAL!

Încercă să se târască până la ușă și-și dădu seama că o împiedică ceva. Se răsuci, cu inima bătând asurzitor, și văzu că glezna ei era prinsă de calorifer cu cătușe argintii. „Cătușe? Cineva a fost în casă. Nu a fost un vis. Cineva a fost în casă. Umbra aceea neagră pe care am zărit-o..." Apoi, cu o grabă bolnăvicioasă, înțelese. „O, Dumnezeule, un pumn înnebunit o lovi în stomac, familia Peach, detectivul de poliție – *Nu strică să fiți precauți* – Josh țipând că era un trol în grădină – *familia Peach* – și asta înseamnă că..."

— Josh! Se smuci în față, târându-se în direcția ușii și trăgând de cătușe. JOSH! O, Dumnezeule, *Josh* – *Hal*!

Își luxă piciorul, trăgând de el, smucindu-l repetat, apăsând cu piciorul liber în dulapul cu haine și împingându-se înainte.

— Josh!

Apoi, când văzu că nu se poate mișca de lângă calorifer, își pierdu șirul și începu să lovească podeaua cu tot corpul, ricoșând din ea, izbind-o orbește cu pumnii.

— JO-SH!

•

În nou-nouțul și sclipitorul mileniu, în care totul era proaspăt ștampilat și redenumit, și nimeni nu se mai ducea la

culcare sigur că a doua zi va avea aceeași muncă în aceeași instituție, AMIT, divizie care fusese cunoscută cândva ca Echipă de Omucideri, trecuse sub o nouă conducere: făcea parte acum din Grupul operativ pentru investigarea crimelor grave, și primul față de care răspundeau era comisarul adjunct de la Scotland Yard, iar Souness mergea până la sediul de la Victoria m fiecare săptămână să-l întâlnească – „rugăciuni", așa le numea ea, pentru grimasele reverențioase pe care le aveau pe chip șefii de unități în prezența comisarului adjunct. Astfel că, în fiecare săptămână, avea multe de povestit când se întorcea înapoi la Shrivemoor. Astăzi ea sosi la doar câteva minute după întoarcerea lui Caffery de la Donegal Crescent. Ea căra o grămadă de agende, telefonul celular și, peste toate, în echilibru, o cafea de la McDonald's. Puse cu grijă totul pe birou și începu cu lamentările, când își dădu seama că o urmărea Caffery – tologit pe scaun, cu brațele încrucișate, așteptând-o să termine pentru a începe el să vorbească.

— O, gemu ea, văzându-i expresia de pe chip, ce mai e acum?

— Faci ceva diseară?

— Hm... Își scoase jacheta și-și puse celularul la încărcat. Stai să văd, vrei să spui dacă aveam ceva programat înainte să văd ce mutră faci.

— Mda. El dădu din cap aprobator. Îhî.

— Aș fi dus-o pe Paulina la expoziția din Blackheath.

— Vii cu mine la Donegal Crescent? Nu vreau să-ți stric lucrurile acasă, dar cred că e important.

— Hm...

Îl privi pieziș, gândindu-se la propunerea lui, pleoscăind și scărpinându-se în cap. După o vreme, oftă și trase în sus centura.

— Mă cunoști doar, sclava profesiei. Haide, atunci, lasă-mă să dau niște bice pe-aici și s-o sun pe Paulina, apoi voi fi a ta.

•

Benedicte zăcea obosită, tremurând, incapabilă să creadă că încă mai putea respira. Lacrimile îi inundaseră chipul, îi udaseră părul, se lovise atât de tare de podea și de calorifer,

că-și rănise brațul – era sânge pe calorifer, pe ziduri, pe mochetă.

— Josh, striga ea printre hohote de plâns. Hal?

Prin minte îi treceau cu o viteză înnebunitoare cele mai îngrozitoare scenarii – Josh deja mort, Josh agățat de ramurile unui copac, Josh capturat de creatura propriei sale imaginații: trolul.

— Oprește-te, murmură ea, trecându-și mâna peste ochi. Nu există troli… Trebuie să te aduni.

„Dar cum a intrat în casă? Era deschisă ușa din față? Ușa din față precis a fost deschisă – dar Hal? Ce ți s-a întâmplat?” Dar, după culoarea luminii de dincolo de perdea, după galbenul sulfuros al lampadarelor de pe stradă și după liniștea care se lăsase, Benedicte știu că venise noaptea. Deși i se păruse că leșinase doar câteva clipe, zăcuse acolo, de fapt, toată ziua. Și-și dăduse seama că, dacă era noapte și dacă Hal încă nu reușise să ajungă la ea, era pentru că nu putuse să ajungă la ea.

Se rostogoli pe spate și își împinse mâinile în pantalonii ei trei sferturi, strecurând mâna până la chiloți pentru a se pipăi. Normal. Nu erau lipicioși și nici umezi. Își strânse interiorul coapselor. Nicio rană, nicio durere. Pipăi carnea fragedă din jurul subsuorilor și descoperi că era rănită. Durea. Cineva o cărase aici – urcând scările de la parter la etaj. Acum își aminti că umerii ei se izbiseră cu putere de podea – așa o apucase și pe Carmel Peach?

— Hal? Își întoarse fața către podea și-și puse palmele în jurul gurii. *Hal*? *Josh*? *Mă auziți*?

Tăcere.

Își apăsă urechea de mochetă, căznindu-se să audă cel mai mic zgomot al băiatului ei la parter. Așa cum, cândva, își ținuse respirația să-l simtă mișcând în pântec – cea mai mică mișcare ar fi fost de-ajuns.

— JOSH?

Tăcere.

„*O, Doamne*” – nimic decât tăcere. Își șterse ochii.

— JOSH! Vocea ei suna spart. Hohoti ca un copil părăsit.

JOSH? HAL?

•

După ce ieși de pe șoseaua principală și intră în Donegal Crescent, Caffery puse brusc frână. Deschise fereastra mașinii și se uită în sus, la cerul înserat.

— Ce a fost asta?

— Ce a fost ce?

— Nu ai auzit ceva?

Souness deschise fereastra și-și scoase capul afară. Era aproape întuneric, dar copiii erau încă afară cu bicicletele, jucându-se la lumina lampadarelor de pe stradă.

— Ce a fost asta?

El scutură din cap.

— Habar n-am.

Ascultă din nou. Dar tot ce putu auzi acum fu bum-bumul unei melodii *speed garage* venit pe o fereastră deschisă, dintr-o casă de pe strada principală, copiii cu biciclete strigând unul la celălalt și țârâitul îndepărtat al greierilor din parc.

„Imaginația ta a luat-o razna…”

— Jack?

— Nu. Mi s-a părut. Închise fereastra. Nimic, spuse el.

Își parcă bătrânul Jaguar lângă un tomberon cu emblema consiliului local Lambeth, se întinse pe lângă Souness către torpedo, scoase o lanternă și i-o arătă.

— În caz că sunt scoase siguranțele la lumină.

— Uau, trebuia să intri în serviciile secrete, băiete.

Casele din Donegal Crescent erau, în mod straniu, adormite – perdelele erau trase, ferestrele închise, de parcă în această noapte toridă rezidenții ar fi încercat să țină afară realitatea, să pretindă că nu văd pe marginea șoselei anunțurile poliției care încă mai căuta martori. Numărul treizeci se deosebea de celelalte. Nu era vorba despre banda alb-albastră a poliției, nu despre faptul că în fața ei stătea un cuplu, braț la braț, uitându-se ca turiștii aceia solemni care păstrează un moment de reculegere în fața unui mormânt militar. Era vorba doar despre adevărul gol-goluț al faptelor petrecute acolo. Departamentul de salubritate făcuse curățenie, pusese un lacăt

nou la ușă – Poliția metropolitană urma să deconteze plata acestor cheltuieli din asigurarea familiei Peach, dacă ei aveau vreuna –, dar aceștia nu se întorseseră acasă, nu veniseră nici măcar să-și ia bunurile, iar acum copiii scriseseră graffiti pe ziduri. Pe partea stângă a ușii, peste o floare pictată cu vișiniu, erau scrise două cuvinte cu spray negru: CASA TROLULUI.

Când Souness, aflată pe treptele de la intrare, văzu cuvintele, începu să-și bată picioarele, de parcă ar fi degerat.

— Ce se întâmplă?

— Uh… nimic. Își frecă nasul. Pe bune, nu am nimic.

— Ești gata?

— Desigur. Bineînțeles că sunt gata.

El rupse sigiliul și folosi cheia luată de la detectivul sergent Quinn. Erau amândoi tăcuți. Holul era întunecat. La stânga lor, în living, luciul bolnăvicios al lampadarelor de pe stradă pătrundea prin spațiul dintre perdele și se întindea într-o dungă subțire peste sofa. Caffery se întinse către întrerupător, dar zgomotul acestuia răsună inutil, lumina era închisă și undeva, în întuneric, contorul de electricitate scoase un piuit jalnic.

— Ți-am spus.

— Uau, așa e.

Aprinse lanterna în hol, plimbând fasciculul de lumina în sus, pe scara interioară și de-a lungul zidurilor. „Ăsta-i locul unde s-a întâmplat.” Simți brusc un fior pe ceafă de parcă aerul s-ar fi mișcat, și abia se abținu să nu lumineze livingul pentru a vedea dacă sunt singuri în casă. Holul era mic, pereții gălbui, decorați cu două gravuri marine, amândouă stând strâmb pe perete. Își privi chipul reflectat o secundă de sticla care le proteja, când se îndreptă prin hol către bucătărie, luminându-și drumul cu lanterna.

Contorul era lângă aragaz. Trase siguranța afară și o împinse la loc și, cu un bum subit și un zumzet puternic, întreaga casă prinse viață. Frigiderul începu să funcționeze, lumina se aprinse în hol, iar Souness apăru în prag, clipind dezorientată, măsurând din priviri această banală bucătărie

alb-galbenă, cu toaster pe dulap și cu pachetul deschis de Coco-Pops pe frigider. Urmele prafului pentru amprentat se vedeau peste tot – pe frigider, pe ușă, pe tocul ferestrei; pete purpurii de ninhidrină pe tapet, nitrat de argint pe dulap. Parfumul de conifere al dulapului de la fereastră acoperea în mare măsură mirosul de sânge învechit. Souness și Caffery rămaseră tăcuți în bucătărie, cu fețe crispate, stânjeniți că sunt acolo, la gândul grozăviilor prin care trecuse familia Peach în această casă.

•

Benedicte avea frisoane, obosită de atât țipat, privind către piciorul ei încălțat cu pantofi de sport bleumarin și încătușat de calorifer. Nu se mai lupta și, pentru că în încăpere și în casă domnea liniștea, era conștientă de alt zgomot. Un râcâit nefiresc pe care, panicată fiind, nu-l auzise. Venea din garderobă.

„O, Iisuse, își spuse ea tremurând, ce oare se…?”

Se târî înapoi pe cât de departe îi permiteau cătușele, apoi se prăbuși pe burtă și-și împinse corpul înainte, ca un țipar eșuat pe țărm, mișcându-se în tăcere, doar hârșâitul carpetei în contact cu pantalonii ei, până atinse baza garderobei cu vârful degetelor. Scurmă ușile cu unghiile până când reuși să le deschidă.

— Ooo…

Ceva era ascuns în dulap. O formă misterioasă rezemată de peretele din spate. Benedicte se retrase, până se lipi cu spatele de calorifer.

— Ștrumfi?

Silueta întunecată se mișcă puțin.

— *Ștrumfi*?

Bătrânul labrador se ridică greu pe picioare, trăgând aerul în plămâni cu un șuier zgomotos și bătând mărunt cu ghearele în podeaua dulapului. Ieși împleticindu-se, horcăind și scheunând, atentă să nu-și sprijine greutatea pe laba dreaptă din față. Benedicte văzu îndată că laba îi atârna ca un pendul, ruptă dintr-un punct de deasupra genunchiului. Labradorul șchiopată prin cameră și se lăsă cu un oftat să cadă în golul

lăsat de trupul ghemuit al Benedictei. „O, Dumnezeule, Ștrumfi, ce ți-a făcut?” Își petrecu degetele prin blana câinelui, în josul picioarelor ei noduroase, cu tendoane obosite, până la bătătorita gheruță vestigială din spatele gleznei, descoperind în cele din urmă luciul unei zone umede în blană – o zonă moale, fierbinte. Probabil că osul crăpase, străpungând pielea și apoi retrăgându-se – când atinse acea zonă, Ștrumfi schelălăi și încercă să se tragă înapoi.

„Rupt. Ticălosul i-a rupt piciorul.”

Indiferent cine era cel care-i făcuse asta unui animal atât de bătrân ca Ștrumfi, cu siguranță nu s-ar fi temut că-l rănește pe Josh.

— O, Ștrumfi. Își îngropă fața în blana aceea atât de dragă, mirosind dulcele parfum câinesc de frunze și mușchi din pădure. Ce se *întâmplă* cu noi, Ștrumfi, ce se întâmplă?

Ștrumfi își înălță capul ei rotund, încercând să lingă lacrimile de pe chipul Benedictei, și această mică demonstrație de credință și supunere o făcu să se simtă, deodată, plină de curaj.

— OK.

Trase aer adânc, cu dinții clănțănind incontrolabil, și se ridică în capul oaselor.

— OK, Ștrumfi. Sunt gata să-l prind pe ticălosul ăsta. Mângâie capul câinelui. Să vezi c-am s-o fac.

Se săltă în genunchi, trăgând de probă piciorul, întrebându-se dacă poate trage suficient de tare să rupă conducta de cupru a caloriferului. Dar glezna ei era deja însângerată de încercările anterioare – și lucea, ca gingiile inflamate. Astfel că se așeză în fund și examină cătușele. Patru capete de șurub fără cap – mici, cu puțin mai mari ca un capăt de chibrit. Acum, hotărâtă, se ridică și scoase de pe ea bluza împletită a lui Hal. Își desfăcu sutienul, îl ținu în gură și mușcă materialul din interior până când firele metalice care susțineau cupele ieșiră și putu să le apuce.

„Suficient de puternică să-l omor, nemernicul. Nu-mi pasă cât este.”

Scoase mica sârmă curbată și înlătură cu dinții capetele de

plastic protectoare. Apoi, cu vârful acela ascuțit, începu să răsucească șuruburile cătușii. Dar sârma se îndoi și erodă capetele de șurub.

— La dracu', la dracu', la dracu'. Nu trebuie să renunț.

Își întoarse atenția către calorifer, îi scoase capacul protector de plastic și începuse să examineze țeava de cupru, când Ștrumfi, care surzise de câteva luni, se ridică deodată pe picioarele din față și scoase un mârâit încet către ușă. Un mârâit grav, nesigur.

Benedicte îngheță – ghemuită unde era, ca un alergător gata de start, contemplând venele îngroșate ale mâinilor. Ce se…? Teama o goli de energie și toate planurile ei perfecte se topiră. Ceva adulmeca la baza ușii.

18.

— De unde pornim?

— OK, hai s-o luăm de-aici.

Caffery își puse servieta pe bufetul din bucătărie, își scoase ochelarii și fotografiile luate de criminaliști. Camera fusese golită de echipa lui Quinn: fuseseră tăiate bucăți mari de linoleu și bucăți dreptunghiulare de perdea, iar podeaua unde fusese găsit sângele lui Rory era încă acoperită de amido negru și etichete numerice autocolante. Paharele puse la uscat erau pline cu praf de amprentare, și un aparat de făcut sandviciuri dus la laborator fusese returnat cu cordonul înfășurat și lipit cu scotch de capac.

Ei credeau că aici, în această cameră, fusese mușcat Rory Peach – rana provocată era suficient de mare pentru ca băiețelul de opt ani să sângereze pe podea. Prosopul de hârtie absorbise restul. Caffery își puse ochelarii, se uită scurt la fotografiile bucătăriei și i le pasă lui Souness. El încerca să-și imagineze scena – Rory luptându-se, Alek Peach, încătușat și vlăguit, incapabil să se miște și, pur și simplu, inconștient. Alek nu apărea în fotografii, dar urmele și pata lăsate de el pe podea apăreau.

— Așadar, el era întins cam așa. Jack stătea la intersecția camerelor, pe pragul care separa bucătăria de restul casei, și-și întinse mâinile de-a lungul marcajului.

— De-a lungul podelei, între bucătărie și living, prins cu cătușe aici – arătă caloriferul din living – și aici, de caloriferul ăsta.

Souness își încreți nasul.

— A rămas mâncare în frigider?

— Hm? El se întoarse și adulmecă. O, asta nu. Cred că este, pur și simplu... De-a lungul celor trei zile, Carmel, Rory și Alek Peach își făcuseră nevoile pe ei. Nu avuseseră de ales. Detectivul sergent Quinn fusese surprinsă de cantitatea de urină făcută de Carmel – umezise toată carpeta de pe

platforma scării.

— Cred că este, pur și simplu, mirosul lor.

Fața lui Souness se alungi. Deschise frigiderul să verifice, înăuntru erau doar câteva urme de mucegai, urme de amprentare pe o cutie de plastic pe care scria *Nu-Pot-să-Cred-că-acesta-nu-este-unt* și un borcan de murături în sertarul de pe ușa frigiderului. În rest, era gol. Ea închise frigiderul și se uită în jur, cu colțul buzelor lăsat.

— Asta mirosea cu adevărat? Săracii nenorociți.

— Vino încoace.

Caffery merse pe hol și rămase la baza scărilor. Pe prima treapta se găsea pistolul cu apă al lui Rory Peach, acoperit cu praf pentru amprentare.

— Așa. Aici spune Alek Peach că a fost atacat, deci ce concluzie tragem?

Se uitară amândoi îndărăt, prin hol, către bucătărie, iar Souness se întoarse cu privirea către living.

— De aici. Probabil că a venit de aici.

— Și eu cred la fel – așa că, hai să spunem că a sosit de aici, din living, și l-a atacat pe Peach din spate. Nu am găsit sânge, dar asta probabil că nu e important – poate că nu a început să sângereze imediat.

— Unde vrei să ajungi?

— Habar n-am – dar urmărește-mă.

Rămase cu mâinile ridicate la 90 de grade, cu o mână îndreptată prin hol către bucătărie, și cu cealaltă arătând livingul.

— Acum, înainte să-l atace pe Alek, intrase în casă pe ușa din spate și probabil că o neutralizase pe Carmel, asta trebuie că a făcut mai înainte, a adus-o aici, sus.

Urcă treptele câte două, cu mărunțișul zângănindu-i prin buzunare. În fața uscătoriei se opri.

— Cei de la spital spun că a fost trasă pe scări – așa că el a făcut asta și, într-un fel sau altul, a legat-o pe Carmel aici, sus…

— Iisuse, aici pute și mai rău.

— … Și s-a întors pe scări, uite-așa.

Se întoarseră, Souness ținându-se cu degetele de nas.

— Și a așteptat, zic și eu, aici. Stătea la intrarea în living și-și ridica sprâncenele interogativ către Souness. Da?

— Hm, n-am nimic împotrivă.

Caffery ridică sprâncenele.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— A făcut toate astea fără niciun zgomot?

— Oh, Souness scutură din cap. Nu înțeleg.

— OK, fii atentă. Carmel nu e de niciun ajutor, da? Nu are nicio idee din ce parte a fost atacată, ultimul lucru pe care și-l amintește este că făcea supă. Dar în ceea ce-l privește pe Alek…

El se duse către ușa închisă, de lângă bucătărie, și-și puse mâna pe ea. Ușa care ducea la subsol.

— Acum *Alek* își amintește.

El deschise ușa și coborî două sau trei trepte.

— Alek era aici cu Rory. Se jucau cu Playstation-ul, atunci s-a întrebat el unde o fi Carmel?

Souness îl urmă pe scări, privind camera. Zidurile erau decorate cu amintiri din sudul american, pistoale încrucișate, centură din piele de vacă, cu cataramă, o poză înrămată a lui Elvis. Covorul era gros, alb, iar într-un colț era un bar cu oglinzi, o fotografie a lui Alek Peach din tinerețe, lângă un joc automat stil Las Vegas, purtând o pălărie de cowboy și zâmbind către aparat. Caffery coborî restul de trepte și-i făcu semn lui Souness.

— Vino aici – vreau să încercăm altceva. Aici.

Deschise televizorul și Playstation-ul, și-i dădu lui Souness *controler*-ul jocului.

— Quake îți convine?

— Ai să fii surprins, sunt expertă.

— Nu sunt surprins. Pune-l cât de tare vrei – dă drumul la volum.

Ea se așeză cu *controler*-ul, sucindu-se să găsească o poziție confortabilă pe scaunul tapițat cu velur.

— Și ce-ai vrea acum?

— Pur și simplu ține-l în funcțiune.

El urcă treptele, intră în bucătărie, iar zgomotul asurzitor îl însoți pe tot parcursul drumului. Se duse pe treptele din spate și făcu ceea ce plănuise să facă toată după-amiaza. În câteva secunde, Souness apăru în capul scărilor.

— Ești în regulă?

— Da.

— Ce s-a întâmplat? Am spart o sticlă. Aici afară, în fața casei. Ușa era închisă.

— Am auzit zgomotul.

— Exact.

Simțea la colțul gurii un mic tremur de emoție.

— Așadar de ce nu a auzit Peach când a fost forțată ușa asta din spate?

— Spui că minte?

— Nu, îl cred. Îl cred sută-n sută când spune că nu a auzit geamul spart la ușa din spate vineri noaptea. Pentru că… (puse fotografiile luate de criminaliști pe bufetul din bucătărie)… pentru că eu cred că geamul a fost spart luni.

— Hm, Jack, nu înțeleg ce vrei să spui.

— Bine, bine.

Îi dădu fotografiile și se duse la ușa din spate.

— Uite, sticla cade înăuntru pe podea când ușa era închisă. Vezi fotografiile?

— Aha.

— Este motivul pentru care noi toți, chiar și Quinn, am presupus că făptașul l-a spart când a intrat în casă. A spart geamul, a băgat mâna și a deschis ușa. Ușa se deschide… – și o împinse pentru a face demonstrația până la capăt – … se deschide în afară…

— Deci cioburile de pe pământ nu ar fi trebuit să fie răvășite.

— Exact.

— *Dar*?

El o aprobă.

— Dar, dacă așa s-ar fi întâmplat lucrurile, atunci Alek ar fi auzit, chiar și de la parter.

— Deci tu crezi…

— Deci eu cred că s-a întâmplat luni, când făptașul pleca. Poate a căzut când a trântit ușa, sau poate că Rory l-a lovit, luptându-se cu răpitorul lui. Este sunetul pe care l-a auzit câinele vânzătorului de la magazin. Uite! bătu cu degetul în prima fotografie. Așa arăta bucătăria când am ajuns noi aici. Geam pe podea.

— Aha.

— Luni dimineață a fost furtună – o rupere de nori. Dacă geamul ar fi fost deja spart, perdelele alea ar fi trebuit să fie ude, dar nu erau. Iar sticla de pe jos, de la pătrunderea prin efracție, nu pare să fi fost împrăștiată, nu?

— Hm, Souness se uită cu atenție, nu, doar a căzut în afară. A căzut, pur și simplu, nu-i așa?

— Deci tot timpul el s-a mișcat pe-aici fără să miște cioburile? niciunul?

— Nu le-ar fi putut evita? Să le ocolească?

— Atunci cum de urmele lui sunt sub cioburi?

Souness rămase tăcută. Se frecă pe cap până când pielea de sub părul ei decolorat deveni rozalie.

— Oh…

— Uită-te la fotografia asta. Îi dădu fotografia luată după ce sticla fusese luată și aplicată ninhidrină. Numără cu atenție intersecțiile spalierelor cu trandafiri imprimate pe linoleu.

— Acolo. Stătea cu piciorul de-o parte și de alta a celor două pete cafenii abia vizibile, aflate lângă ușă – urmele mănușilor evidențiate de ninhidrină. Această parte a podelei fusese acoperită cu cioburi de sticlă la venirea poliției.

— Urmele lui erau acolo înainte ca geamul să se fi spart.

Se aplecă înainte, bătând cu degetul fotografia pentru a se face înțeles.

— Nu a intrat pe ușa din spate.

— Atunci cum? Toate celelalte uși erau închise, Peach spune că toate ușile erau încuiate, Grupul de sprijin teritorial a trebuit să folosească porcăria aia de berbec să intre.

— Exact.

Îi luă fotografiile din mână și le puse în geanta sa.

— Vrei să știi ce cred?

— Ce?

— Cred că Peach l-a lăsat înăuntru. Își scoase ochelarii și se uită la ea. Cred că Alek Peach știe *exact* cine a făcut toate astea.

•

Adulmecatul se opri la fel de brusc precum începuse. Benedicte își ținu respirația. „Gândește, Ben, gândește… Ce oare…?” Din profunzimea tăcerii se auzi afară sunetul apei care uda ușa camerei. Ea se trase spre calorifer.

„Benzină – asta e benzină.”

Zgomotul se opri și auzi apoi șuierul gazului sau al aerului eliberat sub presiune. Părea că cineva pulverizează cu spray ceva. „Fixativ? Ceva care să declanșeze incendiul?” Ștrumfi mârâi încet, iar blana i se ridică pe spinare și în jurul gâtului ca la o șopârlă cu guler. Apoi, în hol, acel lucru, trolul uriaș – „o, Iisuse, pare să aibă o greutate prea mare ca să fie om” – se întoarse și plecă greoi, lovindu-se de ziduri ca o scroafă încolțită, târându-se și bocănind pe scări.

Apoi, deodată, liniște.

— Hal? JOSH!

„Respirația aceea semăna cu cea a unui animal. Nu părea a unui om…”

— Josh! țipă atât de tare, că Ștrumfi ridică bătrânul, surdul ei cap și urlă alături de ea.

— Josh! strigă iar Benedicte.

Când nu mai putu urla și când nu se mai auzi niciun sunet de la parter, nicio explozie de foc, căzu extenuată pe podea, tremurând necontrolat. Se rostogoli pe o parte și-și trecu unghiile peste pielea transparentă, ca de marmură, a brațului, zgâriindu-se, sfâșiindu-se, încercând să nu se gândească ce i s-ar fi putut întâmpla lui Josh.

•

Caffery se opri în fața magazinului de muzică Blacka Dread, pe Coldharbour Lane, pentru a o lăsa pe Souness să o ia la trap să ia ceva de mâncare la pachet. Își aprinse o țigară cât timp așteptă, și se uită la ecosistemul local – un dealer alb cu

o șapcă de piele își vindea marfa la colțul străzii, chiar lângă magazinul de haine Joy, în vreme ce dinspre Ritzy venea un trio de tineri negri, la modă, îmbrăcați cu haine de piele de un cafeniu-închis, cu păr oxigenat și bărbiță. Îl zăriră pe dealer și îl evitară cu subtilitate, trecând pe partea cealaltă a străzii. O fată pe o bicicletă excentrică, a cărei lucioasă fustă indiană se prinsese de apărătoarea de noroi, îi strigă ceva dealerului, pedalând pe lângă el.

Caffery își aprinse o altă țigară și se lăsă pe spate, dându-și seama că stătea vizavi de magazinul de delicatese unde Rebecca venea să cumpere mozzarella proaspătă, încă scurgându-se în muselina ei. Era închis acum, dar și-o aminti cum se învârtea cu ochii ei strălucitori și mirați printre munții de salam, sticlele de ulei de măsline de un verde marin, printre conserve prăfuite, cu ceva de netradus.

„Probabil *merda d'artista*{31}”, îi șoptise ea lui Caffery, care rămăsese fără grai, hipnotizat de un șirag de jambon uscat serrano, atârnat de articulație în cârligele din spatele magazinului: speriat că Rebecca s-ar putea uita într-acolo, speriat de ce ar putea face ea din formele acestea ciudate, atârnânde. Acum, le putea zări din mașină, atârnând spectral în lumina albastră a unui electroinsecticid. Își dorea s-o fi luat de braț atunci și să-i fi spus: „Te-ai gândit vreodată la modul în care te-a lăsat Bliss – suspendată exact așa, suspendată ca o bucată de carne?”

— O, Dumnezeule, iarăși povestea asta.

Se frecă pe față istovit, întrebându-se la ce oare se gândea ea, întrebându-se unde era. Știa că nu stă să plângă acasă, spălându-se sub duș, știa că nu tremură într-o pătură în sala de examinare a clinicii locale, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor. Revăzu deodată imaginea ei uitându-se peste umăr, cu gura însângerată, privindu-l în față. Ce gândea? Violator? Poate că era fericită că el se dovedise a fi pe-atât de viclean și imoral, cum spusese ea că e. Poate că nu mai era nimic de îndreptat.

— Hei! Souness bătu la fereastră. Poți să renunți la expresia aia tâmpă și să-mi deschizi nenorocita asta de mașină?

Transpirase de la așteptatul în zăduful magazinului. Cumpărase două pahare înalte de supă de mazăre jamaicană, și două plăcinte.

— E tot ce am putut găsi. Nu-ți face probleme, sunt vegetariene – nicio unghie de țap în ele.

Mâncară pe drumul de întoarcere la Shrivemoor – Souness își puse supă pe cravată și resturi de pate peste tot pe costum, dar nici nu băgă de seamă. Încă se gândea la Alek Peach:

— Atunci de ce nu recunoaște pur și simplu, și nu ne spune cine a fost?

La Shrivemoor ea își trecu cardul de identificare peste senzorii de la intrare, și intrară în lift.

— E copilașul lui, pentru numele lui Dumnezeu.

— Vinovat. Poate că s-a băgat în ceva – poate cu afacerile, poate… Nu știu, dar poate că e implicat foarte tare, iar incidentul ăsta nu e decât o răzbunare. S-ar simți vinovat, nu? Nu s-ar simți vinovat dacă ar fi făcut ceva care ar fi adus năpasta asta asupra familiei lui?

— Nu știu.

Ea își privi absentă imaginea fracturată din pereții de aluminiu ai liftului.

— Ar fi putut la fel de bine să fie atât de speriat de cei care au făcut asta, încât să nu vorbească despre ei.

Souness oftă:

— Dar sunt de acord cu tine – ceva nu se potrivește.

— Se potrivește tot mai puțin. El spune că nu l-a putut auzi pe Rory tot timpul cât a fost legat. Nu crezi că e cam ciudat?

— Hmmm…

— Cum se face că el nu l-a putut auzi pe Rory, dar Carmel a putut? Ea era (se întinse și lovi în tavanul liftului) *la etaj* – și putea să-l audă plângând. Dar Alek nu putea?

— Mă întreb și eu. Souness se uită la el pieziș. Vrei să spui că minte?

— Uită-te la contradicții. Aparatul de fotografiat pe care Carmel spune că l-a auzit? Cel despre care Alek nu știe nimic? Și toată pregătirea asta de vacanță? Noroc? Sau nu a fost defel o coincidență așa de mare? Poate că cineva știa că nu vor fi

deranjați.

Ușile liftului se deschiseră și Caffery ieși, mergând cu spatele și uitându-se la Souness.

— Acum mă tot întreb cum ar fi putut ști un *străin* că ei pleacă în vacanță? Nu ar fi mai normal să fie o persoană pe care ei o cunosc?

— OK, OK.

Ea își trecu din nou cardul de identitate peste senzori, și intrară în camera de investigare a cazului, care era pustie. Monitoarele calculatoarelor erau întunecate și tăcute, Kryotos, așa cum făcea în fiece zi, spălase cănile tuturor și le lăsase pe o tavă îh colțul camerei. Souness își puse mâinile pe birou și se aplecă ușor către el.

— Jack, cred că ai prins un fir. Nu știu ce anume, dar cred că ai dreptate…

•

Benedicte zăcea pe spate, vlăguită și însetată. Străbătuse fiecare centimetru al închisorii ei, răsucindu-și trupul ca un șarpe, până ce coatele ei ajunseră carne vie. Putea ajunge la garderobă, dar chiar și dacă se întindea cât putea de mult, ușa și fereastra erau la ceva mai mult de un metru de vârful degetelor. Consumă energia până la ultimul atom încercând să strâmbe conducta de cupru – trăsese atât de tare de cătușe, încât glezna ei se umflase și aproape acoperise cătușa, iar șuruburile erau distruse după ce ea încercase cu atâta insistență să le desfacă.

Era întuneric, dar învățase cum să estimeze timpul. Trenuri, departe, de partea cealaltă a parcului – ea le auzise o dată sau de două ori în Brixton: uneori, noaptea, cerul se aprindea o secundă, parcă străbătut de un fulger alb, produs de sistemul electric al trenului și, odată, în noaptea în care Anglia bătuse Germania la Eurocup, auzise șoferii salutându-se cu claxonul. Acum trenurile se auzeau cu o cadență muzicală în tăcerea împrejurimilor, amintindu-i că erau oameni acolo, departe, iar ritmul roților de tren începuse să capete un sens. Când se opriră, ea aprecie că trebuie să fie între 12 și 1 noaptea.

De la parter nu se auzea nimic. Acum putea mirosi lichidul

scurs pe rampa scărilor. Nu era benzină, era urină. Probabil că venise aici, stând la doar câțiva pași de baie, și urinase pe ușă. „Animal scârbos și dezgustător.” Ar trebui să fie recunoscătoare, își spuse ea, că nu a fost benzină.

Se ridică în capul oaselor și începu să-și rostogolească trupul înțepenit. Urină. Se ferise până acum de acest moment nedemn – dar știu că nu mai are niciun sens să se abțină.

— Trebuie să fac pipi, Ștrumfi. Trebui să se oprească să-și ceară scuze câinelui. Trebuie s-o fac.

Își trase pantalonii și chiloții jos peste piciorul liber, și le roti în jurul gleznei de care era încătușată. Cu o piruetă jenată și stângace, se învârti ajungând pe vine, cu fața la calorifer, își ținu echilibrul și se întinse lateral pe piciorul liber ca un crab, cât de departe putea de piciorul încătușat. Își ținu pantalonii deoparte cu o mână, simțind că-i vine să plângă când covorul de sub picioarele ei deveni tot mai umed și cald. Spera, Dumnezeule mare, spera că vor pleca înainte să fie nevoită să-și golească intestinele.

Imediat, în holul de la parter se mișcă ceva. Se auzi cum ușa de la intrare a fost închisă cu putere. Benedicte stătea liniștită cu fața la calorifer, cu pantalonii în jurul piciorului încătușat, cu greu îndrăznind să respire.

„A plecat? Atunci ce se întâmplă cu…”

— Josh?

Vocea ei se auzi înnebunită și, uitând de mizeria de pe podea, începu să se zbată ca un animal rănit, încurcându-se fără speranță, ridicolă, în lenjeria ei intimă.

— HAL? JOSH? JOSH – DĂ-MI FIUL ÎNAPOI! *JOSH*!

Bătu cu pumnii în zid, urlând, plângând. Și, pentru că nu-i răspunse nimeni, se prăbuși pe podea, cu spatele în propria urină, își puse palmele pe față și începu să plângă.

•

În spatele dulapului din camera operativă, Caffery descoperi uitată o sticlă prăfuită de gin, cumpărată de la Tesco, și ceva apă tonică răsuflată. El și Souness petrecură o oră stând la biroul lui Kryotos, terminând whisky-ul Laphroiag și plănuind amănunțit următoarea lor mișcare. Bela

Nersessian, căzură amândoi de acord, era persoana cu care trebuiau să vorbească. S-o aducă la birou, să înceapă așa, ușurel, cu o discuție neprotocolară despre Alek Peach, despre viața lui personală, despre afacerile pe care le făcea, dacă făcea vreuna. Ofițerul de legătură cu familia planificase o întâlnire a doua zi, iar Caffery se simțea îmbărbătat de această perspectiva. Souness, de asemenea, era satisfăcută că investigația lor căpătase o nouă direcție. La ora 11 noaptea, decise că trebuia să plece.

— Ar trebui să faci și tu la fel.

Stătea în pragul ușii, cu haina pe ea, încercând să-și râcâie resturile de supă de pe cravată, scuipând vârful degetului și frecând fără rezultat stofa.

— Nu-mi vei fi de niciun folos, Jack, dacă ești rupt de oboseală.

— Da. El ridică o mână. Sunt chiar după tine.

Dar nu era. Nu avea nicio intenție să meargă acasă. După plecarea ei, scoase pachetul de la Penderecki din fișetul său, și se așeză cu o cană de gin tonic cald, holbându-se pe fereastră și construind case din casetele video. De câteva ori ridicase telefonul și-l pusese la loc. Rebecca nu a sunat, iar el nu știa cum să iasă din impas. „Ape adânci sub pașii tăi, Jack." La 11:30 noaptea, împinse casetele deoparte, dădu peste cap ginul tonic, își scoase ochelarii și o sună pe celular.

Ea răspunse, cu o voce ușor confuză.

— Rebecca, unde ești?

— În pat.

— La mine acasă?

— Nu, la mine.

El și-o imagină visătoare și caldă, cu un braț lung și arămiu întins peste pernă, cu părul risipit deasupra capului și pe lângă umeri, într-o spirală prelungă, în serpentine misterioase ca ale sirenelor înotând în adâncime.

— Sunt în patul meu.

— Uite… Trase adânc aer în piept. Îmi pare rău, Rebecca, te iubesc, cu adevărat, eu… Se uita pietrificat la luminile din Croydon, fără să știe ce vorbe să aleagă. „Dar nu mai pot

merge mai departe. Nu pot renunța, nu pot părăsi casa aceea, iar tu ești o ființă pe care nu o mai înțeleg defel.” Îmi pare rău, Rebecca…

— Vrei să te descotorosești de mine.

— Nu, uite, m-am străduit din greu, am încercat din greu, dar se întâmplă ceva cu tine și pare-se că eu stric și mai mult lucrurile…

— Tu, tu vrei să scapi de mine, nu?

El oftă.

— Ce ai vrea să fac după noaptea trecută? Nu ai mai vrea să continuăm împreună după cele întâmplate, nu dorești asta.

— *Nu-mi spune mie ce doresc*! Ea ridică vocea. Cum îndrăznești să-mi spui ce vreau eu? Nici măcar eu nu știu de vreau, cum e *posibil* ca tu să știi ce aș vrea?

Se opri. O putea auzi cum respiră greu la capătul celălalt al firului, încercând parcă să se abțină din plâns.

— Uite…

El răsuci firul telefonic în jurul degetului, și se auzi spunând:

— Dacă te face să te simți mai bine, atunci fă plângere. Spune-le că te-am violat. Și mai spune-le ce ai spus despre Bliss.

— Ce?

— Fă plângere.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost un gest sinucigaș, adevăratul sfârșit, dar el își dădu seama de îndată că nu prea-i mai păsa.

— Serios, mergi mai departe cu chestia asta. Eu nu mă opun.

— Ești nebun…

— Nu. Îmi asum consecințele.

Făcu o pauză.

— Rebecca?

— Ce?

Vocea ei era mică, distantă.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău.

— Mda…

Ea închise telefonul.

„Iisuse.” El rămase nemișcat pentru o lungă bucată de vreme, holbându-se la receptorul mort din mână. Apoi îl puse în furcă și se lăsă pe coate, masându-și ochii, trecându-și mâinile peste față.

— Futu-i, futu-i, futu-i…

„Ce-ai făcut? Ce ispravă ai făcut? Cum s-a putut strica totul atât de tare?” Nu avusese niciun indiciu, niciun motiv să se aștepte ca vorbele sale să capete deodată forța aceea distructivă. „Cum e? se întrebă el. E bine să te autodistrugi? Te simți liber?”

Oftă și își presa fruntea cu degetele. „Deci s-a terminat, nu-i așa?” Nu putea dormi, nu putea merge acasă. Se aplecă și-și rulă o țigară, fumând și holbându-se pe fereastră, în adâncimea nopții. Când o termină, se ridică, scoase fotografiile făcute pe Half Moon Lane din plicul de pe pervaz, se uită îndelung la ele, apoi le puse din nou în plic. Se duse în camera operativă și scoase unitatea de disc din computerul lui Marilyn, se întoarse în biroul ofițerilor superiori și o montă la calculatorul său. Mâinile sale tremurau când scoase discurile lui Penderecki din fișierul său și se așeză la birou.

Dischetele lui Penderecki erau etichetate de la unu la nouă, și fiecare conținea până la o sută de fotografii, colectate de pe site-uri rusești, de la grupuri de internauți mereu în mișcare. Caffery fusese o zi la un curs la Hendon, unde a descoperit cât de îngrozitor de prost echipată era poliția pentru identificarea celor care postau acest tip de fotografii. Procesul de eliberare a mandatelor pentru monitorizarea activității pe internet dura mult, iar criminalii știau asta – de îndată ce simțeau că li se încinge pământul sub tălpi, se mutau pe alt server. Printre dosare, Caffery descoperi postări în care participanții la discuții schimbau parole pentru diferite site-uri, modalități de mascare a informațiilor referitoare la adresa ISP[32], avertismente referitoare la „programele polițiștilor” și la necesitatea „să-și curețe sectoarele de pe hard disk pentru a evita acele îngrozitoare vizite pentru depanarea calculatorului…” El descoperi adresa unei cutii poștale unde poți depune fișiere video și fotografii în format electronic,

întreaga serie de binecunoscute fotografii „de grădiniță”, adrese de internet la zi ale paginilor cu Lolitele rusești, rețele de sharing cu nume familiare: FreshPetals.jpg, Buds.jpg, SweetAngels.jpg. În acea noapte văzu toate tipurile posibile de pornografie infantilă: unele fotografii nu ar fi fost nepotrivite pe măsuța de cafea, portrete ușor cețoase ale unor copiii frumoși, blonzi, îmbrăcați în tricouri, șorturi, cu pieptul gol sub copacii pătați de umbre – dar unele imagini plasate la capătul celălalt al spectrului îi întoarseră stomacul, chiar dacă era obișnuit cu așa ceva. Trebui să-și mai pună câteva degete de gin tonic și să-și așeze palmele pe abdomen. Unele fotografii erau atât de degradate, că era imposibil să spui ce sex avea copilul.

Își continuă cercetarea până făcu bătături la buricele degetelor de la lucrul cu mouse-ul, închipuindu-și că va găsi un indiciu în colțul unei fotografii – „ce mama dracului te-ai aștepta să vezi?” Apoi, dintr-odată, se lăsă pe spate și luă mâna de pe mouse. Era 1:30 dimineața, zgomotul traficului de afară murise de multă vreme, iar clădirea era tăcută. Se întoarse încet, cu o senzație stranie, uitându-se la videocasete. Dintr-odată avu revelația. Abia acum înțelese de ce nu erau imagini pe ele.

Se duse de îndată în camera cu probe și luă niște mănuși de latex din geanta pentru colectarea probelor, pentru că nu voia, când va preda casetele, ca unitatea antipedo să creadă că a fost atras de ele ca un pedofil – își umplu cana și închise toate luminile din camera operativă. „Dar este comportamentul clasic de pedofil, Jack, gândește-te puțin cum poate părea din afară bătrânul și tristul nebun, cu băuturica și filmulețele lui murdare.” Ajuns în birou, descoperi vechiul cuțit elvețian de armată în haină, trase un scaun și-și potrivi lampa flexibilă deasupra mesei.

•

Rebecca stătea în atelierul ei, cu perdelele trase, ținând în mână o vodcă cu suc de portocale și privind țintă la reflexia ei solitară din fereastra întunecată, aflată la câțiva pași distanță. În spatele ferestrei, luminile de la Canary Wharf erau aprinse

alături de alte citadele de pe malul Tamisei care sclipeau pe cer, însă ea abia de le zărea. Tremura.

„Bine, bine. OK, bine, își spuse ea. Nu te așteptai la asta, dar e în regulă, fii calmă, păstrează-ți cumpătul.” Dădu gata băutura din două înghițituri zdravene, și se uită la mâinile ei. Încă tremurau.

„Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te, nu e sfârșitul lumii.” Se duse în bucătărie, se așeză la masă și-și umplu paharul. Vodca, băutura secretă – băutura alcoolicului. Băutura mamei ei. Ar fi trebuit să nu miroasă. Dar Rebecca o putea mirosi. Îi învățase mirosul de la sânul mamei: pe când era copil, mirosul vodcii se amesteca cu acela al laptelui – ani după aceea, alcoolul din respirația mamei ei o făcea să saliveze.

Înghiți băutura, se strâmbă și se uită în paharul gol, examinând stratul de portocală rămas. „Pur și simplu trebuie să mergi înainte – poate tu și Jack, poate voi doi nu erați predestinați să...” Stătea în picioare, apoi se dezechilibră, își reveni și duse paharul la chiuvetă, îl spălă și își puse alt rând de băutură, minunându-se cum se topea sucul în claritatea uleioasă a vodcii. Da, arăta atât de bine. Și avea și gust bun – atât de bun, că o înghiți dintr-odată și-și turnă îndată altul. Prin ușă putea zări micile și stupidele sculpturi aliniate în atelier.

— Munca ta! spuse ea tare, ridicând paharul și toastând în cinstea lor. *Din cauza lor locul ăsta arată ca un nenorocit de sex-shop.*

Ar trebui să le facă fărâme – marele act – un act artistic. Da! Își termină băutura, puse paharul jos și merse cu pas hotărât, perfect dreaptă, în atelier, clătinându-se doar o dată, mândră că se ținea așa bine. Dar, când ajunse la ușă, uitase ce voia să facă. Rămase acolo pentru un moment, cu mâinile pe canatul ușii, încercând să-și amintească încotro mergea, și, neputând să-și amintească, se întoarse, își scutură capul – „vacă proastă” – și se întoarse la masa din bucătărie, luând sticla de vodcă. Băuse deja de-ajuns, se gândi, ridicând sticla în lumină, și-și spuse că n-ar mai trebui să bea alt pahar. „Dar

de astă dată e altceva, își spuse ea, relativ altceva.”

Bău următorul pahar în baie, puțin cam instabilă acum, când vodca începuse să-și facă efectul, și se contemplă în oglindă.

— Sănătate! se adresă ea imaginii reflectate. Ăsta-i pentru tine și Jack. Rase vodca din trei înghițituri, izbindu-și neatentă paharul de dinți. „Voi supraviețui”, se gândi ea și i se făcu imediat rău. Închise ochii, punând mâna pe chiuvetă și respirând adânc. „Ce? Chiar vrei să-ți închei viața punându-ți pirostriile cu un *gabor*? Să-ți bei cafeaua de dimineață în compania altor soții, smiorcăindu-te în orele pe care le petreci singură și, poate, dacă ești norocoasă, câteva pahare de coniac cu soțul tău la barul clubului de golf, duminica?”

Când privi iar în jur, camera nu se mai clătina, iar fața ei stupidă îi întorcea, din oglindă, privirea.

— O, pleacă de aici. Plesni oglinda cu palma. Pleacă.

Se aplecă peste chiuvetă să clătească paharul, dar probabil că era ceva pe degetele ei, pentru că paharul îi scăpă din mână și, cu toate că strânse mâna să-l rețină, degetele păreau să nu-i mai funcționeze bine și, în loc să-l prindă, nu reuși decât să-l împingă, lovindu-i pereții de chiuvetă. Paharul săltă și se făcu țăndări în chiuvetă.

Rămase o clipă privindu-l, cu zgomotul încă învârtindu-i-se prin creier. „La dracu’, Becky, ești beată.” Merse în bucătărie și-și turnă un nou pahar cu băutură. „Trebuie să fii atentă cu vodca aia.” Ura mahmureala, așa că, după paharul acela, trebuia să se oprească. „Frigiderul, se gândi ea distrată, de ce oare se aude frigiderul atât de tare?” Apoi se gândi: „Trebuie să arunci cioburile, altfel te vei tăia”. Puse băutura jos, hotărâtă să termine cu vodca acum – „acum, înainte de a face cine-știe-ce chestie prostească” – luă ziarul de sub chiuvetă, să pună cioburile în el, și se grăbi în baie repede, prea repede, alunecând pe ceva și, înainte să înțeleagă ce se întâmplă, era jos, cu spatele pe podea, cu ziarul încă atârnându-i în mână.

Se ridică în capul oaselor o clipă, clipind către zid ca o păpușă care-și mișcă pleoapele, întrebându-se dacă să râdă de pățania asta. Ar trebui să râdă. Ar trebui să râdă de

întâmplare, și apoi ar fi trebuit să se ridice, dar nu avea pic de energie s-o facă, iar camera se rotea. „Ridică-te, Becky, ridică-te.”

Se dezmetici, orbecăind după suportul de prosoape, trăgându-se în sus de pe podea, cu capul încă vâjâindu-i. Va curăța cioburile, va bea apoi un lapte Horliks și va merge să se culce, și totul va fi OK, dar suportul pentru prosoape îi rămase în mână, murdărind-o de tencuială, aruncând-o înapoi pe podea, cu capul de marginea băii. Și atunci se opri, sprijinită de baie, cu piciorul prins sub propriul trup, cu părul căzut pe față, și începu să bocească.

•

Unul dintre site-urile rusești de Lolite îl scoase din ceață. Se numea *Lolita*. Își aminti, de pe vremea când era la Moravuri, un morman de casete video Rodox/Colour Climax cu Lolite. Pentru Lolita 1-12, furnizorii olandezi fuseseră suficient de prudenți să exporte rolele de filme în afara carcaselor, pentru ca la scanarea cu raze X să nu se vadă casetele și să stârnească suspiciunea vameșilor și lucrătorilor de la poștă. Cele mai importante casete porno ajungeau în țară în felul ăsta. Dar Caffery se întrebă dacă Penderecki nu făcuse cumva un pas înainte.

Cocoșat peste grămada de casete ca un giuvaergiu din East End, cu țigara în colțul gurii, ochelarii alunecați pe vârful nasului, deșurubă cu atenție carcasa de plastic. Capacul trosni – el îl deschise cu prudență, ca pe-o carte prețioasă, scoțând bobinele albe de plastic. Puse țigareta în scrumieră și presă banda între buze, mușcând-o încet. Când deschise gura, banda i se lipise de buza de sus. Era lucrul pe care ar fi pariat: banda de poliester pe care era filmul se afla în interior, ceea ce însemna că filmul fusese luat de pe bobină, răsucit și apoi rebobinat.

Căută cuțitul militar elvețian, eliberă micul clips care ținea filmul pe bobină și întoarse banda. Îi trebuiră 20 de minute să o rebobineze, cu o țigară între dinți și cu ginul tonic răsuflându-se în cană. „Iar capătul ăsta liber aici, prins de bobina cealaltă.” Puse bobinele în carcasă și strânse șuruburile

de la colțuri. Puse caseta în videoplayer și îndreptă telecomanda către aparat.

— Nu prea te poate surprinde ceva în pornografia cu copii, i-a spus cândva, prin anii 1980, un polițist din „echipa murdară”. Odată ce ai trecut peste faptul că este vorba despre copii, nu prea sunt diferențe față de pornografia pentru adulți. Desigur, important este faptul că sunt copii, asta e problema. Dacă nu poți să ții minte asta, te-ai futut, scuzată-mi fie expresia.

Caffery se pregăti sufletește, așezându-se pe scaun și așteptând să fie invadat de sentimente, panică, tristețe. Și așa s-a și întâmplat: privind casetele video, toate sentimentele reveniră, numai că de data aceasta mai lipsite de viață. Și de astă dată se descoperi iritat de această stare de spirit. „Iată-te, își spuse el zvârlind pe joc cuțitul militar elvețian, aproape că te-ai lăsat în voia lor.”

„De unde veneau toți acești copii? se întrebă. Unde erau ei acum?” Această blondă micuță, la care se uita, părea să aibă mai puțin de un metru înălțime, stătea în picioare în fața unei măsuțe de toaletă pictată cu roz și auriu, cu șosete tricotate, cu părul prins în codițe. „*Cine era*? Unde era ea acum? Ce-i spuseseră oare s-o convingă că e bine și că trebuie să zâmbească și să-și țină picioarele desfăcute în fața aparatului de filmat?”

Viziona astfel imagini prost luminate în trailere, camere de hotel, una într-un balcon, la lumina soarelui, în zare văzându-se steagurile unui traseu de golf. Încet, începu să înțeleagă exact ce descoperise: aceste casete nu erau pornografie pentru uzul personal al lui Penderecki, erau ceva mult mai important. Erau casete prototip, era sigur de asta: calitatea și modul în care fuseseră depozitate sugerau că erau casetele-matriță. Caffery se gândi că pătrunsese până în miezul unei rețele de pedofilie. Acesta era tezaurul lor, ascuns de Penderecki lângă șinele de cale ferată.

— La dracu’.

Stătea în picioare, învârtindu-și brațele, încercând să scape de junghiul din ceafă. Își aprinse o altă țigară și se plimbă prin

birou, fumând și holbându-se la ecran. Ce trebuia să facă acum era să sune departamentul de luptă împotriva pedofiliei. Ce *ar trebui* să facă ar fi să o sune pe Souness acasă, s-o trezească, să o cheme pe Paulina la telefon. Dar Penderecki avusese motivele lui să-i trimită casetele. Scoase țigareta din gură și se întoarse în camera operativă, închise ușa care dădea către culoar și se întoarse în birou. Casetele rămâneau la el, decise Caffery, până când își va da seama ce mesaj – sau ce coșmar – intenționase Penderecki să-l facă să înțeleagă din ele.

Unsprezece casete de câte douăzeci de minute. Aproape patru ore. Păreau să constituie doar cinci episoade diferite, unele întinzându-se pe mai mult de trei casete, iar el observă, din calitatea și diversitatea vestimentației, că filmările avuseseră loc de-a lungul a zece ani și mai bine. Lucră toată noaptea, lăsând să curgă o casetă în vreme ce o rebobina pe următoarea. O linie de montaj cu un singur muncitor: rebobinare, vizionare, rebobinare, vizionare.

La 6 dimineața, văzuse toate casetele și voia să revadă una dintre ele. Era, probabil, cea mai șocantă dintre casete, pentru simplul motiv că persoana care se apleca peste sofaua șubredă, tapițată cu piele artificială, desfăcând fermoarul și făcând felație unui băiat de, bănui Caffery, cam 11 ani, era femeie. Ea apăruse în alte patru casete, dar aceasta era singura pe care el o puse din nou în videoplayer și o rebobină de la început.

•

Când Benedicte nu mai avu lacrimi să plângă, zăcu pe spate pe podea, în linie dreaptă față de calorifer, ca glezna ei să nu fie îndoită, și-și imagina că mai este încă un copil, că vede deasupra ei fața mamei, pufoasă și caldă ca interiorul unei aripi, sărutând-o zâmbitoare de noapte bună. Se gândi la Josh, micuțul Josh, când era bebeluș, atât de mic, că o parte din ea era geloasă că ea nu va mai fi niciodată așa mică. Și Hal, care-l ridica pe Josh, ținându-l deasupra capului și legănându-l, iar mormolocul bălăngănindu-și micile sale picioare de plăcere, de parcă ar fi vrut să înoate prin aer. Nopțile când avea febră și Hal alinând cu un pahar rece pielea înfierbântată, speriat că

meningita l-ar putea răpi. Au știut mereu că lumea e întrețesută cu găuri negre: Sarah Payne[33], Jason Swift[34], un băiețel lovit de camion în Camberwell, un altul căzut de la nivelul 14 al unei construcții. Își aminti cum s-a întins cât era de lung în fața televizorului, făcând o bubă la genunchi, și singurul lucru la care se putea gândi era cât de mult își dorea să-i scoată șosetele din picioare și să-i sărute degetuțele alea mici. Putea să se plimbe prin toată casa cu ghetele sale înnoroite, sau să scrijelească pereții, sau să-și arunce mingile de fotbal prin toată casa, mâncându-i viața și făcând-o în toate felurile – de l-ar mai fi văzut măcar o dată. De i-ar mai fi putut mirosi din nou părul. Măcar o dată.

Cu puțin înainte de a se crăpa de zi, Benedicte adormi, împotriva voinței sale, un somn febril, infectat de luminițele din creier și vocile care i se împleticeau în jurul capului.

•

În Croydon, burta cerului, zdrențuită de zgârie-nori, căpătase culoarea rece a opalului. Era aproape 6 dimineața și la parter stațiile Tannoy ale Grupului de sprijin teritorial lătrau comenzi prin toată clădirea. Mai erau două ceasuri până să apară cineva în camera operativă. Caffery reluă caseta video, mâzgălind într-o doară pe o hârtie cu antetul Poliției Metropolitane. Femeia cântărea – se uită cruciș de efortul de a aprecia când o văzu intrând prima dată în cadru – vreo 95-100 de kilograme? Avea nasul plat, de boxer, piele solzoasă, păr negru lucios și era îmbrăcată într-un furou negru și balerini de satin. Băiatul privea din când în când la cameră, de parcă voia să spună „Mă descurc?”, iar bruneta scotea mici și obscene pleoscăieli când îl cerceta pe băiat între coapse cu unghiile ei vopsite negru și roșu aprins. La începutul casetei ea intra în cameră suficient de aproape de camera de filmat pentru ca în cadru să se vadă un tatuaj pe braț: o inimă după gratii de închisoare. Caffery mâzgăli absent imaginea pe hârtia din față.

Nu-l impresiona doar modul indolent, aproape apatic, în care femeia îl abuza pe copilul de pe sofa: uluitor era că nu-și făcea nicio grijă că ar fi putut fi identificată. Poate pentru că

urma ca aceste casete să fie editate, erau nenumărate amănuntele care ar fi putut oferi indicii în legătură cu făptașul – detaliile multor imagini postate pe internet erau șterse cu ajutorul programelor de grafică pe calculator. Dar nu în aceste casete. Văzu fulgerător chipuri, discuri, titluri de CD, desenul tatuajului. În trei filme auzi chiar în surdină conversația din spatele camerei de luat vederi, bărbați discutând, comentând acțiunea, șoptind ce i-ar mai putea face băiatului în film. Caffery putu chiar auzi rostindu-se niște nume în timpul conversației: *Stoney, Rollo, Yatesy*. Își notă cu atenție toate aceste amănunte.

Vocea brunetei nu se auzea în aceste filme, dar în acesta din urmă erau multe elemente vizuale pe care le putea analiza. În spatele sofalei cu pielea ei năpârlită și falsă, era o vitrină de placaj, luminată de sus, și putu văzu pahare decorative, o grămadă de cutii cu țigări Silk Cut nemarcate, o fotografie cu ramă aurită. Dar mai important și mai uimitor era elementul de identificare ce apărea, singur și ostentativ, în prima parte a filmului. Caffery opri banda, o dădu înapoi. Porni imaginea. Femeia stătea în picioare și traversă camera. Rebobină. Trecu camera mergând cu spatele, se adânci în sofa și-și încrucișă picioarele. Stop. Pornește. Își desfăcu picioarele, se ridică și traversă camera. Stop. Reluare. Înapoi pe sofa. Stop. Pornește. Înapoi și înainte. În cele din urmă îngheță imaginea la cadrul dorit.

Traversând camera, femeia trecea scurt prin fața unei ferestre. Perdelele erau puțin căscate și, cu toate că doar pentru vreo zece cadre, mai puțin de o jumătate de secundă, Caffery zări pâlpâind o imagine galbenă distinctă. Se lăsă înainte acum, holbându-se intens la ecran, și puse rablagitul de videoplayer să deruleze cadru cu cadru, lăsând-o pe brunetă să țâșnească dintr-un colț în altul până când imaginea galbenă deveni clară. Puse pauză. Smulse prima pagină și găsi un stilou. Inima sa bătea nebunește. Acum, că banda era oprită, putu vedea exact ce era pata aceea galbenă. Afară, în fața ferestrei, cineva își parcase mașina. În două cadre, numărul mașinii, deși privit dintr-o parte, era lizibil. Își notă

numărul pe hârtie și merse în camera operativă.

Calculatorul PNC2 putea identifica un nume dintr-un index în câteva secunde. La 6:05 dimineața el știu cine era proprietarul mașinii, iar Phoenix, noua bază de date la care avea acces PNC2, îi spuse o grămadă de informații în legătură cu acesta. Lucrurile începură să capete sens. Își împinse scaunul din fața terminalului și rulă cu el prin camera operativă, până la tava pe care scria „Primite”, lângă terminalul la care lucra Kryotos, și luă pachetul de rapoarte pe care Kryotos urma să le introducă în baza de date HOLMES. El voia să știe dacă unitatea de luptă împotriva pedofiliei trimisese cu o zi înainte pe cineva să stea de vorbă cu un tip, Carl Lamb, din Thetford, Norfolk.

19.

(24 iulie)

Holul era liniștit. Nu tăcut: pe platforma scărilor se auzea cum se rotește timerul panoului de siguranțe, înregistrând consumul, însă altminteri holul era liniștit. Podeaua nu scârțâia și nu se auzea nicio pală de vânt. La 6:30 dimineața timerul clincăni, iar becul care lumina platforma scării se închise. Carpeta de pe scări era plină de urme de nisip pentru construcții, și cineva scrisese cu spray-ul pe ziduri. Din hol erau vizibile literele PERI – pictate cu roșu. Pentru cineva care urca scările, literele finale erau vizibile la îmbinarea zidurilor, în casa scărilor, peste ușa dormitorului de rezervă: COL. Graffiti-ul integral se citea PERICOL. Alături era o cruce prinsă de un cerc, simbol reprezentând femeia.

•

Caffery părăsi Shrivemoor înainte să ajungă cineva la lucru, și luă cu sine acasă toate casetele video ale lui Penderecki. Broscuța neagră VW, cu interior verde intens, nu era în fața casei, iar când cercetă toate camerele, fu aproape dezamăgit să vadă că Rebecca nu-l mințise și că nu stătea în capul oaselor în pat, fumând o țigară. Lenjeria fusese schimbată, spălase cearșafurile vechi și le lăsase în uscător. În afară de asta, nu lăsase aproape niciun semn în urma ei.

— Ce ai căutat, murmură el, ai găsit.

Înfășură casetele în două pungi de plastic, le prinse cu bandă adezivă și le împinse în cel mai întunecos colț al firidei de sub scări, și închise ușa cu lacătul. Făcu un duș, trase un somn profund, bolnăvicios, timp de două ore – pe sofa, căci dormitorul mirosea a Rebecca. Și chiar înainte de zece dimineața bău o cafea și se urcă în mașină. Era o zi călduroasă – purta o cămașă cu mânecă scurtă și ochelari de soare, și deschise fereastra. Știa că seamănă cu un ranger dintr-un stat

american sudic, din Texas, probabil.

Carl Lamb murise în urmă cu o lună. Ținând cont de dosarul său penal și de cel din pușcărie, moartea sa a făcut ca lumea să fie un loc mai sigur, dar un singur lucru nu-i puseseră autoritățile în cârcă, și anume, acuzația de pedofilie. Nu găsi nicio informație care să-l lege de Penderecki, iar în dosarul său erau condamnări pentru intrare prin efracție, vătămare corporală, tâlhărie, furt de mașini în formă agravată, și o serie de fraude cu carduri bancare. Dar când Caffery verifică unde și când fusese în închisoare, descoperi că fusese coleg cu Penderecki la Ashworth. Povestea începea să se lege. Se poate ca Penderecki să fi vrut ca Jack să facă această călătorie.

Încă mai trăia una dintre surorile lui, Tracey Lamb, în vârstă de 42 de ani. Avea la dosar fapte penale minore, și fusese închisă ici și colo. Caffery se întrebă, conducând pe șoselele din Suffolk, prin orășele liniștite, întrețesute cu trandafiri cățărători, pe lângă hulubării decolorate de vreme și cu droburi de sare sclipind în lumină, se întrebă, așadar, dacă Tracey Lamb avea un tatuaj pe mâna sa dreaptă.

Circulația pe drum se răr tot mai mult și el ajunse în cea mai săracă mahala a Suffolkului, în nord, pe unde se ajungea în Norfolk. Populația de aici locuia în ferme izolate sau în șiruri de case degradate, de-o parte și de alta a șoselei, și singurele semne că nu era singur pe planeta Pământ erau mașinile rămase în pană pe margine de drum și, ocazional, benzinării-fantomă cu pompe ruginite pe platforma din față, plină de bălării. Era regiunea icenilor, se simțeau sânge și pustietate în aer, de parcă Boadiceea[35] însăși l-ar fi umbrit pe pământul ei. „Poți face orice aici și nu va afla nimeni."

La un moment dat îi apăru în față chipul Rebeccăi, dar totul fu OK, căci descoperi că și-l poate scoate din minte fără probleme. Putea să-l împingă deoparte, în afară, să-l evacueze odată cu gazele de eșapament ale Jaguarului, pe câmpiile care se întindeau în jurul mașinii, în căldura tremurândă a amiezii.

Aproape că rată să cotească pe drumul de la lizieră. Era un drum pustiu, crăpat de căldură, marcat cu un semn ruginit

„cauciucuri 4x4", atârnat de un stâlp. Trebui să pună frână și să dea înapoi, apoi își lansă Jaguarul pe drumul aproape acoperit de iarbă. Pământul era desfundat, iar copacii încâlciți de-o parte și de alta formaseră o alee naturală. Văzu o groază de lucruri risipite printre urzici: grămezi de bolțari, rulote abandonate și caroserii de mașină, un container ruginit suficient de mare cât să încapă în el un om, urcat sus, în copaci. După circa o sută de metri, opri mașina. Era mai sigur să continue pe jos, mai sigur să lase iarba să-i acopere pașii – și coborî. Îl impresionă liniștea: singurul sunet era bâzâitul îndepărtat ca de țânțar al unui avion cu reacție de la aerobaza RAF Honnington.

După alți o sută de metri ajunse la capătul unei zone defrișate, protejată de restul regiunii printr-un cerc de sicomori impunători. Nu se mișca nimic. La stânga se vedea un hangar din tablă ruginită, iar pe pragul de sus scria „Sports Cars" cu vopsea coșcovită. Prin ușile deschise se vedeau rămășițele descompuse ale unei afaceri oarecare – o macara distrusă, cutii ruginite de ulei Elf și o grămadă de acoperișuri de Land-Rover. În spatele hangarului, peste asfaltul spart de iarbă, putu zări zidurile tencuite cu pietriș ale unei case pătrate, ca un buncăr nuclear, cu urzici crescute până la nivelul ferestrei. Și acum, că asculta atent, își dădu seama că undeva se aude un televizor deschis. Merse câțiva pași înainte și zări, parcat lângă casă – „Iisuse futu-i, Hristoase" – Fiatul din fotografie. Avea peste el o plasă de sârmă; era acoperit de urzici, iar boxele audio săriseră ca drăcușorii din cutie, dar era *atât de clar* mașina din fotografie, încât se întrebă dacă nu cumva căzuse într-o capcană. Filmul ar fi putut fi realizat în interiorul casei. Se apropie ceva mai mult.

Perdelele erau trase și ar fi trebuit să fie foarte aproape de casă pentru a vedea printre ele. Lumina unui televizor juca pe pereți. Înăuntru era beznă, dar el știu instantaneu că se uită la camera din film. Era plină de mobilă, cu pereții decorați cu picturi ieftine, în ulei, înrămate, un ceas auriu de forma unei stele și patru cutii de Rothmans cu câte două sute de țigări pe raftul de bibliotecă. „Asta e – asta e." Și apoi o văzu pe ea.

O femeie imensă stătea pe sofa în camera umbroasă, lumina albastră a televizorului jucând pe chipul ei. Purta chiloți albicioși de nailon și un sutien uzat. Picioarele ei erau prea groase pentru a se închide – grăsimea care-i acoperea interiorul coapselor le forța să stea într-un V butucănos și rudimentar. Purta breton, iar părul ei blond fusese prins strașnic în creștetul capului cu o bandă neagră, lăsându-i cerceii mici din aur la vedere. Alături de ea se afla o cană, o scrumieră și un pachet de țigări Silk Cut. „Este oare femeia din film? Părul nu seamănă.” Femeia de pe casetă era brunetă. „O perucă atunci – e clar că în film purta o perucă.” În acel moment ea puse jos țigareta în scrumieră, ridică un pahar mic de polistiren la gură, scuipă niște spută maronie acolo, își șterse gura, își puse paharul pe burtă, își duse țigara la gură și își îndreptă iar atenția către televizor. Cum se sprijini din nou de marginea sofalei, el văzu un tatuaj pe brațul ei, iar Caffery simți cum îl străbate un fior de speranță. Îi fusese sortit să fie aici.

Ușa din spate era închisă, așa că ocoli pentru a ajunge la ușa din față. Zugrăveala se decojea, iar pe verandă era un grătar bun de aruncat, plin de apă de ploaie și mușiță. Se uită prin fereastră și o putu zări pe blondă prin ușa de la capătul culoarului, cu picioarele ei îmbăiate de lumina albastră a televizorului. Bătu la fereastră.

În living picioarele ei tresăriră de parcă ar fi fost împușcată. Se ridică în picioare, răsturnându-și lucrurile pe podea, iar el văzu cum fața ei mare și apatică se întoarse cu furie către ușă. El făcu un pas îndărăt, își scoase ochelarii de soare și așteptă. Nu trecu mult și-i auzi răsuflarea grea de partea cealaltă a ușii.

— Cine dracu’ e acolo?

— Tracey?

— Am spus cine dracu’ e acolo?

— Jack Caffery.

— *Cine*?

— Jack Caffery.

— Nu am auzit niciodată de tine.

Puse lanțul de siguranță și deschise ivărul ușii. Ușa se deschise puțin și fața ei uriașă apăru în golul ușii, cu ochii ei apoși clipind în soare.

— Cine dracu' spui că ești?

Își pusese pe ea un capot roz subțire. În ciuda părului blond pătat parcă de nicotină, aceasta era, cu siguranță, femeia de pe caseta video. Avea dinții unui iepure bătrân.

— Ce vrei, deci? Nu cumpăr nimic.

— Ești singură? Mai e altcineva pe-aici?

— Cine dracu' ești?

— Caffery, spuse el. Jack Caffery.

— Și trebuie să știu eu despre ce dracu' vorbești?

— M-a trimis Ivan Penderecki.

Fața ei se schimbă.

— Cine?

— Ivan Penderecki. Înțelegi la cine mă refer. Un prieten de-al fratelui tău.

Auzind aceasta, ea luă cheile din cârlig, trase lanțul cu totul de la ușă și păși afară, închizând ușa după ea și încercând să-și strângă mai mult capotul pe ea.

— Nu mă lua pe mine cu d-astea. El nu te-ar fi trimis niciodată.

— Nu, ai dreptate. Nu m-a trimis pentru că e mort. Am aflat de fratele tău din casetele video pe care Penderecki le păstra pentru tine.

Gura lui Tracey Lamb se întredeschise. Stătea cu picioarele desfăcute, cu brațele ei grase încrucișate sub sâni, cu gura flască și dezgustătoare.

— Cine ești?

— Detectiv inspector Jack Caffery, Poliția Metropolitană.

Știa că o va lua la fugă când va spune asta, așa că era pregătit. Făcu un pas înainte și-o prinse în brațe tocmai când ea bâjbâia să bage cheia în ușă.

— *Ce*? strigă ea, enervată. *Pleacă de lângă mine*!

— Stai liniștită, vreau să vorbesc cu tine.

— *Nu vorbesc cu tipii de căcat.*

— Stai liniștită, Tracey!

Ea renunță la gândul să intre în casa și sări, în schimb, într-o parte, desfăcându-i brațele și alergând de-a lungul casei. Însă el o urmă cu brațele întinse, împingând-o în zid.

— Vorbesc serios, Trace. *Stai liniștită.*

— Futu-i mama mă-sii! Stai dracu' departe de mine.

Își puse capul înainte. El văzu că se pregătește să-i repeadă un genunchi între picioare, și făcu un pas în lateral, rapid ca un toreador, prinzându-i mâna dreaptă la spate.

— Nu, nu, nu. Nu lovi *niciodată* un bărbat la ouă.

— Auuu!

Tracey Lamb mai fusese arestată și avea tehnică. Încerca să-și imobilizeze articulația cotului, dar Caffery o prinse de păr, repoziționându-și piciorul, și-i înșfacă brațul, răsucindu-l din nou la spate înainte ca ea să poată reacționa.

— Auuu!

— Da, OK, OK. Încearcă să nu te zbați, Tracey. Asta te face să pari și mai suspectă.

— Ia-ți dracu' mâinile de pe mine.

Se zbătea, lovea și se scutura, și-i prinse mâinile, încercând să-l facă să-și slăbească strânsoarea.

— Mi-ai atins sânii! urlă ea.

Nu era nimeni care s-o audă, dar era comportamentul de intimidare tipic pentru un fost pușcăriaș. Încă din timpul arestului preventiv își făceau planuri cum să dea în judecată Poliția Metropolitană.

— Mi-ai atins țâțele, nenorocitule…

— Da, haide, haide.

El ezită o clipă, uitându-se în jur. „Și acum unde? Unde s-o duc?" Mașina.

— Haide.

O trase pe mica alee, cu mâna sângerând acolo unde-l zgâriase femeia. Un corb sau o stăncuță țipă deasupra lor și își luă zborul de pe ramurile unuia dintre uriașii copaci ruginii. În mașină o împinse fără menajamente pe locul pasagerului, și închise portiera. Ea încercă să ajungă pe locul șoferului, dar el era deja acolo, deschise ușa și urcă, împingând-o pe locul ei.

— Înapoi, înapoi, sau vrei să-ți pun cătușe?

— Nenorocitule.
— Vorbesc serios, îți pun cătușe.
— Căcănarul dracu'.
Scoase aerul din plămâni oftând, și căzu înapoi pe scaunul ei.
— Bun. Acum…
El porni motorul și deschise aerul condiționat la maximum. Nu transpirase, dar Tracey era congestionată la față și respira din greu.
— Nu încerca să ieși. Controlează-te, atât îți cer.
— Să nu vorbești cu mine așa.
Se aplecă înainte pe banchetă și scutură către el un deget arătător cu unghia mâncată și pătat de nicotină.
— Nu-mi pasă cine ești, nu-mi vorbi mie așa. Gunoiule!
Se lăsă iar pe banchetă, respirând cu greutate.
— Ar fi trebuit să-mi dea prin cap să mă uit dracului la tine ca să văd că ești un gunoi. Ochii de tartor. Gunoi tipic care dă târcoale și bate femei, ăsta e comportament de gunoi.
— Haide, liniștește-te, OK?
Se întinse peste ea și ea se încordă.
— Stai liniștită.
Desfăcu centura.
— Nu am să te ating.
Când trecu centura în jurul corpului ei enorm, Tracey își lăsă în joc bărbia și-și înfipse dinții în brațul său.
— Futu-i, Iisuse!
Îl prinsese ca o menghină. O înșfăcă de păr și-i dădu capul pe spate, scuturând-o ca pe un câine.
— Dă drumul, haide, dă-mi drumul, în mă-ta, împuțito.
Ea icni și desfăcu maxilarele. El se îndreptă, își trase mâna examinând semnele gri și petele de sânge care se adunau sub piele.
— A dracu' boarfă.
O duse într-o parcare de pe A134, vizavi de transformatorul electric plin de graffiti din mijlocul unui câmp de buruieniș. Își parcă Jaguarul în așa fel încât ușa pasagerului să fie blocată de gardul viu de pe margine, opri motorul și se

întoarse către ea.

— Uite, mai întâi lasă-mă să-ți dau un întăritor, OK?

Scoase tutunul din torpedou și începu să ruleze o țigară.

— Nu știu de ce moravurile nu au un dosar pe numele tău, dar îți promit că, atunci când o vor face, te vor găsi atât de *gustoasă,* că vor croncăni ca niște vulturi de fericire. Te faci cu cât? Ceva între șapte și zece ani? Dar, deocamdată, ei nu știu – și ghici cine poate face ca lucrurile să rămână așa?

— Uite ce, eu nu sunt o turnătoare, dacă asta vrei de la mine.

Cerceii de aur îi atârnau precar la capătul unor găuri prelungi din lobul urechii, lărgite de anii în care suportaseră bijuterii masive. Era sigur că poate vedea o mică parte din cer și din copaci prin aceste găuri, de fiecare dată când ea dădea din cap.

— Dacă pentru asta ai venit aici. Eu nu sunt o împuțită de turnătoare.

— Aș vrea să-mi spui dacă unul dintre smințiții ăia duși cu sorcova, prieteni ai fratelui tău, au obiceiul să muște. Hmmm? Există cineva în Brixton căruia să-i placă să muște băieți?

Închise pachetul de tutun Rizla și-și aprinse țigara, îndreptând-o către Tracey.

— Asta e o chestie serioasă, Tracey, foarte serioasă. Vreau niște nume. Vreau să știu toate numele prietenilor lui Carl.

— Faci mișto de mine, nu? Eu nu mă-ntind cu nimeni, du-te-n mă-ta.

— Da, tu te-ai specializat în prospături, nu? Tu și Carl făceați parte dintr-o rețea pedofilă. Am văzut filmele video.

— Sunt trucate, pizdă proastă. Trucate.

— Da, ei bine, în primul rând – ești o mincinoasă. Dar hai să spunem, de dragul discuției, că asta este scuza ta, atunci, bine ai venit, Tracey, în lumea fotografiilor trucate – iar Ministerul de interne este cu un pas înaintea ta și te putem pune-n furci și pentru fotografii falsificate, deși nu am mai auzit pe nimeni, nici măcar pe cei de două ori mai inteligenți ca tine, încercând să folosească scuza asta pentru un film, așa că primești nota zece din zece pentru originalitate.

— Nu am făcut nimic.

— Ești o mincinoasă…

— Ba nu! Aia a fost treaba lui frate-meu. Toate filmele alea erau ale lui, eu nici măcar n-am știut…

— Chiar și-așa ești o mincinoasă, te recunosc.

Caffery își puse țigara în scrumieră și examină urmele de pe braț, apăsându-le să vadă dacă nu sângerează.

— Aveai o perucă pe cap, dar ți-ai făcut de cap cu un băiat care părea, în ochii mei needucați, cam de 11 ani…

El făcu o pauză și se uită iar la mâna lui.

— De fapt, știi, s-ar putea să greșesc, poate era chiar mai tânăr, asta pentru că nu știu să apreciez prea bine vârsta copiilor. Oricum, i-ai umblat prin pantaloni, nu?

Lăsă mâna jos și o privi direct în ochi.

— Știi, filmul cu tine pe sofa. Un băiat ca de 11 ani căruia tu-i sugi cocoșelul. Și mai erau alți trei inși.

— Nu încerca să mă faci să jelesc acum. Își frecă pieptul. Am probleme cu pieptul. Doctorul spune că stresul poate fi periculos.

— Nu mă amenința. Nu ești Cynthia Jarrett{36}. Nimeni n-o să dea niciun scuipat dacă o mierlești, excepție făcând, probabil, câțiva boșorogi pedofili triști.

— Nu am făcut nimic rău. Fața ei deveni tot mai roșie. El voia asta, flăcăul ăla. Voia asta. Nu-ți dai seama? Nu ți-o suge nimeni dacă nu vrei.

— Tracey, ăla era un băiețandru. Din punct de vedere legal, nu putea lua o decizie la vârsta aia, iar tu nu ar fi trebuit să-l pui în situația să trebuiască să ia…

— Mă enervezi. Flegma începuse să-i înăsprească vocea. Chiar că mă enervezi.

Își plimbă limba prin gură și începu să se aplece peste genunchi.

— Să nu îndrăznești să scuipi în căcatul ăsta de mașină!

— Mă sufoc dacă nu scuip.

— O, pentru numele lui Dumnezeu.

Se aplecă peste ea, deschise fereastra pasagerului și îi împinse capul afară. Ea își repezi flegma prin gardul viu de pe

margine, și aceasta ateriză pe umbrela deschisă a unui fir de pătrunjel, așa, cam la nivelul umărului.

— Încântător.

O trase înapoi în mașină și o împinse pe scaun. Ea se așeză, clipind, și apoi, deodată, își aruncă fața în palme și începu să se jelească autocompătimitoare.

— O, Iisuse, oftă și el.

— Ce vrei să faci cu mine? Nasul ei începu să curgă. Ce vrei *să faci*?

Caffery se holbă afară pe fereastră, la mașinile care treceau pe lângă ei pe A134. Tracey Lamb îl deprima.

— Nu mă vinde, te rog, nu. Nu vreau să intru iar la mititica.

— Nu vei merge dacă mă ajuți.

— *Dar nu știu pe nimeni dintre ei care să muște, nu știu*!

— Nu e suficient. Să fiu al dracului dacă e.

— *Este adevărat*!

Tracey începu să plângă și mai tare.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. El își ridică ochii către cer. Uite, ia o țigară, futu-i.

Ea își șterse nasul și-l privi rulând o țigară. O luă, îl lăsă să i-o aprindă și fumă câteva minute până își recapătă controlul. El o privi cu atenție, știind că tot ce spusese până acum fusese un subterfugiu și că trebuia să treacă peste preambul. Se sprijini cu cotul de volan și se întoarse cu totul către ea.

— Uite, spuse el, spune drept, nu-mi recunoști numele?

— Ce nume?

— Caffery.

Ea scutură din cap. Nasul ei curgea în continuare.

— Dar ai auzit de băiatul de peste calea ferată? Asta-i atrase atenția. Deschise gura puțin și-l privi. Știi despre băiatul de dincolo de calea ferată, nu? Penderecki ți-a spus, nu-i așa?

— Hmm…

— Ce s-a întâmplat, Tracey? E? Ce s-a întâmplat?

— Eu, hm…

Avea o licărire nouă în ochi. Clipeau nesiguri, iar el știu că

era pe punctul să descopere ceva.

— Haide, unde l-a dus Penderecki?

— De ce vrei să știi?

— Nu contează *de ce.* Tracey îl obosea extrem și Caffery își prinse tâmplele cu degetele arătătoare. Ce contează este ce se întâmplă cu tine dacă *nu-mi spui.*

Ochii ei îi studiau fața de parcă ceva s-ar fi învârtit în capul ei și apoi, încet, expresia ei se schimbă.

— Uite, spuse ea într-un final, cu un mic licăr de neîncredere în ochi, credeam că întrebi de unul care mușcă. Asta spuneai – cineva care mușcă băiețașii.

— Ei, acum nu asta te întreb. Acum vreau să știu despre băiatul de peste calea ferată.

— Cum se face că ești singur aici?

— Sunt singurul care știe.

— Mă arestezi?

— Te voi aresta, dacă asta vrei.

— Nu, nu mă vei aresta. Ochii ei sclipeau ca perlele false. Îl examină cu atenție. Asta nu e o vizită oficială, nu? Ea zâmbi, buzele ei se traseră îndărăt, scoțându-i la iveală dinții galbeni de iepure. Lucrezi pentru cineva. Sunt niște parale la mijloc. Ești înțeles cu cineva.

— Spune-mi doar adevărul.

— Adevărul? Adevărul gol-goluț?

— Da.

Ea nu răspunse. Se holbară îndelung unul la altul. Apoi Tracey ridică sprâncenele și rânji.

— *Ce*?

— Nu știu. Nu știu ce i s-a întâmplat.

— O, Iisuse. Își scutură capul și-și puse fața în mâini. Încetează să te mai joci cu mine, spuse el plictisit. Nu glumesc, Tracey, nu mai mânca atâta căcat. Vreau să știu unde l-au dus.

— Nu știu, serios, nu știu. Tot ce știu este că Ivan nu i-ar fi spus fratelui meu, și asta e tot. Jur că nu știu.

20.

Caffery se lăsă pe spate, obosit. Își aprinse o altă țigară și fumă fără să vorbească. „Fir-ar să fie.” Credea că Tracey nu știe nimic despre asasinul lui Rory, dar era sigur că știe mai mult decât lăsa să se vadă despre Ewan. Se va lăsa în continuare fraierit, bâjbâind orbește ca un câine disperat, înfometat? „Eu cred că da.” Și-o imagină pe Rebecca zâmbind amuzată, fumând o țigară și evaluându-i rece comportamentul. „Penderecki a mierlit-o, dar ție încă-ți mai place să te dai de ceasul morții când vine vorba despre Ewan.”

„Nu, se gândi el, fir-ar să fie, nu.” Aruncă țigara pe fereastră, porni mașina și rulă câțiva metri.

— Mă voi întoarce. Se întinse peste Tracey și-i deschise ușa. Până atunci ai timp să te gândești.

Ea se uită suspicioasă la urzicile usturătoare care-și spărseseră drumul prin asfalt.

— Nu cobor aici cu izmenele mele. Nu mă poți duce înapoi acasă?

— Nu. El îi desfăcu centura și o împinse. Pleacă, ieși.

Ea se smuci înainte.

— Olala, bulangiule. Ce crezi că faci…

— Pleacă. Du-te-n mă-ta.

— Curvă masculină! Tracey Lamb coborî din mașină, schelălăind: Curvă!

— Mde. El închise ușa. OK, ne vedem mai târziu.

Ea era în desuuri, avea pe deasupra un capot transparent și era desculță într-o parcare la trei kilometri de casă, dar lui puțin îi păsa. „Dă-o-n mă-sa.” Acceleră, iar mâinile îi tremurau pe volan. Merse pe autostrada 12 către Londra, apoi ajunse direct în City și de acolo spre sud, către Shrivemoor. Voia să meargă direct acolo și să-i spună lui Souness despre arhiva lui Penderecki, apoi să se ducă acasă, să doarmă. Somn – suna ca o băutură de viață lungă dintr-o fântână adâncă și rece.

Rezervorul era aproape gol, așa că opri la o benzinărie vizavi de Shrivemoor, să facă plinul. Era cald: deasupra, soarele era priponit în crucea amiezii, uscând iarba de pe peluza caselor, făcând rigolele să transpire. El se holba absent la stradă, în timp ce rezervorul se umplea, conștient de modul în care tocmai ilustrase diagnosticul pe care i-l pusese Rebecca – tot timpul petrecut în mașină cu Tracey Lamb fusese ispitit să-i îndese dinții ăia de iepure pe gât. El oftă, puse furtunul la loc și închise rezervorul. Era obosit de toate. Era obosit de atâta dat cu capul de pereți pentru un copil pe care nu-l știa și, deodată, nici că-i mai păsă dacă îl vor prinde pe ucigașul lui Rory Peach, nu-i mai păsă nici chiar dacă mai era altă familie încătușată pe-acolo, pe undeva, cu un copil dezbrăcat și înspăimântat.

Merse în benzinărie să plătească, cumpără o înghețată-trufă pentru Kryotos și traversă curtea, ars de asfaltul fierbinte de sub picioare, când cineva alergă către el dinspre Shrivemoor:

— Domnule Caffery.

Instinctiv, își lăsă mâna acolo unde era, pe buzunarul de la piept, aproape de portofel. Un bărbat foarte înalt – cu piele palidă, parcă de alabastru, și cu părul blond, cu bucle copilărești – se opri la câțiva pași de capătul curții. Era îmbrăcat cu o cămașă care se închidea cu capse și cu șireturi cafenii, și ținea pe umăr o veche geantă de sport Argos, în care înghesuise câteva lucruri.

— Sunteți detectivul inspector Caffery. Își puse mâna la ochi pentru a se proteja de soare. V-am văzut în Brixton.

— Ne-am cunoscut?

— Nu. Am fost interogat de unul dintre polițiști. El mi-a dat numele dumneavoastră.

— Sunteți…?

— Numele meu este Gummer. Sunt, uh… Se uită peste umăr. Am câteva lucruri despre care aș vrea să discut în legătură cu cazul Peach.

— Hm.

Caffery rămase o clipă impasibil. Bănui că ar trebui să-i strângă mâna lui Gummer, dar era ceva în legătură cu el care-i

spunea lui Caffery că Gummer era mai degrabă interesat să-i țină un curs despre modul în care-și folosea resursele umane decât să-i ofere vreo informație. Părea cineva care avea o teorie. Sau poate că era un ziarist care juca teatru.

— Ar fi mai simplu să faceți o programare.

— Poate că am putea… Făcu un semn vag în josul străzii, în direcția magazinelor. Pot să vă ofer o cafea. Nu mă lasă să intru în secție, m-au făcut să aștept în soare.

— Probabil că trebuia să sunați mai întâi.

— Da, probabil.

Gummer începu să caute în cămașa sa, iar Caffery văzu acum că se face mic, de parcă i-ar fi fost teamă că a lăsat să se vadă prea mult din el, prea mult spirit în sprintul acela curajos, rapid, peste asfaltul încins al curții.

De îndată, lui Caffery îi fu milă de el. Își lăsă mâna jos de pe portofel.

— Bine, despre ce vrei să vorbim?

— Tocmai ce-am spus. Despre familia Peach. Știți. Cei din Donegal Crescent?

Își încrucișă brațele pe piept și se aplecă în mod ciudat de la mijloc, de parcă mâinile lui ar fi fost legate în jurul pieptului, ca un faraon.

— Știți, cei care au fost legați.

— Da, surprinzător, știu despre ce e vorba.

— Am o teorie.

„Ah. Am avut dreptate. M-am prins că ai făcut o descoperire."

— Uite, domnule Gummer, poate că o programare ar fi mai bună – pentru ca totul să fie oficial.

Se întoarse să plece, dar Gummer îi tăie fața.

— Nu.

— Putem face programarea acum.

— Nu. Veniți să beți o cafea cu mine.

— Dacă este atât de important, de ce nu-mi spuneți pur și simplu? Acum?

— Aș vrea mai degrabă să beau o cafea cu dumneavoastră.

— Aș vrea mai degrabă să faceți o programare.

— Bine, bine.

Gummer își lăsă ochii în jos la tenișii săi prăfuiți și cu șireturile desfăcute, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, de parcă ar fi vrut să-și facă puțin curaj. Începu să se înroșească la față.

— V-a spus, hm, v-a spus cineva ceva despre un căpcăun, despre un trol?

Ultimele vorbe îl făcură pe Caffery curios.

— Unde ai auzit asta?

— Am văzut în ziar. Un copil a fost *violat* de trol în parc.

— Înțeleg, spuse Caffery prudent. Și când s-a petrecut asta?

— Cu mult timp în urmă. Numele lui era Champaluang Keoduangdy.

— L-ai cunoscut?

— Nu, am citit despre asta.

— Îți amintești numele lui? Un nume cam dificil de memorat.

— L-am învățat. Locuiam în Brixton pe atunci. Cel care a făcut asta a fost un trol, știți.

Gâtul lui era roșu acum, de un roșu strălucitor. Părea să se îmbujoreze peste tot.

— Asta v-au spus copiii dumneavoastră?

— Nu, nu. Nu copiii mei…

El își puse mâinile în buzunare și-și târșâi picioarele și mai mult.

— Nu am, hm, nu am niciunul.

— Niciunul?

— Niciun copil.

— Atunci cine v-a spus despre trol?

— Copiii pe care-i învăț la bazinul de înot. Cei mici vorbesc mereu despre el. Și… Ridică privirea, întâlnind-o pe-a lui Caffery. Și mă întreb ce știe poliția despre asta.

— Dar vorbim despre fantasmele copilașilor. Ce are asta de-a face cu familia Peach?

— Nu sunt proști copiii ăștia. Dacă vorbesc despre un trol din pădure, despre un trol care-i pândește în pat, poate că ar trebui să-i asculți. Indiferent cine l-a violat pe Champaluang,

acel cineva nu e născocirea cuiva.

— Asta așa e. Caffery își puse mâna sub înghețată să nu curgă. Domnule Gummer, copiii aceștia pe care-i antrenați chiar l-au văzut? Pe trol? L-ați auzit pe vreunul dintre ei spunând că l-a văzut sau s-a apropiat de el?

— Nu trebuie să ignorați asta doar pentru că nu l-au văzut. Ar trebui să investigați orice posibilitate.

— Da. Asta facem…

— Și altceva, îl întrerupse Gummer, de astă dată agitat. Am citit că familia Peach pleca în vacanță – este adevărat?

— Dacă ați citit asta prin ziare, sigur e adevărat.

— Bine, atunci, spuse el, trebuie să ne întrebăm dacă asta este cu adevărat o informație relevantă.

— Cred că a trecut prin mintea unuia dintre ofițerii care investighează cazul ăsta s-o facă. Dacă-și face treaba. Nu-i așa?

— Dacă-și face treaba, da…

Gummer se uită provocator în ochii lui Caffery, lăsându-și spusele neterminate să plutească între ei doi.

Caffery oftă. Îl obosea turnirul acesta sub soarele de amiază.

— Uite! ridică înghețata. Se topește. Ar trebui să plec.

Gummer își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, pantalonii săi de catifea strângându-se și încrețindu-se pe picioarele sale.

— Voi, poliția, nu ați accepta nicio mână de ajutor…

— Îmi pare rău.

— Sunteți la fel de răi ca și ceilalți.

Strânse geanta, cu tot cu conținutul ei, într-o bocceluță.

— Voi toți aveți teoriile voastre, dar oricine altcineva vine la voi, trebuie să fiți șefii de sală, nu? N-ați asculta pe nimeni altcineva.

— Domnule Gummer, nu este adevărat…

— Nu e de mirare că nimeni nu vă spune nimic.

Începu să se îndepărteze, târșâindu-și picioarele.

— Nu e de mirare, șefi de sală vă credeți.

Caffery rămase în soarele fierbinte și privi cum merge cu

mișcări haotice peste asfaltul încins. Așteptă până când dispăru după colț, apoi oftă și se întoarse la Jaguar.

•

Bela Nersessian se afla în holul de la parter. Aștepta liftul, respirând greu. Purta un pulover decoltat, împodobit cu paiete, și pantaloni strâmți și negri. Avea trei pungi de cumpărături strânse pe lângă picioarele ei. Caffery uitase că urma să vină azi.

— Bela, spuse el.

— Bună, drăguță.

Își întinse mâna să ia înghețata.

— Voi lua eu asta și… făcu un semn către cumpărături, dacă nu te superi.

— Haide, atunci.

Îi dădu înghețata, apucă plasele și intrară în lift, Bela apucându-l de braț, să se sprijine.

— Sunt a dumitale pentru cât de mult poftești – Annahid a plecat la film cu tatăl ei. Când ușile se închiseră, ea scoase o batistă din poșeta ei cu lănțuc de aur și își tamponă ceafa, o strecură pe sub pulover, ștergându-și subsuorile și decolteul. Îi zâmbi lui Caffery. Iartă-mă, dragă, vreau doar să mă fac prezentabilă.

Souness îi întâmpină la ușile liftului. Era îngrijorată de fața căzută a lui Caffery.

— Ți-e bine, Jack? șopti ea pe când o conduceau pe Bela către biroul ofițerilor. Arăți de parcă ești gata să borăști.

— Mda, am să-ți spun eu mai târziu despre ce e vorba.

Îi duse înghețata lui Kryotos, apoi i se alătură lui Souness în biroul ofițerilor superiori. Aflată acum în atenția tuturor, doamna Nersessian era în elementul ei. Cotrobăi prin plase și descoperi un pachet lung de smochine Rottato și două pachete de biscuiți Garibaldi.

— Smochine de calitate. Ea se uită la ei, apăsându-și unghia dată cu ojă în carnea moale a fructelor. Da, perfectă. Smochina este mâncarea omului sărac, domnule Caffery, plină de calciu, bună pentru intestine, de asemenea – cel ce are intestinele curate are mintea curată, poate gândi corect. Și

aveți nevoie de asta, să gândiți corect, nici nu trebuie să vă amintesc – uite.

Împrăștie biscuiții pe birou, zâmbindu-i încurajator lui Caffery.

— Haide, acum – ce-i cu matale că ești atât de slab? Nu vă dă soția de mâncare?

— Doamnă Nersessian…

— Spune-mi Bela, dragă. Oi fi eu mamă, dar nu sunt atât de bătrână încă, și tu, dragă, se înclină și-și puse mâna pe încheietura lui Souness, dragă, poți să crezi despre mine că sunt băgăreață, dar ți-a vorbit soțul tău vreodată despre greutatea ta? Nu că aș crede că e ceva în neregulă cu ea, există bărbații cărora le place să aibă ce ține în brațe, nu…

— Bela, o întrerupse Caffery, am vrea să vorbim despre Alek.

— A, da!

Ea se întoarse către el, iar bijuteriile ei de aur clincăniră.

— E, ăsta e altul care ar trebui să mănânce mai mult – ar trebui să-l vezi. Tot ce face este să meargă – toată ziua hălăduiește prin parc. Bietul om, bietul om, cât a mai trebuit să îndure și familia asta. Își împreună mâinile a rugăciune și-și ridică ochii către tavan. Dumnezeu să ne ferească să trecem prin ce au trecut ei.

Își lăsă mâinile în jos, se aplecă spre gustările înșirate pe birou, își îndesă o smochină în gură și o mestecă vreme îndelungată, zâmbindu-i lui Caffery cu gura plină.

— Desigur, dacă aș fi făcut parte din poliție, i-aș fi menajat mai mult decât ați făcut-o voi. Le-aș fi spus noutățile cu mai multă grijă. Nu vă critic, desigur…

— Bela, vorbește-ne despre Carmel. Cum se mai simte Carmel?

— Ofițerul vostru a fost acolo, a vorbit cu ea, dar ea se holbează la ziduri.

— Am auzit. A vorbit cu tine?

— Numai cu Annahid.

Își îndesă o nouă smochină în gură, se aplecă, apropiindu-și fața de pachețelul cu fructe, căutând un viitor candidat.

— A plâns puțin cu Annahid, dar poate că nu e rău.

Souness se mișcă în scaun.

— Bela, în legătură cu Alek, nu a avut o vreme de lucru, așa-i?

Ea se uită în sus de parcă Souness ar fi sărit pe neașteptate și ar fi pălmuit-o.

— Bietul om jelește. Se uită la ea cu gura deschisă. Nu a avut timp să-și facă griji pe tema serviciului – tocmai și-a pierdut copilul.

— Cred că inspectorul șef s-a referit la faptul că nu a muncit înainte... spuse Caffery.

— Înainte? Oh...

Ea se bătu mărunt cu degetul peste buza superioară, acolo unde începuse să se formeze o dungă de transpirație.

— A, așa. Ei bine, avea o discotecă, adică una mobilă, și, o, își iubea discurile și America – iubește America, se gândește să meargă să trăiască acolo, crede că seamănă cu Presley cu părul ăla negru. Cel mai mare vis al vieții lui era să-l ducă pe Rory la Graceland. Desigur, era de înțeles de ce atâta agitație, puteți înțelege de ce familia nu a fost de acord niciodată să se căsătorească cu Carmel, în primul rând, dar eu nu am avut niciodată nimic împotriva lui. Nici a lui Carmel.

Scutură o cutie de biscuiți Garibaldi pe sub nasul lui Caffery:

— Haide, dragă, fă-mă fericită.

— Mulțumesc. El luă un biscuit, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit, așezându-l pe marginea cănii lui de cafea. Spuneai despre Alek, despre munca lui, discoteca...

— Nu spun că era cel mai harnic om, și mai erau și problemele care făceau totul mai dificil pentru el, dar hai să nu intrăm în detalii – ei nu sunt o familie tradițională, vedeți, ea fiind o *odar,* nu că aș spune asta pentru că am ceva cu el.

— Pardon, ai spus *oh-dah*?

— Un *odar.* Un străin – nu unul dintre noi.

— Unul dintre voi?

— Nu era armeancă.

— Dar Alek Peach *este*?

— O, da. Ea clipi. Nu unul tradițional, desigur, dar este. O, știu, știu...

Ea atinse brațul lui Caffery cu unghiile ei aurii.

— El are ochi albaștri, mulți dintre noi avem ochi albaștri, exact ca tine, dragă. Toți cred că noi suntem iranieni, dar de fapt nu suntem. Uită-te la mine.

Își scoase ochelarii cu rame din carapace de țestoasă.

— Vezi? Vezi?

— Da, văd.

— Albaștri și ce e interesant e... Își puse la loc ochelarii. Ce este interesant este că stră-străbunicii noștri, al meu și al lui Alek, erau cei mai buni prieteni. Au luptat împotriva turcilor – au murit împreună, de asemenea. Bunicii noștri au fost trimiși la Paris și...

— Peach nu este un nume...

— Un nume armean? Nu. Desigur, nu. Asta și spun – el nu este un armean tradițional, ci este rușinat de obârșia sa, asta cred.

— Și-a schimbat numele?

Caffery se simți țintuit de ochii lui Souness, simți interesul ei tot mai penetrant.

— L-a anglicizat?

— Numai numele de familie. Nu Alek, desigur, l-a păstrat pentru că nu suna...

— Și numele lui adevărat? Care era numele real al lui Alek?

— A, nu cred că ai putea să-l pronunți.

Flutură ironic prin aer o mână încărcată cu bijuterii.

— Dacă nu te descurci cu Nersessian, *cu siguranță* nu vei putea pronunța Pechickjian.

•

După ce Caffery o părăsi pe Tracey Lamb pe A134, ea nu avu de ales și străbătu pe jos cei aproape trei kilometri până acasă. Ca o curvă în chiloți. Este o zi de un albastru palid, iar departe, degetul de aburi care ieșea din hornul fabricii de zahăr din Bury St. Edmunds se vedea peste copaci. Trecură câteva mașini, asfaltul erau încins sub picioarele ei goale, și nu întâlni decât o cabină telefonică și un cățel dungat care

amușina pe-acolo. Dar chiar dacă ar fi avut 20 de pence să cheme un taxi, știa că acasă nu are bani să plătească șoferul. De la moartea lui Carl, lucrurile începuseră să meargă rău acasă. Nu mai rămăseseră decât patru baxuri de Silk Cut, mașina Datsun nu prea mai avea benzină și ajutorul de șomaj nu ar fi putut acoperi nici măcar o mică parte din cheltuieli. Iar acum, după cum se pare, gaborii erau în cârca ei.

Tracey nu avea să întrebe pe nimeni despre vizita detectivului inspector Caffery – persoana cu care se sfătuia de obicei plecase dintre cei vii, fratele ei Carl. În ultimii treizeci de ani, după moartea părinților, Tracey și Carl se ținuseră unul de altul într-un mod pe care unii îl considerau nesănătos. Aveau atât de multe în comun: „Avem chiar plombe la aceiași dinți”. Carl ar fi rânjit și și-ar fi tras în afară placa s-o arate oricui ar fi vrut. Și-i pierduse în închisoare, la Belmarsh, iar pe-ai lui Tracey, ei bine, el trebuia să recunoască, i-i scosese el într-o zi de Sfântul Patrick. Carl avea o mulțime de „prieteni”. Tracey știa totul despre „prietenii” lui – întâlnise unul sau doi dintre ei când făcuse filmulețele cu pricina.

Se opri puțin pe marginea drumului, se aplecă și își curăța gâtul de flegma cafenie pe care o scuipă în ferigi. Trecu o mașină, claxonând zgomotos. Pe fereastra din spate văzu fețe care râdeau de ea. Își puse mâinile pe genunchi, se îndrepta dureros și se uită departe, spre linia unde drumul încins dispărea dincolo de linia orizontului cețos. Nu putea să accepte să-și bată cineva joc de ea în halul acesta – când va ajunge acasă va căuta agenda lui Carl și îi va suna prietenii, să le ceară să-i spună ce trebuie să facă în continuare. Nu-i plăcea să stea de vorbă cu ei – unii nu erau în mințile lor, chiar și Carl recunoștea asta. Unii dintre ei s-ar fi regulat cu orice și cu oricine.

— Unii ar fi făcut-o chiar și cu țeava de eșapament a unui bătrân Ford Cortina, spunea Carl râzând.

— Firește, tre’ să fie un Ford Cortina chipeș.

Dar Tracey simțea că trebuie să facă ceva.

Șontâcăia prin arșiță, iar picioarele o dureau. În afară de mașinile care treceau când și când, nu mai văzuse pe nimeni

de peste o oră, doar un om bătrân în salopetă, scurmând pe lângă serele industriale dezafectate de lângă West Farm. Merse către Barnham, pe lângă minele cazărmilor militare, cu zidurile lor de cărămidă și ușile de placaj, apoi pe lângă un hangar abandonat. Nu prea avea spor. Trebuia să se oprească la câteva minute, pentru a-și recăpăta respirația, și să mai scuipe niște flegmă. Plămânii lui Tracey nu fuseseră niciodată sănătoși, nici măcar la naștere.

— Nu rezolvi nimic cu șaizeci pe zi, nu-i așa, Trace?

Carl rânjea, văzând-o cum se apleacă peste paharul de polistiren țintindu-l cu resturi de flegmă.

— Nu rezolvi nimic cu asta.

— Du-te dracului! spunea ea, făcând semnul V de la victorie, iar Carl râdea și apoi se uitau amândoi la televizor.

Îi lipsea, să-l ierte Dumnezeu. „Mi-e dor de tine, Carl."

Atunci când ajunse la drumeagul care tăia ogorul, trecând pe deasupra carierei dezafectate, către garaj, picioarele ei sângerau. Garajul era la mare depărtare de drum, dar ea continuă să meargă, șchiopătând acum. Avioanele cu reacție militare își croiau drum pe cer dinspre Honnington, tăind aerul și dispărând în câteva secunde dincolo de orizont; altfel însă peisajul de țară era liniștit, liniștit și inert în bătaia soarelui. Cunoștea acum atât de bine aceste câmpuri, acel gard, poteca aceea. Carl închiriase garajul și casa după moartea părinților, pe când el avea 19 ani, iar Tracey 13. Ea îi înțelegea afacerile, înțelegea ce e cu grămada de ferestre sparte de mașină, numerele de șasiu și aparatul cu care imprima certificatele de inspecție tehnică anuală. În garaj se găsea mereu câte-o mașină pe butuci, desfăcută piesă cu piesă, o grămadă de numere de mașină în bucătărie și un microbuz Transit sau un Ford îmbătrânit parcat și acoperit cu prelata în spatele casei – Carl o lăsa să tragă o ocheadă, apoi punea din nou prelata, ducând degetul la gură: „Să nu spui nimănui despre mașina asta, în regulă, fetițo? Pur și simplu prefă-te că nu ai văzut-o niciodată". Din când în când apărea câte o mașină care trebuia „toaletată". „Muncă urgentă de toaletare": Carl sărea ca un ogar la cuvintele astea și muncea toată

noaptea la vreun Discovery sau Bronco anonim, iar lumina electrică a garajului strălucea peste tot tăpșanul. Și aduna oameni, de asemenea, așa cum aduna resturi de metal: veneau și plecau, zi și noapte, în micul garaj din bolțari, aducând sisteme stereo pentru mașină și genți de voiaj pline de mărfuri fără timbru. Tracey crescuse cu bubuitul motocicletelor Harley pe drumeagul care ducea acasă. Era mereu cineva prin zonă, cineva care dormea în baie, cineva încovrigat într-un sac de dormit soios, un șir mereu schimbător de băieți care veneau și plecau, ajutându-l pe Carl cu revopsitul mașinilor (și cu alte lucruri, Tracey era sigură). Băieții de la Corecție, așa le spunea ea, pentru că toți păreau să fi fugit de la casa de corecție.

— Ăsta e alt lucru care trebuie ținut secret, Trace, da?

Toți cunoscuții lui Carl fuseseră cândva închiși – și printre ei și tipul care mușca, despre care o întrebase detectivul Caffery.

— Era unul ciudat, tipu' ăsta, spunea Carl. Mereu spunea că femeile sunt murdare. Trebuia să-l fi văzut, trebuie să-și pună mănuși de cauciuc înainte să atingă vreunul dintre băieți dacă aceștia trăiseră alături de o femeie.

Locuia în Brixton și, cu toate că detectivul inspector Caffery nu spusese de unde fusese mușcat băiețelul, Tracey bănuia că ar fi putut fi de umeri. Dar, în orice caz, instinctul ei de prădător îi spunea că, de fapt, nu de tipul care mușca era cel mai interesat Caffery – întrebările despre acesta, simțise ea, erau un fel de pretext – și doar când a început să întrebe despre băiatul lui Penderecki părea să se fi apropiat de ce-l interesa cu adevărat

Băiatul lui Penderecki. Deși Tracey știa ce făcuse polonezul ăla pișicher cu copilul, nu i se spusese niciodată unde este copilul, nici numele lui și nici de unde era. Dar, din modul în care Carl construise un zid de tăcere de un kilometru în jurul subiectului, ea a bănuit mereu că băiatul reprezenta ceva sau pe cineva important. Ea se gândi că la mijloc ar putea fi vorba cumva despre bani. Și poate, gândi ea, de aceea era Caffery atât de interesat.

Ea se opri. Se apropiase. Putea vedea soarele sclipind pe mașinile abandonate ale lui Carl, deasupra carierei: un Triumph bătrân, o rulotă acoperită de mușchi, un Ford despuiat de piese, încă zece minute până la garaj, dar ea rămas aproape împietrită, uitând durerea din picioare și aproape nepăsătoare la cârdul de fazani care se înălță cârâind din copaci. Ceva ieși din zidurile mucede și neantrenate ale creierului lui Tracey Lamb. Ceva despre detectivul inspector Caffery. Poate, se gândi ea, poate că el nu era începutul problemelor ei. Poate că el era soluția.

•

Roland Klare petrecuse dimineața luându-și notițe, analizând posibilitatea unor scurtături și descoperind noi posibilități de interpretare. Ajunse, în cele din urmă, să stabilească de ce lucruri avea nevoie: câteva foi de hârtie fotografică, o cantă de un litru de lichid fixativ și niște pudră Kodak D76. Manualul de fotografie nu lăsa posibilitatea vreunei interpretări: îl avertiza că ar putea strica filmul dacă nu folosea o lumină de siguranță profesionistă, iar el, decis să accepte provocarea, pusese pe lista lui și un bec roșu de 25 W. Își întorsese buzunarele și sertarele pe dos, răsturnase sticlele vechi de cidru, pline cu monede, și adună 30 de lire pe care le puse într-un sac de gunoi pe care-l răsuci bine și și-l atârnă de umăr.

Era greu tot mărunțișul ăla, și-i luă mult să ajungă la stația de autobuz. În mașină, ceilalți pasageri îl măsurară cu priviri ciudate, cum stătea el în spate, cu sacul de gunoi așezat la picioarele lui. Dar Klare era obișnuit ca oamenii să se mute cât mai departe de el, iar azi stătea liniștit, scrutând calm împrejurimile, până când autobuzul ajunse la Balham.

Coborî chiar în fața magazinului de efecte fotografice, magazin ale cărui tomberoane de gunoi le cerceta periodic și, înainte chiar să-i dea prin cap să intre în magazin, el se duse în spate. Puse jos sacul de monede, trase o cutie uzată și se sui pe ea, stând pe vârfuri, pentru a putea cerceta interiorul containerului de gunoi. Inima sa tresări. Fusese golit recent. Nu era nimic înăuntru în afara unei cutii vechi de portocale

Jaffa. Coborî de pe cutie, ștergându-și mâinile, adună de pe jos sacul plin cu monede și își târî picioarele îndărăt, în magazin.

21.

Lui Caffery și lui Souness nu le venea să-și creadă ochilor ce vedeau pe ecranul calculatorului. Rămaseră vreme îndelungată, pe scaunele lor depărtate la câțiva pași, holbându-se amândoi în tăcere la ecranul din fața lor. Intraseră în arhiva națională computerizată a poliției, și descoperiseră numărul dosarului penal emis pe numele lui Alek Pechickjian. Abuz sexual asupra unui minor. Condamnat în 1984 la doi ani închisoare.

— Nu. Caffery scutură capul. Nu, nu pot crede asta. Doar pentru că are dosar, asta nu înseamnă că…

— Pentru abuz sexual? Asupra unui minor?

— Iisuse, Iisuse.

Își prinse capul cu mâinile. Mintea lui o lua razna. Prima infracțiune era dinainte de 1985 și nu existau date procesate electronic – au cerut prin e-mail arhivei să le trimită microfișa – dar cercetările în a doua infracțiune în care era implicat numele lui Peach, un dosar despre o încăierare dintr-un bar, din care un adolescent de 17 ani sfârșise cu un ochi scos, avuseseră loc la sfârșitul lui 1989, scurtă vreme după agresarea lui Champ și farsa fotografică de pe Half Moon Lane. Caffery privea neîncrezător monitorul computerului. Toate nepotrivirile din relatarea făcută de Peach în legătură cu incidentele din casa de la numărul 30, din Donegal Crescent – faptul că nega că au fost făcute fotografii și afirmația lui că nu l-a auzit pe Rory în acele câteva zile, dar și faptul că soția și fiul său erau deshidratați în vreme ce el nu era – toate aceste semne de întrebare se adunau ca torenții în jurul lui Caffery.

El se ridică și luă portretul-robot al atacatorului lui Champ din dosar. Apoi luă și fotografiile făcute la locul crimei și le împrăștie pe birou.

— Ce crezi?

Souness se aplecă asupra portretului-robot și-și clătină

capul.

— Nu știu. Tu ce crezi?

— Nici eu nu-mi dau seama.

Îl întoarse într-o parte, apoi în alta.

— Ar putea fi, ar putea fi…

El luă fotografiile de la fața locului.

— Lovitura aia luată în ceafă, crezi ca ar fi putut…

Amândoi se aplecară și priviră la urma întunecată lăsată pe jos de Alek Pechickjian, adică Alek Peach.

— Dacă ar fi prins mai întâi cătușa asta… Souness arătă către fotografie. Și apoi mâinile – știi, Jack, de fapt, chiar ar fi putut s-o facă…

— Nu, nu, nu. Stai o clipă.

Caffery își împinse scaunul înapoi. Îi ceruseră Belei Nersessian să iasă pentru un moment, așa că ea era în camera operativă împreună cu Kryotos. El îi putea zări părul negru jucând în sus și-n jos, de parcă ea ar fi vrut să se uite mai bine la ei pe fereastră. Se aplecă mai aproape de Souness și-i vorbi cu voce joasă.

— Nu, uite. Ce tot vorbim? Că a fugit prin spatele casei când proprietarul ăla de magazin i-a bătut la ușă? Că a urcat în copacul ăla, că l-a abandonat pe Rory, *s-a întors* acasă și s-a prins cu cătușele, *totul* înainte ca poliția să…

Vocea lui se stinse – Souness dădu din cap, încuviințând. Comerciantul bătuse tot drumul până la magazinul lui să ceară ajutor și, în acel interval, Peach avusese timp berechet. Chiar suficient să simuleze că a fost atacat. Și Caffery, și Souness auziseră de asemenea puneri în scenă. Scrisul surescitat pe zid era foarte des întâlnit. Și văzuseră amândoi suficient de multe ca să știe că oamenii puteau, dacă-și puneau în minte, să se contorsioneze în poziții inimaginabile și să-și provoace răni de negândit. Caffery se gândi nu doar la morțile autoerotice – bieți nenorociți înfășurați în saci de cort cu măști de cauciuc pe figură, cu fețele acoperite de desuuri murdare, prinși cu cătușe de un scripete și suspendați de tavan – ci și la cazurile care ar fi putut fi confundate atât de ușor cu o crimă: văzuse odată un sinucigaș care-și scosese intestinele

și le tăiase în bucățele cu foarfeca de croitorie, și o femeie care se încuiase într-un portbagaj de mașină și-și dăduse foc. El știa prea bine că o crimă poate fi travestită în sinucidere, cum și o sinucidere poate imita o crimă.

— Îl iubești pe tăticul tău…? șopti el.

— Cum?

— Champaluang Keoduangdy. Asta i-a spus atacatorul: „Îl iubești pe tăticul tău?"

— Ce?

— Chiar așa.

Se îndreptă, simțind că sângele îi fierbe. Dintr-odată călătoria la Norfolk, impasul dintre el și Rebecca, totul începu să conteze mai puțin.

— Așteaptă.

Souness trase fotografiile și se uită la ele, cu gura strânsă a îndoială.

— Era pe jumătate mort când l-au găsit.

— Dar și-a revenit repede, nu? Și-a revenit de îndată.

Caffery își împinse scaunul înapoi.

— Dragul, micuțul Lazăr – consultantul se șocase de mirare.

— S-a umplut de pișat și de căcat – chiar că și-a jucat rolul ca un maestru.

— S-o fi gândit, probabil, la Gordon Wardell.

— Ce?

— Nu-ți amintești? Caffery își scoase ochelarii. Unul dintre lucrurile care le-au dat de gândit anchetatorilor a fost că Wardell nu s-a scăpat pe el deloc în tot timpul cât a fost legat. Așa au bănuit că el a fost cel care a omorât-o pe soția lui. Dacă chestia asta nu a fost în toate ziarele, de la cele din Brixton, la cele din Birmingham, îți dau o cină în oraș.

Ea oftă. Scutură din cap.

— Nu-mi stă în fire să spun asta, Jack, dar cred că ai dreptate.

Se ridică și trase în sus de brăcinarii pantalonilor.

— Deci, ce facem în continuare?

— Aș avea nevoie de niște ADN. Tu nu?

— Cât ia asta?

— Dracu’ știe. Caffery se ridică în picioare. Oricum. Avem o nouă pista.

•

Souness rămase în camera operativă pentru a organiza o întrunire de urgența a echipei, iar Caffery o conduse pe Bela înapoi în Guernsey Grove. Era atât de nervos și dornic să-l vadă din nou pe Alek Peach, să-l analizeze din noua perspectivă, că, atunci când Souness îl opri pe drumul spre lift și-și lăsă capul deoparte, întrebându-l în șoaptă:

— Voiai să-mi spui ceva, Jack? Ai ceva să-mi spui? el scutură capul, negând.

— Nu, nu aveam – nu aveam nimic. Pe bune, nimic.

Se suise din nou în șa. Dorea să știe dacă, după toate acestea, Peach s-ar mai lipi de pământ – mulțumit de sine ca o broască râioasă – chiar sub nasul lor. Gândul acesta-l făcu să înflorească și să uite totul. Nu mai era defel obosit.

Nu a fost ușor să-i explice Belei fără să dea în vileag ce intenționa.

— Echipa noastră de criminaliști a descoperit niște urme de dinți pe alimentele din bucătăria familiei Peach – e normal să le cerem victimelor să ne dea amprenta lor dentară, doar ca să vedem dacă nu sunt cumva urmele lor.

— Ei bine, nu cred că e aici.

Îl lăsă să intre în casa ei antiseptică, zăngănindu-și brățările cu chipul hotărât.

— A plecat din nou azi-dimineață, când s-a crăpat de ziuă.

— E în regulă.

Privi jur-împrejur livingul. Era liniștit, doar ceasornicul masiv, placat cu aur, din vitrină, începu să sune.

— Dacă nu e aici, am să-l aștept.

— Să văd dacă nu e în grădină, dragă. Își atârnă plasa în spatele ușii. Am să-ți aduc puțin *soorj*[37] – o ceșcuță – îți păstrează mințile limpezi.

— E în regulă, Bela, mulțumesc, dar nu, de data asta.

Se duse în bucătărie. Șiruri de nuci date prin zahăr atârnau deasupra chiuvetei ca niște clopoței de vânt sculptați în lemn. Deschise ușa din spatele casei și se opri clipind în soare în

micul patio de ciment. Grădina era curată, umbrela pentru uscatul rufelor era închisă în centrul micului pătrat de iarbă. Bicicleta Barbie de culoare roz, a lui Annahid, era sprijinită de un dulap pentru scule, recent dat cu baiț. Închise ușa, o zăvorî și se duse în bucătărie, unde Bela pusese ceainicul la fiert.

— Mulțumesc, oricum.

— Ești sigur?

— Sigur că sunt sigur. În cazul ăsta suntem contra cronometru.

— Trebuie să pui ceva grăsime pe tine. Știu că toți spun că arăți distins, dar distins nu înseamnă sănătos.

Bella îl urmă pe scări, respirând zgomotos în spatele lui. Când își dădu seama că urca la următorul etaj, îl apucă de mânecă.

— Sper că nu ai de gând s-o deranjezi pe Carmel, dragă! Nu cred că ar trebui, nu trebuie să-i reamintești. Nu e treaba mea, dar, sincer, ar trebui să dai dovadă de mai mult tact…

Dar Caffery merse înainte și deschise ușa. Camera era plină de fum și de soare. Carmel zăcea în pat cu țigările și scrumiera lângă ea, cu chipul îndreptat către fereastră. Își întoarse capul să vadă cine era la ușă. Dincolo de ea, privind țintă în grădină, cu o țigară în mâna care atârna afară, pe fereastră, stătea Alek Peach îmbrăcat cu un tricou de nailon cu însemnele clubului Arsenal, și jeanși prespălați.

Caffery nu știa la ce să se aștepte. Probabil că Alek Peach știa ce urma, cu siguranță îi auzise la parter, dar părea calm și nu se grăbi să se întoarcă spre ușă. Trase un ultim fum din țigară, o strivi într-o grămadă de mucuri adunate pe pervazul ferestrei și se îndreptă încet. Fața lui mare era mai roșie, mai bine irigată cu sânge decât își amintea Caffery, dar ochii lui nu-și pierduseră acea privire goală, prudentă. Dacă a fost surprins să-l vadă pe detectivul inspector Caffery stând în ușă, cu răsuflarea precipitată parcă de agitație, atunci nu a arătat-o.

•

Ștrumfi șchiopăta într-un cerc confuz, târându-și un picior și scâncind. Încercă să se așeze confortabil, scămoșând încet

mocheta cu ghearele ei bătrâne. Din piciorul ei curgea un lichid limpede și lipicios, și cățeaua se ușură de două ori în colțul camerei. Benedicte bănui că acum era în căutarea apei. „Și eu, Ștrumfi, și eu.” Stătea întinsă pe spate, ascultând trenurile care marcau scurgerea timpului. Își umezi interiorul gurii cu limba rănită și dureroasă. Își trecuse limba peste buze atât de des, că le putea simți acum conturul ușor umflat. Pentru un moment crezuse, ieri, că erau salvați. Cândva, dimineața, se auzise soneria de la ușă.

„DA! Îi sări inima din loc. Sunt aici, AICI!”

Auzi chei în ușă.

„Chei?”

Ușa de la intrare se deschise și, cutremurată de disperare și panică, își înțelese greșeala. Îi auzi pașii urcând scările, grăbindu-se – apoi bubuiala furioasă în ușă. Se încovrigă cu fața la radiator, cuprinzându-și capul cu mâinile. Predându-se.

Iar el făcu același lucru de câteva ori în acea zi, venind și plecând, folosind ușa de la intrare. Trântind-o când pleca și sunând la ușă când revenea, pentru a se asigura că nu e niciun pericol, că nu venise nimeni să-i strice distracția. Benedicte știa că-i folosește cheile – îl putea auzi în hol cum zăngăne inelul cu chei: enervante efecte din jocul Invadatori Spațiali pe care Josh îl adora, bipurile navelor spațiale, ecoul focurilor rapide în tăcerea casei. De fiecare dată când trolul se întorcea, Benedicte se strângea într-o minge tăcută și tremurândă. Nu voia ca el să afle un singur lucru – nu voia să afle dacă era moartă sau trăia. Și, de fiecare dată când el pleca, ea se rostogolea pe burtă și striga încurajator prin podea, rugându-se ca ei să o audă.

Trenurile îi spuneau că, de astă dată, trolul fusese plecat pentru mai mult de patru ore. Ce-ar fi dacă nu s-ar mai întoarce? Ceea ce însemna că totul trecuse – și că Josh ar putea fi…

„Încetează!”

Ce se întâmpla cu agenția din Cornwall? Nu ar fi trebuit să dea alarma deja? Vreun muncitor de pe șantier ar putea observa trolul care venea și pleca. Sau poate că Ayo se va

hotărî să vină mai devreme. Poate că se va uita cineva pe fereastra garajului și va vedea Daewoo-ul gata de plecare, cu pachetele de mâncare descompunându-se din cauza căldurii, făcând să sară capacele cutiilor de plastic în care erau așezate.

Ștrumfi se opri din plimbarea sa interminabilă și se așeză în colț, demoralizată, cu capul pe laba sănătoasă. Rana ei începuse să miroasă, și Benedicte văzuse că musculițele încercau să se așeze acolo, așa că rupse mâneca bluzei lui Hal și o strânse în jurul piciorului. Dar muștele încă veneau, atrase de miros. Lui Ben i se rupea inima – își dădu seama că, și de-ar fi fost salvate acum, Ștrumfi s-ar putea să nu supraviețuiască acestei agresiuni – era prea bătrână, mult prea bătrână…

— E în regulă, Ștrumfi, bătrânico… murmură ea. Nu va mai dura mult, îți promit.

•

În mașină, Peach nu încetă să se plângă. Îi fusese rău în dimineața aceea și chiar nu avea chef să meargă nicăieri – pretextele nu mai încetau. Caffery nu spuse un cuvânt tot drumul până în Denmark Hill.

Doctorul Ndizeye îi aștepta în fața Școlii de stomatologie de la King's Hospital, zâmbind și transpirând. Sub halatul sau întredeschis se vedea un tricou cu logo-ul „Programme Alimentaire Mondiale" scris cu litere albastre.

— Domnule Peach. Îi strânse mâna lui Peach. Veniți cu mine.

Îl duse în micul birou care devenise și o cameră de mostre de când doctorul avea și rolul de specialist stomatolog consultant. Era confortabilă, puțin cam haotică. În central camerei se afla un scaun stomatologic modern, computerizat, iar pe pervazul ferestrei se prăfuia un vechi goniometru. Pe ziduri erau câteva tablouri: radiografiile unor cranii, portretul de studio al unui american zâmbăreț (pe plăcuța aurită scria Robert S. Folkenberg) și fotografia unei femei cu două fete în haine călugărești. O asistentă îmbrăcată în albastru așeză, în tăcere, o serie de tăvi pe un prosop de hârtie.

— E o zi minunată, spuse Ndizeye, deschizând fereastra.

„Atunci, El face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni, peste cei drepți și peste cei nedrepți.[38]” Ochii lui păreau să privească simultan în direcții opuse, din spatele ochelarilor groși, iar gura lui de clovn părea să zâmbească, iar Caffery trebui să-și spună că Ndizeye nu-l viza pe el cu acest comentariu. În vreme ce Peach se așeză pe scaunul stomatologic, privind spre tavan, cu mâinile atârnând în lateral, iar asistenta îi prinse o bavetă cu arici în jurul gâtului, Caffery găsi un scaun de aluminiu și se așeză cu spatele la fereastră, sugând bomboane de mentă și privindu-l în tăcere pe Ndizeye cum lucrează.

— O să luăm o amprentă mai întâi, apoi facem o radiografie și o ortopantogramă. Ndizeye făcu un cerc cu mâna în jurul capului. Să putem vedea totul, OK?

Alek dădu din cap. Nu scosese un cuvânt de când ajunseseră. Fața lui era roșie, de parcă ar fi avut febră, dar îi permise, răbdător, lui Ndizeye să potrivească tăvițele de amprentare din oțel inoxidabil, pentru a găsi dimensiunea potrivită.

— Așa.

Ndizeye clăti ultima tavă, cea mai mare.

— Este o U14, așa că mă gândesc că vom folosi trei măsuri de hidrocoloizi. Sunteți un om mare, domnule Peach.

Asistenta amestecă alginat roz-deschis cu apă caldă, iar din cupa în care făcea mixtura se ridică un miros de violete și plastic încins. Ndizeye puse amestecul în forma pentru amprentarea maxilarului superior.

— Așa, doar să trageți în sus buzele.

Îi desfăcu buzele lui Peach cu degetele și amplasă cu atenție forma, făcând în așa fel încât să nu rămână bulele de aer, iar tăvița să se așeze direct în spațiul dintre pulpa dintelui și obraz.

— Doar să stați acum liniștit.

Începu să cronometreze, marcând timpul rămas pe ceasul lui de la mână.

— Nu durează decât un minut.

Dar, după 30 de secunde, Peach se răsuci, cu fața

transpirată, bâjbâind după forma din gură, cu saliva prelingându-i-se.

— Îmi vine să…

— Stai liniștit, Ndizeye încercă să-l țină pe Peach în capul oaselor, trage aer adânc pe nas.

— Îmi vine să vomit…

Se rostogoli de pe scaun și-și întinse mâinile în față, forma dentară căzând pe jos, iar tenișii lui alunecând în alginat.

Ndizeye se aplecă și bătu mărunt în marginea chiuvetei.

— Uite, aici, nu pe podea, te rog.

— Aici. Caffery se ridică, îl apucă de mână și-l împinse către chiuvetă. Aici.

Peach se abținu cu mare greutate înainte ca un lichid subțire și cafeniu, asemănător cafelei, să-i curgă din gură. Stătea lângă chiuvetă, cu corpul crispat, iar din nas îi curgea mucus.

Ndizeye râdea. Luă niște prosoape de hârtie dintr-un dozator prins în zid, și-și șterse transpirația de pe față.

— Nu-ți face griji – li se mai întâmplă unora și chestii d-astea. O să pulverizez niște anestezic de suprafață pe cerul gurii când vom pune forma pentru mandibulă.

— Nu cred că mi-e bine.

Peach se agăță de chiuvetă și se uită în sus, cu un fir de salivă atârnând de buza de jos. Fața lui era de un roșu strălucitor, venele din jurul ochilor fiind însă în contrast cu albastrul strălucitor al acestora.

— Nu cred că…

— Aici.

Caffery îl înhăță de braț și-l ajută să se așeze pe scaun. Îi puse în mână un pahar cu apă să se clătească în gură, și un prosop de hârtie.

— Curăță-te.

— Nu mi-e bine.

— Vedem asta.

— Cred că voi aștepta până-ți va fi ceva mai bine, spuse Ndizeye, rupând un alt prosop de hârtie și aplecându-se peste chiuvetă. Da, vom aștepta până te vei simți mai bine.

Ochii lui Peach erau închiși. Își clătina capul dintr-o parte într-alta, incapabil să găsească o poziție confortabilă. Își tamponă gura cu prosopul și bău apa, apoi își încrucișă brațele pe piept, cu palmele prinse cumva la subsuoară.

— E în regulă?

El dădu slab din cap.

— Te simți mai bine?

— Cred că da.

Ndizeye șterse marginile chiuvetei și dădu drumul la apă să o curețe. Făcu o pauză, uitându-se cu suspiciune la fluidul cafeniu din chiuvetă.

— Domnule Peach? Cum stați cu stomacul? Aveți dureri?

Peach încuviință. Ochii îi erau mici pe fața înfierbântată.

— Vă supărați dacă vă palpez abdomenul?

Peach nu spuse nimic atunci când Ndizeye îl palpă cu blândețe. Caffery putu vedea că pielea este crispată, iar stomacul rigid ca o tobă.

— Ce e asta?

— Luați Ibuprofen, domnule Peach? Ndizeye se aplecă aproape de fața lui Peach. Luați vreun antiinflamator?

El își clătină din nou capul, gemând încet, cu ochii licărind. Ndizeye îi apucă mâinile.

— Fierbinte, spuse el. Da.

Apăsă cu genunchiul un buton de la baza scaunului, și platforma se întinse la orizontală.

— Cred că trebuie să chemăm pe cineva care să te consulte.

•

Una dintre fotografiile „celor mai căutați suspecți” de pe zidul diviziei antipedofili de la al treilea etaj din Scotland Yard înfățișa o femeie din semiprofil, de la talie în sus, stând în fața unei perdele roșii. Era o brunetă supraponderală, cu sutien negru, iar carnea ei grasă era atât de plină de gropițe, că, în lumina crudă care cădea peste ea de sus, părea că fusese împușcată cu o încărcătură de alice în stomac.

Nimeni nu-i știa numele. Fotografia era un cadru dintr-un film descoperit de divizia antipedofili la începutul anilor 1990. Filmul fusese recondiționat și îmbunătățit cu ajutorul

procedeelor uzuale, dar, în afara celor două cutii de John Smith și a unei sticle goale de pe masa de la capătul patului, singurul element de identificare era tatuajul ei caracteristic. O inimă în spatele unor gratii de pușcărie. Unitatea de la Denmark Hill care a recondiționat filmul a izolat și a printat cadrul în care femeia se aplecase suficient de mult către cameră, încât atât tatuajul, cât și fața sa să se afle în imagine, iar fotografia se afla pe zid de când Paulina se alăturase unității.

— Sunt atât de obișnuită acum cu fețele astea, i-a spus ea odată lui Souness, încât dacă aș trece pe lângă unul prin magazin, la Waitrose, probabil că nici nu l-aș băga în seamă.

Când a venit în acea seară la sediul AMIT, ultimul lucru la care se gândea Paulina era femeia din film. Voia, în primul rând, să afle de ce Souness era prost dispusă. Își făcea de lucru prin camera operativă, adunând hârtii, lătrând ordine. Își rezervaseră o masă la Frederick's, dar întârziaseră deja 20 de minute. Când Paulina văzu că, stând și privind, nu o va face pe Danni să se miște mai repede, intră în biroul ofițerilor și se așeză în scaunul liber al lui Caffery, cu capul înainte, împingând cu unghia arătătorului cuticulele din jurul celorlalte unghii, răsucindu-se cu scaunul într-o parte și-ntr-alta.

Souness o găsi douăzeci de minute mai târziu.

— Îmi pare rău, fetițo. Stătea în spatele scaunului și se aplecă să o sărute pe cap. Îmi pare rău.

Paulina privi în sus, către ea.

— Vrei să anulăm, nu?

— Principalul nostru suspect a fost dus din nou la Terapie intensivă. Ieșim la sfârșitul săptămânii – de acord?

— Of, ridică ea din umeri. Nu cred că vom face rost de o altă rezervare până săptămâna viitoare. Dar oricum…

Souness nici nu se gândi că scăpase neașteptat de ușor. Nu știa că Paulina ar fi reacționat ceva mai vehement dacă nu ar fi fost de-a dreptul intrigată, în minutele petrecute singură în birou – fascinată, de fapt – de un mic desen neobișnuit, văzut pe masa de lucru a lui Jack Caffery.

22.

(25 iulie)

Camera obscură, mica nișă din dormitor, era gata, și acum el îi închise ușa, o sigilă cu bandă adezivă, aprinse becul roșu și se făcu comod: stătea pe un scaun, cu cartușul de film în sacul dintre genunchi, cu cartea deschisă în fața lui, pe suportul de hârtie fotografică pentru aparatul de mărit.

Fotografia din carte înfățișa o mână feminină, folosind un instrument special pentru a înlătura capacul filmului foto – monedele lui Klare nu fuseseră într-atât de eficiente, „dar poți folosi un desfăcător de sticle”, îi spuse vânzătorul, privindu-l suspicios.

— Un deschizător de sticle te-ar putea ajuta.

Iar vânzătorul avusese dreptate – deschizătorul de sticle se potrivise perfect, dând dopul deoparte dintr-o mișcare, iar acum filmul era gata să fie transferat în cuva pentru developat.

Klare scoase desfăcătorul de sticle din geantă, îl aruncă pe jos, își umezi degetul mare și întoarse pagina cărții la următoarea secțiune. Cu limba scoasă printre dinți, puțin cocoșat deasupra cărții, el urma cu minuțiozitate instrucțiunile, tăind capul filmului cu mâna dreaptă și introducând cuva de developare în sac. Desfăcu benzile de cauciuc cu care strânsese mânecile hainei și prinse filmul de axul din mijloc. Apăsă butonul pentru a lăsa axul să preia filmul, închise cuva cu atenție, ca să fie închisă etanș și sigur, și o scoase afară din bezna hainei.

— Iată!

Se ridică, puse cuva pe suport și se duse în living să amestece pudra Kodak D76.

•

Ștrumfi sforăia bolnăvicios și musculițele roiau în jurul

piciorului rănit „De unde veniseră oare?” se întrebă Benedicte. De nicăieri, se pare. Fuseseră secretate magic de ziduri, mochetă și perdele. Din timp în timp, când cățeaua se oprea din sforăit, Benedicte putea auzi cât de liniștită era casa sub ele: nimic nu se mișca, niciun scârțâit, niciun murmur, numai bâzâitul îndepărtat de elicopter al muștelor, și atmosfera tot mai sufocantă pe măsură ce treceau orele noii zile de vară.

Dar ceva era diferit. Benedicte nu era sigură ce, mai degrabă simțea. Trolul nu revenise noaptea trecută. Nici nu îndrăznea să-și imagineze ce ar putea însemna asta pentru Josh.

Faptul că începea să se simtă mai puternică, se gândi ea mai târziu, era, probabil, un proces chimic cerebral, produs de disperarea oarbă și furibundă. În mintea ei se instaură o stare ciudată și supranaturală – un calm imperturbabil, glacial. Își simțea coloana vertebrală mai grea, acum, că știa că urmează să moară. Și se decise să-și vadă copilul și soțul pentru ultima dată. Indiferent ce li se întâmplase, dorea să-i vadă, să le vadă ochii.

Examină, din nou, cătușa, trăgând de ea. Pipăi țevăraia de cupru – citise relatări în *National Enquirer* despre tăietori de lemne care-și tăiau mâinile și le aduceau de la depărtări de kilometri prin păduri de arbori Carya și de brazi. Poate că-și putea tăia piciorul – Carmel Peach, scria în ziare, aproape că-și retezase brațul încercând să scape de cătușe. „Dumnezeule, este o mamă mai bună ca mine pentru că aproape și-a smuls brațul din umăr?”

Se așeză în capul oaselor și se uită în jur în cameră. Nimic să-i folosească. Își plimbă palma de-a lungul dulapului cu haine, cercetă cablul telefonic și, negăsind nimic, se prinse cu mâinile de calorifer, implorându-și mintea obosită și disperată să găsească o soluție. Putea trece dincolo de scândurile podelei? Să găsească o articulație a conductei? Să scoată cătușele forțând această articulație?

— Chiar dacă mă omoară, murmură ea, chiar dacă mă omoară.

•

— Nu iarăși, își șoptiră asistentele una alteia, schimbând priviri semnificative când Alek Peach fu adus din nou la Terapie intensivă.

Medicii de la endoscopie credeau că au descoperit un ulcer pe bază nervoasă – domnul Friendship, consultantul, recunoștea un astfel de ulcer de la prima vedere, era o problemă des întâlnită la Terapie intensivă: șocul putea priva de sânge intestinele și peretele stomacului, dar cu toate că pacienților li se prescria, de obicei, cimetidină, existau și unii care se reîntorceau la câteva zile de la externare, „stropind sânge”, după cum se exprimase Friendship. Cei de la endoscopie făcuseră o doză de adrenalină în ulcerul lui Peach, încercând să încetinească hemoragia, dar se pare că aceasta degenerase deja în peritonită – potențial fatală dacă nu-i făceau suficiente antibiotice. De data aceasta, Friendship nu-și asumă niciun risc: presa era de-ajuns de interesată, și intenționa să apere ca un cerber viața lui Alek.

Ayo Adeyami nu era la serviciu când fu internat. Sosise în acea dimineață, odihnită de cele două zile libere – după șampania băută cu Ben avusese energia doar să zacă pe sofa și să simtă cum copilul se mișcă în ea. Nu se aștepta să-și găsească secția în haos. Ofițerii de poliție păzeau ambele intrări, și toate asistentele erau isterice. Una dintre nou-venite, cea care o scotea uneori din sărite pe Ayo, bătând câmpii și bârfind, avea, desigur, o poveste cu familia Peach. De astă dată, chiar și Ayo acceptă că merita să o asculți. Când lucrurile se mai liniștiră prin secție, se adunară în salonul unde-și beau cafeaua asistentele, cu câte o cafea de la automat în față, mâncând pufuleți dintr-o pungă impresionantă, iar pe fereastra deschisă se strecura un curent înviorător de aer. Afară, pe hol, un ofițer înarmat și complet echipat stătea discret lângă ușă.

— Uite, ascultați, da?

Asistenta se întoarse și-o privi pe Ayo, ducându-și dezinvoltă o mână la față, să-și protejeze gura de ofițerul de poliție.

— Sora mea, da? declamă ea, buzele ei portocalii

articulând vorbele cu precizie.

— Mde.

— Ei bine, sora mea e secretar medical și ghici pentru cine lucrează?

— Habar n-am.

— Pentru doctorul lor. Doctorul familiei Peach.

În ciuda rezervelor ei, Ayo, care bănuia că asistă la primele momente de viață ale unei bârfe, aruncă o privire către ușă, apoi se întoarse și, pentru a-și odihni stomacul, îl sprijini de spătarul scaunului. Își încruntă sprâncenele și se apropie ceva mai mult, imitând gestul cu mâna al celeilalte asistente.

— Ce spui tu?

— Da, așa e. Și, mă rog, a preluat un telefon de la mama băiatului acum o lună. Plângea și spunea că vrea să-l vadă pe doctor, că soțiorul ei îl căpăcise pe băiat pentru că…

— Dumnezeule. Ayo se uită nervoasă la ea, încercând să nu-și umezească buzele. Asta nu era în ziare.

— Știu, *știu.* Voia să-l vadă pe doctor pentru că băiatul făcea pipi pe diverse lucruri. Știi, chiar că ciudat, făcea pipi pe covoare și mobilă.

— La *opt* ani?

— Îhî.

Asistenta își linse degetele și apoi își întinse un cârlionț pe obraz. Îi zâmbi ofițerului ca și cum ar fi avut o conversație nevinovată despre *Prietenii mei* sau *Dosarele X,* apoi se întoarse iar către Ayo și-și acoperi gura din nou.

— Nu a venit când s-a programat, și după aia tatăl a ajuns în spital, iar băiatul… știi și tu…

— Dar e absurd.

— Nu-i așa?

— Înfricoșător.

Ayo își bătu dinții cu unghia, gândindu-se la un copil făcând pipi în pat. Ca bătrâna cățea a lui Ben. Cum făcuse Josh în dormitor.

— Așadar, tu crezi că d-asta au ajuns aici?

— Ai să vezi, cred că vom afla nu peste multă vreme.

•

Rebecca era rece. Afară străluceau razele soarelui peste ferestrele apartamentului ei, iar acoperișurile ruginii ale Greenwich-ului se decupau pe cerul albastru, dar ce simțea ea nu era o răceală produsă de vreme, era o răceală diferită, o răceală în sufletul ei, ca o piatră. Se afla în bucătărie, golind plasele de cumpărături – trei cutii de suc de portocale, două sticle de vodcă și o tavă cu mâncare gata făcută, pui cu tarhon. Știa că trebuie să mănânce – fusese beată toată ziua de ieri, nu mâncase și nu dormise decât trei ore, trezindu-se la răsărit, leoarcă de transpirație și cu părul încâlcit. În apartament era o mizerie absolută – cândva, peste noapte spărsese un alt pahar, în atelier de data asta, și peste tot dădea de resturi de pachete de tutun. În bucătărie nu era de mâncare, doar o sticlă de Bailey's, veche de un an, închegată de căldură pe pervazul ferestrei. Capul îi vâjâia atât de tare, că trebui să tragă aer în piept, să-și ia cheile și să se aventureze afară, să cumpere niște paracetamol. Acum își duse mâna la cap și se holbă la cumpărături. Nu cumpărase paracetamol. Ieșise să cumpere paracetamol, dar se întorsese cu două sticle de vodcă.

„O, Doamne." Nu credea că mai rezistă să iasă din nou în soarele de-afară, astfel că, în loc de analgezice, luă un pahar prăfuit din spatele dulapului, îl spălă, deschise o sticlă de Smirnoff și-și turnă puțină vodcă și suc de portocale. Doar pentru a-și domoli durerea de cap și a se duce din nou să se culce – nu intenționa să se îmbete din nou, „Dumnezeule, e atât de dificil să dormi când e soarele pe cer". Amușină băutura, duse paharul la gură și bău. După prima înghițitură nu mai avea un gust atât de amar – era dulce. Își rulă mânecile de la bluză și se duse cu băutura în atelier, să închidă obloanele, și asta-i făcu bine. În felul acesta nu se mai putea uita tot Greenwich-ul pe fereastră să vadă cât era ea de transparentă și fără substanță. Lumina soarelui găsise o cale să intre în casă prin bucătărie, așa că se întoarse acolo și închise transperantele, oprindu-se în drum să-și umple paharul.

— Jack, murmură ea, întorcându-se cu pași nesiguri în atelier. O, Dumnezeule, Jack…

•

În camera rudelor bolnavilor de la Terapie intensivă din King's Hospital, Caffery se trezi tresărind, de parcă l-ar fi strigat cineva pe nume. Stătea acolo de o vreme, clipind și încercând să-și amintească de ce era acolo, punând cap la cap fragmentele de amintire. Cu o noapte înainte, Souness venise în spital, încercând să-l preseze pe domnul Friendship. Dar, pentru angajații din sănătate, poliția era la capătul de jos al lanțului de priorități, și răspunsul fu: nu, nu încă.

— Avem o viață de salvat, orice-ar fi poate aștepta până-l stabilizăm.

Astfel că Souness se întoarse acasă cu Paulina, iar Caffery petrecu altă noapte departe de casă, dormind pe o banchetă în camera pentru rude, în așteptarea noutăților. Camera ar fi putut să aparțină aeroportului din Gatwick, cu toate aranjamentele astea pentru cazare peste noapte pe care le avea. Mai puțin crizele de plâns. O femeie cu o hemoragie masivă intracraniană fusese adusă în secție peste noapte, iar soțul ei, incapabil să suporte faptul că soția sa era aproape moartă, a stat în colțișorul său, privind la tavan fără să se miște. Parcă nici nu observa cum copilașul din scaunul de mașină pus pe podea lângă el plângea, se contorsiona și-și strângea pumnii săi mici, fără să aibă vreo idee în legătură cu convulsiile sălbatice pe care le suferea propriul viitor în secția de alături.

Clipind, Caffery se ridică în capul oaselor și-și șterse fața. Îl durea gâtul de la dormitul pe banchetă. Se duse direct la ușile Secției de terapie intensivă, îndreptându-și cămașa, dându-și părul pe spate cu palmele. E timpul să acționeze. Ofițerul de poliție îl lăsă să intre, însă responsabila secției era amenințător de înaltă, extrem de însărcinată și foarte hotărâtă să-l împiedice pe Caffery să-i tulbure pacientul.

— Îmi pare rău, domnule, dar domnul Friendship a vorbit cu dumneavoastră despre acest lucru noaptea trecută. A spus că vă permitem accesul la pacient când este gata, dar până atunci ni s-a spus să nu vă lăsăm înăuntru. Puteți aștepta aici cu ofițerul.

— Uite, eu am fost cu domnul Peach când s-a îmbolnăvit. Nu voi sta acolo decât o clipă…

— Domnul Friendship spune că-i pare rău. Nu aveți voie acum.

Făcu un semn către ofițerul de poliție care stătea într-o nișă chiar după ușă.

— L-ați lăsat să intre.

— Bine, bine, nu-mi imaginez că, dacă vă rog…

— Nu, sincer. Zâmbi. Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău.

— E în regulă.

Își scărpină ceafa și studie cămăruța unde stătea ofițerul.

— Bănuiesc că nu pot sta aici o vreme? În caz că se schimbă ceva.

— Nu se va schimba.

— Bine, în regulă, dar aș putea?

— Nu vă pot opri, dar nu se va schimba nimic până când nu va spune domnul Friendship că s-a schimbat.

— În regulă.

El își scoase haina și se așeză vizavi de ofițerul în uniformă, își întinse picioarele, privind-o pe asistentă cum mergea cu pașii ei mici și împiedicați. Din depozit apăru o asistentă care desfăcu o cutie de tuburi pentru ventilare, îl privi pe Caffery cu ochii ei mari și ficși. Ofițerul îl salută dând din cap pe Caffery, dar niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Mai târziu, asistenta luă tubul endotraheal și se întoarse la pacientul ei, și asistenta responsabilă a unității apăru din nou, îndreptându-se către locul unde stătea Caffery. Se sprijini de zid, cu brațele încrucișate.

— Deci, ce e atât de urgent?

El se ridică pe jumătate, gândindu-se că ea se răzgândise.

— Vrem doar să vorbim cu el în legătură cu cele întâmplate.

— A fost o grozăvenie, nu?

— Teribil, recunoscu Caffery. Și Doamne ferește să nu li se mai întâmple și altora.

— Aoleu – nu mai spuneți așa.

— Tipii ăștia nu se opresc. Este prea mare distracția.

— Nu mai spuneți asta. Sunteți serios?
— La fel de serios ca un infarct.
Ea se încruntă.
— Nu folosim expresii d-astea pe-aici.
— Îmi pare rău.
El se îndreptă și se apropie de ea, privind numele de pe ecusonul care-i atârna la gât.
— Îmi pare rău. Nu am vrut să te jignesc, Ayo.
Ea zâmbi și aproape că-și acoperi legitimația, pe de-o parte jenată, pe de alta flatată. Pentru prima dată după multe luni își dorea să nu aibă mingea aceea de fotbal în haine.
— E în regulă. A fost oribil modul în care s-a întâmplat, nu?
— Da.
Își scarpină ceafa și se apleacă și mai mult către ea.
— Iar el este foarte inteligent – indiferent cine e cel care l-a agresat pe băiat, a fost foarte deștept. Și sunt sigur că, dacă vorbesc cu domnul Peach, aș putea obține… (strânse brusc pumnul)… aș putea obține, în fine, ultima piesă a puzzle-ului. Oricum, bătu el cu nodurile degetelor în zid și privi în jur, e vreo problemă dacă, hmm, folosesc toaleta?
— Înapoi pe ușă, prima la dreapta.
Ea-i arătă cu mâna în jos pe coridor.
— Mulțumesc.
În toaletă, Caffery închise ușa și numără până la cinci. Apoi făcu stânga-mprejur, se duse direct la Terapie intensivă și sună insistent la ușă. Ayo îi deschise.
— Este unul dintre pacienții tăi?
— Ce?
— Pe jos în toaletă. Avea o pungă de perfuzie cu el, așa că mi-am imaginat…
Ayo ezită, confuză, neștiind ce ar trebui să facă.
— E chiar la ușă. Vrei să chem pe cineva?
— Pe consultant.
Se grăbea în jos, pe culoar, cu ecusonul zburându-i în toate părțile la capătul șnurului. 455 pentru a trimite un mesaj prin pager.
— Așa am să fac.

Așteptă până ieși pe ușă, apoi dădu din cap către ofițer și se strecură în secție.

•

Înlătură mocheta la repezeală – se auzi ca un bandaj adeziv smuls de pe piele – iar țintișoarele poc-poc-poc-pocniră. Orbecăi pe dedesubt, se lăsă pe burtă și-și apăsă urechea de scândura podelei. Rămase așa pentru un moment, găsind alinare în carnația lemnului – cu suprafața ei minunat de grunjoasă și cu mireasma venită parcă direct din miezul pădurii canadiene și al ploii. Trase aer adânc în piept și se puse în capul oaselor, uitându-se la porțiunea pe care o curățase de mochetă. Stinghia din lemn care, bătută în cuișoare, ținea fixă mocheta era prinsă de scândurile podelei, astfel că ea se întinse pe burtă și, folosindu-se de sârmele din sutienul ei, strecură un capăt pe sub stinghie, făcându-l să alunece cât de mult se putea.

— Hei, Ștrumfi, murmură ea, uite aici, Femeia Fantastică.

Își scoase bluza de pe ea, o înfășură de două ori în jurul mâinilor și trase de sârmă. Stinghia pârâi, se ridică de la podea și se smulse din cuie.

— Bun.

Se răsuci peste stinghie, examinând-o. Ieșind în evidență din fâșia de lemn, ca dinții reînnoiți de rechin, țintele transformaseră stinghia într-un cuțit înfricoșător. O unealtă. Și, dacă nu era folosită ca unealtă, putea fi o armă. Se puse în fund, strângându-și genunchii, apropiindu-se astfel cât de mult putea de calorifer, și băgă scândura în spatele țevii de cupru, mișcând-o înainte și înapoi, ca un ferăstrău improvizat – înapoi și înainte, înapoi și înainte. Nu avea de gând să stea acolo să moară. Se va duce să bea apă și apoi va ieși de-aici. Pur și simplu.

•

Secția de terapie intensivă era liniștită, nu se auzea decât țiuitul slab al monitoarelor sau sunetul ocazional făcut de asistentele care testau pe propria mână un aspirator oral. În cameră erau optsprezece paturi printre care treceau calme asistentele, în uniformele lor albastre și cu papuceii lor albi și

moi. Nu se agita nimeni, nu era nimeni în panică. Caffery se simți de parcă le-ar fi văzut printr-o fereastră de geam securizat. Nu-i puse nimeni nicio întrebare când străbătu secția, iar când una dintre asistente se întoarse o clipă spre el, ridicând sprâncenele ei blonde, el se gândi că jocul se sfârșise – se gândi că va veni la el, îl va lua la rost, își va chema colegii – dar singurul lucru pe care l-a făcut a fost să-i zâmbească și să-și continue drumul, împingând o perfuzie agățată de un suport pe role.

Alek Peach stătea într-o cameră izolată, cu două paturi. Caffery verifică pe fereastră și intră, închizând ușa încet după el. Perdelele erau trase în jurul unui pat, iar în celălalt zăcea Peach, pe spate, cu ochii închiși și brațele inerte întinse peste cuvertură. Din pieptul și din brațele lui șerpuiau catetere, în sus către o rețea de pungi suspendate deasupra patului; unele dintre ele erau țipătoare pungi multicolore de Nutrison. Cel puțin una dintre ele era o transfuzie de sânge. Lumini colorate clipeau pe pupitrul calculatoarelor, electrocardiograma și pulsoximetrul sărind oscilant.

Caffery trase perdelele din jurul patului, se duse la căpătâiul lui Peach și, sprijinindu-se în pumni pe marginea patului, se aplecă până când gura lui ajunse în dreptul urechii bolnavului.

— E timpul să fii cinstit cu mine, Alek.

Ochii lui Peach tresăriră. Capul lui se mișcă și mormăi ceva.

— Puțin îmi pasă că nu ești suficient de sănătos să vorbești cu mine, puțin îmi pasă.

Deasupra patului, monitorul cardiac începu să se bâlbâie. Caffery auzi undeva, în depărtatul birou al asistentelor, cum se declanșează o alarmă. Se apropie și mai mult, până când se simți de parcă ar fi fost chiar în urechea lui Peach.

— Dacă tu ești vinovat și dacă ai mai prins pe cineva, e momentul să-mi spui cine. Nu-mi pasă dacă mori *tu,* dar *nu* voi permite să mai sufere și alții.

Deodată, fața lui Peach se schimbă. Își linse buzele cu limba lui palidă. Clipi o dată, de două ori și apoi își deschise brusc

pleoapele, rotindu-și ochii în toate părțile, aproape forțându-l pe Caffery să facă un pas înapoi din pricina urii și răutății nebănuite până atunci din privirea lui. Apoi gura lui Peach începu să se miște. Vocea lui era șoptită – prea înceată să răzbească peste sunetul aparatelor.

— Ce? Spune din nou, nenorocitule.

O asistentă, pe care alarma o alungase din camera de odihnă, apăru, cu fața șocată, la îmbinarea perdelelor.

— Domnule. Vă rog, trebuie să vă rog să plecați…

Afară, în secție, cineva striga, chemând paza.

— Domnule, *vă rog*!

Dar gura lui Peach încă se mișca și Caffery se aplecă și mai mult, încercând să audă ce spunea.

— Ce? Repetă.

Când asistenta de serviciu ajunse, chiar când Caffery știu c-o să-l dea afară, Peach își deschise gura din nou și de astă dată vorbi suficient de tare pentru a se face auzit:

— Să ți-o trag! spunea el. Să ți-o trag!

•

Spărtura din țeavă începuse să se umezească. Nu picura, mai degrabă se umfla încet, aproape imperceptibil – trebuiau să treacă minute până se forma o picătură. Oricum, Benedicte își puse gura acolo și supse. Abia de-i umezi limba, lăsându-i un gust metalic în gură, dar își presă buzele crăpate cu disperare de conductă, aspirând și sugând încet, dureros, o altă picătură infinitezimală. Își trase corpul mai aproape, îmbrățișând caloriferul cu un braț, muncindu-se de zor, fără pauză, dar, după douăzeci de minute și mai puțin de un strop de apă, era epuizată. Se lăsă pe spate, respirând cu greutate.

— O, la dracu'.

Îi luă mult timp să-și recapete respirația. Când reuși, o aduse pe Ștrumfi lângă țeavă, dar labradorul își întoarse capul și oftă.

— Bine, Ștrumfi, stai aici. Nu era multă apă, dar Ben se simțea deja mai puternică, știind ce rezolvase. Nu o să mai dureze mult.

Își întoarse atenția spre podea, unde descoperi între mâinile

ei o îmbinare cu o gaură de nod la capătul uneia dintre scânduri. Putea s-o lărgească suficient pentru a-și strecura degetele înăuntru. Și, dacă nu reușea, se și gândise ce ar putea face: voia să se folosească de șipca plină de cuie să-și taie piciorul de la gleznă. Gândul nici măcar n-o făcu să tresară.

•

Camera operativă zumzăia de activitate. Echipa se odihnise și acum aveau noi indicii pe care erau gata să le investigheze. Caffery se dusese acasă pentru un duș și un schimb de haine – niciun semn, observă el, că Rebecca ar fi fost pe-acolo. Avea un sentiment de prospețime acum, după ce s-a spălat pe păr și la subsuoară. Era decis să vorbească din nou cu Peach, să facă mai multă lumină, să poată pune piciorul pe o treaptă. Dacă domnul Friendship nu voia să-l asculte, poate că va asculta de Souness.

Ajunse în camera operativă chiar în momentul în care telefonul lui Kryotos începu să sune. El se aplecă și agăță receptorul cu un deget.

— Mda? îl strânse între bărbie și umăr, și, ascultând, își puse amândouă mâinile pe birou, uitându-se la o grămadă de formulare.

Caffery se apropie, stând chiar lângă ea și privind-o în față.

— Pentru tine, îi transmise ea prin semne.

— OK, fă-mi legătura în biroul meu.

Ea făcu legătura. În biroul ofițerilor, el îi făcu un semn din cap lui Souness și ridică receptorul.

— Detectiv inspector.

— Jack! Fiona Quinn avea respirația tăiată. Am vrut să fii primul care află. Am primit analiza ADN-ului.

— Iisuse! El închise ușa și-și trase scaunul lângă birou, cu inima bubuindu-i în capul pieptului.

— Și?

— Și avem un profil masculin întreg. Întreg. A apărut la fel de strălucitor ca luminile de Crăciun de pe Oxford Street.

Caffery își pocni degetele frenetic către Souness. Ea îl privi surprinsă. „Ce e?”

— ADN, spuse el șoptit, ținând mâna pe receptor.

Ea se folosi de tocuri îmboldindu-și scaunul până la biroul lui, și încercă să asculte și ea conversația. Aproape că trebui s-o oprească să-i smulgă receptorul.

— Și ce avem, Fiona?

— N-o să-ți vină să crezi.

— S-ar putea să cred. Încearcă.

•

Cerul era liniștit și de un albastru perlat peste parcul Brockwell, și doar câțiva nori atârnau de-a lungul orizontului, de parcă ar fi fost mai grei decât culoarea albastră și ar fi alunecat până la marginea lumii. Roland Klare ar fi putut zări cerul prin fereastra sa, dar în acel moment nu-l interesau defel norii: revenise în apartament, în debara, înotând iar prin lumina roșie, cu limba scoasă printre dinți, tăind negativele și punându-l pe primul în aparatul de mărit.

Știa că se apropie tot mai mult de deznodământ, și trebui să-și controleze genunchiul să nu tremure, prins de un spasm nervos, când mișcă obiectivul aparatului în sus și-n jos, încercând să potrivească imaginea proiectată cu dimensiunea hârtiei fotografice. Potrivi obiectivul, închise becul roșu și aprinse lumina aparatului de mărit. Hârtia fu inundată de un triunghi luminos, decupând perfect bezna debaralei – exact cum se vedea în manual. Timerul era spart, dar Klare era gata – citise undeva că, pentru a rosti cuvântul „fotografie”, îți trebuia exact o secundă, așa că, așezat pe scaun și holbându-se la hârtie, cu mâinile pe genunchi, murmură:

— O fotografie, două fotografii, trei fotografii.

Când consideră că trecuseră douăzeci de secunde, el opri lumina aparatului de mărit și, la lumina becului roșu de siguranță, duse foaia de hârtie până la tava unde preparase soluția pentru developat. Se ridică aplecat peste aceasta, plimbând foaia de hârtie și numărând în continuare în gând, privind magica fotografie apărând pe hârtie.

— O sută două fotografii, o sută trei fotografii, o sută…

Se opri din numărătoare. Fotografia prinsese contur. Era încă cețoasă și era prea întunecos în debara pentru a o zări clar, așa că o puse într-o baie de stop și în fixativ, stăpânindu-

se cu greu pe când aștepta să se scurgă timpul necesar – apoi duse hârtia din care curgeau picături de substanță în bucătărie, o spălă cu apă de la robinet și o privi. Fotografia era puțin cețoasă, fie din cauza aparatului de mărit, care era stricat, fie pentru că, poate, originalul nu fusese bine focalizat. Cu inima bătându-i puternic, Klare se duse cu poza la fereastra livingului și o ridică în lumina soarelui.

23.

În Secția de terapie intensivă lucrurile reveniseră acum la normal și se liniștiseră, singurele zgomote fiind bâzâitul pompelor de injecție și, ocazional, piuitul echipamentului. Era o zi călduroasă și fereastra din camera asistentelor era întredeschisă, perdelele fâlfâind sub presiunea curentului blând de vară care circula prin încăpere. Cu zece minute înainte de cină, o angajată se strecură tăcută prin secție. Se opri în fața camerei de parcă i-ar fi sări ceva în ochi, și rămase acolo un moment, cu un picior întins ușor înaintea celuilalt, apoi răsuci clanța ușii și intră, închizând ușa după ea. După mai puțin de un minut, ușa se deschise și de acolo ieși aceeași femeie. Se îndreptă rapid către ieșire, corpul ei fiind mai crispat ca înainte, iar pasul dintr-odată mai repezit.

Ayo se considera o bună asistentă: ca asistentă pentru cei aflați în stare critică, rareori avea probleme în a descoperi vibrațiile sufletești, și nu depunea eforturi să caute pe sub fire și tuburi, în căutarea căldurii pulsului omenesc. Dar când deschise ușa și privi la Alek Peach cum zăcea în pat – „ei bine, Alek Peach nu seamănă cu nimic din ce am văzut vreodată...” Era de parcă în pat se afla o cochilie goală, o coajă fără miez. Respira, inima lui bătea, funcțiile vitale erau bune, în regulă – dar nu mai avea niciun pic de căldură. Se topise cu totul.

Ayo se întrebă unde dispăruse compasiunea ei. Când deschise un ochi și-l fixă asupra ei, Ayo făcu instinctiv un pas grăbit în spate. O speriase. Repede, înainte ca el să vorbească, părăsi camera, și acum, pe măsură ce străbătea secția, decisă să-l întrebe pe detectivul inspector Caffery ce voia de la Peach, de ce era nevoie de un ofițer înarmat la intrarea în secție, de ce o păcălise numai pentru a intra în rezervă. De obicei, poliția aducea ofițeri doar dacă victima fusese rănită în lupta dintre dealerii de droguri, și avea nevoie de protecție. Ori dacă bolnavul era suspect.

Acel gând o opri și o făcu să se întoarcă și să privească spre

camera lui Peach. Dincolo de ușa de sticlă se mișcă o umbră. Nu era decât o asistentă acolo, schimbând perfuziile, dar chiar și-așa Ayo înțepeni. „La dracu', Ayo, cere-ți scuze detectivului ăluia – spune-i că-ți pare rău pentru povestea de dimineață, că trebuie să te supui ordinelor primite de sus și că ar trebui să-i povestești despre ce e în mintea ta nebună și cum a luat-o razna de atâtea gânduri."

Da – în felul acesta ar fi avut ce-i spune lui Benedicte când se întoarce: „Doar am mers și le-am spus nenorociților de polițiști, nu?" Își și putea imagina: familia Church, obosită de călătorie, oprind pe margine, cu mașina acoperită de nisip, privind la casa lor, la ușa din față spartă cu berbecul, la benzile de avertizare întinse de poliție peste tot.

„Sunt atât de jenată, Ben, dar am descoperit ceva ciudat, am descoperit că Rory Peach făcea pipi pe lucrurile din casă, știi, cum făcea și Josh. Dumnezeule, Ben, sunt atât de melodramatică – îmi pare rău."

Încercă să se descotorosească de gândurile acestea, să-și limpezească mințile – „Pentru numele lui Dumnezeu, fato, păstrează-ți cumpătul, mama bietului tău copil e pe punctul să devină o sălbatică" – dar nu putea scăpa de sentimentul că ochii lui Peach o urmăreau, ar fi putut ajunge la ea chiar și aici, afară.

•

Fotografia pe care o ținea Roland Klare înfățișa un bărbat făcând sex cu un băiat. De fapt, bărbatul îl viola pe băiat – se vedea clar din expresia de pe chipul băiatului și din poziția sa. Fața bărbatului era încețoșată, ușor aplecată într-o parte, dar era o față pe care Roland Klare o văzuse mult în ultima vreme. Fusese toată săptămâna la jurnalele de știri. Era chipul lui Alek Peach.

În acel moment, câteva zeci de metri mai jos, trecea un polițist care-și făcea rondul prin fața Arkaig Tower, iar Klare trase nervos perdeaua. Nu putea fi zărit la asemenea înălțime, știa asta, dar oricum se simțea mai sigur ducând fotografia pe sofa, unde se așeză și se holbă la ea, cu inima bătându-i zgomotos.

•

Echipa era uluită. ADN-ul descoperit pe Rory îi aparținea tatălui său, Alek. Și mai erau alte știri: fibrele descoperite cu Crimescope, laserul special care emite, prin intermediul fibrelor optice, lumină cu lungimi de undă de la infraroșii la ultraviolete, fuseseră identificate. Proveneau de la tricoul pe care Peach îl purta în timpul presupusului atac împotriva familiei sale. Deși pretinsese că nu-și văzuse și nici nu-și auzise fiul în perioada în care fuseseră prizonieri în casă, cumva fibrele din tricoul lui ajunseseră sub sforile cu care fusese legat fiul său. Iar acum, că echipa începuse să aibă dubii în legătură cu el, eliminaseră câteva persoane care se întrebaseră – „era doar o suspiciune, atenție" – dacă domnul Peach nu avusese cumva obiceiul să-și pocnească băiatul din când în când.

— Zgomotul lucrurilor care se prăbușesc este asurzitor.

Souness era la computerul ei, mitraliind e-mailuri și trăgând câte o dușcă dintr-o cutie de Dr Pepper. Se uită la Caffery cum stătea în ușa camerei ofițerilor superiori.

— Ce? Nu ai altceva mai bun de făcut decât să stai și să faci bot?

— Danni. Intră și închise ușa. Uite…

— O, Dumnezeule, oftă ea, te cunosc atât de bine, vrei ceva, nu-i așa?

— Vreau să-mi pui o vorbă bună pe lângă muistul ăla de la King's Hospital, Friendship. Nici nu se uită la mine și nici nu mă lasă să vorbesc cu Peach.

— Nu-ți face griji, Jack. Lasă-l pe Alek să se facă bine, că îi sărim noi în cârcă.

Dar ea observă că răspunsul acesta nu-l încântă, așa că împinse deoparte tastatura, se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile încrucișate pe burtă.

— Jack, nu l-ai arestat, nu? Înainte de a se duce în spital?

— Nu.

— Așadar cronometrul nu a fost pus în funcțiune și nu s-a scurs nicio oră din alea 36 la care avem dreptul fără să cerem judecătorului prelungirea detenției.

— Nimic, așa e.

— E păzit și nu poate merge nicăieri?

— Așa e.

Ea își deschise brațele în lături.

— Atunci ce se petrece? De ce e urgent? Lasă-l pe consultant să se simtă și el bine.

— O, Dumnezeule…

El se lăsă să cadă în scaunul lui și-și frecă ochii.

— Uite, nu știu cum, dar te asigur că nu este atât de simplu.

Se trase în față, împletindu-și degetele și îndreptându-le spre ea.

— Sunt extrem de sigur că a prins pe altcineva, Danni. Odată ce se simte în siguranță într-o casă, după ce a prins pe toată lumea și le-a pus căluș, poate veni și pleca după cum îi place…

— Jack…

— … Și, dacă a prins pe altcineva, cât de mult crezi că vor supraviețui? Patru zile? Pe vremea asta, fără alte răni, cinci zile, dacă sunt foarte al dracului de norocoși.

Se ridică și puse mâna pe ușă.

— Așa că te rog, *te rog* vorbește cu nenorocitul de la King's Hospital.

•

Benedicte era în plină activitate, tăind cu scândura plină de cuie, simțindu-se tot mai bolnavă și febrilă de la minut la minut. Nu-i păsa cât de mult zgomot făcea acum, știa că trolul plecase. Bucăți fine la început, apoi tot mai mari și curbate, de lemn, începură să zboare în toate părțile. Trebuia să se oprească o dată la câteva minute, să-și recapete respirația. Stătea cu picioarele desfăcute în jurul locului unde lucra. Apoi se ridica și punea buzele pe țeava caloriferului, sugând cât de multă apă putea cu gura pergamentoasă. Era tot mai slăbită, dar nu voia să renunțe.

Îi trebuiră aproape trei ore să scurme o linie de jumătate de centimetru adâncime. Un fragment de lemn ieși în afară – era de mărimea unui cub de zahăr, dar lăsase o gaură de două

degete în planșeu. Lăsă deoparte șipca și strecură sârma de la sutien în gaură, împinse în așa fel încât se curbă și, trăgând-o înapoi, formă un mâner. Se așeză pe podea, cu piciorul împingând în zid, dându-i un punct de sprijin, apucă ambele capete ale sârmei și trase. Arterele i se umflară de efort: „Mi-ar putea plesni venele? se întrebă ea. Ar putea pur și simplu să ia foc?”

•

Londra se topea. Pământul din parcul Brockwell crăpa, deschizând răni largi în sol, iar prin Brixton fetele se plimbau îmbrăcate doar în blugi scurți și sutien din vâscoză, iar părul și-l purtau strâns cu panglici roz. Pe marginea bazinului aburind, Gummer Peștele era obosit. Era iritat de când îl întâlnise pe detectivul inspector Caffery. „Este ultima dată când vorbesc cu poliția.” Astăzi avea lecții cu „vidrele de mare”, copiii de opt și nouă ani. Se opri și-și îngustă ochii, privindu-i aliniați pe malul apei, cu brațele în lături ca niște pinguini, cu colăcei multicolori puși pe brațe.

— Ei bine? Cine lipsește?

Copiii se aplecară cu toții pentru a se uita de-a lungul rândului.

— Josh. Unul dintre băieți îi zâmbi cu gura lui știrbă.

Josh Church era nou în grupa aceea. Venise doar de două ori, adus de un taxi galben.

— Ei bine? L-a văzut cineva? Locuiește cineva lângă el?

Copiii se uitară unii la alții și ridicară din umeri. Josh era atât de nou, că nimeni nu apucase să-l cunoască atât de bine. Nimănui nu-i păsa dacă era sau nu acolo.

— În regulă. Suflă în fluier. Luați-vă un colac dacă aveți nevoie și intrați în apă.

•

Detectivul Logan stătea în ușa camerei operative, cu o ceașcă de cafea în mână, examinându-și cravata de parcă s-ar fi temut ca a pătat-o. Când Caffery se opri lângă el, îi dădu drumul și se uită la el cu aer vinovat:

— Totul e în regulă?

— Of, eu, ei bine, știi, am încercat să le fac pe toate.

— Așa e.

Caffery puse mâna în buzunar și se apropie ceva mai mult, murmurându-i lui Logan în ureche:

— Tocmai am trecut prin hârtiile pentru ore suplimentare și le-am verificat comparativ cu declarațiile pe care le-ai luat săptămâna asta, și a apărut o problemă…

Își lăsă bărbia în jos și înălță sprâncenele.

Logan știa la ce se referă. Și plecă ochii.

— Este în regulă, trecem peste asta, murmură Caffery. Am o mică treabă pentru tine. Se uită peste umăr. Danni stătea cu picioarele pe birou și vorbea la telefon. Găsești în caseta mea o hartă și instrucțiunile. Vei bate la 20 de uși până să apună soarele. Asta ca să știi.

Logan rămase stană de piatră, cu mâinile căzute fără vlagă, până când Caffery plecă. Apoi își strânse cravata și se uită la Kryotos.

— Ce mă-sa e cu el? murmură el.

Kryotos ridică din umeri și se îndepărtă.

•

— Asta este.

Avu nevoie de aproape cinci ore, dar cel puțin Ben simți că lemnul pârâie în mâinile ei. Îl scrijeli, cu degetele acum însângerate, și suficient de încet scândura se crăpă, suficient ca ea să poată vedea în spațiul de sub podea. Își lăsă capul în jos și privi. Gaura era cam de 25 de centimetri adâncime, și se simțea aerul stătut și cald dinăuntru. Dinspre restul casei șerpuiau în întunecimea podelei tot felul de țevi și cabluri. Nu erau pânze de păianjen și nici nu mirosea a mucegai, ci a lemn proaspăt și chit rășinos. Se ridică în capul oaselor și trase afară restul scândurii, apoi își împinse iar fața în gaura din podea.

— Și-acum ce? Aproape de ochii ei, în capătul unei conducte, era o doză de derivație pentru branșamentele electrice. Din ea ieșeau, ca tentaculele unei caracatițe, miniaturale cabluri electrice albe în toate direcțiile – nord, sud, est, vest. Unul dintre cabluri era conectat la capătul unui cilindru negru, prins temeinic de plafonul de rigips al

parterului. Îi trebuiră lui Ben mai multe secunde pentru a-și da seama că se uită la învelișul metalic al unei lămpi de iluminat – era vorba despre becul din bucătărie, care era încastrat în tavan – cumva mai mare decât gura unei căni, întors cu fundul în sus și împins în plafon printr-o gaură circulară.

Dumnezeule, acest tip de lampă, era sigură, era pur și simplu împins de jos în rigips, fără să-l țină ceva, nici șuruburi, nici cuie. Își aminti că Darren, soțul lui Ayo, trăsese una afară s-o repare în bucătăria lor din Kennington – își aminti că lampa se legăna, susținută doar de cablul electric.

Se așeză pe burtă și puse mâna pe spatele lămpii, împingând-o în jos. Se desprinse cu un sunet lung, ușor, aspirant – zgomotul pe care-l face jeleul când îl scoți din formă – și căzu deoparte, firele preluându-i greutatea, iar lumina îi inundă ochii din spațiul de la parter. Ben respiră adânc. Lampa se bălăngănea sub plafon ca un pendul, firele lovind marginile fantei din tavan. Și nu se întâmplă nimic, nimeni nu se năpusti pe scări să-i lovească ușa, iar ea se simți suficient de încurajată pentru a-și apropia fața de gaura din tavan, pentru a vedea ce se întâmplă jos.

Stătea aplecată în față, cu brațele înainte, ca o fetiță disciplinată, la lecția de scufundări, „presați degetele unul de altul, copii”, și-și aminti că, odată, pe când îl lua pe Josh de la una dintre lecțiile de înot, acesta a sărit în mașină și a întrebat-o:

— Mami, ce însemnă acuadinamic?

Rigipsul din plafon pârâi deodată sub greutatea ei. Tresări, îngrozită, trăgându-și capul rapid, iar părul ei se prinse în cuie, astfel că se retrase cu o coroană ciufulită și încurcată de păr.

— Oh, Iisuse, oh, Iisuse, oh, Iisuse…

Rămase contorsionată acolo pentru un moment, gâfâind, așteptându-se ca tavanul să se prăbușească. Dar, după ce văzu că nu cade, inima ei își încetini ritmul. Își dădu părul din ochi și, încet, prudent, se aplecă din nou. De data aceasta era mai prudentă. Își întinse mâinile pe podea ca o șopârlă gecko, și-și

strecură încet capul în spațiul neaerisit, furișându-se ca o pisică la vânătoare, până când putu privi prin spațiul lăsat în urmă de lampă.

Era strălucitor jos acolo, strălucitor și deschis. Și, trei metri sub ea, în bucătăria de la parter, zăcea pe podea Hal. Cu spatele pe podea, cu fața plasată aproape sub gaura din tavan.

„O, Dumnezeule…”

Picioarele lui erau ridicate într-un unghi ciudat, cu ambele glezne încătușate separat de mânerul uriașului cuptor. Mâinile îi fuseseră legate deasupra capului, și prinse cu cablu electric de picioarele joase ale mașinii de spălat. Pantalonii îi fuseseră scoși și apoi puși înapoi, cu ambele picioare într-un crac, înfășurat cu corzile portocalii și albastre de cauciuc, luate de la portbagajul de pe Daewoo. Gura lui era acoperită cu o bucată de bandă adezivă maro, pentru ambalat. Era înconjurat de o pată mare, de o aureolă produsă de propriile dejecții. Ben își dădu seama că-l aude sforăind, de parcă pur și simplu ar fi fost plictisit de toată povestea asta. De parcă ar fi mâncat masa de Crăciun și ar fi ațipit la *Vrăjitorul din Oz.*

Ea își mișcă fața astfel ca gura ei să ajungă în dreptul găurii, și murmură încet:

— Hal?

•

Paralel cu Brixton Hill, de-a lungul drumului care duce la bătrânul râu Effra, obligat să curgă prin sistemul subteran de canalizare încă din secolul al XIX-lea, se află Effra Road, un deal care leagă povârnișurile mai domoale și mai timide, pe care se află Brixton, de cartierele sărace ale municipalității, în mahalaua din Streatham. Pe acest drum, în una dintre cele mai toride zile ale anului, detectivul Logan urca dealul cu o încetineală studiată, fierbând în propria transpirație. În grădinile din fața caselor, pisicile dormeau sub tufe, scuturând din urechi să alunge insectele acelui miez de zi. „Iisuse, se gândi el, aș putea să omor pentru o sticlă de bere Red Stripe rece.” În față, pe stânga, se afla noul cvartal Clock Tower Grove. Putea zări gardul mare de protecție și steagurile – iar dincolo de ele, o grindă de fier-beton prinsă de cârligul unei

macarale. Erau și clădiri mai mari în fundal, mărginind parcul. Presupuse că trebuia să meargă acolo să afle dacă fusese terminată vreuna dintre aceste case și dacă se mutase deja cineva acolo. Își șterse transpirația de pe frunte. Mai avea de mers la încă optsprezece adrese în acea zi – nu avea de gând să piardă vremea cu niciuna dintre ele. Dacă nu răspundea nimeni la ușă, pleca.

Între timp, la numărul cinci de pe aleea Clock Tower, Hal deschise ochii și se gândi că vede un înger. O geometrie minunată: chipul ei într-un contur circular. La început, ochii, acei ochi ca niște oglinzi, păreau să umple toată încăperea.

Benedicte?

— Hal, șopti ea.

Și atunci el se gândi, pentru prima dată, că poate aveau o șansă. Încercă să-și tragă capul în sus, să-i răspundă, însă era legat atât de meticulos, că nu se putu mișca. Din ochii lui începură să curgă lacrimi.

— Hal, murmură ea, cu voce slăbită și suferindă. *Josh*? Este…?

El își mișcă ochii într-o parte, arătându-i direcția.

Ea se trase înapoi și încercă să găsească un unghi mai bun pentru a putea privi în living. Putea simți temperatura neuniformă a aerului, își putea mirosi respirația în spațiul strâmt. De parcă toată tensiunea și starea ei de rău s-ar fi convertit în noxe chimice evacuate prin respirație din plămâni. Își împinse capul în gaura din plafon până când carnea și ochii ajunseră să vadă în cameră. Ochii ei clipiră, apoi se deschiseră. Se rotiră și înghețară.

Legat de caloriferul din living, încovrigat ca o ferigă, cu genunchii trași până sub bărbie – stătea Josh. Deși era cenușiu și extenuat, expresia de pe chipul său era calmă, ochii ficși, concentrați să desfacă sfoara care-l ținea legat de calorifer. Pe încheietura mâinii deja eliberate se vedeau urme adânci, congestionate, roșii, iar gura sa era iritată pe locul unde avusese un petic de bandă adezivă.

— Josh?

Încet mai întâi, pentru că nu putea crede că nu vede o

fantomă. Apoi:

— JOSH!

El nu reacționă imediat, rămase încremenit, holbându-se la frânghiile cu care era legat. Trecu o vreme până să iasă din transă, apoi ochii lui se rotiră către ea, clipind.

— Josh!

— Mmm… mami?

Copilul ei se schimbase. Fața sa era slabă, ochii imenși. Semăna cu Hal. Ca un mititel Hal de 20 de ani, cu venele îngroșate pe frunte și mâini. Biet copil bolnav de progeria – ridică o mână către ea, fără să spună nimic, doar ridicând-o în aer, cu palma către ea, de parcă ar fi încercat să o mângâie pe față. Să verifice dacă este adevărată. Apoi mâna îi căzu, se întoarse și începu să tragă iar de sfoară.

— Josh!

— Lui tata nu-i e bine, șopti el, fără să privească în sus, către ea. Tati nu poate vorbi.

— Știu, dragule. Ai avut ceva să bei?

El scutură din cap.

— Nu?

— Doar puțin.

Nu se uită la ea în sus. „E deja un omuleț, se gândi ea, devine deja un omuleț matur."

— Te simți bine, puiule? Te doare burtica?

— O simt ciudat. Mi-e sete, mami.

— În regulă, o să-ți aducem ceva de băut.

— Nu am vrut, mami, dar a trebuit să fac pipi pe mine, îmi pare rău.

— O, dragul meu, nu e nimic. Nu-ți face probleme.

La etaj, cu degetele ei sângerânde și cu mintea epuizată, Ben ar fi vrut să plângă. Acest băiețaș, despre care credea că va fi o victimă, stătea acolo, în capul oaselor, și făcea față grozăveniei. Aproape că se dezlegase de sfori. În loc să bocească și să dispere, așa cum făcuse ea, el își pregătise, hotărât și tăcut, evadarea.

— Omul cel rău a plecat acum.

Josh dădu din cap.

— A plecat. A fost îngrozitor, iar polițiștii îl vor bate și-l vor duce la pușcărie și-l vor omorî.

— Ai auzit-o pe mami strigând?

— Da, nu am putut spune nimic pentru că aveam ceva lipit pe gură.

— Nu-ți face probleme, dragul meu. Te iubesc.

— Și eu.

— Ce faci acolo acum?

— Îmi scot sfoara. Am să vin și am să te scap.

Tăcu o clipă. Apoi, fără să se uite la ea:

— Mami?

— Da?

— Poate a omorât-o pe Ștrumfi. Îi tremura bărbia. Că nu știu… că nu știu unde este Ștrumfi.

— O, Josh… Benedicte simți cum i se ridică un nod în gât. Ești un băiat atât de… un băiat atât de bun, de deștept… băiatul meu cel curajos. Nu-ți face griji pentru Ștrumfi, puiule, este cu mine. Nu se simte foarte bine, dar este aici și abia așteaptă să te vadă. Îți transmite o limbuță mare și drăgăstoasă peste obraz.

Făcu o pauză pentru că acum putu vedea că degetele lui sângerează.

— Josh, dragul meu, mami te iubește atât de mult, atât de mult…

În hol se auzi soneria la ușă. Josh ridică privirea, uitându-se îngrozit la ușă, iar Ben îngheță. Nu! Nu putea crede.

— Josh, șopti ea. Repede, acum. Haide, dragule, mișcă-te.

Sub ea, Hal începu să se zvârcolească înnebunit și tăcut pe podea, iar vocea lui Ben se auzi isterică.

— *Haide acum Josh. MIȘCĂ-TE.* Pleacă acum!

El scutură înnebunit de frânghie, trăgând-o și zgâlțâind-o, mușcând din ea, cu gura înroșită de sângele de pe degete. Dinții lui erau puternici, dar funia intrase în carne.

— Repede!

El trase și mai mult, cu ochii către ușă, pregătindu-se pentru grozăvenia care stătea să se năpustească în hol. Atunci, Benedicte văzu că fiul ei luase o decizie.

— Nu! țipă ea.

Se auzi un nou scrâșnet de-a lungul plafonului.

— *Nu, Josh, FUGI, Josh, te rog, FUGI*!

Dar el nu reuși să se elibereze la timp. Astfel că luă banda adezivă de jos și și-o presă pe gură, netezind-o cu dosul palmei, rostogolindu-se și trăgând de sfoară să se înfășoare bine în ea, apoi se întoarse ca să stea cu spatele la calorifer. Inima lui Ben se zbătu.

— Dumnezeule, *nu.* Începu să plângă, iar din tavan curgeau firele argintii ale lacrimilor peste fața lui Hal. Nu!

Și atunci soneria de la ușă se auzi din nou.

Toată lumea îngheță. Ben încetă plânsul, iar Hal încetă să se mai zvârcolească pe podea. Privirea lui Josh zbură către mama sa. Trolul nu ar fi sunat de mai multe ori. Pentru un timp îndelungat, niciunul dintre ei nu îndrăzni să respire. Clopoțelul de la intrare se auzi din nou și clapa de la cutia poștală din ușă se auzi clămpănind.

— Aloo? o voce de bărbat. Allooo!

Poliția, poate că Ayo a trimis pe cineva, poate… Benedicte deschise gura să răspundă, dar ceva o opri s-o facă, instinctul de supraviețuire, poate, un reflex de supraviețuire mai bătrân decât propriile ei celule. Nu, este o șmecherie, este el. Trebuie să fie el. În camera de zi, Josh reluase lupta cu frânghia.

— Josh, nu spune nimic, nu te mișca, șopti ea. Nu spune nimic.

El o ascultă, rămase aproape nemișcat și, în tăcerea care se lăsă, ea își putea auzi inima bubuind. „Este în regulă”, își spuse ea. „Dacă e poliția, vor vedea ceva în neregulă, vor ști că este ceva în neregulă, vor veni și ne vor descoperi. Nu mă predau așa, dacă este el…”

Mai sună o singură dată. Ea trase aer în piept, mușcându-și buzele, privirea ei țintuindu-l pe Josh acolo unde se afla. Sunetul clopoțelului pluti prin tăcere. Pentru cel aflat pe aleea care ducea prin grădină în fața luxoasei uși din stejar a familiei Church, cu geamuri jivrate duble și izolare termică, locuința putea să pară nelocuită.

•

Souness intră, își puse mâinile pe birou și se aplecă în față.

— Așa e.

— Bine.

Caffery își aruncă stiloul pe birou.

— Predică?

Ea dădu din cap.

— Predică. Am vorbit cu consultantul. Am avut un meci de căcat în legătură cu detectivul meu inspector.

— Grozav.

— Jack, *la ce* te gândeai?

Ea își trase scaunul și se așeză.

— Îți poți imagina ce ședință de lucru pe tema Peach voi avea?

— Nu-mi pasă, Danni, trebuia să vorbesc cu el. A prins pe altcineva. Știu asta.

Ea își închise ochii, își strânse buzele și scutură capul.

— Jack, mă epuizezi. Am vorbit cu șeful și a fost foarte explicit: am prins omul, să depunem eforturi să închidem cazul, păstrează-ți energia pentru momentul când Peach se va face bine, să-l interoghezi. Am avut în dimineața asta alt incident, ei vor ca violatorul ăsta din Peckham să nu mai fie o prioritate pentru că pur și simplu nu avem oameni, Jack, pentru ceva care, în lumina rece a zilei, este un incident casnic, nu avem…

— Poate că nu ar trebui să mă ocup de caz deloc.

— Nu spune prostii…

— Poate că nu mai raționez clar.

— O, te rog, nu mai melodramatiza…

Ea se opri. Caffery se ridică.

— Jack? Trebuie să vezi lucrurile din perspectiva mea.

— Mi-ar plăcea s-o fac, Danni… – își luă cheile, țigările și le puse pe toate în buzunar – dar, ca să fiu cinstit, nu știu dacă-mi pot aduce capul atât de aproape de găoază.

Souness sări în picioare.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești așa!

Ridică un deget către el, cu buzele vinete de mânie.

— Nu merit asta, îți voi face raport pentru asta.

— Mulțumesc.

Se ridică, vârî niște hârtii în sertar și-l închise. Îndesă pixurile în suport și-și împinse scaunul să stea la linie sub birou. Brusc, cheful lui de muncă îi pierise.

— Cred că am să plec acum. De vreme ce nu mai e nimic altceva de făcut decât să stau cu picioarele pe pereți și să aștept ca Peach să se facă bine.

— Du-te, pleacă dracului acasă. Își frecă țeasta până o simți fierbinte. Era furioasă. Odihna îți va prinde bine.

Dar, când Caffery se întoarse către ușă, Kryotos stătea acolo ținând în mână un bilețel verde.

— Ce?

— Telefon de la spital.

— Este grozav. Mulțumesc, Marilyn.

Souness trecu pe lângă Caffery și luă bilețelul.

— O să-i sun eu pe altă linie.

— Nu vor să sunați la spital, vor să sunați sergentul. Din secție. Este vorba despre Alek Peach. Vor ca unul dintre voi să meargă acolo. Urgent.

•

— Josh…

În casă era tăcere, iar inima lui Benedicte se mai potolise. Acum o frământa însă gândul că greșise.

— Josh, ascultă-mă, poți scăpa de frânghia aia?

El încuviință și își înteți efortul, încercând să roadă nailonul cu dinții.

— Bine, dragule, uite, ascultă-mă. Când te eliberezi, mergi doar în hol și deschide ușa din față. În hol și deschide ușa din față.

Josh se uită de la tatăl la mama lui, cu ochii măriți de spaimă.

— Haide, dragul meu, îți promit că va fi bine. Doar *grăbește-te.*

Se eliberă de sfoară cu o ultimă smucitură. Se ridică, dezechilibrându-se puțin, cu mușchii picioarelor înțepeniți, întinzând o mână să se sprijine, dar era în picioare. Își ținea brațele în față, de parcă ar fi fost întuneric, și pipăi până la

chiuveta din bucătărie, unde deschise apa și-și puse gura sub robinet, să bea. Benedicte aproape că mirosi cât era apa de rece. Când se îndreptă, gâfâind, cu apa curgându-i pe bărbie, ea îi șopti:

— Bravo, băiatul meu, acum mergi și deschide ușa.

Dar Josh scoase un pahar din dulap, îl umplu cu apă și îngenunche lângă Hal. Îi dezlipi banda adezivă de pe gură, sprijini paharul de buzele lui, turnându-i apă în gură. Hal se scutură puțin, aproape că se înecă, apoi înghiți apa cu lăcomie, mărul lui Adam mișcându-se frenetic. Benedicte privi, nerăbdătoare, rezistând dorinței de a-i spune lui Josh să se grăbească. El era așezat lângă Hal, făcând mișcări experte de infirmieră, trecând o mână peste fruntea lui și turnând și mai multă apă în gura lui.

— Tu urmezi, mami, spuse el.

— Bine, dragul meu, dar mai întâi mergi la ușă, bine, mergi la ușă, trebuie să fie cineva afară, să ne ajute.

— Bine.

Puse paharul pe jos și se ridică, nesigur pe picioare, privindu-l din nou pe Hal care-și scutura violent capul dintr-o parte într-alta, mișcându-și gura și încercând să vorbească. Josh se întoarse către hol, folosindu-se de dulapurile din bucătărie să-și țină echilibrul și parcurgând împiedicat drumul către ușă. Benedicte îi putea zări acum doar tălpile și reflexia în podeaua laminată. Un copilaș mic și slăbuț. Se întinse, dibui după clanță și deschise ușa din fața casei.

Ea rămase acolo, cu ochii ei concentrați din tavan, ca un obiectiv tăcut de cameră TV care investighează aria de acoperire. Nu se auziră zgomote din hol vreme de câteva minute. Și-l imagină deschizând ușa și ieșind pur și simplu afară, în plină zi de vară, atent poate la cântecul păsărilor care treceau peste parc cu o panglică în cioc.

Ușa se trânti și ea putu zări reflexiile revenind. Una înaltă, cu păr negru, des, alta – fiul ei, adus îndărăt în cameră – cu ușurința unui frate mai mare care duce un băiețel printr-un magazin. Doar că Josh plângea tăcut.

Ar fi trebuit să rămână, să se împingă prin tavan, să-și

sfâșie pielea înainte să lase pe cineva să-l rănească pe Josh, dar instinctul o făcu să se tragă înapoi prin gaura din plafon, scâncind ca un copil, trăgând în urma ei lampa, ca o tarantulă trăgând trapa vizuinii sale. Glezna sa se răsuci, durerea o fulgeră în picior, dar nu strigă.

Ea știa acel chip – știa exact al cui era. Și acum totul căpătă sens.

•

Caffery lăsă Jaguarul în parcare, uitând să plătească și să pună bonul în parbriz, și se grăbi să intre în clădire. Urcă treptele două câte două, iar țipătul tălpilor sale de cauciuc pe linoleul lucios îi făcu pe infirmierii care împingeau scaunele rulante să se oprească și să se holbeze la el.

Alergă. Înaintea lui, la capătul lungului și luciosului coridor, ușa de la Terapie intensivă se tot deschidea. O asistentă ieși, presând un prosop de hârtie făcut ferfeniță pe partea din față a gulerului uniformei. Apropiindu-se, putu vedea pata întunecată de pe prosop și, când trecură unul pe lângă celălalt, el văzu că pieptul uniformei băltea de sânge.

Ușa se deschise iarăși, de data aceasta ofițerul de poliție ieșind cu fața lui palidă, cu sânge pe mâini.

— Înăuntru!? dădu el din cap.

Caffery își croi drum în Secția de terapie intensivă.

Fereastra din camera asistentelor era deschisă și un curent blând de vând străbătea unitatea medicală. În micuța anexă unde stătea Peach, perdelele fuseseră trase în jurul patului și două asistente, cu fețe imobile, își făceau de lucru, spălând în tăcere podeaua și zidurile. Perdeaua, luminată din interior, ca o imensă și întinsă lanternă de Halloween, avea o uriașă pată ca o coadă de păun în centru, o pană uriașă de sânge împroșcat, aproape de dimensiunile unui om. Iar de sub pat, pe podeaua pe care o spălau infirmierele cu mopul, strălucitor și elastic, se întindea și mai mult sânge către picioarele lui Caffery.

•

La trei kilometri depărtare, detectivul Logan se bucura de berea sa Red Stripe, la barul Prince of Wales. Funcționarele de

la Clock Tower Grove glumiseră cu el, holbându-se la petele de transpirație de la subsuoară, așa că renunță și se întoarse. Putea să inventeze raportul, decise el. Jack Caffery, se știa bine în AMIT, ieșise de pe șină în ultima vreme, probabil că-i rupsese capul prietena lui sonată, cu șmecheria cu pelvisul și cu năravul de a fuma iarbă. Domnul Jack Caffery era nebun de legat. Toată lumea știa că nu mai are niciun control, că îi punea la galeră pe toți, fără vreun motiv. Iar lui Logan nu-i plăcuseră amenințările șmechere făcute pe seama orelor suplimentare pontate de el. „Polițist rebel, pe dracu'", se gândi Logan, ducându-se la bar să-și mai ia o bere.

24.

În Norfolk, pădurea de deasupra carierei era tăcută, nu se auzeau decât picurii de ploaie mitraliați fantomatic peste frunzele copacilor. Cam la fiecare zece minute, trecea o mașină pe drumul aflat la un kilometru depărtare. Unele aveau farurile aprinse, deși era miezul zilei. Tracey Lamb aprinse o țigară și se sprijini de bătrânul și ruginitul Datsun, holbându-se la mașini. Se simțea sigură și mulțumită de sine. Când a ajuns acasă, a luat „cartea” lui Carl și s-a așezat în dormitorul lui, pe patul lui – *patul acela care era mândria și bucuria lui* – lăcuit cu negru și argintiu, și cu oglinzi deasupra capului, și a început să-i caute pe prietenii lui. Niciunul nu părea să știe de moartea lui Penderecki – de parcă le-ar fi păsat – și, când le-a spus despre vizita detectivului inspector Caffery, toți s-au isterizat.

— *Iisuse Hristoase, Tracey*! Nu mă trage în rahatul tău.

— Nu este doar rahatul *meu*…

Și apoi concluziile terifiante de la celălalt capăt al firului.

— Tracey? Tracey, al cui dracului este telefonul ăsta? Nu-mi spune că mă suni de pe telefonul tău?

— De ce?

— O, a dracului curvă tâmpită, ești chiar mai proastă decât știam… și închideau telefonul.

Până să termine agenda, începură să bată tobele și știrea să se împrăștie, astfel că toate telefoanele fură scoase din priză. A stat acolo fumând, printre halterele, centurile de greutate și colecția de DVD-uri ale lui Carl. Voia să plângă. Porțile i se închideau în nas și știa că fusese lăsată pe dinafară. Fără niciun ban.

„Ei bine, să v-o trag tuturor, decise ea – să v-o trag fiecăruia dintre voi, adunătură de perverși.” Ar trebui să-i toarne pe toți lui Caffery – căcănarii.

Acum își șterse fața, aruncă țigara printre tufe, se îndreptă și-și curăță flegma din gât. Aici iarba și ferigile crescuseră

înalte, dese și netulburate de nimeni, aici era locul unde Carl obișnuia să arunce mașinile nesigure. La capătul celălalt, peste carcasele mașinilor, printre macii sălbatici și tufele de geranium, atât de departe încât era aproape în pericol să cadă în cariera de piatră, se afla rulota. Era veche – ploaia o înverzise pe alocuri, iar ferestrele acrilice zgâriate erau acoperite de condensul gros. Literele jupuite de pe-o parte aminteau de încercarea lui Carl de a pune pe picioare o tarabă cu hotdog. Afacerea nu s-a finalizat, dar literele erau încă acolo. Se putea vedea o listă de prețuri scrise cu matrița: Hotdog – 15 pence, și trapa cârpăcită pe o parte a rulotei. Băieții de la corecție obișnuiau să trăiască în rulotă când rămâneau la ei. Păreau să se îmbete mereu cu cidru White Lightning și să borască în carieră. Lui Carl, care putea mereu să găsească ceva de lucru pentru o pereche de mâini, îi plăcea să-i aibă pe-aproape, mai ales pe la sfârșitul anilor 1970, când reușise cumva să facă rost de o licență care-i permitea să adune resturile mașinilor accidentate. „Tai-o și mărit-o”, așa îi spuneau ei, și multe hârburi s-au reîntors cumva pe străzi cu un mic ajutor din partea băieților de la corecție: erau revopsite, sudate, cu umpluturi din fibră de sticlă, „scapă de ferestrele alea înseriate”. Carl îi plătea cu țigări fără timbru și gin din escapadele sale bahice la Calais, sau le dădea radiourile de pe mașinile accidentate să le vândă, dacă nu le pretindeau înapoi rudele îndoliate. De câte ori nu fusese de față Tracey când unul dintre băieți stătea în fața garajului explicând unui cuplu că nu au putut scoate radioul din mașina fiului lor mort.

— Radioul nu este într-o stare prea bună, așa se întâmplă, mai bine îl lăsați, nu? Și dacă insistau:

— Nici nu voiam să spun, da’ nu puteți lua radioul pentru că a curs borș peste tot și mai e ceva și mai rău care a înfundat casetofonul.

De obicei, după această frază nu mai trebuia vreun argument suplimentar.

Tăiau mașinile cum se taie vitele la abator – folosind toate piesele pe care le obțineau. Carl știa cu adevărat ce face –

singurul eveniment la care nu s-a gândit dinainte a fost cancerul. A aflat de el, ca un cadou, la împlinirea a 48 de ani.

„E cancer de la 60 de țigări Capstan pe zi, iubire. Așa a murit și mama ta, așa vei muri și tu, de asemenea. Tradiție de familie.”

Fusese mereu slab ca un șobolan, dar când a murit era chiar și mai slăbănog – „ca o chestie d-aia din lagărele de concentrare”, se gândi ea. Și, îndată ce a murit, toți ceilalți și-au pierdut interesul și au dispărut, iar vântul bătea printre ferigi și se lovea de garaj noaptea, făcând fierul ruginit să zornăie.

Acum Tracey descoperise cheile și se întoarse în vechiul Datsun. Îi era cald în ciuda ploii, și geamurile se aburiră de îndată. Deschise radioul, întoarse mașina și conduse pe drumul de deasupra carierei, mașina zdruncinându-se și clătinându-se prin gropi. Ferigile ude și urzicile plesneau parbrizul și, în spatele ei, mica fereastră cu parasolar a rulotei devenea tot mai mică, până când dispăru dincolo de frunzișul ud al pădurii.

Avea un plan și făcuse deja primii pași să-l transpună în realitate. Știa că nu mai rămăsese nimic pentru ea – moartea lui Carl o lăsase neajutorată: nu știa cum va plăti chiria luna următoare – nici măcar nu știa cât de mare era sau dacă între proprietar și Carl exista vreo înțelegere. „M-ai ținut mereu departe de bani, Carl, nu-i așa?” Dar avea o oarecare idee. Odată, cu 20 de ani înainte, Carl mersese la Fuengirola[39] – avea cunoștințe și trebuia să încheie niște afaceri. A fost singura dată când a trecut granițele Angliei, și s-a întors acasă cu povești despre cocktailuri băute pe iaht și cu o ilustrată care înfățișa un sătuc ale cărui case păreau, în lumina soarelui, niște cuburi de zahăr cățărate pe vârful muntelui. Părea că se află-n paradis – atât de aproape de cer, cu măslini și flori strălucitoare cățărate pe ziduri, luminoase ca niște baticuri țigănești. Tracey Lamb știu cu siguranță că va găsi fericirea acolo. Cheia către acea fericire, se gândi ea, banii care ar putea-o transforma în realitate ar putea veni din dorința detectivului inspector Caffery de a descoperi ce se

întâmplase cu băiatul lui Penderecki.

•

Ayo ieși dintre perdele, ținând o ploscă plină de cleme de plastic și prosoape însângerate.

— Oh! Își puse mâna pe piept. Mi-a sărit inima din piept.

Din nou detectivul ăla chipeș. Cel căruia-și imaginase că-i va spune acele idei nebunești. Despre Ben și Hal, și despre faptul că Josh face pipi pe lucruri. Poate că i le va spune, îl va face să râdă, să-i arate că nu-i poartă ranchiună.

— Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă aici?

— Oh, ei bine... Ea se uită în urmă, la patul pe care Alek Peach zăcea, oftând stins. A început să fie agitat, după ce a trecut efectul sedativului. Și-a scos transfuzia din artera radială – pare mai rău decât este.

— Sângele?

— Îi făceam o transfuzie când a tras-o afară. Mare parte din acesta, arătă cu capul către sângele de pe podea, provine din pungă, nu din el. El nu este în pericol.

— În regulă. Se îndreptă către pat. Am să vorbesc cu el acum...

— Hmm, Ayo se puse cu dibăcie în calea lui. Îmi pare rău, domnul Friendship nu mi-a dat undă verde.

— Domnul Friendship este mai interesat să mă scoată pe mine din sărite decât de orice altceva.

— Poate că ar trebui să vorbiți cu el despre asta.

Ea își ridică mâna, îndrumându-l către ușă.

— Uite, îmi pare rău și vorbesc serios când spun asta. Îmi pare rău. Dacă ar fi fost după mine...

— Ayo, ascultă, îi spuse el apăsat *El* a fost. El e făptașul. El și-a ucis copilul.

Ayo își închise gura. „Așadar el este suspect – ar fi trebuit să ne avertizeze."

— Haide, Ayo...

— Uite. Ea-și închise ochi și-și ridică mâna. Mulțumesc că mi-ai spus, dar îmi pare rău, știi, nu trebuie să-mi *pese* de ce *crezi* tu că a făcut.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. A dracu' naivitate de

doi lei.

Ochii ei se deschiseră brusc.

— Nu e nevoie să vorbești așa.

— Știu. Se uită prin cameră, neajutorat, frustrat. Dar îmi demonstrezi că, de fapt, nu dai nicio ceapă degerată. Vreau să spun, ai citit ce scriu ziarele despre Rory? Ai citit ce a făcut bărbatul de-acolo? *Propriului său fiu*?

Ayo înghiți în sec, simțind cum îi crește tensiunea arterială.

— V-am explicat deja poziția mea, *a noastră,* așa că…

Își apăsă cu mâinile pântecul. Copilul o izbea, de parcă luase ceva din supărarea ei.

— … Așa că, dacă sunteți atât de bun să plecați acum, vă rog, vă rog doar să ne respectați, da? Dacă nu, voi chema *paza.*

— Mulțumesc, Ayo, spuse el. Mulțumesc pentru spiritul tău generos. Deschise ușa să plece. Îmi voi aminti de asta.

— Și nu reveniți până nu vă chemăm noi, strigă ea prin secție în urma lui, adică peste câteva zile.

După aceea mâinile ei tremurau. Puse plosca jos și intră în camera asistentelor. Se așeză, respiră atentă, așteptând ca inima ei să se potolească. Una dintre tinerele infirmiere o întrebă îngrijorată.

— Hei, ți-e bine?

— Dumnezeule, habar n-am, cred că da.

Ayo își lăsă capul pe spate și inspiră pe nas. Inima îi bătea în continuare nebunește, îi era greață – bănui că este vorba despre un fel de atac de panică. Infirmiera puse ceainicul la încălzit, văzându-i fața transpirată și tremurul mâinilor.

— O să-ți fac niște ceai de mușețel. Nu putem să te lăsăm așa tensionată în situația ta, nu, mămico?

— Dumnezeule, mulțumesc, ești un înger.

Ayo se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele și ținându-și mâinile în jurul stomacului. Se declanșă o serie de contracții Braxton Hicks[40], dar reuși să le țină sub control, concentrându-se asupra respirației. „Pentru numele lui Dumnezeu, doar ce a ridicat vocea la tine și uite în ce stare ești, ești pregătită să intri în contracții premature pe chestia

asta. Bietul copilaș, se gândi ea a mia oară, cum se *va descurca* cu așa mamă nevrotică?”

— Îmi pare rău că m-am grăbit să vă chem fără motiv.

Polițistul stătea la câțiva pași în afara Secției de terapie intensivă, stânjenit, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Era atâta hărmălaie, iar infirmierele erau atât de îngrozite – m-am gândit că ar trebui să veniți.

— E în regulă.

Telefonul lui Caffery suna.

— Pe bune, cheamă-mă oricând. Și, în primul rând, cheamă-mă pe mine – se scotoci prin buzunar după telefon, apăsă butonul OK și se folosi de degetul mare ca să acopere receptorul – în special cheamă-mă când drăguțul domn Friendship ne dă undă verde, da?

Scutură scurt din cap, apoi se întoarse, vorbind în telefon.

— Da? Detectiv inspector.

— Sunt eu. Am auzit ceva.

El ezită, încercând să recunoască vocea. Când își dădu seama, ridică mână salutându-l pe ofițerul înarmat, și plecă pe culoar.

— Tracey, spuse el, îndată ce fu sigur că nu-l mai aude altcineva. Repetă ce-ai spus.

— Am auzit ceva care ți-ar putea fi de folos. Ceva despre care am putea vorbi.

— Nu e nevoie, ne-am descurcat cum am putut, până la urmă.

La celălalt capăt, Tracey tăcu o clipă.

— Nu vorbesc despre Brixton, spuse ea, vorbesc despre băiatul lui Penderecki.

•

Benedicte rămase ghemuită locului, cu ochii înlăcrimați și aprinși de frică. Își dorise să fie o luptătoare, să-și salveze familia. În schimb, se retrăsese înnebunită și stătea gheboșată pe podea, bocind în bezna amară, un balonaș de săpun fără speranțe, purtat de vânt. *Un laș căcăcios ștergând podelele.* Dacă ar fost răsturnată pe spate, ar fi rămas așa, ca o carcasă

albastră de muscă, moartă de frică. *Ridicol.*

Și singurul lucru care-i trecea prin cap era: „Este un monstru. Josh avea dreptate – un monstru."

Buze roșii și groase, piele albă fără păr. Ca Albă-ca-zăpada, părul său negru era atât de abundent și strălucitor, că părea ireal – ca în reclamele pentru șampon. Tenișii lui erau tociți și murdari, iar pantalonii Adidas roșii, de trening, erau murdari. Chiar își imagina copitele despicate și picioarele extrem de păroase, acoperite de acei pantaloni. Și purta mănuși roz de cauciuc. Benedicte știu cu precizie când îl mai zărise. Într-o dimineață, la magazinul din Brixton Hill. Fusese în spatele ei o vreme, se întorsese de parcă n-ar fi vrut s-o vadă, cu gluga trasă șmecherește peste figură – iar următorul lucru pe care-l știu era că el ieșise și ridicase coada lui Ștrumfi examinând-o. Acum, că se gândea la asta, putu să-și dea seama că, de fapt, de Josh se ferea el. Oare Josh îl cunoștea? Sau era doar Josh cel care-i atrăgea atenția? De îndată sângele ei îngheță. „Familia Peaches, ar fi trebuit să plece și ei în concediu." Îi spusese cumva vânzătoarei ceva despre vacanța din Cornwall? Încercă să-și amintească tot ce vorbise în magazin. Ceva despre un drum lung cu mașina și – o, Iisuse, da – el ar fi putut să tragă cu urechea la ce vorbea ea – chiar i-a spus vânzătoarei când urmează să plece către Cornwall. Probabil că i-a urmărit până acasă, i-a supravegheat de atunci, iar, dacă e pe-așa, ea era vinovată de tot ceea ce se întâmpla.

Dintr-odată, Ștrumfi, care stătea trântită lângă ea, își înălță capul și începu să urle, un scheunat strident, țipătul acela provocat de o durere mai profundă ca aceea de piele și de mușchi.

— Șșștt!

Benedicte încercă să o facă să tacă, mângâind-o, încercă să o facă să bea din conducta de cupru, dar Ștrumfi se întoarse și-și lăsă capul pe podea. Ben se retrase și ea și începu să se roage: „Of, Ayo, Ayo – te rog, Doamne, vino mai repede – gândește-te că lucrurile nu sunt în ordine pe-aici – te rog".

•

Caffery conducea, la amiază, pe șosea. Plouase în Suffolk,

dar acum ieșise soarele, strălucind printre sălciile tăiate și așternând băltoace aurii pe drum. Trecu prin tunelul verde al copacilor, pe lângă herghelii de cai, prin coridoare mărginite de împletituri de arțari și jnepeni pitici ornamentali, crescuți pe pajiști paradisiace. Mâinile lui erau umede. „Rebecca are dreptate – ești atât de disperat să o primești peste ceafă, că, pur și simplu, pui umărul la asta. Lasă-ți, te rog, Jack, coloana vertebrală la intrare.” Tracey Lamb, mormanul acela de impulsuri egoiste înfășurat în piele umană, a trebuit doar să-și ducă o mână la spate și să-l privească în ochi spunând: „Ghici ce am în mână” și să-l prindă de nas. Cea mai mică firimitură, cea mai slabă posibilitate ca ea să-i poată spune ceva despre Ewan îl făceau să fie gata să riște totul.

Pentru un moment, chiar în afara orășelului Bury St Edmunds, i se păru că-l urmărește cineva. Sclipirea soarelui pe un parbriz, grila radiatorului licărind în oglinda retrovizoare, o mașină roșie, joasă, ca o mașină sport. Îl însoți câțiva kilometri. Potrivi oglinda, întrebându-se dacă fusese pus sub urmărire. „Ce să aibă Investigațiile interne cu tine?” Și, înainte de a-și termina acest gând, răspunsul veni de la sine: Desigur.

Rebecca vorbise.

„Iisuse, futu-i, Hristoase, Rebecca, ai făcut-o, ai vorbit” – le spusese de-a fir a păr tot ce le făcuse ei și lui Malcolm Bliss. Cu inima bubuindu-i în piept, panicat dintr-odată, apăsă piciorul pe accelerație și, aplecându-se, bâjbâi prin torpedou după hartă. Drumul aluneca sub cauciucurile Jaguarului, iar viteza sări la 130 de kilometri pe oră. Știa o groază de lucruri despre metodele de a scăpa de supraveghere, de la un curs de condus pe care-l urmase la Hendon, dar multe dintre trucuri depindeau de cât de bine cunoști geografia locului, așa că aruncă un ochi pe harta deschisă peste volan, ținând mașina pe șosea cu ajutorul genunchilor, și începu să răsfoiască paginile. Găsi Thetfors și puse un deget să-l localizeze cu ușurință, apoi aruncă o privire în oglindă.

„Nu!” Mâna sa părăsi harta. Nu-i venea să creadă. Mașina se topise în depărtare. Era singur pe șosea.

„Rahat.” Ținu bine de volan, holbându-se în oglinda retrovizoare, să se asigure că nu-și imaginează. Nimic. Doar un drum pustiu, întins în spatele lui. Bâjbâi după telefon, îl ridică și, cu degetul mare, deschise fișierul de mesaje – dacă s-ar fi întâmplat ceva, Souness l-ar fi avertizat, era sigur. Dar nu primise niciun mesaj, iar pe drum, în spatele mașinii sale, nu se vedea nimeni. Își închipuise. Își închipuise totul. „Dacă asta nu te face să stai în fund să bagi de seamă…”

— Așa e.

Lăsă să-i scape telefonul pe scaunul din stânga, puse mapa deoparte și lăsă mașină să meargă în continuare încă trei kilometri, cu inima bubuindu-i în urechi. Era extenuat, decise el, privind cum îi tremură mâinile. Când se va întoarce la Londra, le va spune lui Souness și Paulinei totul. Pentru că Lamb nu făcea decât să-i toarne gogoși. Știa în sinea sa că asta făcea. „Nu-ți pune speranțele în ea.”

Își spusese asta de atâtea ori de când plecase spre Norfolk – trecând pe lângă case abandonate, cu scânduri în ferestre, pe drumuri pustii, pe lângă grămezi de gunoi și sere industriale – încât, atunci când o găsi pe Lamb stând pe trepte în afara ușii din spate, fumând o țigară, îmbrăcată în pantaloni galbeni deschis, sandale cu toc înalt și un tricou pe care era imprimat chipului Shaniei Twain, el se convinsese că nu trebuie să asculte nimic din ce-i spunea.

— Tracey, spuse el. Ce dorești?

Ea trase cu poftă din țigară, uitându-se la el prin fum și zâmbi.

— Vrei niște ceai?

— Nu, nu vreau.

— Bine.

Ea dădu din cap. Îl privi ieșind din mașină, cu tricoul lui de un alb orbitor în lumina soarelui, și-l așteptă să traverseze de la garaj. Da. Avea dreptate. Putea să vadă pe fața lui. Și, pe măsură ce se apropia, când își dădu jos ochelarii, îl văzu cum privește, o singură dată, peste umăr, la drumul din spatele lui. Iar acest mic gest îi spuse totul: „Nu ar trebui să fie aici – și el știe asta. Este corupt, așa cum mă așteptam. Am avut dreptate

nu va pune nicio problemă”.

— Pentru cine lucrezi?

El își puse cheile în buzunar și făcu un semn către casă.

— Poți da muzica mai încet?

— Am întrebat pentru cine lucrezi.

El oftă.

— Nu lucrez pentru nimeni. Eu sunt Legea. Ți-am spus asta.

— Atunci flăcăul ăsta – copilul cu care și-a făcut treaba Penderecki – cine este atât de interesat de el?

— Doar eu.

— Minți.

Trase încă un fum din țigară și îl admonestă cu ea.

— Vă știu pe voi, de-alde ăștia, e vorba despre bani, nu? Nu știu cine a fost flăcăul ăsta și altele, dar știi ce cred? Cred că cineva vrea foarte foarte tare să afle. Și, când cineva vrea foarte tare să știe ceva, se găsește mereu ceva mălai pe undeva.

Își șterse mâinile de pantalonii ei murdari, își împinse părul purpuriu pe după urechi și făcu o grimasă. Își adună flegma din gât și o scuipă cu poftă pe pământ.

— Cinci bătrâne.

— Ce?

— Cinci bătrâne și-ți spun…

— Cinci mii de lire? Arăt a…

— Sunt foarte serioasă: cinci bătrâne și-ți spun exact ce s-a întâmplat.

— Valea, Tracey. Ești o mincinoasă. Și nu trebuie să plătesc, Tracey, pentru a scoate o informație de la tine. Sunt aici între tine și Divizia Moravuri, și nu voi ezita…

— O, nu. Ea îi zâmbi cu încetinitorul. Nu, îmi vei plăti.

— Să fiu al dracului dacă voi plăti. Se uită la cer și începu să-și caute cheile prin buzunar. Mănânci rahat.

— Eu sunt informatoarea ta. Ar trebui să mă înregistrezi cumva. M-ai înregistrat?

— Desigur.

— Tu ești mincinosul. Ea zâmbi. Vă cunosc eu pe voi, ăștia – sunteți mai răi decât mine pentru că o faceți legal. Mult mai

răi.

— Nu mă amenința, Tracey…

— Cinci miare și-ți voi arăta ce s-a întâmplat.

— Hm. Se întoarse să plece. Ești ca într-o comedie acum, Tracey.

— *Ascultă*!

— Nici vorbă. Se îndreptă către mașină, ridicând mâna în semn de respingere. Nici vorbă!

— Vei fi foarte, foarte surprins de ce am descoperit că știa fratele meu în tot acest timp.

Ea sări, hotărâtă să nu-l lase să plece. Prin curtea însorită, din fața casei, tocmai se îndepărta biletul ei cu o unică destinație.

— Ai fi surprins să afli ce i s-a întâmplat băiatului lui Penderecki și de ce-ți pot spune eu despre el.

Caffery mergea și mai repede acum, iar ea se grăbi să-l ajungă din urmă, cu brațele întinse, iar tocurile ei înalte și galbene ciocăneau pământul ca picioroangele unei păsări de baltă.

— Uite, nu-mi bat joc de tine, de ce să-mi bat joc de tine?

Gâtul ei hârâia de flegmă.

— Pot să-ți arăt exact ce i s-a întâmplat. Nu să-ți *spun,* ci să-ți *arăt.*

— Tracey. Caffery se opri și ridică degetul amenințător. Termină cu prostiile, vorbesc serios.

Un stol de ciori își luă zborul din copacii din spatele lui, speriind-o cât de repede întunecaseră cerul cu aripile lor.

— Mă duc direct la Londra, spuse el, și o să predau toate informațiile celor de la Scotland Yard, și să nu te pună dracu' să mă mai suni din nou cu poveștile tale.

— Dar…

— Dar nimic.

Își scutură cheile pe deget și se întoarse la mașină, lăsând-o încremenită lângă vechiul și ruginitul ei Fiat.

— La dracu', murmură ea, după o vreme, dezumflată.

Jaguarul făcu calea întoarsă, iar ea rămase privind stolul de stăncuțe care străbătea albastrul cerului. Când păsările

dispărură dincolo de copaci, se întoarse și porni șchiopătat către casă.

•

Apoi se așeză pe treptele de la intrare, holbându-se la hangar, la motoarele îmbătrânite și ruginite, și la capotele de Land-Rover peste care crescuse încâlcit caprifoiul. Aproape că uitase că are o țigară în mână. Doar atunci când îi arse degetele o scăpă. Se strâmbă nervoasă, se aplecă, trăgându-și pe spate părul care-i pica în ochi, și lăsă un strop globular de flegmă să cadă pe capătul aprins al mucului de țigară. Strivi flegma cu sandala, să nu alunece pe ea dimineață, când auzi roțile unei mașini scrâșnind pe pietriș. Se uită într-acolo, brusc nervoasă.

— O, futu-i.

Se ridică în picioare, horcăind, deschizând ușa și grăbindu-se în casă. „Poate că a spus adevărul, poate că au venit colegii lui…" Străbătuse jumătate din coridor, când auzi vocea în fața ei.

Asta o făcu să se oprească – chiar în ușa bucătăriei, simțind bătăile inimii până în gât. Înghiți cu greu. Se prinse cu unghiile ei roase de tocul ușii și se aplecă precaută, pentru a privi în hol. Stătea fără să se miște în ușa luminată de la intrarea din fața casei, cu mâinile în buzunar, cu fața impenetrabilă. O viespe intrase în casă și se lovea năucă de tavan.

— Ce? întrebă ea. Ce mai vrei?

— Trei bătrâne.

— Ce?

— Am spus trei bătrâne. Îți voi da trei.

•

Roland Klare le-ar fi putut spune polițiștilor că ar trebui să caute și pe altcineva, pe lângă Alek Peach. O, da, le-ar putea spune într-o singură propoziție. Stătea îngenuncheat pe sofa, cu nasul și mâinile presate de fereastră, un genunchi tresărindu-i în sus și-n jos nervos, și se holba la copacii aceia minunați și la pajiștile uscate de soare, din parcul Brockwell. Fotografiile atârnate una lângă alta în camera sa obscură îl

arătau, fără putință de tăgadă, pe Alek Peach violându-și fiul. Dar aceleași imagini mai arătau ceva cu claritate: era evident că Alek Peach nu era singura persoană din casă pe-atunci. Era clar că mai fusese implicată o persoană – cea care ținea aparatul de fotografiat.

Klare plescăi din limbă și bătu darabana în geam, gândindu-se ce ar trebui să facă.

— Hm, da, murmură el. Hmmm.

Se trase de la fereastră și se întoarse către livingul mare, bine luminat, frecându-și mâinile nervos.

25.

Caffery se întoarse în Shrivemoor seara, puțin după ora șase, și, după ce parcă, o zări pe Kryotos, îmbrăcată într-o haină crem, urcând în mașina soțului ei. Îi tăie calea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, cu mâinile puse pe acoperișul mașinii, cercetând din ochi strada, să nu vină vreo vehicul pe banda aceea de circulație. Logan s-a întors?

— A venit și a plecat, a fotocopiat niște rapoarte și le-a lăsat în sertarul tău – fără rezultat.

— Rahat! se aplecă și dădu din cap către soțul lui Kryotos. Scuză-mi limbajul.

— Nicio problemă.

— Am lăsat niște mesaje pentru tine, spuse Kryotos, punându-și centura de siguranță și privind prudentă la Caffery. Avea iar privirea aceea hăituită. Stomatologul a sunat, voia să stea de vorbă cu tine și cineva pe nume Gummer, oh, și cei din centrala West End l-au găsit pe Champ Keodua-cum-îl-cheamă, dacă mai vrei să-l vezi.

— Peach?

— Nicio schimbare.

Ea făcu un semn cu capul către ferestrele camerei operative, acoperite cu o peliculă argintie, ce filtra lumina soarelui.

— Danni este încă la birou.

— Rahat.

— Știu. Nu este în cea mai bună dispoziție.

— OK.

Se îndreptă de șale și bătu în acoperișul mașinii.

— Asta e, mulțumesc, Marilyn. Pe mâine.

Camera de ședințe era goală, iar Danni era în camera ofițerilor, completând rapoartele lunare. Lângă ea se afla o sticlă deschisă de Glenfiddich – o mică șpagă de la o jurnalistă care scria pentru un tabloid duminical un material despre realizarea portretelor psihologice pe criterii geografice:

Caffery și Souness vorbiseră cu ea despre formula lui Rossmo[41] și aplicația ei în cazul Barwell[42], și ea reușise să facă trei articole cu informațiile smulse de la ei.

— Danni?

Ea ridică privirea.

— Oh, mormăi ea, tu ești?

Se întoarse la ale ei.

Stătea stângaci în ușă, privind-o, neștiind ce ar fi trebuit să facă: să rămână, să plece? Când deveni clar că nu vrea să-i vorbească, el se așeză la biroul său, cu mâinile prinse peste pântece, și privi pe fereastră în tăcere. Nu trecu mult și Souness cedă.

— Bine.

Semnă formularul, își aruncă pixul pe birou și se lăsă pe spate în fotoliul său.

— Spune-ți oful!

— OK.

Își puse palma pe birou și privi pe fereastră o clipă, gândindu-se cum să pună problema.

— Eu… se întoarse către ea. Uite, despre incidentul de dimineață.

— Da?

— Îmi pare rău.

Ea își strânse buzele și-l privi bănuitoare, îngustându-și ochii ei albaștri.

— A fost cu totul disproporționat, continuă el. Nu-mi place foarte tare acest caz, din motivele pe care le știi, și bănuiesc că nu am dormit.

Ridică din umeri.

— Asta înseamnă că-mi pare rău.

Gura ei rămase strânsă într-un nod amar, plin de reproș.

— Înțeleg.

Își luă pixul și bătu cu el în birou, răsucindu-l, reluând mărunt bătăile, privind atentă biroul. Părea că e gata să spună ceva, apoi se răzgândi și se frecă pe cap. Își întinse brațele în aer și se uită pe fereastră.

— O, fir-ar să fie, mormăi ea, bănuiesc că trebuie să te iert.

— Uf, oftă el, mulțumesc, știi, mulțumesc că mă ții tensionat.

— E în regulă. Ea își puse un deget în ureche și începu să-l scuture frenetic, privindu-l pe Caffery pieziș. „Nu cred că-mi pot aduce capul atât de aproape de găoază.” Altceva mai bun decât căcatul ăsta nu ai găsit?

— Data viitoare voi încerca.

— Fă tu asta, spuse ea, ținându-și cu mâinile stomacul și răsucind scaunul să-l poată privi în față.

— Oricum, ai văzut asta? Își scutură burta în sus și-n jos. Am început să slăbesc.

Se uită la el, de data asta serioasă.

— Și nu spuneai ceva că-mi datorezi o cină?

— Am spus eu asta?

— Da, ai spus că, dacă Gordon Wardell nu va ține prima pagină, îmi vei da o cină.

— Și n-a fost așa?

— Nu contează. Sunt șefa ta.

— Deci am avut dreptate.

— Poate.

•

— Până la urmă, trebuia să te iert, Jack, nu aveam cu ce să merg azi – Paulina a luat Beemerul.

Nu stabiliră dinainte unde să meargă. Urcară pur și simplu în Jaguar și merseră spre Brixton, de parcă ar fi fost cel mai obișnuit loc de pe pământ, de parcă ar fi fost atrași de râul Effra, prizonier în subterane, de-a lungul traseului său. La marginea sa, acolo unde nu se întinsese misteriosul fard de pleoape al cluburilor de noapte și al saloanelor de modă, Brixton era încă periculos și pustiu. Aici, oamenii ofiliți, în treningurile lor murdare de noroi, cu flori din paiete la borul pălăriilor de paie pe care le purtau, se uitau la stele și la lămpile de pe stradă, și-și urlau nebunia la lună. Aici, luminile de pe stradă fuseseră sparte de pistoalele cu bile ale localnicilor din cartier, și singura rază de lumină venea de la cuburile reci cu ultraviolete, amplasate în shopuri, care-i împiedicau pe dependenți să se drogheze în pragul lor pentru

că nu-și puteau nimeri venele. În adevăratul Brixton, viața de noapte nici nu începuse încă – era prea devreme: barurile Bug, Fridge sau Mass erau încă pustii. Abia pe la mijlocul nopții centrul Brixtonului se transforma într-o mică Ibiza – blocaje de circulație la miezul nopții, și animatoare îmbrăcate în iepurițe baleare, ieșite prin trapa din acoperișul mașinilor, pentru a le face oamenilor cu mâna. Totuși, când parcară pe Coldharbour Lane, Caffery fu fericit să constate că era ceva mai multă lumină și căldură în comparație cu restul zonei.

Se opri la un bancomat.

— Să scot vreo patruj' de parai.

— Aș scoate mai mult dacă aș fi în locul tău. Nu sunt o gagică ieftină, să știi.

Souness stătea cu mâinile în buzunare, cu spatele la el și încerca s-o determine pe cerșetoarea cu copil, care-și făcuse culcuș chiar sub bancomat, să-și plece privirea. Caffery își cerceta soldul. Suma propusă lui Tracey nu se născuse din nimic – avea un motiv foarte bun: știa ce sumă fără acoperire poate scoate de pe card. Trei mii de lire. „Ce-ți pot aduce trei miare?" Nu conta de câte ori își spusese – „este o mincinoasă, este o escroacă bătrână, scoasă din uz" – inima sa plină de speranță, inima sa ridicol de plină de speranță continua să-l bată la cap – „ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă..."

— În regulă.

Băgă banii în buzunar, se uită în jur să vadă dacă nu se uita cineva și dădu din cap spre Coldharbour Lane.

— Mergem la cină, da?

Oamenii de pe Windrush[43], cei care pretinseseră cândva aceste câteva străzi, fuseseră în mare măsură evacuați din centrul Brixtonului către zonele mărginașe. Nu mai rămăseseră decât puține localuri jamaicane autentice – câteva locuri unde te puteai duce într-o sâmbătă după-amiază, să vezi tinerii jucând domino, țipând, plesnindu-se peste coapse, deschizându-și șmecheri celularele pentru a le spune prietenilor care nu erau de față ce întorsătură luase jocul. O mare parte din Coldharbour Lane furniza servicii și mâncare nou-veniților, iar Caffery și Souness aleseră un loc aproape de

piață, Satay Bar, cu oglinzile și buchetele de strelitzia în vaze de sticlă impresionante. Comandară kebab malaiezian cu orez, și două beri Singha, și se așezară la o măsuță lângă fereastră. Souness stătea confortabil, cu haina descheiată. Își pusese pagerul pe masă între ei.

— Îmi place aici.

Se aplecă puțin înainte și privi pe fereastră.

— Drumul ăsta este al dracului de la modă. Dacă stai suficient de mult liniștit, în cușca asta de căcat, poți face o listă consistentă de gagicuțe nostime, ieșite la lumină. Am văzut-o odată pe Caprice acolo, sunt sigură că era ea, purta chestiile alea… – trase aer în piept printre maxilarele încleștate și se plesni cu palmele peste coapse –… pantalonași d-ăia roșii, uite până aici, și care e aia cu țâțe mari? Este la fel de grasă ca mine din când în când. Știi tu. Aia cu gura mare.

— Habar n-am.

Souness zâmbi mucalită și-și ridică kebabul.

— Ăsta e primul semn de deprimare.

— Care?

— Să-ți pierzi interesul sexual.

— Ba nu mi-am pierdut interesul pentru sex.

— Ei, hai, îl mustră cu kebabul, ziua în care vei muri va fi ziua în care-ți vei pierde interesul pentru sex, Jack Caffery.

— Eu, pur și simplu…

Își desfăcu tacâmurile din șervețel și-și trase farfuria în față. Se uită la mâncare o vreme, apoi se aplecă în față, cu coatele pe masă.

— Ai fost în poliție cât, Danni? Cincisprezece, șaisprezece ani?

— Și mai bine – știu că am mutră de îngeraș, dar fac treizeci de ani vechime peste doar nouă ani.

— Așadar – dacă te gândești la momentele când ai intrat în poliție, îți amintești ce aveai în minte?

— O, da. Eram foarte nerăbdătoare. Am recunoscut că sunt pe invers – chiar în momentul în care am ajuns la Academia de Poliție din Henton am făcut-o. Dar, zise ea, accentuând cuvintele prin lovituri cu furculița în kebab, nu m-am folosit

de asta. Nici chiar când lumea s-a schimbat și m-aș fi putut folosi, nu am făcut-o.

Puse bucățica de kebab în gură.

— Desigur, asta nu înseamnă că nu am pupat niciodată un fund delicat. Nu. Și nici că nu am pupat vreo păsărică.

— Și încă-ți place?

— Să pup păsărici?

El surâse.

— Poliția.

— Aferim. Încă o iubesc. Fiecare minut trăit.

— Și nu ai simțit niciodată că motivele tale de a intra în poliție au fost greșite?

— Nu.

Își îndesă în gură cu furculița niște cuburi de orez și se uită prin restaurant, mestecând din greu, concentrându-și ochii într-un loc, undeva, deasupra lui Caffery.

— Dar, pe de altă parte, nu mi s-a întâmplat nimic comparabil cu ce ți s-a întâmplat ție când erai copil.

Auzind asta, Caffery își drese vocea și se lăsă puțin pe spate, privind concentrat în mâncare. Știa că Souness se aștepta ca el să răspundă provocării. Dintr-odată nu-i mai era atât de foame.

— Știi, nu-i așa… – se uită pe sub sprâncene către ea –… știi că am intrat în poliție pentru că aveam niște idei tâmpite că îl voi descoperi pe Ew… – făcu o pauză. Că-l voi găsi pe fratele meu.

— Mda, nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama de asta.

El se apropie de ea.

— Dar, Danni, nu pot să scap din plasa asta. Primesc un caz ca Rory Peach și, deodată am din nou vârsta de zece ani, sunt cu pumnii ridicați, dorind să le-o trag tuturor, să mă bat cu pumnii goi cu toți.

— Așa că te enervezi din când în când. Și ce dacă?

— Ce dacă? Își scoase punga cu tutun și își rulă repede o țigară. Ce dacă? Ei bine, spuse el, ridicând bricheta către țigară, ei bine, într-o zi lucrurile vor ajunge prea departe, deja anticipez asta. Într-o zi cineva mă va provoca și voi face ceva

ireparabil.
El trase din țigară și reținu fumul în plămâni, cu capul pe spate și ochii închiși. Apoi dădu fumul afară și puse țigara în scrumieră.
— Este o problemă de perspectivă – așa-i spun ăștia, nu? Perspectivă. Uite ce am făcut la spital – uite cum am sărit la tine încercând să te fac să crezi că ar fi…
— A, așteaptă, spuse Souness, știu ce vrei să spui.
— Știi oare?
— Da. Ea tăvăli carnea prin sosul de alune și rupse o bucată din frigăruie cu dinții. Da, și m-am gândit și eu la asta. Tu crezi că mai există cineva acolo. O altă familie.
— Da. Ți-am spus, sunt încăpățânat ca un câine care a găsit un os.
— E-n regulă, Jack, spuse ea, mestecând din greu. Am vorbit cu șeful despre asta – îți pot da doi oameni din afară. Fă ce vrei cu ei – doar să-i returnezi întregi, cu un zâmbet pe față, OK?
El se holbă la ea.
— Îmi dai apă la moară.
— Nu. Nu. Deloc. Cred că e posibil să ai dreptate. Acum, în loc să stai aici cu gura deschisă ca un prostănac, spune și tu mulțumesc.
El scutură din cap.
— OK, spuse el, OK, mulțumesc, Danni, mulțumesc.
— Pentru nimic. Acum, pune chestia asta, bătu cu frigăruia în țigara lui, pune asta deoparte și continuă să mănânci. Arăți de parcă o mâncare bună te-ar omorî dintr-odată.
El strivi țigara, dar când își trase farfuria în față descoperi că încă nu se putea concentra asupra mâncării.
— Ce s-a întâmplat în casa aia, Danni? spuse el după o vreme. Ce dracu' s-a întâmplat acolo?
Ea se folosi de furculiță să tragă restul de carne de pe frigăruie în sos.
— Este simplu. Rory Peach a fost violat. De tatăl său. Se întâmplă, știi.
— Atunci ce s-a întâmplat în familia aia?

— Nu știu. Luă cu furculița niște carne și o băgă în gură, mestecând temeinic. M-am întrebat mereu cum e să violezi. Este una dintre chestiile alea despre care femeile fac mare caz – să nu fie violate, dar ar vrea să fie ele alea care violează. Nu e foarte corect politic din partea unei lesbiene bătrâne, nu?

Luă o înghițitură de Singha și își clăti gura.

— Am avut odată o discuție cu un violator și știi ce mi-a spus? El spunea – și-mi pot aminti cuvânt cu cuvânt, pentru că atunci mi-am dat seama că, orice aș face, indiferent cât de tare mi-aș strânge haina, să nu mi se vadă sânii, și cât de mult mi-aș tăia părul, nu voi înțelege niciodată cu adevărat cum e să fii bărbat – el a spus (se aplecă și-l privi pe Jack în ochi) – el a spus: „Te simți de parcă ți-ar fi scoasă inima din piept, de parcă ai mușca atât de tare din carne, că-ți crapă maxilarele, e ca o erecție care ar putea pune capăt tuturor erecțiilor, e ca și cum ți-ai extrage sufletul prin penis".

Souness se lăsă pe spate, înfigând furculița în came.

— Cam nebuni, nu?

Se opri. Caffery se ridicase.

— Hei, unde mergi?

— Nu vrei altceva de băut?

— Mda. Ea îl privi mirată. Bine, du-te și adu încă o bere.

Ea mai îndesă în gură cu furculița încă o porție și mestecă, privindu-l cum se duce la bar, copleșit de ceea ce-i spusese. În sufletul lui Caffery era, cu siguranță, ceva în neregulă – nu încăpea nicio îndoială. Uneori urmărea cu ochi de prădător un indiciu. Când se întoarse cu băuturile, era tăcut.

— Jack, ce se întâmplă? Hai, vorbește cu mine.

— Cred că o voi suna pe Rebecca.

— Da, Rebecca. Ce mai face?

— E bine.

— Bun. Bine, transmite-i toate cele bune.

Se aplecă și-i luă farfuria.

— Nu mai vrei asta, nu-i așa?

— Nu, dă-i drumul.

Ea răsturnă resturile mâncării lui pe farfuria ei și începu să-și facă drum pe-acolo cu furculița. Cina se termină devreme și

Caffery descoperi că nu avea nevoie de banii luați în plus de la bancomat.

•

Vocea Rebeccăi suna nedeslușit în receptorul telefonului.

— Jack, unde sunt, vreau să zic, Iisuse – și trase aer adânc în piept – îmi pare rău, vreau să spun *tu* unde ești?

— S-a întâmplat ceva cu tine?

— Sunt, habar n-am, beată, cred. Cred că m-am pierdut, Jack.

— Unde ești?

— La, știi tu, la galerie.

— Galeria aia de unde te-am luat și zilele trecute?

— Cred că da.

— Sunt chiar peste drum. Așteaptă-mă.

Doar o sută de metri despărțeau Satay Bar de Air Gallery. El intră înăuntru, încercând să străpungă cu ochii săi obosiți fumul dinăuntru, și merse împleticit până la bar, trecând pe lângă panouri de aluminiu suspendate, coloane modelate din rășină, și boabe de lumină aruncate de beculețele cu tungsten, fără să privească recile și spiritualizatele priviri ale lumii mondene din întuneric. Când o găsi pe Rebecca, la primul nivel, se opri un moment și privi de parcă s-ar fi deschis o fereastră spre lumea cealaltă.

O vitrină luminată în întregime expunea modele de specimene patologice scufundate în fluide colorate. În fața acestei vitrine stăteau patru fete cu figuri palide, est-europene și cu părul tăiat în forme geometrice. Aveau pe chip expresii interesate și erau aplecate către un bărbat care stătea pe o sofa roșie, de plastic, în fața lor. Era înalt și îmbrăcat cu o uimitoare bluză neagră pe gât, iar Caffery recunoscu în el un jurnalist al programului de noapte de la Channel 4.

— Precum ferestrele zidite, concepute de Michelangelo pentru biblioteca familiei Medici, aceste vaginuri nu duc nicăieri, spunea el, mușcând cu precizie din finalul cuvintelor. Ele răstoarnă ordinea naturală a societății falocentrice; creează organicul, organul-asemănător-cu, în care perspectiva masculină asupra lucrurilor își imaginează că ar exista un

spațiu. Toate spun: Uită-te la tribalitate, uită-te la vaginitate, nu o ignora!

Rebecca era acolo, lângă cel care vorbea despre opera ei. Stătea acolo, pierdută între pernele sofalei, îmbrăcată cu un tricou și cu o fustă de un albastru-libelulă. Bărbia ei era lăsată în piept, mâinile fără vlagă erau prinse de gâtul unei sticle desfăcute de absint, care stătea sprijină de picioarele ei goale și, cu toate că nimeni nu părea să fi observat, adormise de îndată.

— Becky!

Caffery se așeză între mica audiență și sofa, și puse o mână pe ea.

— Hai, Becky.

Jurnalistul se opri și se întoarse către el.

— Da?

Își puse o mână în piept și-și coborî bărbia.

— Dorești să ne întrebi ceva?

Caffery se aplecă pentru a-i vedea fața Rebeccăi.

— Rebecca?

Ea nu se clinti. Își scurtase părul de când n-o mai văzuse. Stătea în smocuri răzlețe, în jurul feței sale murdare. La colțul ochilor se adunaseră două cocoloașe de rimel negru, și nu părea mai mult decât una dintre victimele unei beții între adolescenți. Un mititel elf beat.

— Becky, haide, trezește-te.

O apucă de mână, îndepărtându-i degetele de sticlă, iar ea scăpă câteva picături pe jos.

— Ce? Ea privi în jur, iar ochii ei îi scrutară în zigzag chipul. Jack?

Avea respirația acră.

— Haide. Îi luă sticla din mâini și o puse pe masă. Să mergem.

Îi puse mâna peste umerii lui și se aplecă s-o prindă de talie.

— Pleacă? întrebă jurnalistul șoptit.

— Da.

Ridică din umeri și se întoarse către femeile cărora le

vorbea.
— Dacă ar fi să ne gândim, Cornelius Kolig, de pildă, ar aborda altfel problema agresiunii sexuale…
Femeile își desfăcură și apoi își încrucișară la loc picioarele cu sincronizarea absolută a unei trupe de dans, și se aplecară înainte, fără s-o bage în seamă pe Rebecca, cu ochii lipiți de jurnalist, gata să-i soarbă cuvintele.
— Sunteți o adunătură de cretini, spuse ea dintr-odată, smulgându-se din brațele lui Caffery. Nu vedeți că toate astea-s un căcat?
Înșfăcă sticla de absint de pe masă și o roti amenințător. În lumină, lichidul curgea ca smaraldele topite, vărsându-se pe podea, iar fetele o priviră surprinse.
— Totul este o imensă glumă. Nu v-ați prins? E o glumă pe seama voastră.
Se opri un moment, clătinându-se ușor de parcă ar fi fost surprinsă că stătea în picioare.
— Tu, tu…
Făcu un pas înapoi și aproape-și pierdu echilibrul, aruncând o mână în lături să se îndrepte.
— Oh…
Se opri brusc, respirând greu și uitându-se neajutorată în jur.
— Jack?
— Da, haide…
— Vreau să mergem…
Se prăbușea lent și începu să plângă.
— Vreau să merg acasă.
El reuși s-o scoată din club fără să atragă atenția. Afară, cuprinsă de aerul nopții, ea reacționă încet, ridicând mâinile inerte să-și frece brațele, dar îl lăsă s-o îndese pe locul pasagerului din Jaguar și să-i prindă centura de mijloc.
— Vreau să merg acasă.
— Știu.
El o îndreptă pe banchetă și-i împinse mâinile în mașină. Acestea îi căzură în poală, iar capul ei se sprijini de fereastră, când el începu să conducă în tăcere prin Dulwich, privind-o

din când în când și întrebându-se cum de a ajuns ea să se transforme într-un spectacol de circ. Rebecca avea un instinct de supraviețuire intens și emoționant – a fost primul lucru observat la ea, un amănunt care l-a respins cel mai mult, dar l-a și atras cel mai mult. Era de necrezut s-o vadă atât de degradată, de neajutorată, de sărmană. Chipul ei, văzut la lumina farurilor de pe stradă, era ușor cenușiu, iar gura albăstrie.

Se opriră la stop în Dulwich, în fața unei case albe, cu acoperiș de șindrilă – ar fi putut fi într-un sătuc amish din Pennsylvania, nu în sudul Londrei –, iar el o atinse cu mâna pe cap, mângâindu-i smocurile rebele de păr.

— Rebecca? Ce mai faci?

Ea deschise ochii și, când îl zări, îi adresă un zâmbet mic și confuz.

— Bună, Jack, murmură ea, te iubesc.

Zâmbi și el.

— Ți-e bine?

Gura ei era o umbră ștearsă și purpurie.

— Ești bine?

— Nu.

Își lăsă mâinile să cadă pe lângă ea. Tremura.

— Nu chiar.

— Ce se întâmplă?

Ea bâjbâi după ușă, deranjând cu piciorul covorașul de cauciuc de pe jos.

— Becky?

Dar, înainte ca el să tragă lângă bordură, ea își scoase capul pe ușă și vomită pe asfalt, cu corpul tremurând și lacrimi în ochi.

— O, Iisuse, Becky.

Caffery o frecă pe spinare cu o mână, atent la mașinile care veneau din spate și căutând un loc unde să oprească. Ea tremura și plângea, ștergându-și gura cu o mână și încercând să închidă ușa cu cealaltă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău…

— Nu-i nimic, doar o clipă, doar o clipă…

Luminile semaforului se schimbară și el se strecură prin trafic pentru a trage mașina lângă trotuar. Ea se lăsă greu în scaunul ei, plângând în hohote, cu mâna la gură și cu fardul curgându-i peste obraji. Nu-și putea aminti când o văzuse ultima dată plângând.

— Hai aici, hai aici…

El încercă s-o tragă către el, dar ea-l respinse.

— Nu, nu mă atinge, sunt dezgustătoare.

— Becky?

— Am luat niște heroină, am luat niște gunoi.

— Niște ce?

— Niște gunoi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu.

Oftă, se lăsă pe spate, ridicându-și ochii către plafonul mașinii.

— Când?

— Habar n-am, habar n-am – poate acum câteva ore…

— De ce?

— Am…

Își rostogoli ochii către el și acum el se întrebă cum de nu recunoscuse mai repede privirea aceea aprinsă de heroină.

— Am vrut să o încerc.

— Chiar vrei să încerci orice? Orice lucru de căcat?

Ea își umezi gura și nu-i răspunse. Traficul se încetinise, iar oamenii încercau să vadă ce se întâmplă – să vadă dacă e vreo ceartă.

El se aplecă, închizând ușa de pe partea ei și, odată cu ea, lumina din interior, ca să nu mai fie expuși ca pe scenă în ochii trecătorilor.

— Este prima dată când iei?

Ea încuviință.

— OK. Porni motorul Jaguarului. Nu am să-ți țin o predică. Să mergem acasă.

Ajunși în Brockley, el o spălă și-i făcu un ceai. Rebecca stătea în pat ca un copil, purtând unul dintre tricourile lui, ținând strâns cu mâinile o cană. Avea o figură palidă și amețită.

— O să chem un doctor.

— Nu. Sunt în regulă.

Ea se holba în fundul cănii.

— Mă simt mai bine acum. Vrei… – nu se uită la el – vrei să vii în pat?

El stătea în cadrul ușii, cu mâinile pe toc. Scutura din cap.

— Nu?

— Nu.

— Înțeleg.

Rămase tăcută pentru o vreme, ca și cum ar fi răsucit pe toate părți în minte această noua decizie a lui. Apoi dintr-odată lăsă cana să-i cadă din mână și-și puse mâinile pe față. Cana se rostogoli din pat și se sparse pe podeaua de lemn.

— O, Jack, se văită ea, sunt *pierdută*…

— Bine, bine.

Se așeză pe pat și o masă pe spate.

— *Sunt pierdută.* Știam de obicei unde mă aflu, dar pur și simplu acum *nu mai știu defel*…

Plângea atât de tare, că părea să bocească totul – micile dezamăgiri și tot ce pierduse vreodată. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Becky… o îmbrățișă și o sărută în creștetul capului. Nu poți continua în felul ăsta.

— Știu.

Umerii ei tremurau și gâtul ei se înroși. Ea scutură capul.

— Știu.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu știu… eu…

Ea își frecă ochii și trase adânc aer în piept, încercând să se controleze.

— Rebecca? El se aplecă să o privească în față. Ce ai de gând să faci?

Ea își șterse lacrimile de pe obraji. Respirația ei se liniști.

— Ei bine?

— Oh. Ea-și întoarse capul într-o parte. Am să… nu știu, am să spun adevărul, presupun.

— Ce?

— Am… am mințit. Puțin – se bâlbâi ea. Nu, nu un pic, o grămadă. Jack, te-am mințit, tot timpul te-am mințit și acum îmi pare atât de rău și, din cauza faptului că am mințit, am ajuns unde am ajuns și este vina mea și vreau…

— Hei, șșșt, haide, calmează-te, despre ce ai mințit?

— Ai să mă urăști…

— Despre ce ai mințit?

— Despre Malcolm.

— Ce anume în legătură cu el?

Ea trase aer adânc și-și apăsă ochii închiși, vorbind fără un destinatar anume, parcă recitând un poem amintit cu greu.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat, Jack. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am luat bicicleta să mă duc la Malcolm – și asta e tot până la momentul în care tu te pregăteai să te duci la înmormântarea lui Paul.

Pauză. Deschise ochii și se uită la el.

— Jack, știu c-am dat-o-n bară și-mi pare rău… m-am gândit doar, o, nu știu, m-am gândit că este ceva în neregulă cu mine dacă nu-mi amintesc sau…

Mâna cu care o ținea pe după umăr alunecă, și el rămase pentru o lungă vreme în tăcere. Așadar, despre asta fusese vorba tot timpul. El se gândi la declarația din spital, se gândi la anchetă, la cadavrul vecinei sale de apartament care zăcea în holul spitalului, la Rebecca, spânzurată în bucătărie. Și înțelese atunci că, prin tot ce-i mărturisise, era acum cu un pas mai aproape de el.

— Despre asta a fost vorba? Despre sex?

— M-am speriat, probabil că m-am gândit că mi-aș aminti deodată totul în timp ce am fi făcut… of, sex.

Își apăsă ochii cu nodul pumnilor.

— Știu că e atât de prostesc…

— Pentru că am încercat să te fac să te gândești la asta?

Ea dădu din cap și-și prinse buza de jos între dinți. Tot rimelul i se scursese pe față, lăsând genele moi și goale.

— Nu ai raportat violul, așa e?

— Bineînțeles că nu – doar nu crezi că aș fi făcut-o?

— La dracu', Rebecca. Se trase mai aproape de ea,

apăsându-și fața de părul ei atât de scurt tăiat. La dracu’.

26.

(26 iulie)

— Da, alo?

Se auzi o voce feminină la robotul telefonic din hol, iar ecoul vocii răsună în toată casa. La etaj, întinsă pe podea, lângă calorifer, Benedicte se săltă, bâjbâind orbește m direcția sunetului.

— Alo, acesta este un mesaj pentru domnul și doamna Church. Sper că am format numărul corect, numele meu este Lea și sun de la agenția Helston Cottage și, hm, v-am așteptat duminică la vila Lupin, din Constantine, și sun doar pentru că nu avem niciun semn de la dumneavoastră și doream să verificăm dacă totul este în regulă. Și, hm, mai e ceva, domnul Church, mai este că, fiindcă nu avem o anulare oficială, știți, trebuie să, știți, îmi pare rău să vă spun, ar trebui să vă taxam pentru vila Lupin dacă nu auzim nimic de la dumneavoastră și s-ar putea să pierdeți banii depuși garanție – așa că, ei bine, poate că ați amânat, dar dați-mi un telefon și spuneți-mi. Așa.

Se opri pentru un moment.

— Așa. Asta e tot. Așadar, la revedere.

— Nu!

— Oh, este joi, ora nouă dimineața. S-ar putea să mai încerc un telefon și în weekend, pentru a mă asigura că totul este în regulă. Mulțumesc.

Se auzi zgomotul receptorului pus în furcă, banda de înregistrare zumzăi ceva, o serie de pocnituri și vechiul robot rulă banda de la capăt.

— Futu-te, futu-te, futu-te!

Benedicte sări înainte, urlând către ușă.

— Am să te omor!

Bubui în podea cu mâinile ei însângerate.

— A dracului CURVĂ! Tu și depozitul tău de căcat, curvă

căcăcioasă. Hal – Josh! Mă puteți auzi? Mă puteți auzi? Vă iubesc atât de mult. Vă iubesc atât de mult.

•

Tracey Lamb era în al nouălea cer. „Gătești, își spuse ea, acum gătești.” Își puse părul pe bigudiuri, bigudiuri mari și roz care luceau ca acadelele. Când le desfăcu, nu-și pieptănă părul, îl pulveriză cu niște fixativ. Își trase cizmele cu carâmb și, cu o ceașcă de ceai, o găleată plină de resturi și piese, chei și ceașca sa pentru spută în buzunarul cardiganului, părăsi casa pe ușa din spate, gândindu-se la sangria și la țigări ieftine și puternice. Își cânta un cântecel.

Merse cu Datsunul pe poteca de deasupra carierei și opri mașina cu fața către copaci. Un câine anorexic, roșcat cu pete întunecate, stătea printre tufe, holbându-se la rulotă.

— Valea!

Dădu cu piciorul către câine și acesta o zbughi înapoi prin liziera de copaci, cu picioarele atât de încovoiate, că aproape-și târa burta pe pământ.

— Asta e, valea. Jigodie.

Puse cana cu ceai pe capota unui bătrân și ruginit Ford Sierra, și pescui prin buzunare după chei. Carl îi spusese mereu să mintă în legătură cu ce avea în rulotă, dar Carl era acum mort și ea nu mai avea niciun motiv să i se supună.

•

Caffery și Rebecca dormiră împreună în patul lui, într-un nod de carne obosit, ea odihnindu-și fața pe mâna lui, astfel că el o putea simți cum tresare și cum i se mișcă trăsăturile în somn. Își păstrase pe ea lenjeria și tricoul, și, cu toate că-și ținea mâna în jurul ei, el încercă să mențină totul în afara sexualității și să păstreze un centimetru de aer între corpurile lor. Dimineața el își retrase brațul cu atenție și se ridică fără s-o trezească. Făcu un duș, se bărbieri cu atenție, se îmbrăcă într-un costum bine croit, moștenire de la o fostă prietenă, își puse o cravată gri Versace și începu să se pregătească de întâlnirea cu managerul băncii.

Când coborî, Rebecca se trezise și umbla prin bucătărie în jeanși, făcând cafea, semănând cu un băiețel cu noua ei

tunsoare. Când îl văzu în costum, fluieră admirativ.

— Dumnezeule, arăți atât de bine.

El zâmbi.

— Unde te duci?

— Doar la birou.

Își îndreptă cravata și-și turnă niște cafea. Ea părea odihnită. De fapt, față de cum o găsise noaptea trecută, arăta incredibil de bine. Pentru un moment, el simți că mai au o speranță. Se așeză la masă cu cafeaua și o privi cum se mișcă pe-acolo, deschizând frigiderul, și, pentru un moment, se gândi că totul ar putea fi atât de ușor, dar apoi îi trecu prin cap: „Poate este doar heroina, nu se spune asta despre heroină? La început te face să arăți extraordinar...", și apoi se gândi la ceea ce urma să facă în acea zi și cât de bine ar fi să oprească totul, cât de bine ar fi să facă un efort pentru a răsplăti ceea ce făcuse ea, și toate aceste gânduri îi distruseră buna dispoziție atât de repede, că începu să-l doară capul. Puse cafeaua jos, se ridică și o sărută repede pe frunte.

— Plec la birou.

După ce plecă, Rebecca se duse în grădină și se întinse pe spate, în iarbă. Era o zi perfectă – atât de albastră, doar câțiva nori în galop peste cer. Stătea tăcută, așteptând să descopere cum se simțea după toate cele întâmplate. O făcuse. Făcuse pași mari, mari pași. Își înfipsese unghiile într-unul dintre cei mai mari critici de artă din Londra, și acum presupunea că ar trebui să-i cam dea drumul, întrebându-se dacă nu ar trebui să-și toarne și ceva cenușă în cap. Dar nu se putea convinge că făcuse ceva greșit: de fiecare dată când încerca să se controleze și să acorde incidentului importanța pe care o merita, gândurile ei o luau razna, ca o bulină din jocurile acelea ale copiilor tembeli. „Poate că era heroina – poate că de aceea drogații tolerează voma primele dăți când te droghezi, ca să atingă apatia asta pentru o vreme." Nu ar fi trebuit să-i treacă până acum? Avea sentimentul că se întâmplase ceva foarte important, că se întorsese cu fața în direcția corectă și că ar trebui să fie foarte speriată și foarte însuflețită. Dar apoi se gândi la Jack, cum i-a mângâiat noua

tunsoare cu un sărut – „Jack, nu te-ai supărat, nu mi-ai spus că mă părăsești” – și simți că totul era în regulă și că, la urma-urmei, ar trebui să fie destul de liniștită. Când își puse mâinile pe față, descoperi că, în mod ciudat, zâmbea.

•

Creierul seamănă cumva cu o budincă pe o tulpină, plutind periculos în interiorul craniului într-un zer protector. Țesutul său nu poate fi apăsat fără să se deterioreze, și nu poate supraviețui fără oxigen nici măcar o scurtă perioadă de timp. Așa că sunt multe căile prin care poți distruge acest organ sensibil, misterios: poate fi presat de craniu de o hemoragie sau de o tumoare, poate muri de foame, neirigat cu sânge din cauza unei traume sau a unei lovituri, se poate răsuci și lovi în interiorul craniului atât de rapid, încât țesuturile sale conjunctive să se secționeze, poate fi presat în jos prin sângerare sau umflare, până când aproape că este împins prin orificiul de la baza craniului, sau poate fi zdruncinat ca o furtună elastică de zăpadă, izbită de pereții craniului. Dacă un copilaș ar fi aruncat pe spate, pe o podea de ciment, de exemplu, este posibil ca, în funcție de forțele de aspirare și de legile accelerării și decelerării, creierul să fie aruncat în spate și apoi *în față* de locul impactului, fiind zgâriat și sfâșiat de interiorul zimțat al craniului, din partea diametral opusă a zonei de impact. Acest fenomen anume se numește *contuzia de contralovitură* și este exact tipul de rană pe care i-o produsese Ivan Penderecki băiețelului pe care-l ținea captiv într-o cabană Nissen, situată în mlaștinile Romney.

Printr-un capriciu al destinului, Carl Lamb a văzut incidentul. Era într-o noapte de octombrie, prin anii 1970, iar el stătea la fereastra cabanei, fumând o țigară și așteptând ca mătăhălosul polonez să termine cu copilul pentru a trece și el la treabă. S-au încăierat, iar când copilul căzu, Lamb știu imediat că lucrurile nu sunt în regulă – nu a sângerat, dar ochii lui dilatați și moliciunea sa bruscă *aveau* ceva sinistru.

— O, futu-i, spuse el, zvârlind țigara pe fereastră și intrând în panică. La dracu’, ce ne facem acum?

Dar se vedea în ochii lui Penderecki că problema nu era ce

vor face ei, ci ce se va face *Carl*. El urma să se ocupe de povestea asta, să scape de copil. Carl era tânăr, puțin mai mare de douăzeci de ani și încă impresionat de Ivan Penderecki care, în acea perioadă, era prințul neîncoronat al rețelei. Astfel că se supuse fără să crâcnească, culegând de pe jos lucrul acela făcut țăndări, dar încă pulsând de viață, așteptându-se ca în câteva minute să țină în brațe un cadavru. Un cadavru pentru care trebuia să găsească o gaură în care să-l ascundă. Pe lungul drum către casă, puse copilul, acum în convulsii, pe bancheta din spate, sub o pătură, depăși bazinele de colectare a apei și lacurile, și chiar conduse pe lângă Tamisa, care șerpuia sub lumina lunii către estuar. Ar fi trebuit să oprească și să-l arunce acolo și atunci, însă nu a avut, din motive neștiute, curajul s-o facă. Făcuse multe în scurta lui viață – dar nu se descotorosise încă de un cadavru. Ceva, poate lașitate, poate o copleșitoare revelație a înțelesurilor celor petrecute îl determină să conducă în continuare.

Ajuns în Norfolk, îl puse pe băiat pe sofa, își luă o bere, puse niște muzică și se așeză pe fotoliu pentru a-l putea vedea cum moare, întrebându-se cum se va descotorosi de el și dacă poate tăia un corp omenesc fără să vomite. Trecură minute, apoi ore, iar fața băiatului se umflă monstruos, orele deveniră zile, iar el răsufla greu, legat cu un fir strălucitor de salivă de pernă. Mâna și piciorul din dreapta se încovoiaseră ca niște gheare de pasăre, iar a treia zi, când Carl puse o mână pe umărul său și-l scutură, băiatul se ridică deodată în capul oaselor și vomită pe tricoul lui galben muștar.

— Animalul dracului.

Tracey, încă adolescentă pe-atunci, era enervată de noul venit. Ieși tropăind din casă și se duse lângă hangar, aprinzându-și un Marlboro și întorcându-se din nou, supărată, în casă. Carl nici n-o băgă în seamă. Se plimba prin cameră privindu-l pe băiat, întrebându-se dacă ar putea să-l omoare atunci și acolo. Ar fi trebuit să-l ducă pe autostradă și să-l azvârle pe marginea drumului, dar nu știa cât își amintește din cabana Nissen și pe cine va învinui. Poate că ar trebui pur

și simplu că meargă la Londra și să i-l pună în cârcă lui Penderecki, dar acesta încă îl intimida. Așa că era blocat. Se uită la copil, încercând să decidă dacă ar mai fi putut valora ceva pentru cineva. Partea dreaptă a feței era distrusă, desfigurată și prăbușită înainte, de parcă s-ar fi topit. Îi curgeau balele fără încetare. Era, în mare măsură, inutil. În următoarele zile, Carl întoarse problema pe toate fețele, de nenumărate ori, și se decisese de nenumărate ori că va trece la fapte. Îl va ucide. Dar de tot atâtea ori descoperea că nu are curaj. Apoi, dintr-odată, ceva puse capăt indeciziilor sale. Dintr-odată Carl descoperi că băiatul se transforma.

Era un proces lent, dar gradual, miraculos: paralizia feței începea să se corecteze de la sine, iar băiatul încetă să mai saliveze. Încă mai făcea grimase și se smucea în toate părțile, capul său tresărind înainte și înapoi ca un copil care încerca să scape din scaunul său cu hamuri. Apoi, după o lună și mai bine, se ridică și încercă să meargă, iar vârful piciorului drept era îndreptat în jos ca o copită de cal, dar cumva Carl descoperi că putea trece cu ușurință peste acest amănunt. I se deschideau în față noi oportunități.

Lui Tracey nu-i scăpă schimbarea de atitudine a lui Carl. Era fericită. El nu mai era morocănos și nici nu-și mai pierdea cumpătul la fiecare cinci minute. Într-o noapte ea auzi zgomote venind din baie, zgomote ce rezonau în casa întunecată, vaiete animalice și zgomotul surd al unui corp care se izbea de cada de fier. Când urcă pe vârfuri scara, îl întâlni pe Carl ieșind din baie, cu o privire sumbră pe față. Transpirase. N-o privi în ochi, iar ea știu, fără să știe cum, că de acum înainte băiatul va fi prietenul special al lui Carl.

Și avea dreptate. Când se îmbăta la sfârșitul săptămânii, Carl cobora scările în tricou și chiloți, cu o țigară între dinți, la parter, unde ea și băiatul se uitau la televizor, la programul de sâmbătă. Nu spunea nimic, nu pocnea din degete și nici nu făcea cu ochiul, doar deschidea lumina, astfel că se uitau amândoi la el, iar el stătea acolo până când băiatul se ridica și ieșea șchiopătând din cameră. Tracey dădea sonorul mai tare la televizor și fuma ceva mai repede în acele nopți, încercând

să nu se gândească la ce se întâmpla la etaj. Zile în șir după aceste episoade, băiatul trecea prin lungi perioade necomunicative – stătea în colț legănându-se, cu o pătură peste cap, scoțând printre dinți un nechezat constant.

— Imaginează-ți doar că este fratele nostru, spuse Carl. Să zicem că s-a născut așa, OK? Și-i vom spune altfel, să-i spunem, nu știu, să-i spunem Steven.

Și rămase bătut în cuie – numele lui fu, de atunci înainte, Steven, frățiorul lor cel idiot. Băieților de la școala de corecție le plăcea să-l bată pe Steven până-i suna apa în cap: Tracey îl găsea deseori zăcând pe-o parte în hangar, legănându-se și scâncind într-o baltă de ulei de mașină, iar după câțiva ani Carl însuși își pierdu interesul pentru el. Steven începuse să fumeze pe ascuns, să rupă și să lipească pe pereți pozele lui Debbie Harry și Jilly Johnson, din *News of the World*. Într-o dimineață, Carl se trezi și descoperi că grămada de anvelope uzate se făcuse scrum de la o țigară aruncată neglijent de Steven. Îi sparse nasul, ca să-l pedepsească. Steven nu mai avea trup de copil și începuse să crească, iar Carl se învârtea prin casă, pierzându-și cumpătul o dată la cinci minute, dacă nu față de el, atunci față de oricare dintre cei pe care-i întâlnea: față de Tracey, față de mașinile din garaj sau față de băieții de la casa de corecție. Steven era un adolescent acum, un copil crescut peste media vârstei, îmbrăcat cu pantaloni de la organizațiile caritabile, ființa de care Carl nu avusese imaginația și nici energia sau resursele să scape. Începu să-l închidă în fiecare noapte în camera lui, dându-i doar un hârdău și nimic altceva. „E spre binele tău, căcănar mic."

Tracey era încântată, cel puțin se părea că Steven epuizase partea utilă a vieții sale. Dar atunci, din întâmplare, Carl descoperi că Steven făcea treaba băieților de la casa de corecție, în vreme ce ei stăteau cu sticlele lor de plastic pline cu cidru și priveau, Steven era cel care trăgea din greu de grămezile de mașini accidentate. Steven era cel care manevra polizorul angular, pentru a șterge numărul șasiului sau pentru a tăia caroseria. Steven era cel care creștea din ce în ce mai mare și mai puternic, și devenea tot mai priceput la treburi

prin garaj. Nu putea aduna cuvintele într-o propoziție, dar putea suda o placă peste numărul de șasiu în câteva secunde. În mintea lui Carl se aprinse un beculeț. Dacă Steven putea face treaba băieților de la corecție, atunci „De ce dracu' îmi risipesc ginul și țigările Silk Cut?" Nu trecu mult și-l trimise la lucru – deveni o mică maimuță unsuroasă, făcând plinul, bătând și polizând, și „Nici măcar nu trebuie să-i găsesc o mască pentru revopsirea mașinilor", spunea Carl. „Nu se poate mai bine. Absolut mișto." Acum băieții de la școala de corecție care nu-i erau de folos lui Carl în dormitor deveniseră inutili, iar rulota rămase goală pentru multă vreme.

Apoi, dintr-odată, Steven rosti numele lui Penderecki. Asta-l făcu realmente pe Carl să se ridice în capul oaselor și să ciulească urechile:

— Ce ai spus?

El privi strâmb către Carl, peste marginea revistei *News of the World*.

— Ce-a fost asta?

— AhhBan.

— Ce-i asta?

Carl ridică privirea către sora lui, care stătea mușcându-și unghiile și făcând mutre.

— Ce dracu' zice ăsta?

— De unde mă-sa să știu?

— Iibaaaan.

— Fir-aș al dracului.

Carl mototoli ziarul și sări din pat.

— A spus Ivan. Nu-i așa? Nu-i așa c-ai spus Ivan?

— Unnng.

Steven trase capul înapoi, iar mâinile sale se ridicară până sub bărbie.

— Ung.

— Ce este Ivan? spuse Tracey. Numele lui?

— Nu, este numele lui Penderecki, nu?

— Uhhh.

Capul lui tresări îndărăt și-și lovi bărbia cu mâna sa care semăna cu o gheară. Irisurile sale erau ciudate, instabile,

zbătându-se în partea de sus a ochilor, ca niște frunze bătute de vânt.

— Ia mai zi o dată, cine ți-a crăpat țeasta? E?

Tăcere.

— Hai, căcănar tâmpit, cine te-a făcut la cap? A fost Penderecki?

Tăcere.

— Haide odată, Penderecki ți-a crăpat bostanul?

Un tresărit brusc și-și roti ochii.

— Ung!

— Cine?

— BbeMBe-rrrki…

— Asta e! Carl era șocat. Și cine te-a ajutat? E? Cine te-a ajutat după aceea? Am fost eu? A fost Carl?

— Ung-ung!

Își smuci capul și-și roti ochii. Asta însemna „da”. Carl se așeză pe sofa, iar în ochi îi lucea o stranie revelație.

— Polonezul ăla de căcat!

Își plesni palma cu pumnul, iar Tracey se dădu puțin în spate, nefiind prea sigură ce urma.

— Îl am la mână pe căcănarul ăsta.

După cum îi spusese Carl, acel Penderecki era bătrân, dispărând cu încetul din peisaj, devenind inactiv, pierzându-și interesul față de băiețași și uitând că avea ceva între picioare, că ar fi trebuit să aibă ceva vlagă acolo, că el, Carl, ar fi putut răspândi niște informații în legătură cu ce i s-a întâmplat cu adevărat băiatului, ceea ce l-ar face, în scurtă vreme, pe bătrânul Penderecki să-i mănânce din palmă, iar toate acestea căpătară o noimă în mintea lui Tracey. El ar fi avut un acoperiș sub care să doarmă în Londra oricând ar fi dorit, și un al doilea loc unde să-și depoziteze colecția de benzi video, dacă se strica aranjamentul cu garajul.

— Sau dacă trebuie să plec din cine știe ce motive. Le va păstra cu prețul vieții lui de căcat dacă-și știe interesul.

Carl era în toane bune acum.

— Deci, Tracey, nu ai spus nimănui cine este Steven, nu-i așa? Dacă Ivan vine pe-aici din cine știe ce motive, să nu-i

spui, dacă va afla de la cineva, eu voi fi acela.

Astfel deveni Steven parte a casei și începură să se obișnuiască și cu el vânturându-se pe-acolo. Avea o pălărie favorită – un fes tricotat, cu însemnele echipei Manchester United, pe care și-l trăgea în jos pe frunte:

— Bobah! așa-i spunea el, nimeni nu știa de ce.

Dacă nu o găsea pe Bobah, izbucnea în plâns, astfel că, atunci când simțea c-o sufocă ura, Tracey o ascundea pe Bobah până când îl găsea încovrigat și scăldat în lacrimi pe podeaua bucătăriei. După aceea el nu dădea semne că-i poartă ranchiună, ci părea că a uitat incidentul aproape la fel de repede pe cât îi luase să se cocoșeze de plâns. De fapt, Tracey înțelese că nu prea ținea minte nimic din ce i se întâmplase de când venise la Norfolk. Îi plăcea la nebunie ciocolata și se îngrășase cu batoane de caramel. De-a lungul anilor îi căzuseră cu tronc Madonna, Kylie Minogue și Britney Spears. Când Carl nu era prin zonă, Tracey îl hărțuia pe Steven. Îl punea să facă curat prin casă, iar ea stătea în pat, dându-și cu ojă unghiile de la picioare, ascultându-l cum îi spunea din hol treburile pe care le făcea:

— Praahuuu, acu! – gângurea el, adică ștergea praful.

— Apiiatooo… (adică dădea cu aspiratorul) sau pur și simplu:

— Cuuăăăăt… – adică făcea curățenie.

— De ce-l ții aici? Este un idiot nenorocit. De ce să depinzi de ăsta?

— Tracey, taci dracu’, că nu e treaba ta.

Dar ea știa că e treaba ei – era suficient de deșteaptă să-și dea seama că fratele ei îi ascundea ceva în legătură cu băiatul. Era sigură că mai era ceva în legătură cu Steven. Poate că Steven era valoros pentru cineva important – iar după cum îl cunoștea Tracey pe Carl, urma să iasă niște bani de undeva.

Și așa au decurs lucrurile. După ce Carl a murit, Tracey a rămas să se descurce cu „fratele ei”. S-a gândit o vreme să-l abordeze pe Penderecki, a răsucit ideea asta ore în șir, pe când privea *Ricki Lake* la televizor și își înjumătățea rezervele de Silk Cut. Dar atunci detectivul inspector Caffery bătuse la ușă

și toate visele ei se făcură cioburi. Acum vedea de ce se agățase Carl de băiat – erau bani la mijloc. Exact ce gândise ea dintotdeauna. Iată că nu era vaca aia încet rumegătoare de gânduri, cum o socotise mereu Carl.

Primul lucru pe care hotărî să-l facă fu să găsească un loc unde să-l ascundă pe Steven – nu voia ca Jack Caffery să revină și să-l găsească făcându-și de lucru pe lângă casă, agățat de un aspirator și rânjind tembel. Astfel că ieri îl puse în Datsun – „Uite, poți s-o iei și pe Bobah”, și-l duse la rulota de deasupra carierei.

— O aduc mai târziu pe Britney.

— Bwidney…

— O aduc și pe ea, îți promit.

Și o aduse. Îi aduse toate posterele lui cu Britney și o casetă cu Britney, și walkmanul cu care-l cadorisise Carl acum patru Crăciunuri, și-l îmbrobodi cu niște ciocolată cu caramel și cutii de Cola, apoi închise rulota cu lacătul și rămase afară în ploaie, fumând o țigară și uitându-se la mașinile care mergeau pe drum cu farurile aprinse, gândindu-se că este foarte curajoasă și deșteaptă. Iar azi, întorcându-se la rulotă, în ziua în care Caffery urma să revină cu banii, se simțea chiar și mai curajoasă. Era soare și senin. Ea se opri puțin în afara rulotei pentru a scuipa în țărână. Trebuia să vadă dacă „Steven” era într-adevăr același băiat cu cel pe care-l căuta Caffery. Înăuntru el fredona o melodie – *„ooops, ah did id ug-ed.*” A dracu’ Britney Spears. Era singura casetă a lui Steve și nu părea să obosească ascultând-o. Din nou și din nou, și încă nu știa cuvintele melodiilor. Deschise lacătul și intră. Perdelele erau umede de condens, iar rulota puțea a mucegai.

— Uite, Steven.

Ea puse jos găleata și se așeză pe pat lângă el, scoțându-i una din căști.

— Steven…

El rânji la ea, clătinându-și energic capul în spate și-n față.

— Treis…

Ea zâmbi, încercând să pară răbdătoare.

— Uite.

Îi scoase și cealaltă cască și le puse pe pat, comutând walkmanul Sony pe poziția de stop.

— Vreau să te întreb ceva, OK?

El făcu o pauză, gândindu-se la ce-i spusese ea. Își roti ochii, iar mâinile lui se acopereau una pe cealaltă într-o mișcare continuă.

— Te-am întrebat OK?

El părea că se concentrează. Dădu din cap viguros, atât de tare că izbi podeaua cu călcâiele.

— Kay.

— Bun. Acum ascultă-mă. Îți amintești numele vreunui tip din Londra?

Capul lui Steven se opri din clătinat. Scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat, iar ochii lui rătăciră prin rulotă și se ațintiră pe Britney Spears, lipită pe spatele ușii. Britney îmbrăcată în costum roșu și alb, de majoretă, stând pe spate pe un camion galben.

— Steven?

El își legăna capul în sus și-n jos, și ea văzu că el spune ceva. Se aplecă să fie mai aproape de el.

— Ce e? Ce spui? El își puse degetul pe nas. Nu, haide, nu face asta. Îi dădu mâna deoparte. Hai, parcă știai asta, căcăciosule mic. Haide, bărbatul care ți-a spart capul?

El se încruntă deodată, iar ochii lui înghețară. Își trase bărbia îndărăt și-și clătină fața către fereastră de parcă ar fi fost cuprins de hohote. Dar nu râdea. Aproba.

— Îți amintești?

— Uuuungh.

— Cum îl chema?

— AahhBaaan…

— Ivan? Așa ai spus? Ivan?

— Ungh.

El își scutură capul în sus și-n jos, dornic să-i facă pe plac.

— Bun. Acum, dacă te întreabă cineva: „Cine ți-a făcut asta?”, tu trebuie să răspunzi „Ivan, Ivan Penderecki.”

— AaahhBaannn Bemmmbbemmb…

Părea că e gata să izbucnească în plâns din cauza efortului

de a articula cuvintele.

— Aaa-Bann. Bember-Ahhbann Bemmbereddih!

Era suficient de bine. Tracey se lăsă pe spate satisfăcută, și-și aprinse o țigară. Redevenise sigură acum, foarte sigură. Britney Spears, în jeanși și cu un tricou de un galben pal, le zâmbea pieziș din Times Square, în mijlocul unei zile fierbinți.

•

Din Jaguarul parcat în fața băncii din Lewisham, Caffery o sună pe Souness:

— Nu pot veni dimineața asta. Îmi pare rău, sunt – nu știu, sunt otrăvit de mâncarea de noaptea trecută sau ceva de genul ăsta.

— O, Iisuse, Jack. Cei doi detectivi pe care-i desemnase să lucreze cu el îl așteptau în birou. Ăștia stau aici ca o pereche de copilași așteptându-și tăticul să vină și să le spună ce să facă.

— OK, OK, dă-mi-i la telefon.

Vorbi vreo zece minute cu unul din detectivi, dându-i parametrii în care să facă investigațiile la domiciliu – Logan făcuse deja vestul parcului și dorea ca detectivii să bată cu piciorul partea de est. După aceea vorbi cu Kryotos, cerându-i să ia legătura cu Champaluang Keoduangdy și să aranjeze o cină mai târziu.

— Parcă erai pe moarte?

— Marilyn, te rog, am doar nevoie de ceva odihnă.

— OK, sunt alături de tine, nu mai spun nimic.

— Telefonul va fi scos din furcă, așa că, dacă ai ceva să-mi transmiți, sună-mă pe mobil.

— Așa am să fac. A, Jack…

— Ce e?

— Dentistul. De la King's Hospital. Îți amintești? Ea făcu o pauză. A sunat din nou, Jack. Poți, te rog să…?

— Bine, Bine, OK, lasă asta în grija mea.

După ce închise telefonul, își scoase cravata și o puse în buzunar. Se simțise ca un personaj de reclamă stând de vorbă cu directorul băncii. Dar pusese mâna pe bani – erau în plicul cafeniu al băncii, pe care-l ținea în buzunarul de la piept – și

avea instrumentul negocierii. „Ridicol, atât de obsedat că urmează să plătești mai mult decât salariul pe care-l primești într-o lună pentru vorbăria unei curve bătrâne, cu creierii spălați, și să-i mai și minți pe ceilalți în legătură cu asta.” După aceasta, își luă un angajament față de sine însuși: după escapada de astăzi va lăsa deoparte povestea asta. Îndreptă Jaguarul către Norfolk, deschizând fereastra și ținând radioul închis. Dacă nu se întâmpla nimic astăzi, lucrurile se vor termina: va preda tot ce avea unității antipedo, și-i va spune Rebeccăi că a obținut ce a dorit și că povestea cu Ewan aparține trecutului. Dar, pe măsură ce conducea, nu se putea abține să nu se privească în ochi în oglinda retrovizoare, iar ce vedea în ei era speranță – de parcă se aștepta să ajungă cu mașina la casa lui Tracey Lamb și să-l vadă acolo pe Ewan apărând în pas de plimbare de după colțul casei, direct în ziua inundată de soare, purtând încă pantalonașii și tricoul său muștar.

„Și acum gândește-te la ce vei vedea cu adevărat.”

Un pantof vechi de copil sau vreun ciob de os, probabil. Trei mii de lire și va fi, probabil, cadorisit cu o sfântă relicvă. „Am în mâna mea un fragment autentic al Sfintei Cruci.” Sau vreo carcasă de animal, înverzită sub pământ. Știa că va fi cumva înșelat, își dorea doar că scape de balonul acela de speranță care i se umflase în piept.

•

Tracey Lamb știa din momentul intrării pe ușă. Nu-i văzuse, dar erau deștepți, își ascunseseră mașina, dar ea știa. Scăpă găleata și se întoarse să plece în fugă. Din casă ieși brațul unui ofițer îmbrăcat în uniformă, care-i puse un mandat în față.

— Domnișoara Tracey Lamb?

— Nu mi-ați cerut voie, fir-ați ai dracului, să intrați în casă!

Îi înlătură mâna și se răsuci ca să poată vedea de-a lungul holului până unde intraseră.

— Nu ați cerut voie, fir-ați ai dracului!

— Nici nu aveam nevoie, doamna Lamb. Nu erați acasă.

— Nu, *nenorociților*.

Scurmaseră prin toată casa. Intrau peste tot cu cămășile lor

cu mânecă lungă, fără să-i bage în seamă văicărelile, ieșind și intrând în camere, plesnindu-și mănușile de latex. La etaj, pe palier, putu vedea o scară dublă, amplasată sub trapa de acces în pod, iar pe treptele acesteia se zăreau niște elegante glezne feminine, cu călcâie bronzate și înalte, vizibile până la genunchi. Îi putu auzi plimbându-se prin pod și văzu lumina unei lanterne.

— Coborâți dracului din podul meu! strigă ea pe scări în sus.

Un ofițer îi puse mâinile pe umeri.

— Domnișoară Lamb, cred că ar fi mai bine să ne lăsați să ne ocupăm de ale noastre.

— Voi, nenorociților, o, Dumnezeule…

Știa că nu se poate împotrivi. „Caffery, nenorocitul ăla, al dracului gunoi cu creier de rahat.” Se lăsă la podea, trăgându-se cu mâinile de păr.

— Nenorociților.

Femeia din pod coborî cu atenție treptele, și-i dădu ofițerului de poliție care stătea la baza scării o cutie de pantofi acoperită de pânze de păianjen. Ofițerul se întoarse și aduse cutia la parter.

Lamb îl văzu venind către ea și izbucni enervată:

— Să nu îndrăznești să te atingi de lucrurile mele. Îl apucă de picior. Dă-mi lucrurile înapoi, dă-mi cutia aia.

— Uau!

Ofițerul încercă să-și tragă piciorul, ținând cutia în aer, pentru ca ea să n-o ajungă; cu toate acestea Tracey se ținea bine.

— Las-o, lasă-mi cutia, nemernicule.

— Domnișoară Lamb, îi spuse un alt ofițer. Cutia conține probe.

— Știu ce dracu’ conține. Este-n mă-sa cutia mea de pantofi!

— Dă-i drumul, las-o!

Cu o viteză neașteptată, Tracey sări în picioare și-și repezi mâna, iar ofițerul, nepregătit, scăpă cutia pe jos.

— Iisuse, a dracu’ vacă…

Conținutul cutiei se răsturnă, risipindu-se peste tot. Pentru un moment, toată lumea rămase tăcută, privind la pozele de sub picioarele lor. Ea se așeză peste ele, corpul ei se încovoie înainte, aproape că îngenunche, iar fața ei era albă de parcă era gata să cadă la pământ leșinată.

— Tracey, hai să ușurăm lucrurile…

— Dați-vă dracului!

Erau vreo treizeci de fotografii – vechiul tip de poză cu chenar alb jur-împrejur și cu imaginea grunjoasă. În ele se vedea o fetiță slăbuță și blondă, de vreo șase ani, stând pe o bancă în grădină. În unele fotografii purta un șort provocator, prins cu bavetă și bretele, iar pe bavetă avea desenat un iepuraș. Părul ei era dat pe spate, iar la nivelul umerilor avea vârfurile întoarse în sus, ca la adulți, după moda anilor 1960. În unele cadre era înfățișată jucându-se cu o minge de plajă, în altele bavețica era dată jos, iar ea își dezgolea mândră pieptul subțirel și alb, capul ei fiind întors în semiprofil, pentru a privi camera. În două fotografii, care alunecaseră până la ușa din spate, printre picioarele ofițerului care avea un aer stânjenit, una acoperind-o parțial pe cealaltă, aceeași fată stătea pe pat. Între picioarele ei se afla capul unui adult. De data aceasta fetița nu avea nici pantalonași, nici chiloți.

— Nu! Tracey sări înainte, aterizând cu fața pe fotografii. Nu, sunt ale mele, nu mi le luați, vă rog!

Și mișcă brațele în sus și-n jos necontrolat – ca un înotător obosit, care încearcă să rămână la suprafață, adunând imaginile sub trupul ei cu o violență, că-i sări o cizmă de cauciuc din picioare.

— Haide, domnișoară Lamb. Tăcerea din hol se spulberă, iar cineva o însfacă de umăr. Ridică-te. Și trage-și și fusta în jos, prea arăți lumii tot ce ai.

— Ieșiți dracului din… spuse ea, arătând cu mâna orbește. Plecați.

Ofițerul, speriat că Tracey s-ar putea roti pe spate și l-ar putea lovi sau, și mai rău, că ar putea vedea mai mult din ce avea sub fustă – se dădu puțin înapoi, cerșind din priviri ajutorul colegilor săi.

— Domnișoară Lamb, încercă o femeie ofițer s-o convingă, ce aveți dumneavoastră acolo sunt probe decisive. Dacă nu mă lăsați să ajung la ele, va trebui să vă arestăm. Nu vedeți ce i s-a întâmplat bietei fetițe din fotografii?

Tracey Lamb, care zăcea ca o broască pe podea, mișcând dezarticulat din mâini și din picioare, îngheță auzind aceste vorbe. Cei doi ofițeri schimbară priviri, întrebându-se din ce motiv se oprise. Apoi Lamb se rostogoli pe-o parte, își acoperi fața, cu pieptul zguduindu-se și cu lacrimile inundându-i obrajii roșii.

— Domnișoară Lamb, trebuie să vă ridicați… ați văzut…

— Da, *am văzut,* da, *știu,* se văicări ea. Bineînțeles că am văzut. Cine credeți că era fetița aia, căcănarilor? Ei? „Biata fetiță” – *cine credeți voi că este*?

Au fost nevoiți s-o tragă, apucând-o fiecare de-o parte, în afara casei și apoi la mașină, trecând printre canistrele ruginite și pe lângă bătrâna macara acoperită cu iederă. Ofițerul care o aresta tocmai făcuse o zi de training la Hendon, învățând metoda de a pune rapid cătușe rigide infractorilor recalcitranți. Când ajunse Caffery acolo, la 11 dimineața, comisarul folosea un pix cu bilă să închidă bolțurile cu încuietoare dublă ale cătușelor, iar Tracey Lamb era arestată.

•

Până au fost completate și semnate formularele MG1-16, era deja amiază, așa că Tracey Lamb putea fi pusă oficial sub acuzare pentru abuzul sexual împotriva băiatului de pe casetele video. Ofițerii care o interogară – membrii echipei Antipedo de la Scotland Yard, aduseseră caseta cu ei. O aveau de zece ani și făcuseră multe cercetări s-o găsească pe Tracey. Peruca, i-au spus ei, nu a contat prea mult atunci când s-a pus problema identificării ei. După ce a fost pusă sub acuzare, căzură de acord împreună cu ofițerul care o păzea că ar fi putea ieși pe cauțiune.

Afară, pe peluza proaspăt tunsă din fața secției de poliție, ea își aprinse o țigară și rămase pentru o clipă, făcând abstracție de angajații primăriei care venea și ieșeau pentru a-

și lua sandviciul. Privi în sus, la turnul neterminat al catedralei din apropiere, urcând în sus, printre nori, către cer. *Rahat.* Nu-i venea să creadă – realmente, nu-i venea să creadă. O avertizaseră că, pe parcursul anchetei, ar putea apărea și alte acuzații, conform Legii pornografiei tipărite, dar avocatul, Kelly Alvarez, o femeie mititică, având un aer hispanic, îmbrăcată cum era, cu un costum bleumarin care avea la rever un abțibild neglijent, reprezentând o barcă de salvare, îi spuse că lucrurile nu sunt atât de rele pe cât par. Nu aveau decât o bandă video, iar fotografiile ei din copilărie „pot demonstra ce influență enormă au avut tatăl și fratele tău asupra ta. Nu-ți face probleme, Tracey, ai putea fi eliberată, dacă suntem norocoase, fără supraveghere".

Dar ea nu putea accepta asta. A mai fost adusă la poliție și înainte, desigur, până să-și facă stagiul printr-o pușcărie sau alta, dar ce o măcina era problema banilor. Când echipajul poliției a scos-o din casă și a băgat-o în dubă, ea îl văzu pe Caffery stând ascuns după copaci, uitându-se, cu o privire încremenită pe chip. Acum ea nu mai știa ce să creadă.

— Cum m-au descoperit? voia să știe. Cine m-a turnat?

Alvarez dădu din umeri.

— Aveau înregistrarea video de ani de zile.

— Dar cum au știut că este vorba despre mine?

— Voi afla, îți promit. Acum să nu te îngrijorezi, Tracey, nu e sfârșitul lumii.

— Desigur, nu e, își spuse ea, ieșind din curtea secției de poliție, pe străzile însorite din Bury. „Ca o vagaboandă, în cizmele tale de cauciuc. Nu e sfârșitul lumii ăsteia de căcat."

Dar la colțul străzii se ghemui ca o pisică, se răsuci pe călcâie și plecă în direcția opusă, trăgând în sus gulerul tricoului, de parcă ar fi putut s-o facă invizibilă.

Caffery o văzu întorcându-se și porni motorul. Era în priză atât de alert că-l dureau ochii – în cele câteva ore petrecute de Tracey în secția de poliție se gândise la toate: înțelese acum cine-l urmărise pe drumul de țară ieri. Era BMW-ul roșu al lui Souness. Rebecca nu mersese la poliție, totul era opera Paulinei, a oxigenatei prietene a lui Souness – cu ochii ei de

un albastru inocent și cu mașina aia de firmă. Fiind ofițer de informații la Brigada Antipedo, l-a ochit din prima în camera operativă. Auzise, probabil, de moartea lui Penderecki, probabil că-l urmăreau. Souness nu spusese nimic despre asta la cina de noaptea trecută. „Cu siguranță știa – știa că Paulina luase BMW-ul – așa că ce rost avusese tot căcatul ăla cu încrederea și dragostea și toleranța de noaptea trecută?” Acum trebuia să aștepte să facă următorul pas, să aștepte primele aluzii că Souness sau Brigada Antipedo luase legătura cu Afacerile interne – „Hai să numărăm câte articole ai încălcat din Codul de disciplină, de acord? Corupție, abuz de autoritate”. Știa că totul era pe punctul să se prăbușească în jurul lui – și acum nu mai avea timp decât pentru o singură încercare.

Porni mașina și merse pe lângă Lamb înainte ca aceasta să intre pe o stradă laterală. Deschise fereastra de pe partea pasagerului.

— Tracey.

Ea îl ignoră, continuă să meargă, și el trebui să apese puțin accelerația, cu o mână pe volan și aplecat peste scaunul pasagerului.

— Tracey, ascultă, nu am fost eu, jur, nu am nimic de-a face cu asta.

Ținea mâna pe plicul din buzunarul de la piept pentru a-l împiedica să cadă pe banchetă.

— Banii sunt aici. Sunt chiar aici.

— Cam al dracului de târziu, nu crezi?

— Nu, putem încă vorbi. El se uita către ea. Putem încă vorbi.

Ea se opri. Își prinse buza de jos între dinți și se aplecă un pic, încercând să vadă ce era în buzunarul lui. Era atentă și fascinată, și avea gura umedă a unui câine care se ține după o urmă de miros. O prinsese în cursă.

Făcu un pas către mașină, iar el își luă încet mâna de pe buzunar, pentru a-i arăta ce are acolo. „Asta este, așa-așa – doar puțin mai aproape...” Caffery văzu însă cu coada ochiului în oglinda retrovizoare pe cineva trecând strada, iar

pe chipul lui se citi o secundă îngrijorarea că ar putea fi văzut cu Lamb, iar acea secundă de descumpănire îi compromise încercarea. Când se uită înapoi la Tracey, legătura dintre ei se dusese. Ea văzuse licărul de atenție din ochii săi și-i urmărise privirea, văzând la ce se uita și-și pierdu astfel bruma de încredere în el. Ea făcu un pas îndărăt, privind pe deasupra mașinii către tribunal, ochii ei săgetând în sus și-n jos.

— Tracey…

— Ce?

— Hai, vorbește cu mine.

— Nu, nu e nimic de spus. Te-am mințit.

Dădea înapoi acum.

— La dracu'!

El lovi cu pumnul volanul și băgă mașina în viteză.

— Tracey.

— Nu am nimic să-ți spun.

Făcu o figură hotărâtă și se îndepărtă. Trebui să accelereze pentru a o ajunge din urmă.

— Tracey!

— Vorbesc serios – te-am mințit. Doar nu ești prost, știi că te-am mințit.

Ea trase un ultim fum din țigară. Nu voia să se oprească să strivească mucul cu tocul, așa că-l aruncă pe fereastra deschisă a Jaguarului, își încrucișa brațele hotărâtă peste piept și intră în curtea catedralei, pe unde mașina n-o putea urmări.

27.

Nu lăsă ca incidentul să-l afecteze prea mult. Se conformase planului și trase o linie. Risipise deja prea mult din dimineața aceea. Cu țigara între dinți, își puse cravata la loc, se cercetă în oglindă, își puse ochelarii și-și scoase celularul din buzunar. Oare ce făcea Souness în momentele acelea? Stătea în biroul ofițerilor superiori, numărând minutele, așteptându-l să apară în ușa biroului, să-l întrebe despre Tracey Lamb și Norfolk. Era timpul să dea cărțile pe față.

— Ei bine?

— Ei bine ce, Jack?

— Ai ceva să-mi spui?

— Despre ce? Tipii tăi nu s-au întors de pe teren, am stabilit să te sune direct pe tine, nu-i așa?

— Altceva?

— Jack, ascultă-mă, fiule. Nu-mi place să fiu o pacoste, dar șeful îmi tot trimite mailuri, al dracului comandant divizionar mă freacă pe toate telefoanele și avem doar unul sau doi reporteri care ne așteaptă să le trecem în revista cazul, deci, cu tot respectul cuvenit…

El se lăsă pe banchetă, holbându-se la aleea de fagi care ducea către abație. Ea nu știa nimic. Souness nu știa. Ce dracu' era…

— Jack? Nu vreau să-ți trântesc receptorul în nas, fiule, dar…

— OK, Danni, îmi pare rău, fă-mi, te rog, legătura cu Marilyn, vrei?

Kryotos acceptă să ia legătura cu Champ și să replanifice întâlnirea. Champ stătea în West End – voia să ia masa cu el, dacă Jack putea să-l întâlnească la 14:30, în Soho. Așa că se îndreptă către drumul național M11 și văzu Canary Wharf la orizont vreme de o oră, până se apropie de Londra. Ajunse în Soho la 14:15, parcă într-una dintre parcările costisitoare de acolo, intră într-una dintre filialele băncii lui și depuse în

contul său cele trei mii de lire, plecă apoi cu pas domol către Shaftesbury Avenue.

Champ avea doar 24 de ani, dar era deja proprietarul unui magazin de electronice pe străzile de dincolo de Chinatown.

— Știu pe unde trebuie ca să merg înainte, mă înțelegi? Am reușit aici, în ciuda numelui meu laoțian, pentru că aproape în întregime sângele meu este de chinez.

Avusese cândva, în trecut, acnee, dar părul lui era acum curat și dat cu gel, și era îmbrăcat cu gust, într-un costum Armani gri-ardezie, și avea pantofi de piele strălucitor de curați.

— Sunt lăsat în pace câtă vreme nu fac scandal. Înțeleg ce înseamnă *guanchi*{44}, știi!

Băieții care se prăjeau la soare în Soho Square își ridicară capetele să-i privească pe el și Caffery trecând.

Merseră la un restaurant italian bun și fără farafastâcuri, pe Dean Street: pe ziduri erau farfurii Amalfi pictate manual, iar deasupra personalului din bucătărie, puse pe o poliță, se aflau mai multe sticle de Strega și Amaretto. Caffery luă pește și se așeză cu spatele la fereastră, privindu-l pe Champ răsucind cu furculița *spaghetti alle vongole*{45}. Se apleca în față când ducea furculița la gură, pentru a nu-și păta costumul cu sos de roșii.

— Când s-a întâmplat nenorocirea, au apărut cu toții de nicăieri, toți binefăcătorii au apărut să mă ajute. Eu am păstrat pur și simplu tăcerea. Munceam, înțelegi.

— Munceai?

— Când s-a întâmplat. El era un client.

— Un *client*? Caffery se întrebă dacă sistemul informatic al poliției nu-i jucase o farsă. Dar aveai doar…

— Aproape doisprezece ani, și nu era primul meu client.

Băgă în gură câteva spaghete și arătă cu furculița către Caffery.

— Probabil că ai fi vrut să spun că am fost distrus, nu? De bărbați? Dar unii dintre ei au avut mai mult timp pentru mine decât propria mea mamă. La doi ani eram la grădiniță de un an.

Mestecă și înghiți.

— M-au găsit în pătuțul meu, cu juma de kil de rahat în scutece, iar eu doar stăteam acolo, fără să mă mișc, fără să plâng.

Răsuci și mai multe spaghete cu furculița și le împinse în gură.

— Mama mea era și încă este o curvă.

Mestecând și fără a-și lua ochii de la Caffery, scoase din buzunarul costumului o bucată de hârtie.

— V-am adus asta.

Era un anunț șters și mototolit.

— Așa m-a găsit tipul.

Sunt un băiat de 18 ani. Am avut un accident care mă face să par de 10 ani. Sună…

Caffery împinse ziarul înapoi pe masă.

— Aveai 11 ani și dădeai anunțuri?

— Eram o maimuțică asiatică inteligentă chiar și-atunci. Mințile noastre sunt agile, știi, se strecoară prin găuri prin care GI Joe nu poate trece. Uite unde am ajuns azi – știi de ce? Pentru că nu m-am apucat de droguri, ca toată lumea. Găseai de toate prin jungla aia, omule, crede-mă, toate specialitățile – metadonă, tot tacâmul. Dar eu mi-am păstrat banii.

Își agită furculița către Caffery.

— Ți-am spus că am carnea mai degrabă chinezească.

— Te-a întrebat de tatăl tău.

Champ pufni în râs.

— A, da. Am uitat de chestia asta. Este primul lucru pe care l-a spus, când a telefonat, m-a întrebat dacă-mi place de tatăl meu. Nu am înțeles atunci – acum știu că astea sunt, îți dai seama, vorbele obișnuite ale unui homosexual.

— Și te-a fotografiat?

— Nu mi-am întors capul către cameră, dar ce mi s-a părut ciudat este că sunt sigur că mi-a făcut poze când eram pe jos, după ce am leșinat. Îmi amintesc că blițul se descărca.

Își curăță farfuria cu un boț de pâine și dădu din umeri de

parcă nu s-ar fi gândit prea mult la acel incident.

— Crede-mă, înainte acelei seri credeam că știu ce înseamnă ciudat – unora le plăcea să faci niște mizerii că nici nu ți-ar veni să crezi. Sunt unii cărora le place galben – știi ce e asta, nu?

— Hm, mda…

— Și maro, și bej, și roșu – știi, să bage pumnul. Hei, tu ești de la poliție, nimic din ce spun nu te șochează, adevărat?

Caffery se uită lung la peștele din farfurie.

— Adevărat.

— Însă tipu' ăsta era dereglat la cutiuță, ciudat de aici până la Polul Sud. La început mi-a spus că vrea doar să mă privească. Spunea că-i plăcea să mă vadă cum stau în pat.

— La ce crezi că se gândea?

— Habar n-am. Poate că erau doar niște vorbe de om nebun și, oricum, se juca cu mine în pat când spunea astea, și eu eram gata să spun „Hei, stai puțin, mai bine pui ceva acolo, nu se mai călărește fără șa pe vremurile astea. Pune ceva acolo". Dar când m-am întors să verific, nici nu prea avea pe ce pune cauciucul. O puță mică, mică… – își apropie degetul arătător de cel mare – cam așa de mică. Nu am mai văzut niciodată așa ceva – puță de furnică, un ciot de științgă – și nici măcar nu apucase să se încoțopenească. Nu reușea să aibă erecție. Desigur, mai târziu s-a văzut că are idei mai bune ca asta.

Champ își împinse bucata de pâine în colțul gurii.

— Când și-a înfipt chestia aia în găoaza mea am leșinat.

Caffery puse mâinile de-o parte și de alta a farfuriei, și o privi o secundă. Unghia lui cea neagră părea purpurie în comparație cu fața de masă cu dungi galbene.

— Nu l-au prins niciodată.

— Nu. Nici nu a mai făcut chestia aia niciodată. S-a oprit, pur și simplu. Și nici nu l-am mai văzut. I-am spus trolul, pentru că era atât de mare și atât de îngrozitor de urât, omule. Le-am spus și altor băieți – vreau să spun băieților care și-o trăgeau prin târg –, iar porecla a trecut de la unul la altul așa, ca o legendă. Ulterior, ceilalți copii, știi, copiii normali din

cartiere, au început să vorbească despre trolul din pădure, să joace toate jocurile alea și să se alerge și să țipe, și să facă tot soiul de căcaturi.

— Credem c-am pus mâna pe el.

Champ nu se opri din mestecat. Își întinse câteva bucățele mici de scoică pe o bucată de pâine, și o îndesă în gură.

— Am bănuit atunci când m-ai sunat. Pe cine ați prins?

— Am o fotografie. Crezi ca ți-l poți aminti?

— Da, mi-l amintesc. De parcă ar fi aici. Avea păr negru – el nu era negru, era alb, dar avea părul negru. Strălucitor... Își duse mâna în apropierea capului... ca al meu. Și era enorm, poate de doi metri – dar era tânăr, știi? Nu părea să aibă mai mult de 16 ani.

— Doar 16 ani? Dar le-ai spus polițiștilor că avea peste 20.

— Mda, ei bine, aveam doar 11 ani, părea cu adevărat bătrân, dar bănuiesc că nu putea fi cu mult mai bătrân ca mine.

Caffery nu vorbi o vreme. Stătea cu gura ușor deschisă, privind apatic la ceștile de pe aparatul pentru cappuccino, despărțite de un ștergar curat și alb întins printre ele. Champ continuă să mestece, privindu-l. După o vreme se aplecă și spuse:

— Probleme?

Caffery își închise gura și lăsă bărbia în piept.

— Nu. Nu e nicio problemă.

Dădu deoparte farfuria și bâjbâi pe sub masă după servieta sa.

— Îți voi arăta fotografia atunci, dacă tu crezi că-ți vei reaminti.

— Nu-l voi uita niciodată pe el, pe trol.

Se aplecă, privi fotografia lui și-și scutură capul.

— Nu. Nu este el.

— Sigur?

— Sigur că sunt sigur.

Își puse furculița jos și-și tamponă gura cu șervețelul.

— Așa, acum desertul?!

•

— Ce dracu' ai făcut atâta mizerie?

Tracey Lamb era furioasă. Câtă vreme fusese la secția de poliție, Steven încercase să iasă din rulotă – se lovise de ziduri, făcând o crăpătură prelungă într-unul dintre geamurile de fibră acrilică și răsturnând găleata cu resturi. Acum stătea pe patul rabatabil, legănându-se, cu capul în mâini.

— Nu am fost plecată *atât* de mult.

Stropi prin rulotă cu dezinfectantul Dettol pe care-l ținea sub chiuvetă, și-l ridică pe Steven în picioare.

— Nu-i așa, mucosule? Nici nu am fost plecată atât de mult. Îl scutură violent de braț. Așa că de ce mama dracului ai făcut dezastrul ăsta?

— Treiseee…

Buza de jos ieși în afară. Se uita de parcă ar fi fost pe punctul să izbucnească în plâns.

— A, oprește-te dracului.

Îi îndesă o cârpă în mână și-l puse în genunchi.

— Uite, șterge pe jos. Haide, curăță, al dracului mizerabil.

El începu să frece podeaua, iar ea se lăsă să cadă-n pat și-și aprinse o țigară, supraveghindu-l. Pe drumul de întoarcere de la secția de poliție întorsese pe toate părțile povestea asta cu Steven. Când o arestaseră, primul lucru care-i trecu prin minte fu acela că Jack Caffery îi înscenase totul, că se înșelase în ceea ce-l privește, că nu-l controla și nici nu lucra pentru cineva. Dar în timp ce-și punea aceste întrebări, pe măsură ce se mai liniști și se gândi mai bine, începu să se întrebe dacă nu cumva greșise. Caffery, își dădu ea seama, era la fel de îngrijorat de echipa de Moravuri pe cât era ea. Când venise ieri era la fel de nervos ca un cal – petrecuse jumătate din timp uitându-se peste umăr de parcă ar fi știut că putea să apară cineva în orice clipă. Făcea pe el de frică. Iar în timp ce fusese în arest, în acea dimineață, nu a vrut să fie văzut – privise la mașinile din zonă și apoi se topise printre copaci înainte ca ofițerii să-l vadă. Nu se aștepta la asta – pentru că, decise ea, „pentru că era pe-atât de corupt pe cât ai crezut. Și, la ieșirea din pârnaie, ce era în buzunarul lui de la piept dacă nu mălai?"

Kelly Alvarez îi promisese că-i va spune lui Tracey cum o descoperiseră polițiștii. Poate că Scotland Yardul o fila de mai multă vreme, și poate că zănaticul de Caffery descoperise că erau pe punctul s-o aresteze și se folosise de ocazia asta să o ia pe scurtătură înaintea echipei de la Moravuri. Poate că îl voia, într-adevăr, pe Steven. Începu să se simtă mai bine. „Poate că mai ești încă în cărți pentru alea trei mii de parai, Trace.” Se hotărî să-l sune mâine, chiar după ce va ieși de la audierea Narey[46], să încerce să-l îmbrobodească din nou. Aruncă țigara în chiuvetă. Indiferent de ce era în mintea lui Caffery, persoana care stătea acum în patru labe în fața ei era cu mult mai importantă pentru el decât perversul din Brixton, cu fotografiile lui demente și cu obsesiile lui igienice.

•

Baracudele. Porecliți după pește, dar nu erau peștele adevărat: acesta ar fi murit în apa clorizată.

— Apa are gust ciudat din cauza clorului, le spunea Gummer noilor săi elevi. Iar clorul este diluat în apă cu un *scop,* nu? Și ce face el? Ne *protejează.* Ne protejează împotriva germenilor și altor creaturi dezgustătoare care ajung în apă. Foarte important.

Dar nu era nevoie să le spună baracudelor despre clor, baracudele știau deja prea multe. Erau la vârsta aceea periculoasă. Pe lângă atribuțiile profesorale față de copii, instructorii trebuiau să fie atenți și la orice semn de abuz – iar Gummer știa că acei copii îmbrăcați în costume de înot atrăgeau, pe lângă atenția firească, și un interes neadecvat. Odată, un bărbat a plătit biletul de spectator pentru a intra, a urcat la galerie și a stat acolo fotografiind cu nerușinare baracudele care înotau prin bazin. Gummer nu a declanșat alarma, s-a ridicat în schimb și a făcut semne de avertisment cu mâinile până când ticălosul a tuns-o. Gummer s-a liniștit – nu voia ca poliția să vină și să-l ia la întrebări despre incident, și să-l facă să se gândească la lucruri nepotrivite. Ar putea citi asta pe fața lui. „Mai bine să nu fie întrebat defel.” Așa că misteriosul fotograf a tulit-o cu arhiva sa de fotografii – nepedepsit.

„Fotografii…”

Gummer, care stătea acum pe marginea bazinului, cu tricoul său și cu cascheta de înot pe cap, se gândea la fotografiile pe care le avea în apartamentul lui – un băiat de nouă ani, frumos, *atât de frumos.* Le expusese în dormitorul din spate, lipite pe ziduri. Nimeni nu i-ar pune vreo întrebare în legătură cu ele – pentru că nu era nimeni să le vadă, nu intrase nimeni în apartamentul lui și nici nu va intra vreodată. Își lăsă mintea să hoinărească și să brodeze în jurul acestui subiect, și prima imagine care-i răsări în minte fu a lui Rory Peach. Un băiat dezbrăcat, cu brațele încrucișate peste piept. Legat de un calorifer. Această parte, partea despre calorifer nu prea fusese în ziare, dar el știa că așa se petrecuse în realitate. Apoi Gummer se gândi la alt set de fotografii. „Unde erau acestea? Se aflau în casa cuiva? Poate expuse undeva?” Se întrebă pentru a suta oară dacă poliția le va găsi vreodată…

— Ia uite la mine, sunt o sirenă!

Gummer pufni. Baracudele, în special fetițele, se apropiau periculos de mult. Dacă una dintre ele se atingea de el, i-ar fi făcut pielea să se cutremure.

— Putem face trucul acela acum?

Săreau ca niște mingi în apa de mică adâncime, unul sau doi trăgându-se afară din apă, pe marginea bazinului, unde pedalau din picioare.

— Vrem să facem șmecheria aia!

— Nu, nu cred c-o s-o facem.

— Ba da!

În bazin, o fetiță își întinse picioarele și mâinile ca o stea.

— Stau așa și tu trebuie să treci printre picioarele mele.

— Nu, la orele mele nu facem așa ceva.

Copiii ieșind din bazin îi creșteau nervozitatea, prea mulți și prea rapizi, ca niște pinguini cățărându-se pe o stâncă. Iar când se enerva, capul lui se înroșea din creștet până în jos pe gât, ba chiar și pe umeri se înroșea.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem cu toții în bazin.

— Și să înotăm printre picioarele tale.

Știau că acesta era punctul lui sensibil și-l tot împungeau

acum – stând pe marginea bazinului, vânzolindu-se pe lângă picioarele lui ca niște mormoloci grăsuni, smucindu-l de brațe, încercând să-l tragă în apă, provocându-l și frecându-se de el.

— Și dup-aia înoți tu printre picioarele noastre.

— Nu, cu certitudine nu…

— Suntem cu toate sirene. Uite…

— Să mergem!

Gummer începuse să tremure. Își luase pilulele dimineață, dar încă simțea cum crește tensiunea în măruntaiele sale, gata să explodeze. Voia să plângă. Fetițele roiau în jurul lui, ridicându-i părul de pe brațe. Nu putea suporta atingerea lor. Era atât de important ca ei să nu-l atingă. Nu era bine, nu era bine – era pe punctul să…

— STOP!

Vocea sa se auzi peste întreg bazinul. Salvamarii și spectatorii din galerie se uitară cu toții.

— *Încetați imediat*!

La auzul fluierului său, unul sau două capete lucioase ca ale focilor țâșniră la suprafața apei, cu expresii șocate și întristate.

— *Când spun nu, așa rămâne.*

Copiii de lângă el se dădură înapoi, surprinși. El tremura, congestionat, iar fața sa era acum de culoarea căștii de înotător de pe cap. De data asta niciunul dintre copii nu mai râdea.

— Așa.

Făcu un semn spre vestiare.

— Anulăm lecția de azi. Ați dovedit că nu puteți respecta regulile, așa că lecția este anulată.

•

Se făcuse târziu, dar nu găsi niciun loc în parcarea de la King’s Hospital, astfel că Jack trebui să parcurgă cu Jaguarul său cam jumătate din drumul către Brixton, până găsi o străduță lăturalnică unde să-și lase mașina. Souness încă nu-i trimisese niciun mesaj prin pager. Pe drumul către spital, începu de două ori să alerge de parcă ar fi vrut să-și reducă mintea la tăcere. Hiper-hiper-hiperenergie – un creuzet de imagini și voci, care crea legături acolo unde nu ar trebui să

existe. „Peach, Alek Peach, nu tu erai cel de acum zece ani, dar cu Rory tu ai fost. Ce se întâmplă? Copiezi pe cineva?” Nu avea niciun sens. Se simți de parcă fruntea stătea să explodeze. Exasperat și obosit, se opri pe culoarul principal să ia o cafea de la automat.

— Domnule Caffery.

Ridică privirea. La câțiva metri, pe hol se afla Ndizeye, cu corpul ușor întors, de parcă ar fi traversat coridorul și s-ar fi oprit când l-a observat pe Caffery. Ținea sub braț un maldăr de radiografii, iar ochelarii îi alunecaseră până pe vârful nasului său transpirat.

— Domnule Ndizeye. „La dracu’ – nu i-am răspuns la telefoane.” Se îndreptă de spinare. Îmi pare rău, voiam să… oh, eu pur și simplu… Vocea lui se stinse și se uită jenat la ceașca goală de polistiren pe care o ținea în mână. Cum se simte familia?

— Da. Foarte bine. Ai mei sunt binecuvântarea mea.

Își împinse ochelarii mai sus și străbătu culoarul privindu-l pe Caffery cum își așază ceașca sub duza aparatului.

Nu spuse nimic și nici nu schiță vreun gest, iar Caffery putu să simtă cum fața lui de clovn îi zâmbește, așa că lăsă ceașca deoparte și se îndreptă de spate.

— Vrei să vorbim despre caz? Poți depune nota de plată la contabilul nostru.

— E în regulă, am făcut-o deja.

— Bun, bun… Bine, Ndizeye se lăsă puțin pe spate, strângând radiografiile în jurul abdomenului. Nu cred că merge prea bine pentru dumneata.

— Puteți s-o mai spuneți o dată.

— Mai e cineva care te interesează? Cineva pe care să-l consult?

— Poate dacă mai găsim ceva sau apare un caz nou, atunci da, însă am primit proba de coroborare cu ADN-ul. Vreau să spun, sunt sigur că procurorii vor dori să veniți în tribunal, desigur, dar va mai trece o vreme până atunci.

Ndizeye se încruntă și se aplecă spre mașina de făcut cafea.

— Proba de coroborare?

— ADN. Am găsit ADN care demonstrează că Peach a fost nenorocitul care și-a violat propriul copil – scuzați-mă dacă sună prea ofensator.

— Domnul Peach? Ndizeye clipi în spatele sticlei groase a ochelarilor. Și-atunci cine Doamne iartă-mă l-a mușcat pe băiat?

— Pardon?

— Am spus cine, Doamne iartă-mă, l-a mușcat pe Rory? E aceeași persoană care l-a mușcat pe tânărul acela în parc, dar nu a fost Alek Peach.

— Ce?

— Îmi pare rău, credeam că asta voiai să spui. Mulajul pe care l-am făcut. Nu se potrivește mușcăturii.

— Mulajul? Dar am crezut…

— O, nu este perfect, s-a mișcat prea devreme. Dar a fost suficient. O, da. Indiferent cine este cel care l-a mușcat pe Rory, cu siguranță nu a fost Alek Peach.

•

Era un apus ciudat – de parcă pământul s-ar fi înclinat lateral sau vântul solar și-ar fi pierdut direcția și s-ar fi amestecat cu lumina roz a altei galaxii. Caffery străbătu încet Brixtonul, la fel de meticulos ca șoferii plecați la vânătoare de curve, uitându-se la luminile din case, punându-și doar întrebări. Parcă pe Dulwich Road și plecă pe jos prin parc, ascultând cum șuieră vântul și plimbă diverse lucruri printre copaci.

Numărul treizeci nu mai era considerat un loc al crimei și, din punct de vedere tehnic, ar fi putut primi permisiunea lui Carmel Peach să intre, dar ea era încă la casa Nersessian și, oricum, el avea o copie a cheii lacătului de la intrare în buzunar. Îi plăcea să-i simtă greutatea.

Înăuntru, holul era întunecos, aerul – amar și sărat, închis, încălzit și reîncălzit. Se întinse să deschidă lumina, dar își aminti – rahat. Cheia de la panoul electric. Souness o luase când au plecat și o pusese pe contor. El deschise lanterna, își lumină drumul până în bucătărie și, recuperând cheia, cuplă rețeaua electrică. Luminile se aprinseră, iar frigiderul porni

zgomotos. Se opri pentru un moment. Lumina îl făcu să clipească, nesigur pe simțurile sale. Drumul de-a lungul holului – livingul tăcut din dreapta, ușa de la pivnița – îi ridicară părul pe ceafă. „Nu ca tine – nu ca tine” – îi trebui ceva timp să-și domolească bătăile inimii.

Deschise frigiderul – era acoperit de praful pentru amprente al detectivului sergent Quinn și de o crustă cenușie, pe-alocuri neagră, de mizerie. Mirosea a mlaștină și ciupercărie, dar mai era un miros în casă. Mirosul care-i făcuse rău lui Souness ultima dată când vizitaseră casa. De data aceasta era mai puternic, încă estompat, dar distinct. Scoase frigiderul din priză, pentru a nu consuma electricitatea, și se duse iar în ușa bucătăriei, unde se afla întrerupătorul luminii de pe hol. Totul era cum își aducea el aminte – amprentele de pe zid, acoperitoarea de plastic care proteja mocheta, pistolul cu apă al lui Rory pe trepte. Și mirosul. Acum și mai puternic.

Adulmecă, încercând să-și imagineze ce-i sugera acest miros. Era aproape același, „aproape, dar nu prea”, aproape același familiar-dulceag miros din casa lui Penderecki. Asemănător mirosului morții. „Omisese ceva echipa de criminaliști? Era altceva în casă nedescoperit?”

Altceva în casă. Da. Mai fusese cineva în casă cu familia Peach. Era sigur.

Puse lanterna în buzunarul de la pantaloni și merse către baza scărilor. Ultimul lucru pe care spunea Peach că și-l amintea era că stătea acolo, privind în sus pe casa scărilor. Caffery își atârnă haina de balustrada scărilor și începu să urce încet treptele. Cu cât urca mai sus, cu atât era mai pătrunzător mirosul. Se opri pe platforma scării, cu mâinile sprijinite de ușa uscătoriei. Mesajul era încă scris acolo, mânjit și răzuit în locul de unde detectivul Fiona Quin prelevase probe.

♀ HAZARD

Această nișă minusculă fusese adăpostul lui Carmel Peach pentru mai mult de trei zile. Trântită la podea, zdrobită și în suferință, cu încheieturile mâinilor însângerate. Auzindu-și fiul cum plângea la parter.

Dacă era să-i crezi versiunea.

„Haide, nu exagera."

Împinse ușa, deschizând-o. Pe zidul din spate al uscătoriei se afla un rezervor termoizolat, iar deasupra lui un raster din scândură. Pe ultima poliță a acestuia, un teanc de prosoape. Caffery adulmecă. Se lăsă pe vine, mirosind mocheta. Aici, chiar și înăuntrul nișei, fusese îmbibată de urina lui Carmel și mirosul de fundătură aproape că-l făcu să-și acopere nasul. „Dar nu ăsta e mirosul pe care-l cauți – ăla este altceva..." Se îndreptă și se întoarse, cercetând platforma scărilor.

Dormitorul principal era situat către partea din față a casei, iar în fața lui se afla baia. Dușumeaua scârțâi când se îndreptă către partea din spate a platformei, aprinzând luminile și privind în ambele camere. Tăcere. Lumina din stradă se reflecta portocalie pe draperia din dormitor. Un număr din revista *Hello*! se afla pe măsuța de toaletă unde erau aliniate cosmeticele lui Carmel. Pe podea se găseau un cardigan și o pereche de șosete. În baie, jucăriile lui Rory erau îngrămădite într-un coș de plastic pentru rufe, sub chiuvetă. Caffery închise luminile și se întoarse pe platforma scărilor. „El îi privea. Îi privea cum stăteau în pat." Pe lângă uscătorie, *uscătoria lui Carmel,* spre partea din spate a casei. Asta era camera lui Rory. Deschise ușa și rămase în prag un moment.

Era o cameră pătrată deasupra bucătăriei, cu o fereastră mare, prinsă în ramă. Detectivul Quinn trăsese perdelele pentru a bloca privirile indiscrete, dar era suficient spațiu să vezi cum se zbat copacii din parc în bătaia vântului. Mirosul era și mai puternic aici.

Caffery avu subit senzația că în hol, în spatele lui, se afla ceva. Se întoarse imediat. Coridorul era tăcut, numai luminile din stradă străluceau în dormitor. „Ai început să ai vedenii acum. Să inventezi diverse chestii..." Se mișcă în tăcere prin

cameră, aplecându-se să culeagă jucării, să răstoarne lucrurile, încercând să-și imagineze pe cineva care să se uite din parc pe fereastră, să-l vadă pe Rory jucându-se. Wolverine se uita tăcut la el dintr-un poster cu X-Men lipit pe zid chiar lângă pat, iar pe podea erau risipite personaje din desenele animate Gundam și păpuși reprezentându-i pe luptătorii din Campionatul Mondial de Wrestling – „încearcă să ți-l imaginezi pe Rory întins aici, jucându-se cu jucăriile lui, în vreme ce era spionat pe fereastră". Se întoarse. În țandăra de fereastră întrezărită printre perdele, lumina becului se răsfrângea. Închise lumina și trase perdelele. Dincolo de gardul rupt copacii erau la nu mai mult de cincizeci de metri depărtare.

„El spunea că-i place să mă privească în pat..."

Era una dintre nopțile acelea ciudate, fără nori, în care vântul păstra stelele strălucitoare, iar cerul nu devenea negru cu adevărat. În parc copacii se mișcau ca unul, tremurând din crengile mângâiate de vânt. Caffery stătea nemișcat, lăsându-și atenția să cerceteze camera din spatele lui, în susul zidurilor, cadrul ușii, apoi pe sus, pipăind tavanul, pe deasupra capului, și afară, prin fereastră, atingând zidurile casei, în jos, pe potecuța din grădină, peste gard și afară, afară în noapte, în pădure. Ar putea cineva care stă în copacii de-acolo să vadă în camera aceasta? Cineva căruia-i plăcea să se cațere?

Se duse la patul lui Rory și se întinse în el. Scoase lanterna din buzunar și o așeză pe stomac, conștient de fereastra rece, neacoperită, din dreapta sa. Își puse mâinile sub cap și se holbă la tavan, întrebându-se dacă se așteaptă să se întâmple ceva – ceva care să străbată fereastra și să aterizeze peste el în pat. „Locuri secrete. Există mereu locuri unde să ascunzi lucruri." Nu locuri unde te-ai aștepta. Mișcarea sa provocase o mică rotație a becului de deasupra patului. Se uită la acesta visător, rotindu-se, rotindu-se, gândindu-se la Ewan – chiar toate se întorc de unde au plecat? Plapuma lui Rory, cu personaje din South Park, mirosea a agent de înmuiere și vag a frunze, iar Caffery își închise ochii, bucurându-se de miros,

amintindu-și de case din copaci. Tracey Lamb… mințise ea cu adevărat… știa ea ceva?

Se ridică în capul oaselor, lanterna rostogolindu-se și căzând cu zgomot pe podea. O muscă se târî afară din trandafirul de plastic de la baza lămpii. Se ridică în pat și-și duse degetele la instalație, întorcând trandafirul cu fața către el. Descoperi acolo o gaură mică în plastic – își vârî degetele acolo, pipăind asprimea marginilor. Pătratul părea să fi fost tăiat cu ajutorul unui cutter.

„Fiona?” Inima lui o luase razna și o simțea bubuindu-i în urechi. „Fiona, asta n-ai făcut-o tu, nu-i așa? De ce ar fi avut nevoie echipa de criminaliști de o probă din lampa-trandafir?”

•

— Hal, sper să vă distrați bine în Cornwall. Darren e la telefon, amice. Uite, vrem să vă vedem când veniți, dar Ayo m-a rugat să vă sun și să vă spun că n-a ajuns pe la voi pe-acasă și-i pare rău, dar să vezi chestie, copilul nostru s-a născut noaptea trecută.

Făcu o pauză pentru un moment, iar Benedicte și-l imagină jenat, încercând să pară nepăsător, bâțâindu-se de pe un picior pe celălalt, dându-se mare.

— A venit cam devreme copilașul nostru, e-adevărat, cu o lună mai devreme, pentru că ea, știi, a venit cineva și a tot enervat-o la slujbă despre diverse chestii, niște mizerii, Josh, ai dreptate în privința lor, Josh băiete, și oricum micul Errol, că ăsta va fi numele lui, micul Errol este într-unul din chestiile alea pentru născuții prematuri – este OK, pare-se, dar…

Făcu o pauză și păru să se întrebe ce să mai spună în continuare.

— O, bărbate, nu fi îngrijorat, băiatul este în regulă, numai că nu putem să mai udăm floricelele și-mi pare rău. Vom scoate niște dopuri când ne-om întâlni, toți patru, când vă întoarceți, și vom sărbători.

Tuși.

— Oricum, asta e tot, dragilor. Pe curând.

Benedicte se sprijini de calorifer, lăsându-și fața în mâini.

O durea capul, avea crampe în membre și, chiar dacă

reușea să soarbă câte o picătură de apă, gura ei era atât de plină de o substanță care avea consistența lipiciului, încât îi venea greu s-o închidă. Carmel Peach, după cum scria în ziare, ar fi murit 24 de ore mai târziu dacă nu era descoperită. Respirația lui Ștrumfi era greoaie, și Benedicte știu că sănătatea cățelușei se deteriora de la un minut la altul. Era un câine atât de bătrân, un biet câine bătrân și confuz – ochii ei erau încețoșați și acoperiți de urdori, iar în ultimele ore nici nu se mai mișcase. Respira greu și schelălăia, atât făcea. Ben lăsă să-i cadă mâinile în lături și trase adânc aer în piept, încercând să se oprească din plâns. Ayo avea un nou copil, iar ea și Josh și Hal urmau să moară toți.

•

Caffery găsi un mop în dulapul din bucătărie și îl duse la etaj. Aprinse toate luminile de la etaj și rămase pe platforma scărilor, privind la chepengul din tavan. Locuri secrete. Podul este unul dintre cele mai comune locuri unde se ascund copiii „dispăruți” – „Ai de grijă să cauți mereu în spatele rezervorului de apă”. Prima echipă de polițiști cercetase podul de la numărul 30, căutându-l pe Rory. Or fi ratat ceva?

Aprinse lumina și împinse chepengul. Îl deschise cu grijă, apoi se ridică pe vârfuri și-și ridică mâna, descoperi un întrerupător de lumină și prima treaptă acoperită cu cauciuc a unei scări rabatabile de oțel, suspendată la gura chepengului. Lumina se aprinse, iar bolta acoperișului, susținută de coastele de lemn ale căpriorilor, era luminată ca o biserică. Prinzându-și lanterna de curea, la spate, trase scara și începu să urce.

Caffery era înalt de exact 1,80 metri, iar acoperișul era prea jos pentru el, trebui să-și încline ușor capul pentru a putea sta în picioare. Podul era curat – niște cufere pentru ceai, de la o mutare care avusese loc de multa vreme, „Rory/haine” scria pe unul, „Bucătărie” pe altul, role portocalii de material izolator și, în colț, unde se adunau umbrele lăsate de ziduri, se afla un brad de Crăciun din plastic și o plasă cu însemnele magazinului Woolworth, plină cu beteală roșie. Pânzele de păianjen se prinseseră de becul din tavan ca un decor din trenul groazei, de la bâlci. Simțea pe piele gâdilătura

materialului izolant – și acel miros intens și cald în nări. Aici fusese ceva – ceva ignorat de toți cei care trecuseră prin casă. Se roti 360 de grade, atent la toate nepotrivirile, și descoperi imediat ce căuta.

Era la căpătui celălalt al podului, chiar deasupra dormitorului lui Rory: o grămadă mică, confuză, de ceva, întinsă ca noroiul în umbra podului și acoperită de zumzetul muștelor.

Traversă podul peste grinzi, cu mâna la gură – „speriat de ceea ce ai putea găsi?" Se opri la jumătate de metru de grămadă, alungând muștele. Se uită la un morman lung și umed de mâncare – alimente pe jumătate consumate, aruncate în cutiile acelea de polistiren pe care ți le dau la fast-food, hamburgeri cleioși, o mică grămadă de cești de la McDonald's și alta de șervețele boțite. Mai departe, un morman de fecale, cu un șervețel în vârf. Iar în mijlocul tuturor acestor resturi fusese curățată o zonă circulară pe materialul izolant, în jurul unui fir electric care ducea într-o cameră de la etajul inferior. Când ajunse deasupra acestui fir, descoperi că se uita printr-o gaură direct în camera de jos, la pătura cu personaje din South Park.

Cineva campase aici – cineva se odihnise aici, trăise aici, își făcuse nevoile, îl privise pe Rory de aici, probabil că *se masturbase* aici. „Nenorocitule." Se îndreptă de spate și privi în jur. Doi metri mai departe, sprijinit de zidul comun al următoarei uși, era o placă de fibre. Descoperi că e ușoară când încercă să o miște – se desprinse ușor și o împinse pe-o parte. Puse mâna pe zidul dezvelit și se aplecă să vadă ce era în spatele lui. „Fir-ai al dracului, ticălos inteligent."

Din zid fuseseră smulse vreo zece cărămizi. Proptindu-se cu picioarele de două grinzi, Caffery își rulă mâneca și apoi încet-încet, de parcă s-ar fi așteptat să găsească ceva foarte ascuțit, strecură mâna în gaură. În bezna tăcută și fără fisură a acelui spațiu al podului, mâna sa fără trup se închise și se deschise, pipăind orbește pereții. Se retrase și scoase lanterna de la brâu, se aplecă puțin înainte, pentru a lumina în întunericul de dincolo, și descoperi că se uită la un pod identic. Acesta nu

era folosit – nu se vedeau flecușteţele care se adună de obicei prin pod, și singura fisură în geometrie era chepengul de acces decupat de lumina care venea din holul de jos, de unde se auzea și un televizor pornit. Lumină cu lanterna zidul din capătul celălalt și văzu ce se aștepta să vadă: o altă bucată de placă MDF sprijinită de acel perete.

Cineva își tăiase drum prin podurile caselor până ajunsese la Rory Peach.

Închise repede lanterna, coborî scara și ieși în stradă, mergând cu spatele până în mijlocul drumului, cu mâinile în buzunare, capul dat pe spate, privind acoperișurile. Erau case terasate, construite una în zidul celeilalte, cu acoperișuri joase: spaţiul podului nu era suficient de înalt pentru a fi transformat, iar dacă cineva și-ar fi propus s-o facă și ar fi înţeles din ce este făcută o clădire, probabil că și-ar fi putut tăia drum de la un capăt al străzii la celălalt. Dacă ar putea descoperi cum poate intra într-una din celelalte case ale străzii…

Se opri.

Două uși mai încolo de casa familiei Peach era casa abandonată pe care el și ofiţerii de teren o căutaseră în prima zi. „Rahat – asta era.” Își scoase telefonul mobil și căută în memoria acestuia numărul detectivului Fiona Quinn.

28.

Detectivul sergent Quinn știa că o hienă lasă urme – știa că hiena își frecase coada de pereți pe undeva prin casa de la numărul 30, doar că nu știa pe unde să caute. Este o problemă comună mai tuturor criminaliștilor: fără declarații ale unor martori credibili, care să le dea o direcție, căutau orbește – nu puteau acoperi în întregime o casă cu praf pentru amprente, trebuia să li se spună pe ce să se concentreze. Dar aici, în cuibul descoperit în pod, se deschideau o sumedenie de posibilități. Știa că poate obține ADN mitocondrial din grămada de fecale, de asemenea, credea că ar putea descoperi și alte fluide corporale – salivă, sânge sau spermă – din care să obțină un profil genetic complet.

Străbătu cu mare atenție podul, îmbrăcată într-un costum de protecție împotriva razelor ultraviolete, care o făcea să semene a stafie. Echipamentul adus era *bazooka* ei numită Scenescope – o sursă combinată de ultraviolete cu frecvență joasă, la care era atașată o cameră. Putea descoperi astfel și cea mai mică urmă de fluid corporal.

Caffery își aminti perioada când, pentru a folosi aceste surse de lumină alternativă, era nevoie de patru oameni să care aparatura, își aminti că a auzit de tehnicienii de la unitatea de geniști Brighton, care stăteau pe burtă în coridorul secției, pentru a împinge cu picioarele în lift pe Crimescope, frățior al Scenescope. Acum echipamentul era aranjat șmecher într-o cutie neagră portabilă. Dar regulile de siguranță erau încă în vigoare. Restul echipei de criminaliști trebuia să stea în dormitorul situat în partea din față a casei, cât mai departe de sursa de lumină, și așa și făcură, alături de Caffery și Souness, îngrămădiți în jurul monitorului, privind ecranul, singurele sunete care se auzeau fiind bâzâitul uriașului ventilator cu care Scenescope se răcea, și scârțâitul grinzilor când Quinn se mișca deasupra.

Camera transmitea o imagine circulară albastră către

monitor, spotul de lumină alunecând la suprafața texturii obiectelor, care părea să nu fie altceva decât epiderma văzută la microscop, până când trecu peste o pată din material organic, și pe ecran se zări o scânteie albă, iar Quinn știu de unde să recolteze o probă.

— Ai văzut asta? ciocăni Caffery ecranul. Aici este gaura din tavan pe unde-l pândea pe Rory.

— Ce dracu' se întâmplă? spuse Souness fără vlagă.

Venise de la o gală de caritate care avusese loc la Victoria, și încă era îmbrăcată în costum negru de mătase și cu papion la gât. Bombăni în legătură cu faptul că fusese nevoită să părăsească evenimentul, dar, dacă Jack se aștepta ca ea să știe de Paulina și Tracey Lamb, dacă se aștepta să simtă tensiune în vocea ei, se înșelase. Plecase imediat, oprindu-se în drum la secția din Brixton să-l ia pe Palser, primul ofițer care cercetase podul. Acum Palser stătea greoi în colț, privindu-și concentrat mâinile, iar pe chipul lui scria cu litere de-o șchioapă cât era de stânjenit. Souness îi întorsese spatele, lăsându-l să fiarbă o vreme în suc propriu.

— Și ce e toată tevatura asta în legătură cu prietenul nostru dentistul? îl întrebă ea pe Caffery, dându-și jos papionul, desfăcând gulerul și lăsându-l să stea atârnat de gât.

— Și Champ?

— Mulajul dentar al lui Peach nu se potrivește cu nicio mușcătură, iar Champ nu-l recunoaște. Este sută la sută sigur că nu este el.

— Deci care e treaba cu ADN-ul? E o greșeală?

— Quinny spune că-l vor analiza din nou, dar…

— Dar ce?

— Nu știu. Își mușcă pielița unghiei negre a degetului mare. Pur și simplu nu știu.

Au vrut să-l ducă pe Palser în pod, să-și spună versiunea sa referitoare la evenimente, astfel că atunci când Fiona Quinn termină, merseră toți pe platforma scării. Ea îi întâmpină plină de optimism la baza scării care ducea în pod.

— Avem o groază. O groază. Își scoase ochelarii cu vizoare ca niște ecrane de televizor și clipi: pentru prima dată în

ultimele 40 de minute vedea lumea altfel decât prin tuburile catodice ale aparatului. Jack, îți promit, vei avea cu siguranță ceva din probele astea.

— Poți scoate ceva în 12 ore?

— De ce? Ce se întâmplă?

Desfăcu fermoarul din fața costumului ei – „costumul de radiații pentru Zona 51”, cum îl botezase ea – și, scuturându-se, îl făcu să cadă.

— Cineva nu-mi spune ceva – și a schimbat regulile de capul lui.

— Poți să spui asta din nou.

Își trecu mâna peste bărbie, zgâriindu-se în barba nerasă.

— Dacă-ți spun la ce ne gândim, s-ar putea să nu mă crezi.

— Vrei să refacem testul ADN?

— Da.

— O s-o facem.

Ea se întoarse către Palser și-l privi cu simpatie.

— E-n regulă, fiule?

— Da, murmură el, evitând s-o privească în ochi.

— Bun. Sus am făcut curat, așa că dați-i drumul.

Cei trei urcară în pod. Palser era tăcut. Doar când le arătă cum a făcut inițial cercetarea podului își reveni în fire.

— Nimeni nu a spus să ne uităm după mâncare, protestă el. Eu mă uitam după un copil. Nimeni nu mi-a spus nimic despre mâncare.

— Dar erau aici când ai căutat prin pod, toate astea?

— Da, erau, însă mă grăbeam, vreau să spun, nu-mi amintesc să… arătă stânjenit cu mâna. Nu-mi amintesc să fi mirosit așa atunci.

— Hai s-o luăm altfel. Îți amintești să fi văzut chestia asta când ai urcat?

Caffery se înghesui pe vine către marginea podului, acolo unde apele acoperișului se uneau cu grinzile, lăsându-se înainte sprijinit în pumni, și privi în jos către exteriorul casei – adică pe-acolo pe unde grinzile și șarpanta ies și se îmbină în afara zidului. Cineva scosese scândurile care acopereau grinzile, astfel că el putea zări jos, chiar în grădina din spatele

casei. Se vedeau două sticle de lapte murdare abandonate în patio, șase metri mai jos. Cineva își decupase o vizuină de vânătoare – dacă ar fi stat pe burtă și s-ar fi lăsat să atârne prin acea gaură, fața lui s-ar fi aflat chiar în dreptul ferestrei lui Rory.

•

Afară, noaptea era neobișnuit de rece. De parcă toată căldura s-ar fi ridicat la cer. Caffery și Souness rămaseră o vreme, uitându-se în sus, la stelele vii, stând puțin în bătaia vântului, să-i curețe de miros. Ușile de la microbuzul criminaliștilor erau deschise și-i puteau vedea pe tehnicieni cum pregătesc probele, congelându-le în frigiderele din mașină. Ei congelează, în aceste zile, cele mai multe probe – nimeni nu știe de ce, dar ADN-ul se evidențiază mai bine când proba este congelată decât atunci când este la temperatura camerei. Caffery își rulă o țigară și se uită în sus la cer, la secera lunii – atât de luminoasă și solidă, încât părea tăiată în argint și lipită pe cer. Și-o imagină pe Tracey Lamb privind aceeași lună. „Nu acum – nu te gândi la asta acum.” Întoarse privirea către Souness.

— Danni?

— Mda…

— Ai ceva să-mi spui?

Se uită la el, surprinsă.

— Nu. Ar trebui?

— Nu.

— Ce-i chestia asta? Ce-i cu toate întrebările astea idioate? Ce se întâmplă?

— O, nimic. Își aprinse țigara. Pe bune, nimic.

O crezu – nu știa nimic. Chiar dacă era vreo legătură între Paulina și ce i se întâmplase lui Tracey Lamb în acea dimineață, Souness nu știa nimic.

•

Rebecca știa că în acea zi viața ei se schimbase complet. Ca o filmare cu încetinitorul, chiar putea simți procesul, ca o nouă culoare târându-se peste ea. Dezghețul, probabil. Efectul heroinei trecuse, dar se simțea nefiresc de liniștită – de parcă,

în fine, ar fi fost pe direcția cea bună. Anulă cu un telefon expoziția de la Clerkenwell și acceptă cele mai bune oferte pentru acele opere pe care, până atunci, nu le scosese la vânzare. Pe măsură ce se scurse timpul, zvonurile își făcură loc, trezind ceva interes, crescând încet-încet până când agentul ei explodă:

— Ție-ți vorbesc, Rebecca, privind, pe fereastra biroului meu, străzile din Soho, și tot ce văd sunt resturi de aripi și cozi – este o bubuială frenetică acolo în stradă. Curge sângele din mutra lor. Ți-aș fi putut vinde și scaunul de la veceu, dragă.

Ea-și petrecu ziua acasă la Caffery, zăcând pe spate în grădină, fumând țigări de foi, cu casca de la mobil înfiptă în ureche, mirată că, după ce și-a hrănit personajele din basmele cu zâne, mai poate să-și atașeze casca telefonică. „Ești sigură că nu e o greșeală?” Ea privea cum fumul se vălătucea către albastrul cerului, și medita la această ciudată schimbare din viața ei. Se întrebă ce simțea el – ce simțea el pentru ea acum. „Nu te-aș învinovăți dacă mi-ai spune pur și simplu să mă duc dracului, nu te-aș acuza.”

Când se întoarse acasă târziu în acea noapte, fața lui era cenușie. Părea extenuat.

— Există niște ticăloși șmecheri pe fața lumii ăsteia, spuse el, luând o bere din frigider, golindu-și buzunarele de mărunțiș și îndesându-și haina în sacul cu haine de spălat.

— Niște ticăloși foarte șmecheri.

Dar când ea se presă în el, nu mai spuse nimic. Își scoase, de asemenea, și pantalonii, îi puse și pe aceștia în sac, apoi urcă la baie în ciorapi și cămașă.

Cât timp făcu duș, ea deschise o sticlă de vin. Era o sticlă înaltă și albastră, și, pentru că ei îi plăcea cum se vedea în lumină, o aduse la etaj. Umplu ambele pahare, îl puse pe al lui pe rezervorul toaletei, alături de sticlă, și începu să-l soarbă pe-al ei, întrebându-se de unde să înceapă.

— Am anulat expoziția, spuse ea în cele din urmă, sprijinindu-se de chiuvetă și privindu-i silueta sub duș.

— Cum adică?

— Spun că am anulat expoziția.

El trase perdeaua de la duș, încercând să-și șteargă săpunul care-i intrase în ochi.

— Ce?

— Vând piesele pentru care am oferte. Cele pe care credeam că vreau să le păstrez. De fapt, am și făcut-o, le-am vândut pe toate.

— Becky…

Închise dușul, bâjbâi după un prosop, ștergându-și săpunul și apa de pe față, ca s-o poată vedea mai bine.

— Nu poți face asta. Nu poți face asta.

— Ba pot, știi prea bine.

Se aplecă, îi lua paharul de pe rezervor și i-l dădu. Săpunul se scurgea pe brațele lui, pe picioare și abdomen. Cu câteva zile în urmă, ea ar privit, ar fi făcut un comentariu, i-ar fi spus cât de excitant era corpul lui, dar nu avea vreme de frivolități în seara aceea.

— Pot și chiar am făcut-o. Și ia ghicește.

Răsuci paharul, privind în el, puțin jenată.

— Vreau să mă duc să vorbesc cu un psiholog.

Își scoase limba și zâmbi.

— Știu, amice, promite-mi că nu vei spune nimănui.

El nu răspunse. Se așeză pe marginea căzii, cu spatele la ea, privind în paharul cu vin. Ea nu-și dădea seama la ce se gândea. După o vreme, el se întoarse, își scoase picioare din baie, puse paharul pe podea și-și întinse mâna către ea.

— Vino aici.

Ea îl luă de mână, iar el o trase în poala lui, învăluindu-i trupul cu brațele lui pline de săpun.

— Asta e bine, spuse el. Este cu adevărat bine.

Ea își aplecă fruntea și zâmbi în secret, îngropându-și fața în ceafa lui plină de clăbuci. Apa îi uda tricoul.

— Tricoul meu este ud, spuse ea. Uită-te la mine.

— Să mergem în pat? Să vedem dacă merge de data asta?

Ea zâmbi.

— Mai puțin faptul că ești acoperit de săpun.

— Nu-mi pasă. Haide.

Și se târâră printre cearșafurile umede și pline de spumă, iar el îi scoase tricoul peste cap și îl folosi să-și șteargă săpunul de pe piept, de pe stomac și picioare, apoi îl aruncă pe podea și, lăsându-se în față, bâjbâi după sutienul ei.

— Dacă ăsta e efectul pe care-l are o pălmuță asupra ta…

— Hei, ia mai lasă-mă. Îl izbi în fluierul piciorului. Nu face mișto de mine. Știi că nu e doar asta.

— Știu.

Zâmbea când îi trase șortul și își apăsă corpul greu, umed, de al ei, și când ea își impuse să nu se întoarcă spre el și să-i spună cu voce tare, ca o proastă: „Sunt foarte sigură, foarte, foarte sigură că totul va fi în regulă”.

29.

(27 iulie)

În acea dimineață, Tracey Lamb trebuia să meargă la audiere – dar nu voia să vină și să descopere că Steven a făcut din nou mizerie în rulotă.

— Haide. Puse pe pat de-ale gurii: niște cutii de Coca-Cola, câteva ciocolate Caramel, biscuiți. Vino aici să jucăm un joc.

Ciocolata și gândul că se va juca îl înveseliră. Se ridică în capul oaselor în pat, pe sacul său de dormit mototolit, și începu să se legene în față și-n spate, rânjind, arătându-și găurile din dentiție produse de prea multe dulciuri.

— Jioc. Jioc.

— Asta e. Ia dă-mi mâinile tale.

El i le întinse, încântat că Tracey îi acordă atâta atenție.

— Bun. Acum stai liniștit până când... și cu cordonul de la flexul electric îi legă mâinile. Bun.

Se duse în spatele lui și răsuci cablul încet în jurul trupului lui Steven. Menținu o atmosferă veselă, râzând și dându-i ghionți în coaste ca să-l facă să chicotească.

— Haide, să vezi ce ne distrăm. Vezi, jocul e că Tracey nu se pricepe să-l lege pe Steven, vezi? Steven poate scăpa mereu. Nu-i așa?

— Diiaaa. El încuviință, rânjind mânzește. Diia.

Stătea cu ochii căscați, hipnotizat când ea strânse cablul blocându-i un braț de trup. Ea se ridică și legă capătul de fir rămas de mânerele dulapului, apoi de cârligele ferestrelor și apoi de picioarele mesei. El se putea mișca acum pe o rază de circa un metru. Putea ajunge la chiuvetă, dar nu și la ferestre sau la ușă, și nici nu mai putea face mizerie.

— Gata. Se ridică în picioare, ștergându-și mâinile de pantalonii ei mulați. Acum, pariez că Steven poate scăpa de asta – pariez că Steven este mai deștept ca Tracey, nu-i așa?

— Diaaaa!

— Atunci, să vedem. Să vedem cum scapă din asta.

— Kay, kay.

El rânji, legănându-se în faţă şi-n spate, cu ochii rotindu-i-se-n cap. Se luptă şi se contorsionă, cablul strângându-se şi mai mult în jurul mâinilor până când carnea i se congestionă şi venele gâtului se îngroşară. Tracey îşi încrucişă braţele şi se uită, cu capul pe-o parte. „Mda – să te văd eu, căcăciosule, cum scapi din chestia asta."

Apoi, dintr-odată, el se eliberă. Sări în faţă, cu braţele fluturând, ca un copil care încearcă să scape din hamurile scaunului. Avea pe faţă un uriaş zâmbet cariat.

— Ahm zgăpat!

„O, fir-ai al dracului de idiot." Bătu cu pumnul în masă.

— Aşa e, te-ai descurcat.

— 'Arăşi, 'arăşi!

— Bine, din nou. Să încercăm iarăşi.

— Diiiaaa, diiiaaa. El sărea de nerăbdare. Jiiioooc!

— Însă de data asta, îl împinse ea la loc în piept, de data asta Tracey se va strădui mai mult.

De astă dată, ea se folosi de o a doua bucată de cablu şi de o parâmă unsuroasă, descoperită în portbagajul Datsunului. Îi lăsă o mână liberă, dar, de data aceasta, deşi se luptă zece minute, ea stând la uşă şi privindu-l cu un zâmbet superior, el nu reuşi să scape. Apoi, legat fedeleş pe pat, ca un curcan de Crăciun, se uită la ea şi rânji. Îşi pierduse respiraţia, dar era uluit că jocul decurgea atât de bine.

— Grozav. Tracey împinse către el găleata cu vârful piciorului. Bine, nu va dura mult. Mă voi întoarce după-amiază. Şi apoi, dacă vei fi cuminte, îl privi de-aproape şi rânji, dacă eşti cuminţel, poate că-ţi voi face cunoştinţă cu cineva special.

•

— Pe lista dumneavoastră 103, numărul 7, domnule.

Grefierul îl ajută pe judecătorul districtual să găsească pe liste cazul.

— Este domnişoara Tracey Jayne Lamb, reprezentată de

Kelly Alvarez.

Sălile înaltei curți din Bury St Edmund și Curtea penală a poliției erau găzduite de-a valma într-o clădire de cărămidă roșie, cu bolți înalte, recuperate din zidurile ruinate ale abației. Interiorul era lambrisat cu lemn, iar podeaua era mochetată în întregime. Kelly Alvarez, îmbrăcată cu un costum cenușiu cam mototolit și cu o bluză roșie de mătase, stătea pe banca apărării, exact sub atriumul central. La dreapta ei, pe bancă, stătea răbdătoare Tracey, ținând în mână ceșcuța ei pentru spută și rumegând o bilă de gumă de mestecat cu căpșune.

Grefierul citi acuzațiile.

— Tracey Jayne Lamb, ești acuzată de complicitate pentru comiterea de agresiuni sexuale împotriva unor terțe persoane necunoscute, încălcând legea penală.

Judecătorul districtual se încruntă la Lamb, de parcă nu ar fi observat că e prezentă pe banca apărării, și acum era cumva ofensat s-o vadă – de parcă tocmai ar fi intrat neinvitată în sala de judecată.

— Domnișoară Lamb. El își dădu jos ochelarii, puse palma deschisă pe pupitru și se lăsă în față de pe fotoliul înalt de piele.

— Înțelegeți că este o acuzație foarte serioasă, care nu poate fi judecată de această curte. Suntem azi aici de față pentru a stabili data în care să se facă o adiere pentru transferul cauzei și pentru a vorbi despre cauțiune.

Lamb îi întoarse un zâmbet sarcastic, de parcă ar fi întrebat-o dacă știe alfabetul.

— Daa.

Își împinse guma în colțul gurii, scuipă un gogoloi de flegmă în ceșcuță și se ridică în picioare, întinzând un zâmbet mare pe față.

— Știu.

— Bine. El închise ochii de dezgust și se întoarse către procurorul Coroanei. Spuneți că nu vă veți opune plății cauțiunii.

— Exact.

— Sigur nu vă opuneți?

— Da, sunt sigur.

— Știți că am dreptul să anulez decizia aceasta.

— Da, eu…

— Bun. Bătu încet cu stiloul în pupitru. Pentru că, de fapt, chiar asta mă gândesc să fac.

— Domnule. Alvarez se ridică, scăpând fără să vrea un pix pe jos. Domnule, este important să luați în considerare faptul că acest delict este foarte vechi, nu există nicio probă că pârâta ar mai fi în legătură cu victima.

Tracey începu să mestece mai rapid, concentrându-și atenția asupra judecătorului districtual. Nimeni nu-i spusese că s-ar putea să-i fie refuzată cauțiunea. Nici măcar nu se gândise la asta. Acum procurorul Coroanei era în picioare și dădea din cap aprobator către judecător.

— Avem același punct de vedere, domnule, suntem de acord cu apărarea.

— Și, spuse Alvarez, trecându-și părul pe după urechi, pârâta nu a mai comis niciun delict în ultimii opt ani. Poliția i-a acordat dreptul la cauțiune domnișoarei Lamb și a venit aici la timp pentru audiere. Nu este nimic care să sugereze că nu intenționează să compară în fața tribunalului. Hm… Se uită la documentele pregătite pentru audiere. Locuiește în același loc de treizeci de ani, și presupusa agresiune a avut loc acum doisprezece ani. Iar eruditul meu coleg, procurorul, a indicat deja că nu se va opune și nici nu va pune condiții.

— Doar un moment, doar un moment. Judecătorul se scărpină în cap. Vorbim despre o acuzație extrem de gravă. Nu e vorba despre furtul din magazine. Trebuie să ne gândim la problema aceasta cu multă atenție.

— Domnule, îl întrerupse Alvarez, îmi permiteți să-i vorbesc clientei mele?

— O, bine – își aruncă stiloul pe pupitru și se lăsă pe spate, cu cotul sprijinit pe brațul bogat sculptat al fotoliului. Bănuiesc că ar trebui.

Făcu un semn cu mâna către ea.

— Dă-i drumul, dă-i drumul.

Alvarez stătea în picioare lângă banca apărării, cu trupul ușor plecat în direcția opusă, cu mâna sprijinită pe bară. Ea se uită la Tracey cu ochii bulbucați.

— Vreau să-i ofer o garanție, șopti ea. Știi pe cineva care ar putea oferi ceva…

— *Credeam c-ai spus că voi pleca de-aici.*

— Vei pleca, vei pleca, numai că nu mă așteptam la asta. Își mușcă buzele. Și uită-te la procuror, nici el nu se aștepta. Acum îmi trebuie ceva să-i ofer. Ai pe cineva care ar putea să depună bani pentru tine?

— Nu, *am pe dracu'.*

Totul mergea pe dos. Dacă nu i se permitea să depună cauțiune, atunci Steven… „va scăpa din sfoara aia, nu? Nu va scăpa?" Dar când se gândi la el trăgând din răsputeri de cablul electric și mestecându-l, își dădu seama că s-ar putea ca el să nu scape.

— *Nu mi-ai spus o clipă că s-ar putea să nu plec de aici.*

Alvarez își plecă ochii și-și frecă șaua nasului.

— Tracey, gândește-te, te rog… este cineva care…

— Domnișoară Alvarez?

Judecătorul deveni nerăbdător.

— Da, domnule, încerc doar să stabilesc dacă putem găsi o garanție…

Se întoarse către Tracey și își apropie și mai mult capul de al ei.

— Ești sigură că nu poți?

— Domnișoară Alvarez, nu știu dacă există cineva care să gajeze pentru clienta dumneavoastră, dar așa e academic.

Își curăță gâtul și-și apăsă buzele cu degetele.

— Pentru că am sentimentul că domnișoara Lamb, am sentimentul că este tentată să nu mai vină la următoarea audiere.

— Asta nu e adevărat…

— Domnule. Alvarez se întoarse pe dată la bancă. Domnule, pârâta a venit azi în fața Curții. Era perfect conștientă de seriozitatea acuzațiilor și, cu toate acestea, a venit în tribunal. Sunt sigură că domnișoara Lamb se va

supune oricărei condiții pe care i-o veți impune. Ea se va pregăti să vină oricând veți considera necesar, și-și va păstra reședința la adresa de până acum.

— Uite, judecătorul districtual își clătină capul cu regret, nu eu trebuie să vă învăț să vă faceți meseria, dar asta este o acuzație gravă. Agită un pix către Tracey Lamb. A mai fost închisă și anterior.

— Da, dar motivele nu au legătură cu această acuzație.

— Ea *știe* care este durata detenției… Așteptă ca Alvarez să se potolească. Mai știe și care este lungimea sentinței, dacă va fi găsită vinovată.

Judecătorul trecu o notă în registrul Curții, aplecându-se să-i șoptească ceva grefierului, apoi se uită iar în sala de judecată.

— Așadar, răspunsul este nu.

Se răsuci până ajunse cu fața spre Tracey.

— Niciuna dintre garanțiile pe care mi le-ați putea oferi nu sunt convingătoare. Așa că, domnișoară Lamb, vă rog să vă ridicați.

Ea se ridică, cu ochii îngustați de otravă, mestecând de zor guma și urându-l din toți rărunchii.

— Ți-am spus că nu pot judeca acest caz aici din cauza naturii dosarului și a martorilor care ar putea fi chemați la bară. Cred că este mai sigur să transfer judecata către altă instanță, care ar putea ține cont și de mărturiile video, dacă e necesar, înțelegi?

Nu-i așteptă răspunsul.

— Între timp, pentru că presimt că există riscul să vă decideți să nu mai veniți în fața tribunalului, am să vă pun în custodie. Puteți reveni pentru audiere într-o săptămână de azi înainte, adică pe 3 a lunii, și vom examina din nou situația. Mulțumesc.

Se întoarse către grefier și-și ridică sprâncenele:

— Continuăm?

•

Dimineață. Brațele-i erau parcă de gelatină, iar în încăpere se petrecea ceva nou: aerul tremura ciudat, de parcă încăperea

s-ar fi despărțit în două. Cu o noapte înainte, Ștrumfi vomase ceva care semăna cu zațul de cafea și, când Benedicte îi văzu ochii fără viață și mucusul care se întărea în jurul gurii lui Ștrumfi, înțelese tot. Ea își pune o mână peste gâtul bătrânei prietene și-și apăsă buzele pe urechea ei.

— Ștrumfi, îmi pare atât de rău.

Când Benedicte o descoperise, cu 12 ani în urmă, la adăpostul de câini Battersea, Ștrumfi era un pui de cățel adorabil. O adusese acasă prinsă cu o lesă roșie de pânză, și cățelușa dansase, încântată, în jurul gleznelor ei în stafia de mașină, alunecând de coadă dintr-o parte într-alta, în vreme ce gheruțele ei zgâriau pavelele trotuarului. Ștrumfi transformase ziua în care se spălau rufele într-un coșmar. Toate perechile de șosete dispăreau. Îi plăcea să înoate câinește în mare alături de Josh, când mergeau la Cornwall, și, pentru că nu știau când se născuse, au stabilit să-i sărbătorească aniversarea de Sfântul Valentin. Acum suflarea ei mirosea a amoniac, iar respirația era tot mai grea, pufăind printre buze odată cu fiece expirație.

— Te iubesc, bătrână Ștrumfi.

Zăcea alături de câine, și-și presă fața pe blana ei catifelată, simțindu-i ochii clipind, mirosul slab de rugină al blănii, asprimea mustăților ei cenușii. Sărută câinele din nou, sub ureche, unde pielea era atât de moale, iar Ștrumfi se răsuci infinitezimal, suspinând. Își ridicase coada pe jumătate și-și lăsase o lăbuță fină pe piciorul gol al lui Benedicte.

„N-are sens să încerci, la sfârșit nu se află decât răul, nu contează ce faci, nu contează cât te străduiești, nu poți construi un zid suficient de puternic…”

Când își ridică privirea, o jumătate de minut mai târziu, respirația lui Ștrumfi se oprise.

•

Caffery se trezi devreme, mai înainte decât își planificase, cu chipul lui Alek Peach în minte. Rebecca era alături de el, adormită. Își odihni capul pe braț și o privi cum respiră, cu fețișoara ei de zână, atât de blândă și liniștită, gândindu-se la noaptea trecută și întrebându-se dacă nu ar fi bine s-o

trezească s-o ia de la capăt. Dar chipul lui Peach îi reveni în minte și, pentru că nu reuși să-l alunge din mintea sa, se rostogoli din pat și se duse în baie.

Ceva indescriptibil se petrecuse la numărul 30, pe Donegal Crescent, și el începu să considere că Alek era prima victimă în viață. Se gândi intens la acest lucru la duș, bând cafea și călcându-și o cămașă. Rebecca încă dormea când el plecă. Nu o trezi și tot drumul până la Shrivemoor regretă că n-o sărutase, dar când ajunse în camera de analiză a incidentului, tot la Alek se gândea.

Cercetă declarațiile polițiștilor care fuseseră pe teren cu o zi înainte, și stabili parametrii investigațiilor pentru acea zi.

— Sunați-mă în legătură cu orice, da? Cu absolut *orice.*

După plecarea lor, o rugă pe Kryotos să scotocească arhiva generală după dosarul lui Peach. I-l aduse pe la 11 dimineața.

— Fii gata să fii surprins.

Ea se așeză la biroul din camera ofițerilor superiori, cu dosarul în poală. Părea extraordinar de strălucitoare în acea dimineață, de parcă întreaga lumină a camerei era reflectată de pielea ei. Asta-l făcea să se simtă și mai obosit.

— Am aflat care a fost victima agresiunii sale sexuale.

— Dă-i bice, spune.

— Carmel Regan. Soția sa. Ea mai avea două zile până să facă 13 ani, iar el împlinise 19. Tatălui ei nu i-a plăcut, desigur, și l-a dat pe Peach pe mâna poliției. Au fost împreună chiar și când el a făcut pușcărie. Și încă ceva.

— O, Dumnezeule!

— Quinn are niște rezultate preliminare pentru resturile din pod.

— Și?

— Nu se potrivesc cu profilul ADN al lui Peach.

— Ha! M-am gândit eu că asta o să spui.

Caffery își împleti mâinile și-și roti capul într-o parte și-ntr-alta, de parcă ar fi vrut să scape de un junghi din mușchii gâtului.

— Dumnezeule, spuse el după o vreme, scărpinându-se pe ceafă. Fir-ar al dracului, Marilyn, nu pot să cred ce se

întâmplă, ceva e în neregulă aici.

— Îmi dau seama. Și mai e ceva.

— Altceva?

— Au refăcut testele ADN ale persoanei care l-a violat pe Rory și…

— O, nu, gemu el. Nu-mi spune!

— Și s-au reîntors la fel ca prima dată. Exact la fel. Alek Peach.

•

Când Souness ajunse în camera de analiză a incidentului, Caffery o aștepta la ușă. Se gândise mult la acest subiect. Se gândise la imposibil.

— Trebuie să mergem să-l vedem pe Alek Peach. Cred că știu ce s-a întâmplat. Și cred că ar trebui să desemnăm un ofițer specialist pentru investigații (SOIT).

— Ofițer SOIT? Dar ăștia sunt pentru…

— Pentru victimele unei agresiuni sexuale. Așa este.

•

Numele lui Tracey Lamb se afla pe tablă în triajul închisorii Holloway. Scria acolo că avea dreptul la vizite după-amiaza, la ora două. La ora două fără un sfert le duseră pe ea și pe celelalte fete în celula de detenție: Colțul curvelor, după cum încă i se mai spunea acelui loc, exact așa cum se întâmplase și data trecută când fusese acolo.

— Vei sta în camera unu.

Camera unu avea sens, era cea cu televizor și video pentru probe, cât mai aproape de biroul gardienilor, s-o poată ține sub supraveghere.

— Ăsta este dulapul tău.

Tracey Lamb se uită cu dușmănie la ofițer, își umezi degetele pentru a-și stinge țigareta pe care tocmai o rulase, și o aruncă în sertar, s-o fumeze mai târziu.

— Și restul.

Ofițerul închise dulapul cu un pocnet. Spășită, Lamb se căută în buzunarul de la piept al tricoului ei, după țigări. Avea o cantitate mică de tutun pentru că, fiind închisă pentru cercetări, primea 30 de lire săptămânal, dar trebuia să-și

cumpere din acești bani obiectele pentru igiena personală și tutunul.

„Trei bătrâne. Ia gândește-te, trei barosane, care ți s-au scurs printre degete.”

— Haide, camera unu, vino cu noi.

A fost mânată afară din celulă, de-a lungul culoarului cu geamuri de sticlă, și dusă în camera unde Kelly Alvarez o aștepta cu documentele risipite pe masă.

— Bună, Tracey.

— Mde, ce poftești?

— Vreau doar să pun cap la cap niște date pentru a obține cauțiunea săptămâna viitoare – vreau să fiu pregătită de data asta. Vreau să le pot oferi ceva.

Se uită plină de speranțe la clienta sa, dornică să primească un răspuns.

Tracey se așeză pe partea cealaltă a mesei și se uită la avocată cu răutate.

— Nu mi-ai spus că s-ar putea să nu ies azi pe cauțiune.

— Știu, știu, îmi pare rău de asta, Tracey.

— Nu aș fi venit dacă aș fi știut că asta se va întâmpla.

— Tracey, judecătorul ăsta e cunoscut ca un cal breaz pentru asta. Am vorbit cu procurorul imediat după, iar el era la fel de surprins ca și mine.

Zâmbi. Dinți galbeni.

— Dar vom face săptămâna viitoare o nouă cerere, și atunci nu va mai fi nicio problemă.

— Mda?

Își ridică bărbia și se uită cu atenție la Alvarez. Într-o săptămână se prea putea ca Steven să nu mai fie în viață – dacă nu a scăpat din legături, ar putea fi încă acolo, legat de dulap și de masa din rulotă. Șapte zile. Cât ar putea dura? „Ce dracu’ vei face cu un cadavru? Ce va mânca și ce va bea?” Cutiile de Coca-Cola și ciocolata pe care i le adusese dimineață, și puțină apă din sticla de sub chiuvetă.

— Cum poți fi atât de sigură că ies data viitoare?

— A, pentru că am ceva informații din interior. Îi făcu cu ochiul, exagerând gestul. Judecătorul de azi va fi în vacanță

săptămâna viitoare, așa că va fi altcineva. Nu vom mai avea nicio problemă, îți promit.

Tracey Lamb aprobă gânditoare. Obișnuită să se uite peste umăr, să identifice orice scamatorie la tot pasul, simțurile ei recepționau perfect anumite frecvențe și putea spune că domnișoara Alvarez nu era făcută pentru profesia ei. Putea spune că Alvarez era o idealistă care dorea din tot sufletul să-și mulțumească clienții, și că știa exact cum să transforme acest talent într-unul fundamental păgubos pentru Tracey.

— Ai aflat cum au dat de urma mea? întrebă ea.

— Au o casetă video cu tine.

— Doar una?

— Doar caseta asta. Îi arătă copia pe care o avea. Vrei s-o vezi?

— Nu. Se răsuci în scaun. Ce fac în filmul ăsta?

— Ești... Tuși cu putere în pumn. Agresezi sexual un băiețaș.

— Ai văzut-o?

— Da.

— Și? Unde suntem? Ce haine am pe mine?

— Ești pe un pat.

— E acoperit cu o cuvertură cu dungi de leopard?

— Așa e. Au caseta de ani de zile.

Alvarez își lăsă capul pe-o parte și o privi cu simpatie.

— Cred că se putea întâmpla oricând. Tracey. Singurul lucru bun este că a trecut atât timp de-atunci. Ei nu au nicio probă mai recentă, iar juriul poate fi convins că ai lăsat totul în urmă.

— Nimic de pe internet...

— Uh...

Alvarez începuse să pară stânjenită de turnura pe care-o luase discuția.

— Nu, spuse ea prudentă. Înregistrarea video era singura dovada care a ieșit la iveală până acum.

— OK.

„Mai sunt cel puțin patra casete video cu tine în arhiva pe care-o păstra Penderecki, și un pachet cu toate materialele lui

Carl de pe internet.” Caffery le-ar fi predat pe toate dacă l-ar fi contactat. Lamb își frecă fața cu mâinile și privi peste umăr către biroul gardienilor.

— Bine.

Se întoarse, se aplecă înainte, cu vocea șoptită.

— Te-am întrebat de detectivul inspector Caffery.

— Da. Alvarez părea fericită să schimbe subiectul. M-am interesat în legătură cu asta. L-am întrebat pe procuror, dar nu a auzit de el.

— Ești *sigură*?

— Sigură. Am mai întrebat pe ici, pe colo, dar este într-o unitate diferită, nu are absolut nimic de-a face cu echipa Antipedo și, cu siguranță, nu are de-a face cu ancheta asta. De ce? La ce te gândești?

— Nimic.

Dar se gândea la ceva. Gândurile ei i se învârteau în cap. Ceva în sinea sa continua să se întindă, să se întindă cât putea către acei bani, cu toată energia și cu fiecare celulă.

— Deci crezi că voi ieși pe cauțiune săptămână viitoare?

— O, da. Pot depune *garanție* că vei ieși.

30.

Carmel Peach era sub medicație, nu-i trebui prea mult lui Caffery să-și dea seama. În timpul nopții, Alek fusese mutat într-o anexă din altă secție, iar Carmel stătea lângă el, la capătul patului, scoțând meticuloasă ceapa din bolul cu supă și punând-o într-un șervețel. Arăta de parcă îi fusese extrasă cu totul culoarea din obraji, rămânând acoperită doar cu pielea ei uscată. Își răzuise oja de pe unghii și resturile acesteia erau acum împrăștiate pe tricoul și blugii ei. Când Caffery și Souness intrară în secție, ridică privirea spre ei, dar nu-i recunoscu. Mintea ei zbură cu ușurință pe deasupra lor și se reîntoarse la supă.

— Alek.

Souness se așeză lângă el pe pat.

Caffery închise ușa și trase perdelele.

— Alek, vocea lui Souness era blândă, știi de ce ești aici, fiule?

— Să mă faceți să sufăr și mai mult?

Purta un tricou negru-argintiu cu Elvis, și stătea sprijinit pe două-trei perne. Îi tăiaseră perciunii până sus, către tâmple. Lângă el, pe laterala noptierei, era lipit un desen în creion făcut de un copil. Kenny din *South Park,* semnată în josul paginii Rory cu o carioca maro.

— Nu-mi puteți face râu. I se lăsa capul și se holbă la mâinile lui mari. Nu mai puteți. Așa că faceți ce trebuie să faceți.

— Ne pare rău.

Caffery o imită pe Souness și se așeză și el pe pat, conștient de intimitatea pe care o genera șederea atât de aproape de Peach.

— Suntem aici să-ți spunem că ne pare rău, mie-mi pare rău, dar ne ascunzi ceva, Alek. Ceva care s-a petrecut în casa voastră…

Își drese vocea.

— Ceva care s-a petrecut înainte ca Rory să fi fost răpit. Am aflat câte ceva, dar ne-ar plăcea să auzim amănuntele de la tine, pentru că…

Se opri. Carmel se îndreptă brusc. Fără niciun cuvânt aruncă pe jos șervetul, se ridică în picioare, își îndesă picioarele într-o pereche uzată de teniși a căror parte din spate era îndoită pentru a-i folosi ca pe niște papuci, și porni să se plimbe buimacă prin cameră, fredonându-și tare o melodie, un fragment dintr-o reclamă pentru mașini, apoi deschise noptierele și trase afară diverse obiecte și apoi le rearanjă zgomotos. Văzându-i expresia, Alek își sprijini mâinile în palme și-și scutură capul disperat. Caffery se aplecă înainte și vorbi încet, acoperind zgomotul.

— Îmi pare rău, Alek, dacă par grosolan, dar trebuie s-o facem.

— Da – da-da-*da*!

Carmel cânta acum melodia cu voce tare. Caffery se uită la ea pentru a descoperi că-l privește înfuriată.

— Da-da-da-*da*!

— Carmel, iubito, spuse Peach, mergi și așteaptă afară.

Furioasă, își scotoci în tăcere geanta pentru a lua țigările și bricheta, fără să-l scape pe Caffery din ochi, apoi ieși din cameră, trântind ușa după ea. Lui îi trebuiră câteva momente, după ce se holbă la ușa închisă a camerei, să scape de impresia pe care i-o făcuse chipul supărat, bătăios al lui Carmel. Se răsuci puțin și o privi pe Souness, care ridică din umeri.

— Domnule Peach… Încercă din nou, cu vocea mai clară. Alek.

Mandibula lui Peach se mișcă de parcă avea în loc de limbă un zgârci îndărătnic, pe care ar fi vrut să-l înghită sau să-l scuipe afară. Împinse deoparte bolul de supă pe care-l avea în față și nu răspunse.

— Înțelegem cum te simți. Avem un ofițer specializat, a făcut un curs special pentru, hm, genul ăsta de probleme.

Peach întoarse capul către Souness, cu o mișcare teatrală.

— D-asta a venit? Să-mi spună despre programele voastre

speciale?

Caffery oftă.

— Înțeleg de ce este dificil, Alek.

— O, da? El se uita din nou cu ochii reci către Caffery. Chiar crezi că poți înțelege, nu? Își strânse pumnii. Ai dracu' *jeguri,* vin aici și-*mi* spun că pot înțelege ce mi s-a întâmplat *mie.* Chipul său tremura, iar tendoanele gâtului se desenară cu precizie sub piele. Și v-o spun în față. Sper ca într-o zi să înțelegeți cu adevărat. Sper ca într-o zi toate astea să vi se întâmple vouă. Sper să simțiți ce simt eu și să vină cineva să vă spună ipocrit că vă înțelege. Nu ați avut *niciodată* de ales cum am avut eu, *niciodată.* Se lăsă să cadă pe perne, respirând greu. Nu aveți copii, văd asta pe chipul vostru.

Caffery se uită la portretul lui Kenny făcut de Rory. Știa că ar trebui să simtă simpatie față de Alek Peach, știa că ar fi trebuit să-i pară extrem-extrem de rău pentru ce i s-a întâmplat, dar simțea din nou furia aceea înnebunitoare, strălucitoare prin corpul său, de parcă i-ar fi fost injectată, ca adrenalina, din glandă în inimă. Tot ce aștepta el de la mâna pe care o întinsese cu simpatie era recunoașterea onestă și deschisă a vinovăției. Încercă din nou.

— Domnule Peach, tot ce eu…

— Nu-mi spune.

— Vreau doar…

— Nu vreau înțelegerea ta.

Căcat. Caffery sări în picioare, furios, se învârti pe lângă pat, deschizând brațele pentru a apela la ajutorul lui Souness.

— Încerc doar să ajut, mimă el către ea.

Ea își luă privirea de pe chipul lui Peach și se întinse, prinzându-l pe Caffery de încheietura mâinii.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, OK?

— Dă-mi drumul, în regulă.

Caffery se lăsă într-un scaun din colțul camerei. Renunțase la Alek Peach. Stătea pe scaun cu picioarele întinse în față, cu capul sprijinit într-o mână și privea.

— În regulă…

Souness se frecă pe frunte, încercând să se decidă cum să-și

formuleze vorbele.

— Alek, noi credem că individul care a venit la voi acasă i-a făcut ceva lui Rory…

Făcu o pauză. Peach respira greu, holbându-se supărat la mâinile sale.

— Până acum, nu am mai întâlnit așa ceva, așa că avem nevoie de tine, să cooperezi cu noi, și lucrul cu care trebuie să începem, cred eu, este o declarație.

Tăcere. Caffery se uita posac din colțul camerei. „Nu va răzbi cu el. Este un dobitoc."

— Îmi pare rău, tinere. Își puse mâna pe brațul lui și-l strânse. Dar trebuie să ne spui cu vorbele tale.

Peach își trase deodată capul înapoi, iar în colțul ochilor începură să-i strălucească lacrimi care-i brăzdară obrajii.

— Nu mai contează. Am murit acum, murmură el, am murit, așa că nu contează ce vă spun. Sunt mort. Știu că mă puteți vedea. Ridică un braț plin de răni și-și atinse cu vârful degetelor pieptul. Mă puteți vedea, stând aici, înăuntrul pielii mele, dar nu sunt *aici* cu adevărat, vedeți? Nu sunt cu adevărat aici.

Își șterse lacrimile din ochi cu baza palmei.

— O, Doamne, o, Doamne…

•

Când termină totul de povestit, Caffery și Souness făcură o pauză în afara secției, să-și verifice ceasurile. Erau amândoi palizi. Când Peach începu în cele din urmă să vorbească, le-a povestit toată monstruozitatea deodată: o trase de coadă și le-o zvârli în față, cu colți, gheare și sânge, cu tot. Recunoscu tot – recunoscu că există fotografii undeva cu evenimentele petrecute, că mințise că n-a auzit sau că nu l-a zărit pe Rory, le spuse că el nu era deshidratat pentru că lui și lui Rory li se dăduse un strop de apă în cele trei zile, pentru că intrusul avea tot interesul ca ei să-și păstreze energia. Și în final, cu capul plecat și lacrimi udându-i pijamaua, ca un copil, recunoscu că fusese forțat să facă cel mai îngrozitor, de nedescris lucru. Trolul îi spusese lui Alek că-l va arunca pe Rory de la etaj pe cimentul curții din spate dacă n-o face.

Când interogatoriul se terminase, toți trei tremurau. Caffery înțeles acum cât de puțin se gândise la ceea ce se petrecuse cu adevărat la numărul 30. Să audă toate acestea din gura lui Peach îl îngrozi și-l reduse la tăcere. Poate de aceea îi spusese Peach porcăria aia referitoare la ochii lui, poate că-i fusese teamă că Jack Caffery s-ar putea uita într-ai lui și ar putea vedea toate minciunile pe care trebuise să le spună despre Rory.

Coborâră la parter în tăcere. Souness cumpără două cafele de la automat, și ieșiră în razele halucinante ale soarelui. Mașina se încinsese prea tare pentru a putea conduce, astfel că deschiseră ușile și se așezară pe banchetă, cu picioarele pe asfalt, bându-și cafelele.

— Așadar, spuse Souness și trase oglinda retrovizoare în așa fel încât se putu studia, înlăturând un puchi de murdărie strâns la coada ochiului, unde ne-a adus ce am aflat acum?

Caffery era tăcut. Stătea cu picioarele desfăcute, cu coatele pe genunchi, holbându-se în cafea. Peach le spusese cât de panicat fusese trolul când auzise soneria la ușă, cum scheuna și se năpustea prin bucătărie, încercând să-și facă drum, să iasă. Dar Peach, care era în acele momente legat la ochi, nu putu să le facă o descriere mai bună a trolului. Oricum, unul dintre lucrurile pe care le spusese îi rămăsese lui Caffery în minte.

— Jack? Te-am întrebat ceva.

— Ddda, iartă-mă. Dădu peste gât cafeaua și zdrobi paharul de plastic. Cum stăm în cursa contra cronometru? Își controlă ceasul. Așa e, băieții care au făcut investigații din ușă-n ușă trebuie că s-au întors la secție – ești dispusă să le vezi declarațiile în locul meu?

— Și tu unde te vei duce?

— Merg acasă.

— Ai fi în stare să mă lași de izbeliște – în mijlocul nenorocitului ăsta de Camberwell[47]?

— Nu. Mai întâi de duc pe tine la secție. Scoase cheile din portieră și le băgă în contact. Meriți să te duc după câte ai realizat deja.

Souness, care trăgea de guler și sufla aer înăuntru să se răcorească, se opri când îl auzi spunând asta. Se întoarse către el, cu o privire suspicioasă în ochi.

— Jack? Nu cumva ăsta a fost un oarece compliment scăpat în focul discuției, nu?

— Vezi să nu ți se urce la cap. Haide, închide ușa aia.

•

Era prima dată după multă vreme când Caffery ajungea atât de devreme acasă. Razele soarelui luminau praful prin colțurile nefolosite ale casei, iar ferestrele trebuiau spălate. Robotul telefonic clipea – își puse servieta pe sofa, deschise ferestrele și ascultă mesajele în timp ce stătea pe treptele care duceau către grădină, scoțându-și pantofii și șosetele.

— Sunt Tracey. Am fost arestată.

— Nu mă interesează, Tracey. Lipăi prin bucătărie. Ești o mincinoasă ordinară și nu vreau să mai am de-a face cu tine.

— Nu-mi dau drumul pe cauțiune, am fost, în schimb, închisă. Sunt în Holloway, dacă vrei să mă vezi.

Ezită, de parcă era pe punctul să spună ceva, iar Caffery, în bucătărie, întinzându-se către fundul frigiderului, să ia o cutie de Heineken, se opri o clipă și se uită în hol.

— Oricum, ăsta e locul unde mă aflu. Ai putea să-mi aduci niște țigări – adăugă ea pe un ton patetic – și o cartelă de telefon.

„Da, s-o crezi tu, curvă.” Închise frigiderul cu zgomot. „Da, îmi vinzi gogoși în continuare.” Merse în hol să șteargă mesajul și o descoperi pe Rebecca așteptându-l în capul scărilor.

— Cine este Tracey?

El stătea, surprins și cu gura căscată, cu sentimentul vinovăției că se afla acolo, în holul casei sale.

— Nu ți-am văzut mașina.

— Am parcat după colț. Sunt prea multe mașini parcate în stradă. Coborî două trepte, în așa fel încât să-l poată privi în ochi. Cine este Tracey?

El oftă, ocolindu-i ochii.

— Ei bine?

— Nu contează.

Se întoarse, pornind către bucătărie. Știu că, dacă i-ar fi spus, s-ar fi declanșat o ceartă – ceea ce dorea Rebecca să audă era că el îi răspundea cumva gestului făcut de ea, că el renunța la căutarea lui Ewan. Cu siguranță nu ar fi dorit să afle ce momeală înghițise.

— Este nimeni.

— Jack, spune-mi. Coborî încă două trepte. Jack…

— Nu, nu vrei să știi…

— Te rog.

— *Ce*? Se întoarse cu fața către ea. Ți-am spus doar că nu-ți dorești să afli, așa că lasă lucrurile așa cum sunt.

Ea nici nu clipi.

— Spune-mi doar cine este.

— Cineva care m-a prins de aici. Se apucă de testicule. Dacă vrei cu adevărat să afli, este cineva care m-a prins de-aici și se bucură să mă scuture.

— De ce?

El respiră adânc, gata să-i răspundă, apoi se răzgândi.

— Nu, hai s-o lăsăm, este vorba despre Ewan.

— O.

Ea tăcu. Își prinse buza de jos între dinți și începu să sape o găurică în balustradă cu unghia degetului mare. El se întoarse gata să plece, dar ea-l opri.

— Jack.

— Ce?

— Este în regulă, să știi.

— Ce?

— În legătură cu Ewan, e în regulă. Nu-ți poți schimba viața după cum vrea prietena ta cea prostănacă și nevrotică.

•

Era umil. Se așezară la masa din bucătărie și vorbiră. El fu cinstit cu ea: îi spuse despre modul în care a găsit casetele video – „Au fost în dulapul din hol tot timpul” – despre vizita pe care i-a făcut-o lui Tracey, despre arestarea ei, despre cum s-a dus el la banca din Soho cu bani, i-a depus acolo și și-a promis să uite tot. Ea stătea în partea cealaltă a mesei,

fumând, gânditoare, oprindu-l uneori pentru a-i pune câte o întrebare. Din timp în timp, el trebuia să-și spună că trăia cu adevărat acele momente, că stăteau amândoi și purtau aceasta discuție, și că Rebecca nu se mulțumea pur și simplu să ignore subiectul sau să-i reteze vorbele cu comentarii tăioase ici și colo.

— Jack, spuse ea, privind vârful țigaretei, știi, e adevărat, chestia asta chiar mă enervează. Se șterse pe față și-și masă șaua nasului între degetul mare și cel arătător. Dar, își lăsă ea mâna jos și ridică privirea către el, asta doar pentru că sunt speriată. Doar pentru că m-a speriat cât de tensionat ai devenit. M-am speriat că vei face rău cuiva sau ție însuți.

— Și pe mine mă sperie. Oftă, scuturându-și capul. Am fost și eu speriat. Îi acoperi mâna cu a lui. Rebecca…

— Ce?

— Vom vorbi despre asta mai târziu.

Ea își ridică mâinile.

— Este în regulă, este bine, zău!

— Trebuie să plec – sunt în mijlocul unei investigații.

— Da.

Ea puse țigara deoparte și se ridică.

— Nu vreau să-ți stau în cale.

— Cred că ar trebui să pleci.

— De ce?

— Crede-mă. Cred că ar trebui să pleci.

•

Roland Klare scoase aparatul fotografic din cutie, împachetă totul într-o geantă și părăsi apartamentul, fluturând cheile pe care aproape le scăpă din mână. Era nervos, transpira, dar se hotărâse. Era momentul.

Liftul îl duse fără oprire la parter. Ieși calm din complexul Arkaig Toer, se opri în stradă, mișcându-și gura, nehotărât care era cel mai bun traseu. Unul sau doi trecători se uitară suspicioși la el, dar el era obișnuit cu privirile piezișe și se mulțumi să le scoată limba – „lăsați-mă în pace, mă comport corect, fac ce trebuie să fac” – și o luă la dreapta, îndepărtându-se de ei, strângând bocceaua la piept,

îndreptându-se către Dulwich Road.

Trecătorii se opriră să se uite la personajul acesta excentric, îmbrăcat în haine nepotrivite și murdare, care se grăbea către zona centrală a Brixtonului. Apoi își reluară drumurile și nu se mai gândiră la el. Era tipic pentru Brixton – să te aștepți mereu la neașteptat.

•

Era 5 după-amiază când făcu descoperirea. Imediat ce Rebecca se retrase în fundul grădinii, cu o ceașcă de ceai și o revistă, promițând să bată la ușa care dădea spre grădină dacă voia să intre, luă casetele din dulap și revăzu notițele făcute mai înainte. Cândva, în bolboroseala lui înlăcrimată și îngrozită, Peach spusese ceva care se înțepenise în mintea lui Caffery și nu dispărea.

— El spunea fără încetare că totul mirosea a lapte. A adulmecat peste tot și s-a plâns de asta. Totul mirosea a lapte.

Caffery știu că era pe casete pe undeva, dar nu putea lega automat acest citat de vreo scenă anume. Se uită pe notele pe care le grifonase în camera de analiză a incidentului, și elimină mare parte din casete – câteva nu aveau sonor sau doar o singură voce regizorală, care șoptea instrucțiuni pentru copilașii care clipeau către cameră., Asta e frumos, așa...” Dar trei casete video aveau tot soiul de comentarii înăbușite, de dincoace de cameră, și Caffery se așeză și le viziona pe acestea. Căuta o frântură, un ciob de conversație fără importanță, și, când o descoperi, inima lui tresări.

„Aici trebuie să fie.”

Îi displăcea acest video în particular, pentru că prezenta un copilaș – un băiat care părea de vreo nouă ani – care încerca răbdător să pară brav, să dea bine în cameră, însă, cel mai rău, era extrem de rușinat de corpul lui. Era supraponderal pentru vârsta lui și nu părea cel mai nefericit din cauza abuzului: părea mai terifiat de faptul că nu va fi suficient de bun, că ar putea fi prea gras pentru a plăcea.

Filmul fusese făcut într-o baie – era o cameră surprinzător de curată. De fapt, era o baie tipică pentru suburbiile anilor 1980. Pereții erau de un roz palid, spălăcit, și ușa avea un

chenar floral roz și gri. Pe suport se aflau prosoape pufoase roz și albe. Chiuveta frig. Celelalte personaje ale filmului, doi bărbați, purtau măști de cauciuc.

— Ce de-a mai osânză, șopti cineva din spatele camerei.

Apoi mai spuse ceva ce Caffery nu putu înțelege, dar se termina cu certitudine cu cuvântul „gras”.

— Guiță ca un porc, chicoti altcineva. Am spus guiță ca un porc, asta am spus.

— Ce crezi, Rollo? altă voce bărbătească.

Caffery se trase mai aproape, pe marginea sofalei.

— Miroase. Era o voce monotonă și plictisită. Miroase a lapte.

Se auzi un târșâit și se lăsă ceva peste ecran. Sunetul fusese întrerupt și, când reveni imaginea, baia era plină și băiatul stătea pe spate în apă, împingându-se în sus astfel ca imaturele sale organe genitale să fie vizibile deasupra apei.

— OK, acum e bine, acum hai să te vedem cum te mângâi singur…

Caffery opri caseta și o dădu înapoi câteva cadre, apoi o porni din nou.

— *Ce de-a mai osânză.* ****** *gras.*

— *Guiță ca un porc. Am spus guiță ca un porc, asta am spus.*

— *Ce crezi, Rollo*?

— *Miroase. Miroase a lapte.*

— *Așa, acum e bine…*

Rebobină caseta.

— *… porc.*

— *Ce crezi, Rollo*?

— *Miroase. Miroase a lapte.*

— *OK…*

Rebobină. Start.

— *Miroase. Miroase a lapte.*

— *OK…*

Rebobină. Start.

Miroase, miroase a… miroase a lapte… miroase, miroase a lapte, miroase… Rollo? *Miroase. Miroase a lapte. OK, acum e bine… Ce crezi, Rollo*? *Miroase. Miroase a lapte, Ce crezi, Rollo,*

Rollo, Rollo.

Caffery bâjbâi prin buzunar după celular. Avu timp doar să-și înregistreze vizita și să înfrunte traficul către nordul Londrei înainte să înceapă orele de vizită la Holloway.

•

Se înregistrase sub numele de Essex, domnul Paul Essex, și se folosi de permisul de conducere al lui Paul Essex pentru a se identifica. Nu dorea să descopere cineva numele lui Jack Caffery în registrul de vizitatori, și nici să se știe că era din poliție. Își închise telefonul și-l puse alături de alte obiecte personale, în dulapul cu sertare de plastic din centrul de vizite, și-i permise gardianului să-l ștampileze – un permis invizibil de vizitator era tatuat pe spatele mâinii sale – ca pe un adolescent care merge la clubul de noapte.

Mai fusese de zeci de ori acolo și înainte, dar de astă dată se întâmplă ceva ciudat. El își dădu seama de asta mergând de-a lungul benzii care-i conducea pe vizitatori prin clădire, trecând de filtrul atent, rece și programat al gardienilor, pe lângă containerele unde puteai depozita substanțele ilegale, depășind locul unde se făcea controlul gurii – „Ridicați limba, vă rog, domnule, și întoarceți acum capul, așa, bine, și acum așa". Înțelese că în acea după-amiază vedea toate acestea cu alți ochi – „pentru că tu ești acum de partea cealaltă, că-ți place sau nu, ești de partea cealaltă". Așa se vedea când erai în afara sistemului, contemplându-i impunătoarea mașinărie birocratică, resimțindu-i amenințarea. Femeia ofițer nu-l privi în ochi când își petrecu mâna peste talie și-i controlă pantalonii.

— Mulțumesc, domnule.

Îi arătă cu mâna încotro s-o ia.

În fața camerei vizitatorilor se afla alt ofițer cu un câine antrenat pentru descoperirea drogurilor, care patrula de-a lungul cozii celor aflați în așteptare – patrupedul părea să fi simțit disconfortul lui Caffery, pentru că se opri chiar lângă el, își întoarse capul lent, cântărindu-l rece din ochi – „de parcă ar fi știut de ce parte ești tu cu adevărat". Încurcat de câinele care se holba fără jenă la el, Caffery își lărgi gulerul și-și

întoarse ochii în altă parte, conștient de atenția pe care i-o dădea ofițerul de alături. „Pentru numele lui Dumnezeu, haide, dă-i drumul...” După aceea, câinele se întoarse. Își continuă plimbarea, oprindu-se în final la capătul cozii, lângă o femeie care avea un copil într-un scaun de mașină.

— Doamnă.

Copilul era probabil motivul pentru care se oprise câinele acolo. Uneori drogurile erau transportate în scutecele bebelușilor.

— Doamnă, dacă doriți să veniți cu mine.

— Domnule, hm, Essex. Ofițerul de la ușă descifră numele de pe listă și deschise ușa, făcându-i semn către cea mai apropiată masă. Sunteți repartizat la recepția unu.

Masa de „recepție” unu, pe rândul rezervat celor care fusese arestați recent, era cea mai apropiată de gardianul-șef. Caffery se așeză pe scaunul roșu de plastic al vizitatorilor, cu spatele la ofițer, și se uită în jurul camerei. Din tavan atârnau fâșii de polistiren, mocheta strălucea din pricina petelor de ceai – în cazul unei întâlniri emoționale, primul lucru care își făcea drum spre podea era ceaiul, văzuse asta de nenumărate ori. Ofițerul descuie ușa către celula de detenție, și murmurul înfundat, baritonal al conversației crescu tot mai mult, pe măsură ce deținuții se apropiau de camera de vizită, aducând cu ei un nor dens de fum de țigară, prizonier al culoarelor neaerisite. Caffery își așeză mâinile pe mica masă de lemn, fără să ridice privirea. Rămase așa și-și studie mâinile așteptând, iar ea apăru, desprinzându-se din grupul ultimilor veniți, îmbrăcată într-un tricou de un albastru pal, cu pantalonii de trening suflecați până la mijlocul pulpei, cu gleznele goale, teniși în picioare și lanț la picioare. Părul ei era prins energic la spate, dezvelindu-i urechile și cerceii. Ea luă o ceașcă de polistiren de la bufetul unde se servea ceai, și apoi se lăsă să cadă în scaunul albastru, aflat de partea cealaltă a mesei lui Caffery. Ochii ei mici și scânteietori îi evaluară hainele, fața, ochii.

— Te-ai înregistrat cu alt nume, spuse ea. I-am întrebat pe gabori cine-i și ei mi-au spus Essex.

— Un vechi prieten al meu. Se cotrobăi prin buzunare. Ce vrei să bei, Tracey? Ceai? Cafea?

— Nu, mi-ai adus țigări?

— Știi că nu le pot aduce înăuntru, știi prea bine asta.

— OK, spuse ea liniștit.

Caffery observă că ea strălucea de satisfacție că-l adusese aici cu un singur telefon. Dar nu voia să fie prima care să-și arate cărțile.

— De ce ai venit aici, deci?

El se înclină înainte, strângând cu mâinile marginea băncuței pentru copii dintre ei.

— Unde este Rollo?

— Cine?

— Rollo. Din casetele lui Carl.

— Iar ne întoarcem la el? Doar nu vrei să dai de el – vă pune pielea la saramură, ăstora de teapa ta.

— Locuiește în parcul din Brixton, nu-i așa?

— Așa? Ea ridică o sprânceană, scărpinându-se nervos pe partea anterioară a brațului. Și ce dacă?

— Care e numele lui exact?

— Ce crezi că sunt eu? O curvă? Nu-ți spun nimic.

— Ai să-mi spui, Tracey, sau problema aia despre care am vorbit te va bântui din nou.

Ea se holba furioasă la el.

— Nu… spuse ea. Nu – ești mai speriat de Moravuri decât sunt eu. Nu-i vei trimite restul casetelor pentru că nu le mai ai – le-ai vândut deja.

Scuipă în ceșcuța de polistiren, își șterse gura și ridică privirea.

— Știu ce joc joci. Îți știu legăturile.

El nu scoase o vorbă. Își presă palmele pe masă. În spatele ei, în creșă, copiii urlau și alergau în cerc. Un bebeluș zăcea pe spate, lovind cu picioarele și mâinile, și nu era nimeni să-i schimbe scutecele. Lamb își imagina probabil că-l pusese în încurcătură, dar deja îi oferise mai mult decât știa.

— Bine.

Se ridică să plece.

— Mereu a fost o plăcere să te revăd, Tracey.

— Stai.

Ea se ridică pe jumătate, cu ochii aprinși de disperare.

— Ce?

Ea se holbă nervoasă la gardian și-și coborî vocea până ajunse să șoptească:

— *Nu m-ai întrebat despre băiat, nu m-ai întrebat nimic despre băiatul lui Penderecki.*

Lăsându-se înapoi în scaun, ea își împinse părul pe după ureche și-și fixă ochii în tăblia mesei.

— Mă gândeam că vom vorbi despre asta, șopti ea printre dinți.

— Nu. El se aplecă, punându-și mâinile pe masă și apropiindu-și fața de a ei. Nu, Tracey, am obosit să mi-o tragă persoane ca tine.

— *Știu ceva.*

— Nu aș prea crede. Mă minți, dar nu este prima dată și, crede-mă, nu e o noutate.

— 1975, în toamnă.

Caffery, care-și trăsese aer în piept să dea replica, se opri. Se holbă la ea, cercetându-i fața cu atenție. N-ar trebui să se lase atras în povestea asta din nou – era o nouă perdea de fum ridicată de ea, iar dacă Penderecki i-ar fi spus lui Carl despre Ewan, atunci nu era niciun mister în legătură cu momentul în care s-a petrecut. Dar, desigur, nu poți abandona pur și simplu, nu? Se așeză supus, ghemuindu-se în scaun și lăsându-și capul în mâini. Rămase așa preț de un minut, detestând-o, urând-o, așteptând-o să continue, să-i dea replica.

— Dă-i drumul atunci.

Ridică privirea către ea, înlăturându-și obosit palmele de pe față, resemnat.

— Spune care-i șpilul.

— Nee! Tracey se uită ursuză la el. Se scărpină sub braț și adulmecă zgomotos, privind în jur prin cameră, cu nasul pe sus. Ne! spuse ea, uitându-se în tavan.

— Trebuie să te străduiești ceva mai mult decât atât. Nu prea-i ușor, nu?

Își adună flegma din gură, o scuipă în ceșcuța de polistiren, își șterse gura și ridică sprâncenele către el.

— Tu trebuie să mă convingi pe mine. Tu trebuie să demonstrezi că nu ai de-a face cu echipa de la Moravuri. Pentru că e ciudat cum au venit să adulmece prin zonă exact după tine, nu?

El dădu din cap și o privi cu atenție, mângâindu-și bărbia, ca un psihanalist evaluându-și pacientul. Dacă Tracey Lamb ar fi știut mai multe despre el, ar fi trebuit să se oprească acolo. Nu ar fi injectat cu ostentație oxigen pur în starea lui de spirit.

— Ei bine? întrebă ea, înălțându-și capul și zâmbind. Haide. Este rândul tău să fii drăguț cu *mine.*

Iar cu această remarcă trecu dincolo de limită. Era prea târziu. El se aplecă în față și-i vorbi foarte liniștit.

— Nu-ți bate joc de mine, Tracey. Îi spuse direct, privind-o în ochi. Pentru că, dacă te voi vedea vreodată pe stradă, te voi ucide.

— Oh, spuse ea cu viclenie, dar cu buzele albe. Ei bine, atunci du-te-n mă-ta, că poate că nu știu nimic…

— A, ce surpriză. El se ridică în picioare. Singura diferență este că eu chiar am vorbit serios.

Plecă spre ușă ridicându-și mâneca pentru a arăta mica ștampilă de securitate. Lângă el apăru un ofițer zăngănind cheile prinse de un lanț lung, și-l îndreptă către o cutie neagră sub care puse mâna.

— Sub lumina aceea. Așa.

Ștampila de pe mâna lui străluci, iar ofițerul-femeie răsuci cheia, deschise ușa și o ținu deschisă pentru el. El se opri, se răsuci pe jumătate pentru a se uita la Tracey, care stătea în picioare, cu mâinile pe masă, holbându-se la el. Șopti ceva și ridică sprâncenele, dar Caffery se întoarse, îi mulțumi ofițerului și plecă pe ușă. Tremura.

•

La dracu'. Tracey căzu în scaun, lovind cu putere picioarele măsuței. Nu putea crede că a plecat. Fusese atât de aproape. Atât de al dracului de aproape. Se uită în jur, la toate mamele și fetele și bebelușii, și înțelese că era singură. Cu totul și cu

totul singură.

Își înfigea ursuză unghiile în ceașca de polistiren, când văzu că șefa gardienilor se uita la ea.

— Da? spuse ea, ridicându-și sprâncenele sarcastică la ofițer. La ce te holbezi?

31.

Camera de analiză a incidentului se golise către sfârșitul zilei. Cele mai multe computere erau închise, iar Kryotos spălase toate ceștile. Era pe picior de plecare și-și trăgea haina pe ea, când îl văzu ieșind din lift. Îl cunoștea pe Caffery. Știa că nu trebuie să se pună cu el când avea privirea aceea. *Dumnezeule, privirea aceea.*

— Haide, spuse ea, dându-și haina jos fără să-l mai aștepte să spună ceva.

Se întoarseră în camera de analiză a incidentului, unde puse în funcțiune obositul ei computer și tastă în spațiile libere criteriile de căutare pe care i le dădu el: condamnări la închisoare din 1989, atacuri asupra ofițerilor de poliție în care au fost folosite cuțite sau bricege, și adrese din sud-vestul Londrei, în special adrese din zona parcului Brockwell.

— De unde ai făcut rost de astea, Jack?

Souness era doar în cămașă, cu bretelele la vedere, cu o cană de cafea într-o mână și cu o agendă în cealaltă. Ieșise din biroul ofițerilor și venise între Kryotos și Caffery.

— De ce frecăm datele astea?

— Nu știu. Nu vru s-o privească în ochi. Doar o bănuială.

Chiar când spuse aceste vorbe, simți că ea-l ațintise cu privirea ei ironică cu care penetra totul, și trebui să-și întoarcă puțin capul într-o parte ca ea să nu-i citească totul pe față.

— Jack?

El făcu un pas către camera ofițerilor, dar Souness îl prinsese de urechi și el știa asta. Putea sta și săpa, făcându-și drum cu tenacitate până afla ce-o interesa.

— Nu pleca, Jack. Îl urmă calmă. Te cunosc prea bine.

— Un strop de intimitate, ce dracu', Danni. Se așeză la biroul lui. *Dacă nu-ți cer prea mult.*

Însă ea stătea în cadrul ușii, sprijinită de toc, sorbindu-și cafeaua.

— Jack Caffery are pe conștiință un secret mititel.

Ea se uită peste umăr și închise ușa, intrând în birou. Puse cafeaua pe birou și se aplecă spre el, spunându-i cu voce șoptită:

— Jack, aș vrea să-mi spui mai multe.

El își apropie fața de a ei, coborându-și vocea:

— *Ce ar trebui să-ți spun*? șopti el. *Danni*?

— Ar trebui să-mi spui dacă ți s-a întâmplat ceva, ceva care ți-ar putea afecta viitorul în cadrul Poliției.

— Bine atunci, spuse el, lăsându-se pe scaun și deschizând brațele.

Iată că în cele din urmă i se întâmpla și asta.

— Haide, dă-i drumul. M-am așteptat la asta.

Ea îi făcu semn să tacă, ducându-și degetul la gură.

— De ce e iubirea vieții mele e interesată brusc de tine, Jack? De ce Paulina a început subtil să te aducă mereu în discuție? Își repezi bărbia către telefon. Chiar acum am vorbit cu ea și a adus din nou vorba, în felul ei alunecos, despre tine.

— Nu știu, Danni. Tu nu știi?

— Nu fi sarcastic cu mine. Se uită la el, cu bărbia căzută și sprâncenele ridicate.

— Dacă doar dă la pește și vrea să vă distrați puțin, așa, o cordeală recreațională de o noapte, n-am nimic împotrivă. Arăți de parcă ai putea face față, îți recunosc aceste merite. Dar nu e vorba despre asta, nu? Este altceva.

El nu-i răspunse. Fața lui Souness era apropiată de a lui. El își lăsă ochii în jos și-și cercetă mâna care stătea pe birou, deschizând-o și închizând-o. Nu voia să fie primul care-o spune. Voia ca ea să deschidă discuția.

— Cine este persoana? spuse ea într-un târziu. Deci? Cine te-a făcut să arăți de parcă ai vrea să suprimi din vorbe pe cineva?

— Nimeni.

— Minți. Ai fost plecat toată după-amiază și acum te întorci cu o față de parcă ai fi gata să spinteci pe cineva. E persoana care ți-a dat noii parametri.

El scutură din cap.

— Nu.

— Dacă se întâmplă ceva, nu voi sări în ajutorul tău, înțelegi chestia asta?

— Nu va fi necesar s-o faci.

— Îți voi uita chiar și numele dacă trebuie să-mi păzesc spinarea.

El dădu din cap.

— Nu se va ajunge la asta. Îți promit.

— Jack.

Kryotos era la ușă, cu un zâmbet distant pe față. Souness se îndreptă ca un copil prins asupra faptei, abandonând imediat ping-pongul acela nerușinat.

— Marylin… Caffery își împinse scaunul. Ce e?

— Uite aici. Ea avea o singură pagină printată. A fost închis pe baza secțiunii 41 – un dement autentic. Pot pleca acasă acum.

Avea toate motivele să-și dea aerele astea – amestecase noii parametri de căutare în baza de date și, din supa de informații, sărise un nume.

Când Caffery citi pagina, dădu din cap.

— La dracu'!

Îi dădu hârtia lui Souness.

— Cunosc numele ăsta.

•

Nu răspunse nimeni la ușă. Bubuiră și strigară, iar acum, micul hol nemochetat se aglomerase de o audiență tăcută, formată din vecini stând în pragul casei, cu mâinile încrucișate la piept, în livingul din spatele lor rulând genericul melodramei Brookside. Caffery săltă capacul cutiei poștale și se uită pe acolo.

— Ce crezi? îi șopti Souness.

Nici ea și nici Caffery n-o mai pomeniră pe Paulina tot drumul. Era de parcă s-ar fi decis de comun acord să suspende discuția până când vor soluționa cazul.

— Ei bine?

— Nu e aici.

— Ești sigur? El se îndreptă și își scoase haina. Este plecat undeva. Îi dădu lui Souness haina și-și lărgi cravata. Cu

altcineva, probabil.

— O, Dumnezeule atotputernic. Ea vedea ce intenționează să facă și se întoarse grăbită către public. Aș vrea să intrați toți în casă. Asta e.

Făcu gesturi către ei să-i gonească, de parcă ar fi vrut să-i măture pe toți înapoi în casele lor.

— Haideți, intrați, nu e nimic de văzut aici.

Încet, călcându-și pe suflet, își închiseră ușile, iar ea se întoarse către el.

— Jack, șopti ea, nici măcar nu știm deocamdată dacă pe el îl căutăm.

— Vom ști în curând.

Își goli buzunarele, dându-i cheile lui și niște mărunțiș.

— Oh, Iisuse. Sper că-ți amintești cum se completează un formular pentru distrugerea proprietății.

— Dacă-mi amintesc? Făcu un pas îndărăt. L-aș putea completa și-n somn.

Își repezi piciorul în ușă.

— *Poliția*!

Vocea lui răsună în holul mic și umed. În spatele lor, ușile se întredeschiseră timid. O a doua lovitură. Ușa se cutremură, păru să se curbeze către centru, dar cele două încuietori rezistară.

— Încuietoarea de jos e tip zăvor, Jack.

— Am observat. POLIȚIA!

Își repezi piciorul, aplicând o lovitură perfectă de-a lungul liniei încuietorilor, care-i zdruncină tendoanele genunchiului. Broasca tip Yale de sus se desprinse, dar cea de jos rezista. El sări înapoi, încercând să-și recapete echilibrul.

— Băga-mi-aș!

— Oh, uite, spuse Souness nerăbdătoare, căutându-și mobilul prin buzunare. Dai degeaba din copite, n-o să spargi încuietoarea aia niciodată. Avem nevoie de niște vrăjitori, Jack. Chem imediat un lăcătuș.

— OK, OK, mai lasă-mă doar…

Făcu un pas îndărăt, își dădu părul înapoi peste frunte și dădu a treia lovitură chiar unde voia, cam la zece centimetri

în dreapta încuietorilor. Partea din afara ușii se crăpă. Următoarea lovitură o străpunse cu totul.

— Iată.

Sări înapoi, trăgând după el resturi lungi de placaj, și începu să lărgească spărtura, respirând din greu și aruncând pe jos părți din umplutura în fagure de miere a ușii. Își împinse mâinile prin spărtură și pipăi în interior, cu fața presată de ușă.

— Bun.

Se uită la Souness. Limba zăvorului se termina cu o clapă care trebuia presată cu degetul.

— L-am găsit.

Zăvorul se roti cu ușurință și se deschise. El și Souness intrară. Nu scoaseră o vorbă. Stăteau, cercetând prudenți întunericul holului.

Souness trase adânc aer în piept. Își puse mobilul în buzunar, îi dădu lui Caffery haina și cheile, și trecu pragul casei. De dinăuntru, de undeva din întunericul holului, venea un miros fetid. Ea ezită și se căută în buzunar după lanterna masivă cu care se înarmase la plecare.

— Ești sigur că nu e aici?

— Sunt sigur.

Vorbea șoptit. Prudent, deschise lumina. Stăteau amândoi privind de-a lungul holului. Era un hol banal, de bloc proprietate a municipalității, care se termina câțiva metri mai încolo cu o altă ușă. Pe jos nu era covor, podeaua era la vedere. Pereții erau acoperiți cu plăci fibrolemnoase, iar în cele două capete holul se termina cu două uși vopsite.

Tăcere.

— Suntem de la poliție, domnule Klare.

Tăcere.

Pe holul blocului se auzi cum se întredeschide altă ușă.

— Curioșii dracului.

Souness închise cu piciorul ușa distrusă și se întoarse la Caffery, care stătea în fața primei uși, cu mâinile sus și cu palmele îndreptate spre ușă, cu o blândețe stranie pe chip, de parcă ar fi simțit o căldură învăluitoare iradiată pe-acolo.

— Jack?

Nu răspunse. Părul de pe brațele sale se ridică, stând ridicat peste cămașa sa. Pe ușă, cu litere mititele, aproape invizibile, cineva scrisese cu pixul, fără ezitări, cuvântul „Pericol”.

El se întoarse către Souness și zâmbi larg.

•

Afară se întuneca. De la fereastra livingului puteau vedea cerul învârtejit kilometri jur-împrejur – nori mari ca niște catedrale alunecau peste parc, iar orizontul răsfrângea un roz nocturn peste cer. Souness mobiliză telefonic poliția din zonă, pentru a transmite informațiile mașinilor de patrulare din zonă, să sporească supravegherea în jurul blocului și să trimită echipa de criminaliști în apartamentul din complexul Arkaig Tower, să vadă dacă nu pot colecta ceva ADN care să se potrivească profilului.

— În regulă, spuse ea. Hai să dăm, acum, o raită pe-aici până nu vine cavaleria.

Chemară lifturile la etaj, le blocară și deschiseră ușa către casa scărilor – dacă Roland Klare decidea să vină acasă până să apară noile echipaje de poliție, voiau să-i audă pașii pe scări. Își împărțiră apartamentul între ei: Souness își puse pungi de plastic pentru frigider în mâini, și începu să investigheze livingul și baia, în vreme ce Caffery se ocupa de bucătărie și dormitor. Se folosiră de lumini doar în încăperile care nu aveau ferestre, în celelalte se bazară pe puțina lumină care mai venea pe ferestre. Apartamentul lui Klare, descoperiră ei îndată, era un depozit: aici era îngrămădit orice obiect imaginabil, de la o colecție de aspiratoare la bufnița roșcată acoperită cu un dom de sticlă. Unele zone din casă erau mizerabile. Mirosul băii o făcut pe Souness să-și ducă mâna la gură – iar frigiderul era plin de mâncare în stare de putrefacție: și-l puteau prea bine imagina pe Roland Klare ca autor al mizeriei din podul familiei Peach. Dar pe ici, pe colo, apartamentul era de o curățenie extrem de scrupuloasă. Bucătăria fusese spălată cu detergenți: pe alocuri bancul pentru pregătirea mâncării fusese curățat maniacal, cu atâta dăruire, că materialul de plastic laminat care acoperea

mobilierul fusese rașchetat, îndepărtând vopseaua și lăsând să se vadă albul calcinat de dedesubt. Pe plită se afla o oală îndesată cu cârpe vechi. Dușumeaua, care nu era acoperită cu mochetă, era curățată obsesiv.

Odată cu prima piatră întoarsă, Souness descoperi ceva interesant.

— Hei, Jack, îl strigă ea, ia aruncă un ochi aici.

El veni în living și o descoperi stând lângă un birou cu chenar metalic, o siluetă decupată în luminile amurgului, holbându-se într-un sertar.

— Ce-i asta?

— Dracu' știe.

Ea îl scoase afară și îl examinară amândoi. Era un blocnotes jerpelit, prins cu un zgârci de cauciuc.

— Ce facem cu el, atunci?

O apucă de cot și-i înălță mâna mai sus, aplecând-o către fereastră, să vadă mai bine. Cuvântul „Tratamentul" fusese caligrafiat cu atenție într-un chenar pe copertă, iar paginile răsucite în toate părțile erau acoperite cu exerciții detaliate și formule, toate scrise cu litere mici, scrijelite febril. În interior fuseseră lipite tăieturi din ziare, articole despre cazul Rory Peach. Caffery tremură.

— Ia-l.

— Bun.

Souness îl strecură într-o pungă pentru frigider, pe care o puse apoi în haina ei, și se întoarse în living.

— Haide, suntem pe drumul cel bun.

Robotiră încă vreo zece minute, neștiind niciunul dintre ei după ce să se uite. Într-un suport pentru reviste, Souness descoperi o carte poștală înfățișând un copilaș în scutece. Pe prima pagină scria: ÎMI PARE RĂU CĂ TE DERANJEZ CU O PROBLEMĂ PERSONALĂ… iar în interior era poanta: … DAR SUNT EXCITAT. În dormitor, dezumflată și îndesată într-un sertar, Caffery descoperi o păpușă sexuală reprezentând un copil băiat. Avea o etichetă în japoneză, atașată de pliul pe care-l făcea la gleznă. Se aflau cu certitudine la locul potrivit, și totul era atât de ciudat, se gândi el, ca un muzeu după orele

de vizită. Colecția lui Klare era ordonată pe mese de tablă extensibile, cam cum vezi la talcioc. Caffery observă că nicio piesă din aceste colecții nu era pusă pe jos, totul era pe aceste mese – îl făcu să se gândească la modul în care Rory Peach fusese depozitat, la înălțime, adică după cum o pisică de mari dimensiuni ar ascunde o carcasă de animal în coroana copacilor.

Încă se gândea la toate acestea, când, zece minute mai târziu, deschise ușa unei debarale din dormitor și descoperi ceea ce, înțelese pe dată, căutau.

— Danni, strigă el, poți veni un moment?

— Ce?

Ea veni din living, pufnind, ridicându-și brațele deasupra capului și strecurându-se printre mese să ajungă la el.

— Ce ai găsit?

— Nu știu.

Intră înăuntru și aprinse lumina.

— Bec roșu, murmură Souness, privind suspicioasă în dulap. Ciudat.

— Este o cameră obscură.

— Ce?

— E o cameră obscură – uite.

El îi arătă o măsuță de plastic acoperită cu echipament: sticle cu chimicale, o pereche de mănuși de cauciuc, tăvițe, un proiector cu lampă, care, bănui el, era folosit pentru reproducerea filmului. Departe de îngrămădeala de obiecte din centrul mesei, către capătul dinspre zid se afla o cutie metalică pentru biscuiți, sigilată cu o bandă cafenie. El se cotrobăi prin buzunare după cuțitul său de armată, sfâșie banda din jurul cutiei, scoase capacul și se uită la ce era înăuntru.

— O, la dracu'.

— Ce?

— Asta e. Îi dădu lanterna lui Souness și începu să scoată afară reproduceri. Fotografii!

— Ce?

— Uite.

Souness intră în nișă și aprinse lanterna, îndreptând-o către fotografii. Observă chipuri umane care se holbau la ea.

— O, Dumnezeule, spuse ea clătinându-se puțin pe tocuri.

Imaginile erau încețoșate, dar ea știu la ce se uită. Recunoscu linoleul hașurat de pe jos.

— Rory Peach?

— Așa cred.

— Iisuse.

Luă prima fotografie și se holbă la ea.

— Bietul copilaș.

Îi avea în mâna sa pe Alek și pe Rory, și adevărul despre ce se petrecuse cu ei în casa cu numărul 30, din Donegal Crescent, iar ceea ce vedea îi alungă sângele din obraji.

— Nu era suficient, spuse ea înfundat. A trebuit să treacă prin asta mai înainte.

— Știu.

Caffery cotrobăia prin cutia de tinichea. Sub fotografiile lui Rory Peach, el descoperi o poză Polaroid cu un copil înfășurat în niște bucăți de pânză sfâșiate, cu căluș în gură și cu mâinile încrucișate pe piept, cam cum sunt reprezentați faraonii. Caffery știu pe dată pe cine reprezenta fotografia. Recunoscu tapetul. Și postul cu broaștele mutante ninja.

— Avea dreptate, spuse el, dându-i fotografia lui Souness. A avut a dracului de mare dreptate – nu a fost o farsă.

— Cine a avut dreptate?

— Domnul Durham. Dedesubt găsi mai multe fotografii ale aceluiași copil. Vezi? Este familia de pe Half Moon Lane.

— Iisuse, Iisuse, Iisuse, ce mă-sa s-a petrecut cu ei atunci?

— Nu știu. Pur și simplu nu știu.

Sub pozele Polaroid descoperi fotografia unui băiat – cu fața în jos pe un covor de frunze moarte, cu pantalonii și chiloții trași până la genunchi. Acesta, fu sigur, era Champaluang Keoduangdy acum 12 ani – una dintre primele victimele ale lui Roland Klare.

— Iisuse, murmură el, totul este aici.

Săltă cutia și descoperi alte patru imagini Polaroid. Acestea înfățișau un băiat legat de un calorifer, un calorifer alb care

avea în spate un zid portocaliu. Băiatul, cu siguranță era băiat, stătea într-o rână. Era alb, părea de vârsta lui Rory Peach și purta sandale, un tricou albastru și pantalonași. Exact ca băiatul din fotografia de pe Half Moon Lane. Fața copilului era pe jumătate acoperită, se vedea sclipirea unei benzi adezive pe laterala obrazului, acolo unde era fixat călușul, iar fermoarul pantalonașilor săi fusese tras pe jumătate, pentru a i se putea vedea lenjeria intimă. Nu era Rory Peach și nici băiatul de pe Half Moon Lane.

— O, Dumnezeule, murmură ea. O, Dumnezeule, presimt o grozăvie. Dumnezeule, cred că ai avut dreptate…

— *Următoarea familie*? El ridică privirea către ea. Crezi că aceasta este următoarea familie?

— Of-of, nu m-ar surprinde deloc. Haide, hai să le ducem la Shrivemoor.

Ea își înfipse lanterna la brâu și începu să strângă fotografiile, îndesându-le în cutie.

— Haide.

Își croi drum printre măsuțe, către fereastra din dormitor, și privi afară. Jos în stradă veneau mașini – subtile ca niște furnici dintr-un cuib, adunându-se ciorchine la baza clădirii.

— Bun, au sosit.

— În regulă. El închise ușa și trecu printre mese. Vreau să mă uit în debaraua din hol.

— Credeam că te-ai uitat.

— Nu. Haide.

În hol, el se opri un moment, cu mâinile odihnindu-se pe ușă. Logan fusese aici în prima zi de investigații. Caffery își aminti că văzuse numele lui Roland Klare în raportul lui, dar acest „Pericol” era scris atât de mic, că Logan ar fi putut cu ușurință să nu-l vadă. El încercă să-și imagineze mărimea camerei de dincolo. Un alt dormitor? Nu avea clanță, doar un mâner de alamă, așadar ar putea fi o debara? „Cum a fost și Carmel Peach izolată într-o uscătorie, cu un avertisment mâzgălit de-a curmezișul ușii.”

— Haide, Jack. Souness stătea lângă el, strângând cutia de tablă în brațe. Nu avem tot…

— OK.

Împinse ușa. Se deschise cu ușurință și el descoperi că se uita în altă debara de mici dimensiuni. Becul era ars și-i trebui un moment pentru ca ochii lui să se obișnuiască bine cu semiîntunericul, dar, când reuși s-o facă, își puse mâinile pe tocul ușii, să-și păstreze echilibrul.

— Ce este?

— Uh. Își umezi gura. Nu știu. Aprinde lanterna.

Souness îi dădu lanterna. El o deschise și mătură cu raza ei micul spațiu care i se deschidea înainte. În spatele nișei se afla un rezervor de apă înalt până la talie. Ca un acvariu de pești.

— E ceva în spatele debaralei.

— Păi mergi și uită-te ce e.

— Mde.

„Mde, sigur, nicio problemă." Rezervorul era plin cam două treimi cu un lichid semiopac, iar în apropiere de suprafață plutea ceva închis înăuntru. „Sigur, e o chestie, în pizda mă-sii, care plutește în rezervor, dar nu e nicio problemă..."

— Hai, Jack, hai să terminăm cu chestia asta.

— Pute, sigur nu vrei să faci tu chestia asta?

— Uau, ce smiorcăit!

— Du-te tu, atunci.

— Pe dracu', asta e treabă de bărbat.

— Așa e.

Trase adânc aer în piept și păși în debara.

— În primul rând, e ceva pe podea aici. Trecu lumina lanternei peste zidul din dreapta. Haine, spuse el. O grămadă de haine pe podea.

Se putea întoarce la ele mai târziu.

— Și, uh, în cele din urmă, rezervorul...

Se apropie, îl cercetă cu lumina și imediat văzu că obiectul care plutea în lichidul gălbui era o învălmășeală de rufe. Cârpe care pluteau în... se aplecă, apropiindu-se... cârpe care pluteau în...

— Iisuse.

Făcu, fără să vrea, un pas îndărăt.

Souness spuse:

— Ce s-a întâmplat?
— Pișat. Ai aici vreo patru sute de litri de pișat.
— Iisuse…
— Al dracului nebun.
Caffery lumină cu lanterna interiorul rezervorului. Erau haine bărbătești, topuri feminine de nailon, un trening cu glugă, trei perechi de teniși. Roland Klare depozita hainele în jumătate de metru de urină.
— Al dracului – al dracului nebun…

•

Benedicte avea febră și era amețită. Pielea ei era zgrunțuroasă, avea răni în gură de la suptul apei din țeava de cupru, iar buricele degetelor erau o rană vie de la săpatul în podea. Toată ziua se luptase să împingă corpul lui Ștrumfi cât putea mai departe. O învelise cu cămașa lui Hal, dar muștele albastre își croiseră calea pe sub aceasta, și se hrăneau cu cea mai suculentă și gustoasă hrană din existența lor. Se înmulțiră, dublându-și numărul, i se părea ei mereu când își deschidea ochii aprinși de febră.
Uneori știa că este trează, însă alteori nu era prea sigură. Ochii ei se roteau în alveole, luminile veneau și plecau, și, uneori, ea își putea vedea viața de dinainte de toate acestea – pâlpâind fericită pe ecran, atât de fericită și netedă, numai margini moi și confort ca la sânul mamei și, *iată,* iat-o cum stă cu Josh și Hal, și Ștrumfi, întreaga familie pe pajiște. Era vară – purtau pantalonași, sticla lui Josh de Pocari Sweat era pe trepte, se auzea un aparat de radio, văzu fire de iarbă proaspăt cosită prinse de picioarele lui Josh, când acesta se ridică să sară în piscină. Apoi îl auzi pe Josh plângând la parter. Josh? Era oare chiar *Josh*? Și zgomotul celălalt? Ce era? Un animal mormăind. Sau un bărbat? Hohotind de plâns?
„Ben – haide, potolește-te, trezește-te.”
Josh? Transpirând, cu inima bubuindu-i în piept, ea își deschise ochii în camera întunecoasă. Lumina lunii pe tavan. În colțul îndepărtat, conturul gri al iubitei cățelușe moarte. Era trează. Cu adevărat trează. Oare Josh fusese cel care plângea? Se rostogoli pe-o parte, în așa fel încât își putu apăsa

urechea de podea, și ascultă zgomotele de la parterul casei. Tăcere.

Își imaginase.

Își strânse ochii și încercă să se întoarcă la imaginea cu Josh și Hal – stând pe iarbă. Dar creierul ei părea să se umfle, presându-se asupra ochilor, astfel că pur și simplu nu reuși. Nu le putea zări fețele. În doar cinci zile, fiul și soțul ei fuseseră reduși la câteva imagini cețoase – Josh, o umbră mititică și lipsită de apărare, care-și întindea lacom mâinile, iar Hal, un peisaj întunecos întins noaptea în pat, lângă ea.

— Oh, Josh, șopti ea. Hal, Josh, vă iubesc.

În casă era liniște și ea-și închise din nou ochii. Pe deasupra acoperișului auzi un avion. Avu dintr-odată viziunea luminii din cockpitul pilotului, minunata lumină trandafirie a apusului inundând cabina – Hal și ea însăși în călătorie spre Cuba, în zilele în care nimeni nu mergea în Cuba, agenții turistici râdeau dacă le spuneai unde vrei să mergi, și trebuia să zbori prin câteva insule caraibiene pentru a ajunge acolo. Iar el dorise să meargă pentru că voia să vadă fabricile de mobilă din Holguin. Își duse mâinile la față, imaginându-și o mare pe care dorise mereu s-o viziteze – o mare magică, Marea lui Cortez{48}, poate – o mare misterioasă, unde vin balenele să se împerecheze, și peste ape se aud cântece stranii în amurg…

Dormind, tresărea pe podea, înlănțuită de calorifer, iar muștele poposeau pe ochii ei.

•

Coborând treptele din fața complexului Arkaig Tower, Souness începu să se miște tot mai încet. În lift răsfoise „Tratamentul”, mica și strania agendă zilnică, pescuită din sertarul biroului, clătinându-și capul de uimire, iar acum era atât de absorbită de lectură, că era pe punctul să rămână încremenită cu ochii în pagini. Caffery se opri și se întoarse s-o privească:

— Danni?

— Al dracului de frumos. Ea scutură capul și fluieră încet. Al dracului de frumos.

— Ce este?

Ea ridică privirea.

— Totul este aici – totul!

El veni și se uită peste umărul ei, aplecându-se ca să poate citi.

— Expunere la hormoni feminini – ce mă-sa e chestia asta?

El încercă să-i smulgă agenda, dar ea îl înlătură cu o smucitură de umăr.

— Du-te de-aici.

Ținea agenda aproape, citind cu atenție.

— Mirosul de lapte – ofensiv. Prolactinele sunt grele…

— Ce-s alea prolactine?

— De unde dracului să știu?

Închise agenda și o puse în buzunar.

— Ne întoarcem în Shrivemoor și vom studia cu atenție. Ne-ar putea spune unde se află bieții nenorociți. Se uită în jur, inspectând străzile pustii. Acuma, îți amintești unde am pus mașina?

•

Convocară o întâlnire de urgență, să stabilească un plan pentru capturarea lui Roland Klare și, în vreme ce așteptau să vină ceilalți, făcură cafea, se așezară în camera ofițerilor, iar Caffery o sună pe Rebecca să se scuze.

— Nu, pe bune, Jack, este în regulă. Oricum mă uit la reluări din *Eurotrash*[49].

Ar fi vrut s-o sărute pentru vorbele astea. Souness o sună pe Paulina pentru același motiv și, în timp ce vorbea, Caffery stătea, uitându-se la reflexia sa din fereastră, ascultând conversația și așteptându-se să-și audă numele pomenit. Dar nu-l auzi și, când Souness puse telefonul jos, își întoarse imediat atenția către agendă. El se simți ușurat – pactul tăcerii era menținut, astfel că toată noaptea urmau să vorbească doar despre Roland Klare.

Stăteau umăr la umăr, ca niște copii la școală, citind „Tratamentul” de la un capăt la altul. Știură că se uitau la un catalog amănunțit al minții lui Klare. Având în vedere mulțimea lucrurilor pe care le spunea „Tratamentul” despre

motivele și dorințele nestăpânite ale lui Klare, Souness avu sentimentul că în sertar a descoperit, printre fâșii de hârtie și benzi de elastic, inima acestuia bătând. Agenda le vorbea despre ritualurile și fricile lui, despre pungile întunecoase de aer sus, în frunzișul copacilor, despre modul în care o îngenunchease pe Carmel Peach. Le vorbea despre impotența lui, despre motivul pentru care voia să-l privească pe Alek Peach violându-și propriul băiat, despre necesitatea lui de a-și folosi urina pentru a „purifica și neutraliza". Le spuse chiar și de ce purta mănuși, și nu pentru că ar fi avut informații despre procedurile criminaliștilor, așa cum presupuseseră. Astfel, în una dintre paginile finale, Caffery văzu ceva care-l trezi ca o supradoză de adrenalină:

> Identificarea noii surse/familii îndeplinită… cercetează și neutralizează toate locurile locuite de femele (realizat).

Înșfăcă agenda.

> Noi probleme: Copil observat bun, tată bun.
> Probleme: 1. Soție. 2. Câinele este femelă.

— Nu vorbește despre familia Peach acum, nu? Ei nu au câine.

— Nu. Ăștia sunt turnătorii.

Caffery se așeză aproape nemișcat, simțind că memoria sa se dilată către ceva anume. Un câine, unde se potrivea acesta? Iar aceste fotografii reprezentând un băiețel legat de un calorifer – pereții, culoarea portocaliu șters, caloriferul, modern, cu linii drepte, alb. „Și era o imagine în această amintire, de asemenea. Un deal în afara ferestrei? Copaci?" Nu știa la câte uși bătuse în primele zile și, de atunci, fie cei doi polițiști desemnați să continue cercetările sau detectivul Logan le revizitaseră – cercetaseră totul –, dar memoria continua să nu-i dea pace. Apoi, chiar când credea că era pe punctul să găsească un nume, se auzi clopoțelul liftului în hol

și-și pierdu firul gândirii, și se reîntoarse la momentul în care se uita la fotografia unui copil fără nume, într-o cameră neidentificabilă, și la o agendă plină de mâzgăleli.

— Futu-i.

Fiona Quinn și alți doi ofițeri criminaliști apărură în prag, privind camera operativă, goală de altfel, de parcă s-ar fi așteptat la un comitet de primire.

— Suntem primii?

— Da. Se ridicară amândoi. Hai, intră.

Caffery și Souness făcuseră cafea pentru toți, iar după ce se serviră, îi spuseră Fionei să se așeze.

— Ai testat-o pe Carmel Peach? voiau ei să afle de la ea. Ai testat-o?

Ea se încruntă. Era speriată de comportamentul lor, doi ofițeri superiori îmbătați de adrenalină.

— S-o testez pentru ce?

— Droguri, sedative, substanțe psihotrope?

— Nu mi-a spus nimeni s-o fac. Atunci când am primit declarațiile, eu…

— Mai ai vreo mostră de sânge?

— Da, mai există. O s-o testăm.

— Și am luat ceva urină din casa familiei Peach? A urinat pe obiectele din casă?

— Era urină peste tot, nu vă amintiți?

— Ai luat probe?

— Noi ne-am ghidat după ce ne-ați spus voi. Nimeni nu ne-a spus că își face nevoile pe obiecte.

— Dar spuneai că era peste tot.

— Am crezut că e de la ei, de la cei din familia Peach.

Caffery și Souness se lăsară pe speteaza scaunului, cu degetele la frunte.

— Ei bine, nu am știut, nu?

— Nu. E în regulă, nu e greșeala ta.

•

Întrunirea pentru stabilirea planului de acțiune ținu până la două dimineața – participă și adjunctul comisarului, iar comandantul de poliție al zonei își întrerupse cina la clubul de

golf pentru a veni la Shrivemoor. Tot timpul întrunirii Caffery nu se putu abține și se holbă la fotografiile Polaroid, la copilul ghemuit lângă caloriferul alb. Pereți portocalii. De unde știa el acești pereți? Iar când își îndreptă atenția către chipul încețoșat al bărbatului din fotografiile de pe Half Moon Lane, simți din nou că memoria lui se îndreaptă într-o direcție anume. Era ceva în legătură cu forma capului, cu poziția în care era legat, cu brațele încrucișate pe piept. Dacă ar fi fost mai puțin obosit, dacă ar fi dormit mai bine în ultimele nopți, poate că și-ar fi amintit. Dar nu putea. După ședință, se întoarse în Brixton, la Arkaig Tower, și bătu în fereastra Fordului Mondeo albastru, parcat în apropierea intrării. Șeful echipei de supraveghere îl lăsă să intre, și așteptară cu toții în tăcere: Caffery pe bancheta din spate, fumând, înghițind bomboane cu mentă și analgezice, și holbându-se placid la străzile pustii, ascultându-și memoria cum duduie. „Câinele – câinele merge undeva, de asemenea – unde dracului merge câinele?” Era ora 5 dimineața când adormi în cele din urmă, cu ochelarii pe nas, cu capul lăsat pe spate, cu o țigară abia rulată între degete.

32.

(28 iulie)

Tracey Lamb nu dormise prea mult în acea noapte. Zăcuse trează pe patul din dormitorul ei, aflat în aripa clădirii destinate recepției deținuților. A enervat câteva colege de cameră, mușcându-și pielițele de la degete și aprinzând câte o țigară la zece minute, fumându-le cu pufăituri măsurate și apoi stingându-le din câteva mișcări zgomotoase. Își recăpăta încrederea. Urma să fie eliberată pe cauțiune în mai puțin de șase zile – și atunci intenționa să dispară. Asta însemna să mai facă o încercare cu detectivul inspector Caffery – trebuia să găsească un ciocan cu care să crape nuca asta afurisită.

Se convinsese de una singură că Steven va fi încă în viață – că ciocolata, Coca-Cola și sticla de apă de sub chiuvetă vor fi suficiente, dacă nu a reușit să scape de frânghii, iar dimineața următoare își adună încrederea să facă mișcarea următoare. Gardienii deciseseră că nu era un pericol. Că, dacă va face rost de o cartelă telefonică, n-o va rupe în două pentru a-și tăia venele – așa că, îndată ce o repartizară în celulă, se duse la telefon și folosi două unități de credit de pe card să-l sune pe Caffery. Lăsase numărul lui de mobil acasă și tot ce știa era numărul telefonului fix din cartea de telefon. Era devreme, dar robotul telefonic se puse în funcțiune. Ea tăcu o clipă, apoi începu să murmure în receptor.

— Sunt eu, Tracey…

•

Ploua. Pe Caffery îl trezi răpăitul ei viguros în capota mașinii și fluieratul încet și plictisit al ofițerului care stătea la volan. Se ridică în capul oaselor, căscând și rotindu-și capul dintr-o parte într-alta. Radioul se auzea în surdină, iar ceasul de la bord arăta că era zece fără un sfert. „La dracu'." Își presă ochii cu pumnii. Dormise mai mult decât ar fi vrut.

Afară era o atmosferă cenușie. Ploaia acoperise ferestrele aburite, iar aerul condiționat decupase un vizor rotund și argintiu pe parbriz. Al doilea ofițer, o femeie, dormea, cu capul aplecat pe un umăr, iar cercelul din ureche i se presase de obraz. Poate pentru că era singură în mașină cu cei doi bărbați, își încrucișase instinctiv, în somn, brațele pe piept, parcă pentru a se proteja.

Caffery se aplecă în față pentru a se uita pe parbriz.

— Nu s-a mișcat nimic?

Ofițerul îl privi prin oglinda retrovizoare.

— Nimic.

— Asta e. Începu să se caute prin buzunare după tutun, clipind, încercând să-și facă mintea să meargă înainte. Își rulă o țigară, o aprinse și era pe punctul să se așeze iar comod pe banchetă, în poziția pe care o avea femeia în somn, când, deodată, îl străfulgeră o idee.

Se opri, cu țigara la jumătatea drumului spre gură, și se holbă la ea – la mâinile acela încrucișate ca faraonii, peste bluză, de parcă ar fi trebuit să țină o amuletă. Era atât de tăcut și de impudic interesat că, după o vreme, celălalt ofițer începu să se enerveze.

•

Brixtonul era inundat. Ploaia spălase o supă subțire de fructe și sânge de pește, care se scurgea din piață în rigolă. Puține erau indiciile referitoare la imensa operațiune declanșată pentru capturarea lui Roland Klare – numărul patrulelor era ceva mai mare, la fel și numărul mașinilor de patrulare pe sistemul de străzi cu sens unic. Caffery stătea în afara bazinului de înot de la Rec, uitându-se pe ferestrele aburite. Tot clorul și toate țipetele din bazin păreau să sfârșească aplatizate pe suprafața ferestrelor. Cu ajutorul lui Kryotos și al unui vecin din Effra Road, Caffery dăduse de Chris Gummer la acest bazin. Când Gummer îl oprise în parcarea secției de poliție, cu patru zile mai înainte, și spusese că Rory Peach fusese legat, el făcuse un gest ciudat, plecându-se și încrucișându-și mâinile la piept. Caffery își amintea acum cu claritate: în același fel fuseseră legați tatăl și fiul implicați

în incidentul de pe Half Moon Lane, cu mâinile încrucișate peste piept. Fotografiile erau încețoșate și vechi, dar Chris Gummer era un candidat credibil pentru rolul tatălui.

Se opri un moment, privind înotătorii aflați în partea cealaltă a geamurilor. Două femei masive, cu căști de înot ornate cu flori roz, stăteau în zona pentru începători, învârtejind apa cu coapsele lor, iar în apropiere un grup de bărbați pleșuvi, cocoșați și cu brațe subțiri, formaseră un cerc și schimbau păreri. În depărtare, copiii țipau și săreau de pe trambulină. Chris Gummer părea să nu bage în seamă pe nimeni.

Purta o cască de înot și-și trăgea corpul de un alb unsuros prin bazin, cu mișcări obosite de bras, ținându-și capul mult deasupra apei, cu ochii pe jumătate închiși, cu gura mestecând în gol, ca a unui pește.

„Este el, se gândi Caffery, este el…”

Bătu în fereastră Gummer ridică privirea, îl zări pe Caffery și bătu apa pentru o vreme, de parcă s-ar fi gândit ce trebuie să facă. Apoi expresia de pe chipul său se schimbă. Luă o gură de aer și continuă să înoate către capătul celălalt al bazinului.

Caffery bătu din nou și, de data aceasta, Gummer nici măcar nu mai catadixi să-l privească.

— Corect.

Împinse mânerul roșu de urgență și se îndreptă către marginea bazinului. Undeva o alarmă începu să urle, iar salvamarii, aflați în ghereta lor, se uitau jur-împrejur confuzi. Gummer ajunsese la marginea bazinului și înțelese de îndată ce se petrecuse. Salvamarii începură să fluiere. El se agăță de marginea bazinului, ștergându-și ochii și holbându-se la Caffery care se îndrepta către el.

— Ce e?

Se mișcă paralel cu marginea bazinului, către zona de apă puțin adâncă.

— Nu mă mai urmări!

— Ieși din bazin. Trebuie să vorbim ceva.

— Despre ce?

— Ieși din bazin și-ți voi spune.

O femeie tunsă scurt, purtând șort și șlapi, îi sări în față lui Caffery și rămase țeapănă, cu călcâiele lipite unul de altul, ca un polițist în trafic, cu mâna ridicată la înălțimea umărului și palma către Caffery, de parcă acesta ar fi putut fi oprit prin simpla ferocitate a expresiei pe care o avea ea pe figură.

— Da, haide, haide.

Își scoase legitimația din buzunar și i-o flutură prin față.

— Cară-te.

— Trebuie să mă gândesc la sănătatea celorlalți înotători… bâiguia ea, dar începuse deja să facă pași înapoi, încrederea ei fiind minată de legitimația fluturată prin față, și începând să se întrebe dacă speculațiile referitoare la Gummer nu erau, în cele din urmă, adevărate.

— Pantofii dumneavoastră, domnule… își încheie ea fraza cu stângăcie.

— Haide, Chris.

Caffery se ținea după el. Gummer avea fața albă, punctată de ochii înroșiți, iar casca netedă de cauciuc îi zbârcise pielea de pe frunte.

— Trebuie să vorbim. Ai uitat să-mi spui ceva.

— Pleacă.

Gummer întinse piciorul prin apă până descoperi fundul bazinului.

— Când am vrut să vorbesc cu tine, tu erai ăla care nu voia.

Se împinse în zidul bazinului și începu să se îndrepte către centrul bazinului, cu brațele lui albe ținute drepte deasupra capului. Caffery se îndreptă calm către zona cu apă puțin adâncă și, înainte ca salvamarii să-l poată opri, sări, complet îmbrăcat și cu pantofii încă în picioare, în apă. Înotătorii se îndepărtară, șocați de acest bărbat suplu care se bălăcea printre ei, iar în centrul bazinului Gummer înțelese că jocul se terminase. Se întoarse, cu mâinile lui ridicate în sus ca niște lopeți, cu gura tremurând.

— Bine, bine. Gata, suficient.

•

Vorbiră într-un colț al cafenelei. Amândoi miroseau a clor – pantalonii lui Caffery erau uzi până la genunchi. Mai mulți

băiețandri cu haine de sport FILA falsificau niște abonamente de mașină cu un tub de lipici. Se tot ridicau și cumpărau ciocolată și Red Bulls de la automat, iar Caffery stătea cu spatele la ei, uitându-se peste masă la Gummer, care își cumpărase o ceșcuță de cafea și două batoane de ciocolată pe care le desfăcu, le rupse în patru și le așeză pe o farfurie în fața sa. Nu se atinse de ciocolată pe tot timpul discuției.

— Chris, uite.

Tutunul supraviețuise plonjonului în bazin. Presără puțin pe o foiță pentru țigări.

— Îmi pare rău pentru chestia asta. Dar trebuia să vorbesc cu tine.

— Eu chiar aveam nevoie să vorbesc cu tine.

Gummer se îmbrăcase cu o cămașă ecosez uzată, pe alocuri roasă, iar șuvițele părului său fin de copil ajungeau până la guler. Fața lui era la fel de strălucitoare ca a unui ou decojit.

— De aceea am bătut tot drumul până la Thornton Heath. Dar nu contează, nu-i așa?

— Îmi pare rău. Mi-am învățat lecția.

El dădu din umeri și-și lăsă privirea să alunece pe undeva, pe deasupra capului lui Caffery. Ochii lui erau congestionați. Caffery aprinse țigara și trase mica scrumieră de tablă către el.

— Chris, spune-mi ceva. Cum de ai știut despre Champaluang?

— Ți-am spus. Am citit prin ziare.

— Atunci a fost prima dată când ai auzit pe cineva vorbind despre trol?

El încuviință.

— Ar fi trebuit să fii mai atent când ți-am spus toate astea.

— Ai dreptate.

Răsuci țigareta îndelung între degete, privind-o gânditor.

— Chris, corectează-mă dacă greșesc, dar când ai auzit despre Champaluang, trebuie să te fi întrebat, vreau să spun, și acum ajută-mă să formulez, când ai auzit despre trol probabil că ți-ai pus problema dacă nu cumva a fost aceeași persoană care a fost în casa ta…

Gummer inspiră adânc. Gura lui se mișcă puțin, dar nu se

auzi niciun sunet. Își lăsă ochii în jos și-și împinse umerii în față, ținându-și mâinile captive între genunchi. Caffery văzu că tremura.

— Chris?

Nu ridică privirea. Caffery scutură cenușa în micuța scrumieră de tablă, uitându-se la creștetul acestuia, la pielea care se vedea printre firele de păr – întrebându-se ce curs să dea discuției.

— Mă gândesc că trolul a fost în casa ta cândva, Chris. Probabil acum multă vreme, am dreptate?

Nu-i răspunse nimic. Caffery se gândi la fotografiile din Half Moon Lane pe care le avea în buzunar. „Să-i arăți fotografiile? Dar dacă greșești?"

— Hai să privim lucrurile din perspectiva asta. Unii oameni au fantezii nebunești, ești de acord? începu Caffery.

— Nu crezi că lucrurile care-i fac pe unii oameni să se simtă bine sunt uimitoare?

Gummer ridică din umeri. Privea fix batoanele de ciocolată.

„O, Hristoase, va fi îngrozitor de dificil…"

— De exemplu, unii oameni…

Își schimbă poziția în care stătea pe scaun și-și încrucișă picioarele.

— Unii oameni ar putea avea fantezia să privească… uh, un bărbat cum violează un copil, să zicem. Crezi că e posibil?

Gummer tuși înfundat și-și duse mâinile la față, presându-și ochii cu buricele degetului mare și al arătătorului. Caffery văzu cum țeasta i se înroșește.

— Un băiat, de exemplu. Unii ar putea avea fantezii în legătură cu el, nu crezi?

Gummer își lăsă amândouă mâinile să cadă fără vlagă pe masă, și trase aer adânc pe nas. Ochii săi erau închiși, iar Caffery putu zări corneea cum se mișcă pe sub pleoape, ca un joc de umbre japonez.

„Nu renunța…"

— Un tată violându-și fiul, de pildă.

— Nu sunt un pedofil, spuse el dintr-odată, deschizând ochii. Mi-am iubit fiul mai mult decât orice pe lume.

— De ce nu te-ai dus la poliție?

— Am încercat, am încercat să vorbesc cu tine. Nu ai ascultat.

— Mă refer atunci, când s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Trase aer adânc în piept și-și scutură capul convulsiv.

— Nu. Nu. Nu. Nu.

Scutură capul dintr-o parte într-alta, subliniind exagerat, ca un copil.

— Nu, soția mea a spus nu. Nu voiam să mergem la poliție.

— Nu a vrut să se afle adevărul?

— Te surprinde?

— Ar fi putut să vă ajute.

— Ar fi putut oare? Se jucă cu manșeta destrămată a cămășii sale, și se holbă la ciocolată. Ar fi putut s-o împiedice să plece? Ar fi putut s-o oprească să-l ia cu ea pe fiul meu?

— Nu știu, spuse Caffery. Nu știu.

— L-a luat cu ea, după toate cele nu mai suporta ca eu să stau pe lângă el. Nu știu unde sunt acum.

Trase fermoarul genții sale de sport și căută prin ea, apoi scoase o fotografie. Fusese ruptă și reparată cu o bandă de scotch. Își trase mâneca de la cămașă, curăță cu atenție o mică porțiune din masă și puse acolo fotografia, cu dragoste, îndreptându-i colțurile.

— Fiul tău?

— Fiul meu. Nouă ani. Am mai multe fotografii acasă, dar aceasta este preferata mea. Uită-te la el.

Încercă să țină marginile în jos, cu degetele lui lungi și palide.

— O mizerie, am încercat, dar nu pot să nu mă simt în mizerie după atâția ani. Ea, soția mea, greșește fundamental în ceea ce mă privește. Nu sunt un pedofil, mă înțelegi, nu sunt pedofil. Numai pentru că o persoană face așa ceva nu înseamnă că a dorit s-o facă sau că va dori din nou. Nu simt pedofil.

— Dar băieții… Caffery făcu un semn cu capul peste umăr, către bazinul de înot. De ce lucrezi aici?

— Nu-i ating. Niciodată. Dar îi iubesc, vezi tu, îi iubesc, ei

sunt singurul contact pe care-l am… ea mi-a luat… Scutură capul. Nu sunt un pedofil.

— Știu asta. Știu că nu ai avut de ales.

Privi chipul aproape nemișcat al lui Gummer. Nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea să-i facă pe oameni să-și scuipe durerea ca acum.

— Ți-a spus că-ți va omorî băiatul dacă n-o faci, e adevărat?

El încuviință. O lacrimă lăptoasă i se scurse din colțul ochilor pe masă. Caffery se apropie și mai mult.

— Asta a făcut, nu-i așa, Chris? A spus că-ți va omorî băiatul?

— I-ar fi crăpat capul cu o piatră din pavaj. O pavelă din grădina noastră din spatele casei, dacă n-o făceam. O, Dumnezeule…

Începu să caute febril prin geantă și scoase o sticluță cu pastile, scutură două în palmă și le înghiți.

— Ce-s astea?

— Mă calmează.

Îndesă sticla înapoi în geantă, se lăsă în față și-și răsuci mâinile, arătându-i lui Caffery încheieturile. Ridică privirea. Ochii săi erau roșii și înotau în lacrimi, de parcă ar fi sângerat.

— E greșit, știu, e greșit să renunți. Dar uneori viața pare să dureze prea mult…

Băieții de la automat observară că Gummer plângea. Unul câte unul se întoarseră să se holbeze. Caffery se aplecă și-și coborî vocea.

— Chris, cred că ar trebui să vorbim în altă parte, nu vrei? Vii cu mine la secție?

El aprobă și privi pe fereastră la străzile udate de ploaie, și-și mușcă buza.

— Asta i s-a întâmplat familiei aceleia? Familiei Peach?

Caffery nu răspunse. Se ridică în picioare, își puse mâna pe masă și vorbi cu voce scăzută.

— Aș fi vrut ca tu să fi vorbit cu cineva pe-atunci.

— Lumea era altfel pe-atunci.

•

Atacul împotriva lui Champaluang se petrecuse la câteva zile după plecarea soției lui Gummer. Gummer citise despre atac în presa din sudul Londrei și ajunsese la convingerea deplină că omul numit de Champ „trolul” era cel care-i distrusese viața. Urmărise cu aviditate presa după aceea, dar până la cazul intrusului din Donegal Crescent nu mai observase vreun incident care să poarte marca traiului. Când el și Caffery ajunseră la Shrivemoor, descoperiră de ce.

Klare fusese într-o instituție psihiatrică de mare securitate pentru 11 ani. Kryotos avea dosarul lui pe birou, și fotocopia pagini din el.

— A înjunghiat o femeie polițist în Balham, în 1989. A încercat să răpească un băiețaș din fața unui supermarket. Aceasta a fost pedeapsa care l-a adus pentru prima dată în sistemul de sănătate mintală. S-a întâmplat pe când avea doar 18 ani. Polițista îl încolțise pe scările unei clădiri a municipalității, iar el a sărit la ea cu un briceag. Copilul era nevătămat, dar polițista a fost rănită grav la mâini.

— Acuzația de răpire a fost abandonată.

Kryotos vorbea fără grabă. Gummer stătea pe un scaun de lângă biroul ofițerilor superiori, destul de departe să n-o audă ce spune. Arăta de parcă ar fi stat să plângă.

— Părinții copilului nu au depus plângere, nu voiau să-și expună băiatul unui proces, așa că a fost acuzat de atacarea unui polițist. A fost condamnat și reținut peste zece ani, conform secțiunii 41 a Legii pentru sănătate mintală, până acum 15 luni, când s-a considerat că s-a stabilizat în urma tratamentului cu clozapină, iar ministrul de interne a ridicat ordinul de restricție, trimițându-l pentru un an la azil, pentru ca, din aprilie, să-l redea comunității.

— Chiar dacă aș fi avut timp să stochez interviurile făcute pe teren în baza de date HOLMES, și să dau de el prin dosarele poliției… scutură din cap. Oricum, a fost pentru atac. Nu s-a discutat niciodată despre răpire. Și astăzi așa se consideră, că a atacat un polițist.

Făcu o pauză și îl privi, cum stătea acolo, în fața ei, cu hainele mototolite.

— Puți, Jack. Puți ca un bazin de înot.
— Mulțumesc, Marilyn.
— N-ai pentru ce. Vrei niște sărățele?
— Nu, mulțumesc, Marilyn.
— Într-o zi n-am să te mai întreb.
— Ba nu.

Souness și restul echipei erau în Brixton, astfel că Jack Caffery îl aduse pe Gummer în biroul ofițerilor superiori, se așezară și afla întreaga poveste.

Începuse în 1989. Familia Gummer făcuseră planuri pentru plecarea în vacanța, fără să se ferească prea mult, și niciunul dintre prietenii lor nu a aflat că nu au ajuns la Blackpool, că nici măcar nu părăsiseră Brixtonul. „Dar ceva mersese prost în acea vacanță”, toată lumea era de acord, „pentru că, după întoarcere, nu s-au mai comportat la fel.” Nimeni nu știa despre tânărul înalt care apăruse parcă materializat din nimic în holul căsuței lor terasate. Nimeni nu a știut cum a legat-o pe soția lui Gummer în dormitorul de la etaj, trasând un X cu spray-ul pe ușa ei. Nimeni nu a aflat ce a fost forțat Gummer să-i facă propriului său fiu, nici că, după aceea, încovrigat în colțul său și plângând, a trebuit să-l urmărească pe Klare încercând să-l violeze și el pe băiatul de nouă ani. Klare era impotent. Frustrat, plin de furie, rupsese cu dinții o bucată de carne din spinarea băiatului.

— A folosit o centură?

Lui Caffery îi părea rău pentru Gummer, care stătea cu mâinile înfășurate în jurul genunchilor, de parcă i-ar fi fost rece, cu umerii ridicați, holbându-se fără vlagă la ploiosul Croydon. Dar știa că trebuia să pună aceasta întrebare.

— A folosit o centură? L-a prins cu o centură de gât pe fiul tău?
— Nu. Nicio centură. Dar l-a bătut. Și l-a mușcat.

„Așadar, asta e o șmecherie pe care ai învățat-o mai târziu, în pușcărie, ticălosule.”

— Îți amintești ce spunea? Îți amintești ceva anume?
— Nu. Am rememorat acele ore de sute de ori. Oh, vreau să spun că erau scuze, dacă poți să-ți imaginezi asta, spunea că

nu vrea să facă asta – că trebuia s-o facă – etc., etc.

— *Trebuia* să facă asta?

— O, da Gummer își strâmbă gura de parcă memoria ar fi fost o pată dureroasă pe limbă. O, da. De câteva ori a spus asta – a spus că nu se poate opri – că trebuia să se trateze, era o nebunie în ceea ce mă privește, totul era o scuză…

— Tratamentul.

Gummer făcu o pauză.

— Ce?

— Tratamentul, spuse el moale, gândindu-se la mica agendă din sertarul lui Souness. Ridică privirea către Gummer. Îmi pare rău, nu e nimic, este schizofrenic, așa credem. Este…

— Este nebun, asta este.

— Da, poate.

Caffery bătu mărunt în birou.

— Oricum, dă-i înainte, Chris, spune.

După atac, Gummer a încercat să-și convingă soția să meargă la poliție, dar ea a refuzat și, în câteva cuvinte amare și bine alese, l-a făcut să înțeleagă că, dacă merge la poliție, atunci toată lumea va ști că *el molestează copii.* Că molestează copii! „Nu trebuie să afle nimeni-nimeni. Vom îngropa povestea asta în noi până în ziua morții.” Ulterior, secretul se dovedi prea apăsător, și ea împachetă discurile, casetele video cu exerciții de gimnastică aerobică ale lui Jane Fonda și pe fiul ei, și plecară, părăsindu-l pe Gummer în Londra, fără să-i lase nimic: nici perne, nici lenjerie, nici prosoape. Doar o sticlă lipicioasă de tomate în frigider, și convingerea fermă că este un pervers din cauza celor petrecute.

— Cu fiul meu, fiul meu, nu aș fi crezut niciodată că este posibil, dacă nu s-ar fi petrecut.

— Aveați pod la casă?

— Da, casa noastră avea pod.

Caffery și-l imagină pe Klare cum stătea el în pod, ca un păianjen răbdător, doar privind și așteptând, așteptând momentul în care să țâșnească din cuib și să facă ceea ce-și dorise fără încetare să facă.

— Cred că de-acolo a venit.

— Știu.
— Știi?
— Mi-am dat seama în cele din urmă. A plecat pe ușa din față – pur și simplu a deschis-o și a plecat –, dar rămânea întrebarea cum intrase în casă? Am găsit după-aceea mizeria pe care a lăsat-o acolo, când am urcat cu scara în pod. Ridică din umeri. Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că soția mea simțise că era ceva în neregulă.
— Înainte?
Gummer încuviință.
— Continua să spună că pute ceva în casă. Nu-mi mirosea, dar pe ea o scotea din minți. Încerca să scape de miros înainte de plecarea în vacanță – ea spunea că murise ceva sub podea. Dacă ar fi fost după ea, ar fi trebuit să fac țăndări casa. Acum îmi pare rău că n-am făcut-o.
El se opri. Caffery se îndreptă atât de rapid, de parcă cineva l-ar fi tras de guler.
— Spui că soției tale îi mirosise mizeria din pod *înainte*?
— Ea continua să se plângă de ea, mie nu-mi mirosea, dar se spune că o femeie are un miros mai bun decât un bărbat.
Caffery se ridică și se duse în camera operativă, bătând cu pumnii în biroul lui Kryotos.
— Marilyn, cât de departe este Danni?
— Tocmai a sunat. Se întoarce într-un sfert de oră.
— În regulă. Pot să-l las pe Gummer cu tine până se întoarce? Ai putea să-i faci niște ceai sau ceva de genul ăsta.
— O să-i dau niște sărățele. Unde te duci?
— În Brixton. Spune-i lui Danni c-o s-o sun mai târziu.

33.

Ce o sculase din visul acela lung, hipnotic? Vocea aceea? Benedicte era convinsă că da. O vocea bărbătească, murmurând. Ea își deschise ochii. O muscă albastră își vedea de drum cu atenție peste crusta închegată pe nasul lui Ștrumfi. Ea se holbă fără reacție la muscă, șezând pe-o rână, încercând să se hotărască dacă visa ori chiar auzea o voce bărbătească jos, în bucătărie.

Hal? Putea fi Hal? Ce se întâmpla? Ea își săltă capul. Poate că trolul plecase. Poate că Hal vorbea cu Josh. „Da, așa pare să fie – a plecat și mie mi-a scăpat chestia asta pentru că dormeam." Se răsuci pe burtă și își strecură mâinile în podeaua ruptă în bucăți. Pielea de pe mâna ei avea aspectul transparent de hârtie pe care-l căpătau florile de pana-zburătorului puse în ierbar – aproape că se aștepta ca în micile vase de sânge ale mâinii sângele să se înnegrească și să se îngroașe de semințe. Gâtul ei era atât de uscat, încât părea că nu mai este o parte funcțională a organismului ei, ci doar o protuberanță lungă, însuflețită, petrecută pe sub mușchii gâtului.

O altă frază auzită de la parter.

„Hal?"

Mișcându-se cu greutate, din cauza durerilor, ea se așeză pe-o parte și-și băgă capul printre scândurile podelei. Totul dura mai mult decât ar fi trebuit, privirea ei se tulbura la fiecare mișcare, liniile de contact între lumină și materie erau încețoșate. Își strecură mâna printre scânduri până când cuprinse instalația de lumină. Lumina era pornită, putea simți căldura din ea în palmă atunci când presă încet, dar ferm, instalația în jos. Cu un pleoscăit surd, căzu în camera de dedesubt, bălăngănindu-se violent la capătul cablului electric. Ea așteptă o secundă, respirând greu, obosită de efort. „Sunt bolnavă", se gândi ea. „Ne omoară." Adunându-și toată energia de care dispunea, ea-și apropie ochii de gaura din

podea și simți de îndată aerul diferit, uscat, încărcat de un miros înecăcios, de vizuină.

„Dumnezeule. Mai este încă în casă?”

Și atunci văzu. Ar fi vrut să se retragă, dar descoperi că nu se poate mișca. Era hipnotizată.

Hal dispăruse. Rămăsese doar pata de mizerie cu formă umană pe locul unde stătuse el. Iar în locul lui se afla fotoliul capitonat care era așezat, de regulă, la fereastra din living. Stând pe scaun, privind în altă parte, cu doar trei metri mai jos de ea, trolul. El se dezbrăcase, rămânând în tricou, stătea cocoțat pe fotoliu, ca o pasăre, și-și ținea mâinile între picioare.

În tăcere, atentă, ea inspiră prelung. „Ar fi trebuit să știi, ar fi trebuit să știi.” Toate luminile din cele două camere erau aprinse, perdeaua era trasă. Lângă el, pe podea, se afla un aparat de fotografiat. El n-o auzi când ea plasă lumina în direcția lui, pentru că era concentrat să vadă ceva în living. Fața sa era absorbită și congestionată, avea un diamant de salivă strălucind pe buza de jos, și acum, că privea mai de aproape, văzu că centura și fermoarul lui erau deschise, masturbându-se cu o mână. O, Dumnezeule. I se ridică pe gât un val de greață. O, Dumnezeule, nenorocitul. El se opri o clipă din masturbare pentru a scuipa în palmă, și Benedicte putu vedea atunci albul de moluscă al penisului său minuscul – care nici măcar nu se întărise.

— Fă-o, murmura el, fă-o.

La ce se uita? Hristoase, la ce se uita? Putea să vadă și Josh?

— Haide, fă-o, spunea el, fă-o acum.

Buza lui de jos era moale și umedă, mâna sa pământie se mișca rapid, saliva i se prelingea din gură. Cu cine vorbea? Ben închise ochii, întunericul din capul ei pâlpâind febril. „Îmi imaginez, oare, toate astea? Este un vis? Dumnezeule, Josh. Unde este Josh?”

Din living se auzi un vaiet. Ochii ei se deschiseră deodată. Ăsta a fost Hal. Urlând ceva de neînțeles cu o voce groasă: nupotastanupotastanupotasta. „TerogDOAMNEiamăînlocpe

mine…” Respiră și vocea lui se schimbă, ea auzind de data aceasta cuvinte cu claritate:

— Ucide-mă, te rog, ucide-mă pe mine în schimb.

— Trage-i-o, trage-i-o.

Trolul coborî de pe fotoliu și izbi cu piciorul ceva care zăcea pe podea dincolo de orizontul de vizibilitate al lui Ben. Ceva greu. Începu să-și tragă centura de la pantaloni.

— Trage-i-o.

Își înfășură centura în jurul unui pumn, prinzând cu putere celălalt capăt. Pantalonii îi alunecară până la glezne, dezvelindu-i picioarele noduroase, de țap. El se lăsă în genunchi.

„Dumnezeule, ce face? Parcă ar vrea să…”

Nu putea zări decât partea de la buric în jos a corpului, cu jeanșii răsuciți pe picioare și chiloții murdari. Dar era ceva în tensiunea feselor sale, ceva care o făcea să se gândească la un animal alăptând. Era felul în care s-ar fi mișcat dacă ar fi fost…

Când ar fi mestecat ceva…

Un strigăt subțire. Fesele trolului se clătinară din nou. Acum Benedicte înțelese. Josh.

— NU!

Se înghesui orbește prin gaura din plafon.

— Nu! Lasă-l în pace!

Se lăsa tăcerea. Picioarele de jos împietriră.

— *Vorbesc serios. Lasă-l în pace sau am să te omor. Am să te omor.*

Tăcere. Tot ce putea auzi era bubuitul nebunesc al inimii sale. Apoi, din neant, fața lui se iți alături de a ei, îi putea mirosi respirația, putea să-i vadă dinții însângerați. „Oh, Dumnezeule…” Sări înapoi ca arsă. Își prinse urechea de marginea scândurilor, reculul durerii făcând-o să revină cu capul în gaura din plafon. „Nu!” De-a bușilea, încercă să se susțină, în vreme ce rigipsul plesnea, iar piciorul ei liber se răsucea în toate părțile, căutând un punct de sprijin pe covor și așteptându-se ca respirația aceea putredă s-o izbească oricând în față. Îl auzea gâfâind, parcă înfricoșat – *De ce* putea

fi *înfricoșat*? – febrilă, avu, o fracțiune de secundă, imaginea ochilor săi panicați, nervoși. Ținea mâna la gură, de parcă ea ar fi fost cea care-l înspăimântă pe el, apoi pfiu, pfiu, pfiu, el începu să scâncească, buzele-i tremurau, în vreme ce ea, cu ultimele puteri, cu mâinile vlăguite apucând covorul, se trase și mai departe de fanta din plafon, înapoi în cameră și, pe când făcea asta, auzi soneria de la ușă în hol.

•

Caffery stătea pe treptele de la intrare, iar ploaia răpăia în jurul său. Respira greu. Parcursese perimetrul șantierului de locuințe rezidențiale Clock Tower Grove, trecând peste mașini și macarale, și cabluri electrice suprasolicitate – „Champ, nu mă voi mai putea uita la cablurile electrice fără să mă gândesc la Champ" – până când putu zări aleea Clock Tower, dincolo de gardul de protecție al șantierului. Toate casele erau neocupate, mai puțin cea de la numărul cinci. Perdelele acestei case erau trase și, când văzu asta, el începu să meargă mai repede, ba chiar parcurse în fugă mica stradă de cărămizi, înfigându-și degetul mare în butonul soneriei.

— Doamnă Church?

Sună din nou, sprijinindu-se cu palma de buton. În casă domnea tăcerea. Se ridică pe vârfuri și se uită prin ușa garajului. În bezna de-acolo se vedea parcat un Daewoo citron. Știa că ar putea să greșească. Își aminti femeia care-i răspunsese la ușă aici, cu mai bine de o săptămână în urmă. Își aminti că vorbea despre mirosul din casă, cam cum vorbea și soția lui Gummer, mirosul pe care-l remarcase și Souness în casa familiei Peach. Își aminti câinele. Se uită prin fanta pentru corespondență din ușă.

— Doamnă Church?

Și atunci, în aerul holului, simți mirosul de urină. „Dumnezeule, este un animal aici." Holul era inundat de cutii pentru alimente. În spatele casei se auzea un televizor deschis. Iar la capul scărilor fusese scris ceva cu spray-ul roșu.

Se îndreptă de spate și se întoarse, bâjbâind după telefonul celular, cu inima bubuindu-i în capul pieptului.

— Jack, ascultă, Souness era de neclintit, nu intra în casă,

Jack, nu intra, așteaptă-ne. Mă auzi?

— Nu voi intra. Jur.

Vorbea serios. Puse telefonul în buzunar și rămase pe trepte, cu haina pusă peste cap, să-l protejeze de ploaia mocănească, mutându-și tensionat greutatea de pe un picior pe altul și uitându-se la casă apoi de-a lungul străzii, la mașinile care treceau pe-acolo. Se scurseră minute și, apoi, dintr-odată, auzi din spatele casei un zgomot. Ridică acoperitoarea fantei din ușă la timp pentru a vedea ceva care ieșea în grabă din bucătărie, trecea prin hol și urca în grabă scările. Încețoșat și imens, căra ceva în brațe, și imediat Caffery știu că vedea sânge. Își scoase haina, o înfășură în jurul brațului și-și împinse cotul prin fereastră, răsuci zăvorul Yale, împinse ușa și iată-l înăuntru, alergând către bucătărie, rupând ușile din țâțâni. În bucătărie era cald – și peste tot mirosul acela cunoscut – „Iisuse, ce s-a întâmplat aici?” – luminile erau deschise, perdelele lăsate și aici, zăcând pe podea, tremurând și acoperit cu propria mizerie, se afla cineva care, bănui Caffery, era domnul Church. „Oh, Iisuse.” Church îl zări și închise ochii, întorcându-și capul în altă parte. „Nu-l băga în seamă, caută copilul.” Scândurile de deasupra capului trosniră și oftară, iar Caffery își aruncă privirea în sus. Acum știu ce căra Klare în cârcă.

— Poliția!

Sări în hol, prinse balustrada și se aruncă în sus, lovindu-și picioarele de trepte, urcând câte două deodată. La capătul primului rând de trepte se opri, cu palmele înainte, cu inima bătând nebunește.

— Aici. Se auzi vocea unei femei. Aici.

Se întoarse. Scările erau întunecoase și tăcute, mirosea a urină, în fața lui scările continuau cu încă un rând de trepte pierdute în întuneric, în spatele lui era o ușă, la stânga o altă ușă, la dreapta altă ușă, iar peste ușa din dreapta era mâzgălit cuvântul „Pericol” cu vopsea roșie.

— Doamna Church?

— Aici. Vocea ei era slabă. Aici.

— Stați liniștită, voi reveni de îndată.

— Băiatul meu..

— E în regulă, rezistați puțin.

Ea începu să plângă, dar Caffery trebui să plece mai departe. „Stabilește care sunt domeniile de responsabilitate. Nu e, ea este în regulă, copilul trebuie salvat.” Scările de deasupra scârțâiră. El se întoarse cu fața către casa scărilor. Unde dracului este întrerupătorul? Bâjbâi pereții, dar nu descoperi nimic. O altă scândură scârțâi și se auzi, la fel de clar ca un sunet plutind peste clarul apelor, plânsul unui copil. Nu striga pe nimeni, nu țipa, doar se tânguia ca și cum nu s-ar fi așteptat să-l audă cineva. Cum îl chemă? Care dracului era numele lui? Haide odată, gândește-te. Puse mâna pe balustradă și acolo, la nivelul ochilor, văzu pe zid atârnată fotografia înrămată a unui băiețel hrănind o capră. Zâmbind larg. Și apoi, instantaneu, își aminti. *Josh.*

— Josh? strigă el pe scări. Josh. Te aud. Sunt de la poliție, este în regulă acum, Josh. Rămâi liniștit, da?

Plânsul se opri. Tăcere. Trase adânc aer în piept și urcă în tăcere primele două trepte.

— Josh? Nu se vedea nimic înaintea lui, se auzea doar o respirație atât de slabă, încât se gândi că doar și-o imaginează.

— Josh?

Ceva se rostogoli din întunericul din față.

„Iisuse…”

Se lipi de perete, dar nu suficient de repede. Fu lovit puternic în stomac, iar impactul îl aruncă înapoi, în josul scărilor. În van încercă să se agațe de ziduri, se izbi cu putere de ușa de la baie, telefonul zburându-i din buzunar și căzând în josul primului rând de trepte. Tăcere. El clipi.

— Josh?

Băiatul aterizase la piciorul scărilor cam un metru mai încolo. Dezbrăcat, legat fedeleș și șocat. Avea gura acoperită cu o bandă maro de împachetat.

— Josh? șopti Caffery. Ești în regulă?

Copilul se uită la el, înghețat de frică. Lacrimile tăiaseră dungi albe pe fața lui. Încheieturile sale erau imobilizate cu bandă de împachetat.

— Uite.

Caffery se ridică și deschise ușa de la baie.

— Hai aici. Intră. Repede.

Nu trebui să-i spună de două ori – se strecură acolo ghemuit, un mic sălbatic dezbrăcat și însângerat, dezechilibrându-se și tremurând ca și cum ar fi fost beat. Era suficientă lumină să vadă o rană proaspătă pe spinarea lui. O mușcătură. Inima lui Caffery tresări.

— Lasă lumina stinsă, murmură el. Mă întorc.

Închise ușa și se întoarse pe scări.

— Klare, fir-ai al dracului!

Așteptă. Nimic.

Se întoarse că urce iar scările, de data aceasta câte una, oprindu-se să-l audă pe Klare mișcându-se la etajul următor. „Ce dracu'?..." Sistemul de închidere și scârțâitul mecanismului de aluminiu. „Scara din pod – a dracului scară din pod." Se catapultă peste ultimele trepte, mișcându-se prea repede pentru a se mai putea opri să se uite în jur: o platformă îngustă, o ușă deschisă, dincolo de care se afla un dormitor, o scară care ducea în pod, Klare urcat pe jumătate, încercând să se târască furișat mai departe.

— Oprește-te, nenorocitule!

Se repezi către scară, dar Klare străbătu rapid câteva trepte. Caffery îl ajunse din urmă, prinzându-l de gleznă, iar greutatea lor făcu scara să scrâșnească. Klare trecuse pe jumătate peste marginea trapei, în pod, iar Caffery îl scăpă pentru un moment, văzu cum dispar tălpile lui în întunericul podului, îl plesni peste nas mirosul lui, auzi grinzile gemând sub povara lui. „Futu-i." Urcă rapid ultimele trepte către podul întunecat, auzind ploaia răpăind pe țiglele acoperișului. Îl văzu pe Klare dispărând în bezna din capătul celălalt al podului – „da, desigur, desigur, pe acolo scapi – la vecini" – o scurtă adulmecare a mâncării putrede; în timp ce îl urmărea, izbindu-se de zidul de BCA, descoperi gaura și se strecură pe-acolo – dintr-o mișcare care-i sfâșie hainele, lovindu-i capul de cărămizi și căzând ghemuit în podul de alături, cu mâinile întinse în față.

„Întuneric.” Era întuneric absolut. Se opri un moment, pentru a-și recăpăta suflarea și a încerca să-i audă respirația lui Klare. La capătul celălalt al podului, se ridică deodată o coloană de lumină prin întuneric, luminându-l pe Klare de jos. Deschisese trapa de la pod.

— Oprește-te!

Dar el era călare pe marginea chepengului, lăsând în jos scara către platforma scării, cu mâinile împingând segmentele rabatabile de aluminiu. Caffery își croi drum cu agilitate din grindă în grindă, cu inima răpăindu-i în piept – „Te apropii de intervalul de reacție acum, adu-ți aminte de antrenament, intervalul de reacție, e acolo să-ți salveze viața, dacă te apropii trebuie să știi cu precizie de ce și ce te aștepți să se întâmple. Este un loc potrivit sau…”

Klare era rapid: fără niciun sunet se întoarse și dispăru din fața lui, atât de rapid, că aproape nici nu atinse scara.

— Oprește-te!

Caffery îl urmă câteva secunde mai târziu, lovindu-și genunchii de fușteii scării, aterizând într-un hol pe jumătate finisat, cu mochetă de cord și tencuială de rigips vopsită violet palid. Se vedea luciul stins al unei băi, cu closetul și chiuveta încă învelite în folii de plastic. La dreapta lui îl văzu pe Klare dispărând în josul scărilor, izbind pereții sfărâmicioși, iar tencuiala sărea în aer, lăsând în urmă un miros fermentat. Caffery se aruncă după el, ajungând pe prima platformă și întorcându-se cu spatele la zid, pentru rândul de trepte care duceau la parter, sărind câte trei trepte deodată. Ateriză la parter cu piciorul pe jumătate răsucit sub el, își recăpătă echilibrul, în vreme ce cartonul pus de constructori pe podea alunecă sub picioarele lui, iar Klare se îndreptă fulgerător către bucătărie, cu Caffery după el din nou, urlând și răcnind în urma lui „Nenorocitule!” în bucătărie, identică celei a familiei Church din vecinătate, și în cele din urmă Caffery alunecă și se opri în pragul ușii, respirând din greu.

Roland Klare se afla lângă ușa din spatele casei, agățat de mânerul ei, cu un picior proptit de baza ei, lăsat mult în spate, trăgând disperat s-o deschidă. Ușa era încuiată.

— RĂMÂI ACOLO! urlă Caffery. „Stabilește responsabilitățile, Jack, haide, puțin mai multă disciplină. Pe ce te concentrezi în mediul ăsta? Subiectul, ușa.” RĂMÂI ACOLO, AM SPUS!

Klare se întoarse, scâncind, tricoul lui gri era ridicat peste abdomen, iar părul moale feminin îi căzuse peste chip.

— Nu… El ridică mâinile în sus. Nu! Să nu mă atingi!

— *Ce dracului vrei să spui să nu te ating*? *Te voi aresta, căcănarule.*

— *Nu*!

Pantalonii săi erau desfăcuți, de parcă și i-ar fi tras pe el în grabă.

— Nu, nu, nu, te rog, te rog, nu.

Făcu un pas înapoi, acoperindu-și urechile.

— Nu am vrut să fac asta. Se lăsă brusc sub chiuvetă, cu mâinile puse la față. Nu am vrut asta.

— Nu ai vrut *să faci* asta? Să mă ia dracu’ dacă te cred. *Nu ai vrut să faci asta*? Cum *nu ai vrut* să faci asta? Atunci ce ai vrut? *Ce* ai vrut să faci atunci?

Făcu un pas înainte și îl izbi pe Klare cu piciorul într-o parte. Klare oftă puțin, dar nu încercă să opună rezistență, așa că-l lovi din nou.

— Am spus: ce ai vrut să faci atunci?

— Lasă-mă în pace.

Fața lui se boți de autocompătimire. Își înfipse unghiile în păr.

— Nu mai…

— Ce ai vrut când ai lăsat un copil de opt ani să moară? Aud? Ce ai vrut să faci?

Îl lovi din nou, mai tare, o dată pe-o parte, apoi, când Klare se răsuci ușor, în rinichi.

— Cu tine vorbesc, grămadă de căcat ce ești! *Ce ai vrut să faci*?

— *Te rog,* nu, *te rog,* nu. Își șterse lacrimile de pe față și-și frecă ochii.

— Nu am vrut să fac asta. Trebuia să – era singura cale – nu am vrut niciodată să…

— Ai mai spus asta-n morții mă-tii.

Îi mai trânti două tălpi într-o succesiune rapidă, una în piept, alta în plină figură. De data aceasta, sângele țâșni din nasul lui Klare.

— Ai mai spus deja asta-n morții mă-tii. Fir-ai al dracului de nenorocit.

Se învârtea prin bucătărie, străbătând-o în sus și-n jos, strângând cu putere pumnii. Klare bâiguia niște vorbe – din obraz îi curgea sânge, udând podeaua.

— Ce ai vrut să faci când l-ai lăsat pe nefericitul de alături să zacă pe jos, în căcatul lui? E?

— Te rog, nu, nu e greșeala mea, aveam nevoie pentru trat…

— Tacă-ți fleanca. Jack se repezi de-a curmezișul bucătăriei, aproape alunecând în sânge, și își îndesă pantoful cu toată puterea în coastele lui Klare. *Tacă-ți fleanca*!

— *Jack*!

Se întoarse, gâfâind, cu fața acoperită de transpirație. Souness era în hol cu doi ofițeri de poliție îmbrăcați cu veste de Kevlar și cu măști pe figură. Ea era albă la față. Se holba la Klare, cu chipul lui acoperit de sânge, apoi la Caffery, care stătea înghețat în mijlocul camerei, agitat ca un tigru în arenă.

— Jack, ce dracu' crezi că faci aici?

•

Norii de ploaie erau, la amiază, atât de grei și de coborâți, încât păreau să atingă hornul caselor; la ferestre se aprinseră luminile, de parcă seara s-ar fi așternut mai devreme în Londra. Rebecca stătea în patul lui Jack, pe jumătate ațipită. Nu dormise bine noaptea trecută; după telefonul primit de la Caffery, la ora 11 noaptea, se plimbase prin casă, cu televizorul pornit, spunându-și că nu trebuie să-și facă probleme, spunându-și că el știe să se controleze, că nu era copil, că putea, putea cu adevărat să rămână calm și să-și poarte de grijă. Băuse doar două porții de vodcă și n-o sunase încă nimeni care să-i spună, domnișoară Morant, mai bine vă așezați". Așa că își imagină că totul era în regulă. Petrecuse dimineața cu gospodăreala, ca o mică soțioară cuminte,

conducându-și Volkswagenul până la Sainsbury și întorcându-se pe ploaie, cu plasele pline de fructe și vin. Când intră, văzu că robotul telefonic clipea. Avea un mesaj. Nu avea obiceiul să-i asculte mesajele lui Caffery – nu era atât de obsedată – dar, stând în bucătărie și despachetând cumpărăturile, telefonul sună din nou și, de astă dată, auzi întregul mesaj.

— Sunt eu, din nou. Voiam să mă asigur că ai ascultat ultimul mesaj despre ziua de luni. Luni la ora unu.

Rebecca făcu o pauză, cu o pungă de portocale în mână, și se holbă la robotul telefonic din hol. Era vocea lui Tracey. „Nu acum, Tracey, nu acum când totul a început să meargă în ceea ce ne privește.” Încet, puse fructele, se duse în hol și se uită la robot. Mușcându-și buzele, apăsă butonul, încărcând primul mesaj. Începea cu o pauză. Apoi, de parcă și-ar fi făcut curaj, Tracey Lamb spunea:

— Sunt eu, Tracey, da? Uh, știi, cu povestea despre care am vorbit, da. Luni voi ieși pe cauțiune, așa că, dacă vrei să afli ceva mai multe despre subiectul ăsta, știi…

Făcu o pauză și Rebecca putu s-o audă trăgând din țigară.

— Ajung acasă pe la unu după-amiază, știi unde e.

Rebecca simți un mic ghimpe de neliniște în stomac – îngrozitor, pentru că astăzi era atât de hotărâtă să se țină tare cu firea. Ascultă din nou cele două mesaje, apoi scrise cu carioca pe dosul mâinii *Tracey/Luni/ora 13.* Apoi rebobină caseta. Mesajul lui Tracey va fi acolo până când alt telefon îl va șterge, însă lumina nu mai pâlpâia, iar Caffery nu avea niciun motiv să asculte caseta fără să-i spună Rebecca de ea. „Ai fi putut să lași lucrurile așa – ai fi putut să îngropi afacerea asta pentru totdeauna – nu e nevoie ca el să afle ceva – ar putea dispărea cu totul… acum, că Penderecki a murit, ar putea să uite totul și să fie în siguranță și…”

— O, taci din gură, pentru numele lui Dumnezeu.

Se uită prin bucătărie. „Poate un pahar de ceva să te facă să-ți păstrezi calmul?” Dar nu. Nu – nu intenționa să revină de unde a pornit. În locul unei tării, preferă să termine despachetatul, curăță bucătăria, încărcă mașina de spălat și-i dădu drumul, mâncă un sandvici la prânz și se duse apoi sus.

În dormitor, își dădu jos pantalonii și tricoul, se așeză în patul lui Jack și se întinse să doarmă.

Încă moțăia în pat – ieșind și apoi intrând iar în visele ei – când mașina lui se opri în fața casei, în acea după-amiază. Sosise mult mai devreme decât se așteptase. Sări din pat, surprinsă, se duse la fereastră și ridică un colț al perdelei, clipind și frecându-și ochii, în vreme ce el ieșea din Jaguar. El se opri o vreme la poartă și se holbă la ușa de la intrare cu o expresie ciudată, concentrată, de parcă încerca să înțeleagă ceva – de parcă ar fi încercat să-și amintească un număr de telefon sau ceva spus de cineva. Apoi ploaia chemă vântul, care bătea aiuritor, făcând copacii din fața casei să șuiere și să se încovoaie, iar Jack ieși din amorțeală și intră în casă. Îl putea auzi la intrare, aruncând cheile pe măsuța din hol și urcând apoi scările. Imediat, ea își trase una dintre cămășile lui peste lenjerie și ieși pe platforma scării. Ușa de la baie era deschisă și el era aplecat peste scaunul veceului, cu mâinile proptite de rezervor, de parcă era pe punctul să vomite.

— Jack? El nu se întoarse. Jack? Ești bine?

El scutură capul. Ea își puse mâinile pe spatele lui și văzu că apa de ploaie care se scurgea din pantalonii lui pe podea ducea cu sine resturi sângerii. Pe gresia din baie era un strat subțire de sânge.

— Jack?

El scuipă în toaletă.

— Mmm?

— Ai sânge pe tine, Jack,

El se uită în jos, pe podea.

— Da, este sânge.

— Este… este sângele tău?

— Nu.

— Nu? Ea se simți dintr-odată ușurată. Atunci, oh…

Își acoperi gura cu mâna. Jos, cineva suna la ușă.

— Jack? Dumnezeule, nu, Jack, ce se întâmplă? Ce ai făcut?

— Este în regulă. Am oprit…

— Cum adică, ai opri…

— Am oprit. Înainte să pot…
— Înainte să poți ce?
— Înainte să… o, futu-i…
Își lăsă privirea în jos. Soneria sună din nou, de data aceasta mai insistent.
— Du-te și răspunde la ușă, te rog.
— T*e-am avertizat.*
— Becky…
— Ce?
— Ușa.
— Ușa?
— Ușa de la intrare.
— A, Dumnezeule, da. OK.
Coborî scările, cu inima galopând – „am nevoie de băutura aia, am nevoie de băutura aia și, Jack, cu certitudine nu am să-ți spun despre Tracey acum – am să mint". Deschise ușa și în prag o descoperi pe detectivul inspector Daniella Souness congestionată la față, gâfâind și pufnind, și scuturându-și picioarele.
— Danni…
— Becky… Souness intră fără să aștepte să fie rugată, scuturând ploaia de pe haine pe podeaua din hol. Unde este Jack?
— Ce? Oh… Își puse mâna în cap. Este sus – în baie… Danni, ce se petrece?

•

Sus, Caffery scuipă iar în toaletă și-și șterse gura. Intenționase să-l omoare pe Klare. Când piciorul lui lovea în carnea și în oasele lui Klare, lovea în rinichii lui Penderecki. Când Klare țipa și încerca să se apere, auzea țipetele lui Penderecki, țipete pe care nu avusese nicicând plăcerea să le audă. Era suficient de furios să omoare, și această stare nu dispărea. Era încă acolo, o tensiune adunată în abdomenul său ca un nou mușchi crescut acolo.
— Vomiți?
Souness veni și se așeză lângă el, cu brațele strânse la piept.
El scutură din cap.

— Atunci ce?
— Doar îmi vine să vomit.
— Eh, nu mă miră. Și eu aș voma la stele dacă mi-aș lăsa adversarul fără busolă, ca tine.
— Vreau să beau ceva. Rebecca era în ușă, iar vocea ei tremura. Pot să aduc ceva de băut pentru toată lumea.
— Nu, Becky, nu chiar acum.
Souness își puse mâinile pe coapse și se aplecă să se uite dintr-o parte la chipul lui Caffery.
— Am ceva de rezolvat aici. Pe ăsta. Care a încălcat ordinele.
— Am fost nevoit să o fac. Se îndreptă puțin. Știi că a trebuit să le încalc.
— Nu când sunt până peste gât în chestia asta, Jack. Klare este în Brixton și am nevoie de tine acolo. Nu-mi pot pune curul la bătaie.
— Nu. Ia-mi cazul ăsta din cârcă.
— Ce?
— Scoate-mă din cazul ăsta.
— Off!
Se uită în jur, prin baie, cu mâinile desfăcute, de parcă ar fi cerut pereților, oglinzii, căzii de baie să se alăture ei în neîncrederea care i se citea pe chip. „Nu poți să treci peste ce am făcut."
— Ai văzut ce am făcut, Danni.
— Da. Am văzut o mizerie umană – un ucigaș de copii, de fapt. L-am văzut rezistând arestării. Și știi ceva caraghios? Chiar am verificat cu ofițerii cu care am venit, i-am întrebat dacă asta au văzut și ei, și știi ce? Am avut dreptate – nu mi s-a năzărit. Exact asta au văzut și ei.
Caffery clătină capul.
— Nu, Danni.
— Uneori se întâmplă ca unii să opună rezistență la arestare – așa că trebuie să le mai tragem câte una la bojoci. Se întâmplă, mai ales în cazul gunoaielor astea.
El se uită fix la ea prin oglinda de deasupra chiuvetei.
— Chiar crezi că mă poți apăra?

— Cred că da.
— Spuneai că nu m-ai apăra.
— Așa e, Paulina ți-ar putea spune totul despre mine și promisiunile mele. Este un mic lux pe care mi-l permit din toate șpăgile luate.
— Așa e.
Își umezi gura cu limba. Voia să-i arate, voia să-i arate cât de mult l-a afectat acest caz, pe căi mai mult sau mai puțin vizibile. Voia ca ea să înțeleagă pur și simplu cât de departe îl putea duce obsesia pe care o avea.
— Așteaptă aici.
Coborî în viteză scările, clătinându-se pe picioare odată ajuns în hol, și scoțând toate lucrurile din nișa de sub scări ca să ajungă, în cele din urmă, la cutia sigilată cu bandă de împachetat. Totul va ieși acum la iveală. Se va prăbuși acum, cu fața înainte, va intra până peste cap în toată povestea asta. Se repezi înapoi pe scări.
În baie, Rebecca stătea tăcută. Souness închisese capacul toaletei și se așezase pe el, cu picioarele împinse îndărăt, de parcă stătea în șaua calului, bătând mărunt cu nodul degetelor în capacul dintre coapse un ritm rock care-i trecea prin cap. El puse cutia pe podea, se căută în buzunar pentru briceagul său militar elvețian, îl deschise și tăie banda.
— Ce-i asta? Souness se opri din bătut. Ce ai adus aici?
El nu răspunse. În colț, o zări pe Rebecca încrucișându-și brațele și încruntându-se. Deschise urechile de carton ale cutiei și o răsturnă. Colecția de pornografie infantilă a lui Penderecki se prăbuși pe podea, rostogolindu-se până la marginea căzii. O revistă căzu la picioarele lui Rebecca, deschizându-se la imaginea alb-negru a unei fetițe. Ea ținea un vibrator la obraz, de parcă ar fi fost un ursuleț sau o floare. Rebecca se uită pentru moment în tăcere la fotografie, apoi, fără să ridice privirea sau să vorbească, se folosi de degetul mare de la picior pentru a închide revista, și se așeză pe marginea căzii, cu fața în mâini.
— Această… Caffery se îndreptă de spinare și se uită la Souness. Această…

Nimeni nu vorbea. Rebecca își masă ceafa reflex, holbându-se la genunchii ei goi. Souness își puse unul peste altul picioarele ei durdulii, își strânse haina la piept și își încrucișă brațele.

— Vezi? Vezi toate astea?

Dădu un șut grămezii de reviste și casete video.

— De-aia era Paulina atât de interesată de mine. Am păstrat totul pentru mine. Erau ale lui Penderecki. Ar fi trebuit să le predau Brigăzii Antipedo, dar le-am păstrat pentru că m-am gândit că mi-ar fi putut spune ceva despre Ewan…

— Jack, îl întrerupse Souness.

— Ce?

— Știu.

— Ce?

— Am spus că știu. Știu totul despre Tracey Lamb. Știu încă de ieri.

— Atunci de ce nu mi-ai… Se opri brusc. Paulina ți-a spus. Știai că Brigada Antipedo mă urmărește.

— A, nu. Aici greșești. Paulina te urmărește. Dar nu echipa.

Ea oftă și-și încrucișă din nou brațele.

— Ea le-a dat celor din Brigada Antipedo numele lui Lamb, dar nu le-a spus de unde-l avea – i-a spus inspectorului-șef că i-a dat cineva pontul ăsta la telefonul verde. E o fată bună Paulina. Știe ce simt eu pentru tine. Și știe că a trebuit să treci prin rahatul ăsta cu Penderecki.

Souness se opri și se aplecă să privească prin ferestruica de deasupra toaletei. O deschise, lăsând o rază de lumină verde să se scurgă în baie.

— Era una dintre casele alea, nu?

Făcu un semn din cap către calea ferată.

— Una dintre acelea de acolo?

El oftă.

— Da.

— Și asta, Souness se sprijini cu sânii ei generoși de pervaz și se aplecă puțin în afară, privind pentru prima dată într-acolo, aceea este calea ferată. Acolo a fost zărit micuțul Ewan ultima dată?

— Da.

Se aplecă pe lângă ea și închise fereastra.

— Danni.

— Ce?

El se uită de-aproape în ochii ei.

— Ia-mi cazul ăsta.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu…

Ea își lăsă bărbia în piept și se frecă pe ceafă cu palmele ambelor mâini. Făcu asta repede, fără milă. Când își coborî brațele și ridică privirea, se vedeau zone congestionate pe ceafă și în obrajii ei.

— Bine, OK, OK. Hai să nu mai discutăm despre asta până mâine. Să avem timp să ne liniștim un pic. Pot să mă descurc cu Klare.

Își puse o mână pe brațul lui.

— Ia-ți niște zile libere, OK? Când te vei liniști, vom revizui declarația referitoare la arestarea lui Klare. Vom rezolva totul. Nu vreau ca ciudații de la Antipedo să te urmărească. Dacă te urmăresc pe tine, în scurtă vreme vor investiga toată unitatea. Iar astea… Lovi cu piciorul revistele de pe podea. Astea, nu vreau să mai aud de ele. Știu că vei face ce trebuie să faci.

Oftă și trase în sus de centura pantalonilor.

— Acum, despre băutura aia, Becky, păsărico…

Rebecca își luă mâinile de la ochi și ridică privirea.

— Te-ai răzgândit?

— Tu ce crezi?

•

Souness nu vorbi prea mult în timp ce sorbea scotch-ul din cel mai fițos pahar de cristal al lui Caffery, stând în picioare în living și privind pe ferestrele franțuzești care dădeau în spatele casei. Părea un moșier scrutând zarea moșiei sale, cu o mână în buzunarul pantalonilor, privind peste grădina umedă de ploaie, către casa lui Penderecki.

— Mulțumesc, Becky. Îi dădu înapoi paharul când termină. Mulțumesc.

După aceea, rămasă singură, Rebecca își puse un pahar de vin și se așeză în același loc, stând și privind cu ochi goi

grădina, către fagul în care fusese căsuța din copaci. Ploaia răpăia afară, se simțea mirosul proaspăt de pământ, iar seva verde a grădinii năvălea pe ferestre în casă. I se strânse stomacul. „El ar fi trebuit să facă ceva – nu poate merge înainte așa.”

— Becky? Jack stătea în ușă, părând mai extenuat decât îl văzuse vreodată. Atât de obosit, că pielea din jurul ochilor părea aproape inflamată – de parcă ar fi trebuit să suporte o presiune uriașă. Ești bine?

Ea nu răspunse. „Pur și simplu, taci, nu trebuie să spui nimic.”

— Becky?

Își mușcă buzele și se întoarse. Suferea din toți porii acum. Merse în hol și apăsă pe butonul robotului telefonic. Caffery veni lângă ea, iar vocea lui Tracey Lamb le umplu casa:

— Sunt eu, Tracey, da? Uh, știi, cu povestea despre care am vorbit, da. Luni voi ieși pe cauțiune, așa că, dacă vrei să afli ceva mai multe despre subiectul ăsta, știi… Ajung acasă pe la ora 1 după-amiază, știi unde e.

Rebecca se întoarse și văzu că fața lui Jack era albă. Albă. Îi flutura ceva în ochi. Înainte ca ea să poată face ceva, Jack trecu pe lângă și, dintr-o mișcare, mătură robotul telefonic, aruncându-l pe jos. Se sparse în cioburi, din care curgeau cabluri, clipind, bobinând și rebobinând nebunește caseta. El îi mai trase un șut care-l proiectă în șifonierul din hol. Se întoarse apoi și se duse în bucătărie, unde cotrobăi prin frigider, își turnă un pahar de vin și se așeză la masă.

Ea se grăbi după el, se așeză de partea cealaltă a mesei și încercă să-i prindă mâinile în ale ei, însă el se scutură. El arăta – „Dumnezeule, arăta teribil.”

— Ai avut dreptate, spuse el. Ai avut dreptate în ceea ce mă privește. Despre Bliss.

Ea se lăsă pe spate, șocată.

— OK, spuse ea cu prudență, încercând să rămână calmă. Adică vrei să spui că tot ce am crezut eu că s-a întâmplat chiar s-a întâmplat?

El dădu vinul peste cap, își umplu paharul și privi pe

fereastră la grădina inundată de apa ploii. Păru un moment că a uitat de prezența ei. Mâinile lui, observă ea, îi tremurau.

— Jack? Nu ai auzit ce…

— Ba da.

— Da, ce? Da, m-ai auzit? Sau da, ce cred că s-a întâmplat, s-a întâmplat.

— Da, l-am ucis. Și ai dreptate – probabil că voi mai face asta. Și da, este din cauza lui Ewan.

Se holbă la degetul lui mare. La unghia neagră a degetului mare. Stigmatul lui. Sângele său rămăsese blocat în acel loc acum 25 de ani, și nu a mai vrut să curgă mai departe.

— Ai dreptate.

Ea își duse mâna la cap. Începuse să aibă o migrenă crâncenă.

— Jack, uite.

Trase adânc aer în piept și se înclină către el, luându-i mâna care zăcea chircită în jurul paharului.

— Uite ce este, ai făcut ce trebuia, OK? Danni îți va lua cazul ăsta.

— Și ce se întâmplă cu ea? Arătă cu capul către hol unde se afla robotul telefonic. Ce trebuie să fac în legătură cu povestea asta?

— Nu știu. Tu trebuie să hotărăști.

El își trase mâna dintr-a ei și rămase tăcut o vreme.

— Jack?

El nu-i răspunse. Și-o imagina pe Tracey Lamb ieșind din tribunal luni, venind către el peste câmpul plin de margarete de lângă abație, cu zâmbetul ei de iepure, întinzând mâna să ia banii și, pe măsură ce se gândi la toate acestea, simți că ar fi vrut să-i facă rău, să-i facă exact ce i-a făcut lui Klare. Nu suporta să mai adauge ceva peste gunoaiele pe care i le pusese Penderecki în suflet.

— Porcăriile din baie, spuse el dintr-odată, arătând cu degetul mare în sus. Ar fi suficiente pentru a o face să nu mai poată ieși pe cauțiune luni, dacă le predau.

— Paulinei?

— Nu, ea nu mă mai poate acoperi.

— Atunci?

— Inspectorului-șef. Le trimit anonim. Ar rămâne în închisoare până…

— Până când te liniștești?

El aprobă.

— Odiseu, spuse Rebecca cu blândețe.

— Ce?

— Odiseu – este marele tău gest odiseean. Tu, legându-te de catarg. Rezistând sirenelor.

— Nu-mi pasă ce este – îmi pasă că funcționează.

34.

(3 august)

Săptămâna următoare, poliția îi aduse înapoi acasă pe cei din familia Church. Muncitorul observă mașina de poliție intrând pe aleea care ducea la casă. Se știa că aproape muriseră de foame, toți vorbeau despre asta, speculând în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla acolo, „chiar sub nasul nostru – cum de nu ne-am dat seama?” Muncitorul se simțea puțin vinovat. Îl văzuse pe Roland Klare venind și plecând, o dată sau de două ori, dar și-l scosese de îndată din minte. Nu că s-ar fi gândit să spună asta cuiva. Acum își lăsase uneltele jos și se aplecă puțin pe după utilaje, pentru a se uita la familia Church. Fu surprins – slăbiseră. Familia de pufoși pierduse în greutate.

Din mașină ieși un polițist care-și întinse mâinile larg, de parcă ar fi vrut să-i protejeze pe cei trei Church de privirile indiscrete, uitându-se peste umăr când aceștia coborâră din mașină. Nu era nimeni să-i spioneze, nu tu presă, vecini – de fapt nimeni nu le acordă prea multă atenție, în afară de muncitor, dar ofițerul considera că prudența sa este parte a sarcinii sale de serviciu. O protejă pe Benedicte când aceasta coborî – purta un bandaj la gleznă, însă, în afară de asta, era minunată, se gândi muncitorul. Și plăpândă în rochia ei albastră de vară. „Iisuse, cât de sexy e.”

Ea deschise ușa mașinii, se întoarse și-și întinse brațele, să-l scoată pe băiat. De fapt era prea mare ca să fie luat în brațe, și se cam opinti cu el, dar el se agăță de ea ca o maimuță de jucărie, fără să vorbească, cu nasu-n gâtul ei. Hal Church coborâse deja din mașină și stătea pe alee, puțin mai retras, privindu-i cu o lucire stranie în ochi, de parcă nu ar fi vrut să le întâlnească privirea. Închise ușa mașinii și porni după soția sa și după polițist, la câțiva pași distanță, cu capul plecat.

Când ajunseră la ușă, el îl lăsă pe ofițer să intre cu soția și băiatul său înaintea lui.

„Extraordinar cum faptul că ai pierdut ceva în greutate te poate face să arăți atât de sănătos”, se gândi muncitorul. Aceasta era o familie extrem de sănătoasă. Se întoarse și-și ridică centura cu unelte., Ai dracu' norocoși.”

•

Souness se potolise și îi dădu lui Caffery alte două săptămâni de concediu, să întoarcă lucrurile pe toate părțile – el și Rebecca hotărâră să petreacă o vreme în Norfolk. Aveau suficiente motive. Înainte să plece, el se duse la Shrivemoor să parcurgă procesul-verbal al arestării. Plecă devreme, pe când Rebecca încă făcea duș și împacheta lucrurile pentru plecare. El și Souness au stat la o cafea în biroul ofițerilor superiori. Era o dimineață de august fierbinte, atât de fierbinte, că, în afara ferestrelor, soarele părea să fi transformat aerul în cenușă albă, iar pe linia orizontului conturul clădirilor din Croydon căpătase duritatea și strălucirea unei lame de oțel. Roland Klare, spuse Souness, era în aripa medicală a închisorii Brixton. Îl forțaseră să îmbrace haine care nu miroseau a urină. Da, era bolnav, spuse ea, dar era cuprins încă de o furie drăcească, iar Caffery ar trebui să înceteze să se autoflageleze pentru ceea ce se întâmplase. „Este un căcat bolnav, așa că lasă deoparte sclipirea aia vinovată din ochi.”

Dar, luând declarația la bani mărunți, modul în care-și coordonară minciunile îl făcu să se simtă prost. Era sigur că, orice ar fi făcut, vor suporta urmările, iar printre norii negri, degetul lui Dumnezeu îl va strivi. Se întrebă câți de Klare vor mai fi, câți de Bliss. Se întrebă unde se vor sfârși toate acestea.

— Bun. Își luă cheile și se ridică. Am plecat, atunci.

— Pleci în vacanță, nu? Tu și Becky.

— Așa e.

— V-ați propus să mergeți undeva anume?

— Nu, minți el. Nu ne-am gândit la nimic special.

În camera operativă, Kryotos stătea sprijinită de biroul ei, cu brațele încrucișate, privindu-l cum iese din camera ofițerilor. Purta o rochie albastră, bine apretată, cu decolteu,

își dăduse jos pantofii și acum întinse un picior să-l oprească din drum. El se opri și se uită la piciorul desculț, ușor stânjenit. Ea îi zâmbea și el își spuse că știe ce va urma.

— Marilyn…

— Ești genial, Jack. Deși nu-i auzea nimeni, ea se aplecă spre el și-i șopti. Ești absolut genial. L-ai prins pe ticălosul ala, l-ai prins.

Caffery stătea stânjenit, cu o mână în buzunar, cu alta la ceafă, fără să o privească. Nu voia să-și ridice mâna, să-i spună: „Nu, nu înțelegi. Nu înțelegi nici cel mai mic lucru în ceea ce mă privește”.

— Mulțumesc, Marilyn, sunt recunoscător pentru vorbele frumoase…

— N-ai pentru ce.

Ea reveni la biroul ei și începu să cotrobăie în geantă:

— Niște prăjitură cu portocale.

— Nu, eu…

— Haide, Jack. Se îndreptă de spate și-i întinse o cutie alimentară de plastic. Tu și Rebecca puteți mânca prăjitura, haide, fă-mă fericită. O împinse către el. Haide, știu că vrei.

El își scutură capul și oftă, zâmbind pe furiș.

— Oh, Marilyn, oare vei renunța vreodată?

Luă cutia din mâna ei.

— Bine, atunci. O putem mânca în mașină. Mulțumesc.

Era o zi frumoasă, cu cer înalt și albastru, o zi de tenis – sau de picnic pe vastele pajiști de lângă lacuri, iar Caffery conducea pe autostrada M11, fericit să lase Londra în urmă. Rebecca înghesuise pantofi, toate picturile ei, un șevalet și cutia primită de la Kryotos în portbagaj. Purta o rochie verde, din *seersucker,* și ochelari Ray-Ban, și stătea pe locul pasagerului, fără a scoate o vorba, privind pe fereastră la pâlcurile de copaci de pe culmile îndepărtate, și la lumina soarelui fulgerând pe luciul tractoarelor. Toată săptămâna își menținuse cu hotărâre voioșia, chiar dacă, uneori, simțea o mică tensiune interioară, când își impunea să fie astfel, dar nu voia să renunțe.

Caffery ieși de pe strada principală și, de îndată, intrară pe

niște drumuri pline hârtoape, rupte de iarbă, cu cazemate de beton și garduri de sârmă de-o parte și de alta a drumului. Parcă străbăteau o cazarmă părăsită.

— Uite. Încetini mașina. Casa ei este acolo.

Se apropiau de un cot al drumului, Rebecca deschise fereastra și se aplecă afară, privind de-a lungul drumului. La poartă se afla un semn ruginit și, în spatele acestuia, cărarea dispărea printre copaci. Apoi dispăru, Jaguarul depăși locul, iar Rebecca văzu o carieră abandonată de calcar, cu pete ruginii pe margini, o rulotă abandonată printre pomii din vârf. Patru fazani își luară zborul în formație de pe tăblăria ei. Ea ridică fereastra, iar Jack apăsă pe accelerație și se îndreptară către Bury. Rebecca își spuse în sinea ei o rugăciune ca, orice s-ar întâmpla astăzi, Jack să fie OK, Jack să fie calm și blând la sfârșitul acestei zile.

•

Centrul orașului Bury St Edmunds părea plin de flori – sporul-casei și nu-mă-uita curgeau în șuvoaie din jardinierele puse la ferestre, iar trandafirii, bujorii și căldărușele se înghesuiau în spatele gărdulețelor din fața caselor. Când ajunseră, auziră clopotele bătând în clopotnița abației Norman. Parcară lângă tribunal, își luară o cafea de la magazinul WRVS[50] și așteptară afară, în soare, ca dosarul lui Lamb să înceapă să fie judecat.

— Totul va fi în regulă, spuse Rebecca.

Stăteau în spatele microbuzului Securicor, parcat în fața tribunalului. Caffery nu voia să fie zărit de tinerii avocați de la Curtea Coroanei care umblau pe aleile de pietriș din zonă, vorbind la telefon și exersând balansul de dinaintea unei lovituri la golf. S-ar fi putut cunoaște cu vreunul dintre ei.

— Îți promit, totul va merge ca pe roate. Nimeni nu te va cunoaște, ei și-au primit înregistrările video și *totul* va merge ca pe roate – nu va fi eliberată pe cauțiune.

— Nu știu. Fie era efectul cafeinei, fie era mai nervos decât credea. Îi tremurau mâinile. Nu știu.

— Ei bine, eu știu, asta-ți și spun. Totul va fi în regulă.

Când se ajunse la cazul Lamb, își stinseră țigările pe fundul

ceșcuțelor de cafea, intrară în sală și urcară treptele înguste până la galeria destinată publicului. Soarele năvălea prin atriumul alb imens. Nu te puteai ascunde niciunde de lumină, iar sala tribunalului era sufocant de caldă și tăcută, magistrații și ofițerii pentru eliberări condiționate aveau gulerele leoarcă de transpirație. Galeria pentru public consta într-o băncuță tare, în spatele boxei acuzaților, despărțită de sala de tribunal de geamuri. Caffery și Rebecca se scurseră pe locurile lor, Jack desfăcându-și mânecile, Rebecca trăgând de gulerul rochiei pentru a lăsa aerul să intre acolo.

— Numărul 111 pe lista dumneavoastră. Tracey Lamb, reprezentată de Alvarez.

Alvarez, bănui de îndată Caffery, era femeia aceea caraghioasă care stătea la dreapta mesei – scundă, grăsuță, îmbrăcată într-un costum slinos bleu-ciel, semănând cu o stewardesă ponosită. Dar unde era procurorul? Cercetă figurile celor de la masă – nu avea nicio idee cum ar putea arăta procurorul. Îi trebui ceva până să-și dea seama că era omulețul cenușiu care stătea în fața lui Alvarez, cu gâtul său de broască, îmbrăcat de parcă ar fi vrut să se asorteze cu Alvarez, într-un costum bleu-ciel și cravată galbenă.

Caffery se lăsă puțin pe spate, ascunzându-și fața în spatele balustradei. Nu voia ca procurorul să-l vadă prea bine. „Ești nervos, Jack? Ușor nervos?”

Tracey fu adusă în fața curții și urcă repede cele două trepte ale platformei. Chiar și prin sticla groasă, Caffery îi putu auzi respirația îngreunată de emfizem.

— Asta e? șopti Rebecca, aplecându-se puțin și încercând să-i vadă fața.

Purta o bluză Nike închisă cu fermoarul peste un tricou alb, și stătea cu spatele la ei, uitându-se direct către tribuna judecătorului. Cineva tuși.

— Este o acuzație referitoare la o casetă video care a ajuns în posesia poliției cu câțiva ani în urmă.

Procurorul Coroanei era în picioare, ținându-și discursul introductiv.

— Ulterior, femeia din film a fost identificată de ofițerii

care s-au ocupat de caz ca fiind acuzata de față.

Caffery se frământă. Rebecca își puse o mână liniștitoare peste a lui, însă el nu putea sta locului. Spatele lui Tracey Lamb era la mai puțin de un metru în fața lui. Își pusese ceșcuța de polistiren pentru spută jos, pe cerceveaua din fața ei, și-și scoase jacheta – tricoul stătea să plesnească, întins cum era peste cutele de grăsime. Chiar și acum, dacă închidea ochii și-și închipuia că ține în mână o unealtă unsuroasă, își putea imagina urmarea. Își putea imagina cum i-o înfige în spinare, știa cum ar fi arătat – văzuse suficientă grăsime însângerată aruncată prin sala de autopsie. Își imagină cum din inima ei de dimensiunile celei de elefant se scurge sângele printre coaste.

În acel moment, de parcă i-ar fi simțit gândurile prin aer, Tracey se prefăcu că tușește. Își acoperi gura și-și înclină ușor fața, într-o parte, suficient pentru a zări lumea de la galeria din spatele ei. Prima dată păru surprinsă să-l vadă. Ochii ei o inspectară pe Rebecca, apoi se reîntoarseră la Caffery. Ei se holbară unul la altul pentru o lungă perioadă de timp. Apoi Tracey Lamb își lăsă mâna de la gură și zâmbi. Își prinse cu dinții ei de iepure buza de jos. Îi făcu cu ochiul.

•

— Domnișoară Lamb, vă rog, dacă puteți privi la mine.

Bethuen, judecătorul districtual, o femeie filiformă cu un gât regal, părea singura persoană de-acolo care nu transpira. Stătea rigidă și calmă, în bluza ei Jaeger cu pătrățele, pe tronul ei roșu de piele, sub blazonul Curții, uitându-se în jos, peste ochelari, către Tracey Lamb.

— Este o acuzație foarte serioasă, știți asta, da?

— Mda. Tracey Lamb se întoarse cu fața către judecător, cu un zâmbet încremenit în colțul buzelor. Mdea, știu asta…

— Bun. Atunci hai să vedem dacă vă puteți concentra puțin.

Bethuen găsise notele audierii Narey și ținea registrul deschis la acea pagină.

— Văd că domnul Cook v-a refuzat cauțiunea.

Își scoase ochelarii și ridică privirea.

— În ciuda faptului că procurorii nu aveau nimic de obiectat. Ridică o sprânceană, parcă mirată. E bine de știut că intransigența lui Dracon, judecătorul atenian, trăiește bine mersi și în secolul al XXI-lea. Acum – consultă ea solicitarea procuraturii Coroanei – este vorba, practic, despre o nouă cerere de eliberare pe cauțiune. Am dreptate?

— Așa este.

Alvarez, care stătea pe banca apărării, hașurând cu pixul spirele blocnotesului din fața sa, înainte-înapoi, înainte-înapoi, o aprobă dând din cap, iar gura ei se deschise într-un zâmbet modest, dar încrezător.

— Bethuen spune în gura mare că este o adevărată zgripțuroaică, îi spusese Alvarez lui Tracey, chiar înainte de audiere. Deschisese ferestruica celulei și-i aruncă unul dintre zâmbetele acelea de Mr. Smiley.

— Bună dimineața, Tracey.

Avea entuziasmul unui DJ în programul de dimineață și rârâi puțin r-ul din Tracey.

— Bethuen spune în gura mare că este o adevărata zgripțuroaică, dar în pieptul ei bate o inimioară liberală sub toate hainele alea cadrilate. Vei ieși de-aici într-o oră.

Iar Jack Caffery se afla chiar în spatele ei, la galeria rezervată publicului, îmbrăcat neprotocolar, cu o cămașă de un albastru stins. Primise mesajul telefonic. Venise devreme și ar fi trebuit să-i dea ceva de lucru până face ea ordine prin rulotă, dar cel mai important lucru era că sosise. Dacă avea banii cu el, ar fi putut bate palma chiar atunci.

— Procuratura, hm…

Micul procuror se ridica. El își puse mâna peste absurda lui cravată galbenă, de parcă rostea un jurământ, și se înclină pe jumătate către judecător.

— Procuratura este în posesia unor… Se uită pe birou și răsuci o pagină. Se poate spune că au ieșit la iveală probe noi.

În galeria publicului, Caffery strânse mâna Rebeccăi.

— Astfel că procuratura nu are de ales și trebuie să se împotrivească eliberării pe cauțiune pe baza faptului că noile probe sugerează cu tărie că domnișoara Lamb ar putea comite

și alte delicte.

Alvarez sări în picioare.

— Doamnă.

— Da?

— M-aș fi așteptat ca domnul procuror să fi avut amabilitatea să-mi vorbească și mie despre aceste informații.

— Ne puteți spune care sunt noile probe? Bethuen își împinse ochelarii în sus pe nas, și-i întoarse procurorului un zâmbet rece. Este ceva care să sugereze că ea ar putea recidiva? Aș vrea tare mult să aud despre ce este vorba.

Alvarez se scurse pe bancă.

Avocatul procuraturii își drese vocea.

— Ofițerul de investigații a văzut patru filme video, similare celui examinat inițial, numai că mai recente.

Tracey Lamb își scutură umerii, nervoasă, uitându-se de la Alvarez la avocatul procuraturii și înapoi. Câțiva pași în spatele ei, Caffery își înfipsese unghiile în palmă, decupând niște semiluni palide în carnea mâinii. Nu-i plăcea vocea lui Bethuen – nu părea să vrea să-l lase pe procuror să se desfășoare. „Dar ar fi trebuit să funcționeze.” Expiră zgomotos și ridică ochii, privind prin atrium cerul albastru, în mintea lui săpând, cu ciocul ei de oțel, speranța, speranța, rugăciunea ca probele să fie luate în considerare.

În vreme ce Bethuen îl asculta pe avocatul procuraturii precizând care era conținutul noilor probe video, umerii aplecați ai lui Tracey păreau să se solidifice și să crească. Era la fel de nemișcată ca un aisberg, holbându-se orbește către judecătoare și strângând marginea boxei, cu mâini albe și tremurânde. Bethuen făcu o notă în registrul Curții, puse pixul jos și ridică privirea.

— Acum, judecarea cazului a fost stabilită pentru 13 septembrie, sunt convinsă că vă convine tuturor.

Își scoase ochelarii și se aplecă înainte, sprijinindu-se în coate.

— Și rămâne de discutat doar cauțiunea.

Rebecca se întinse și mângâie mâna lui Caffery, liniștindu-l. El nu se uită la ea. „Dă Doamne să meargă.”

•

Croncănitul ciudat din rulotă se auzea în toată cariera, prin pădure, până dincolo, peste câmpiile din jur. Cinci vaci care păşteau în apropiere se opriră o clipă din mestecat şi ridicară privirea. Era un ţipăt care ar fi putut fi făcut de o pasăre sau de un animal. Un căţeluş dungat, care străbătea islazul, se opri pe cărare şi privi spre carieră, cu urechile tremurând, ciulite.

Ewan Caffery nu ştia de când era legat acolo. Nu ştia că erau şapte zile de când Tracey îl abandonase. Nu ştia că erau trei zile de când terminase sticla de apă de sub chiuvetă. Acum se opri din urlat, prea obosit să continue, şi căzu într-o rână pe pat, cât de departe îi permiteau legăturile. Trăsese de sfori din nou, dar era prea slab acum să le rupă, aşa că se aşeză răbdător pe-o parte, ridicându-şi ochii către Britney Spears, care-i zâmbea din camioneta ei pierdută într-un lan de porumb, undeva, în vestul mijlociu american.

Pe pajişte, vacile se întoarseră la iarba lor, urechile lor alungând leneşe insectele. La fel şi câinele îşi pierdu interesul, oprindu-se pentru a se scărpina viguros sub bărbie.

•

— Aşadar, acum. Bethuen îşi coborî ochelarii pe nas şi privi amabil la Tracey. Aşadar, domnişoară Lamb, ce să facem cu dumneata?

Îşi împreună mâinile şi zâmbi.

— Complicat, nu? Nu e nevoie să-mi bat prea mult capul cu ce mi-ar spune autorităţile. Ele mi-ar spune că trebuie să privesc cu multă seriozitate aceste noi probe. Ea făcu o pauză. Aşa că, îmi pare rău, dar, conform paragrafelor A şi B, din Legea referitoare la cauţiune, vei rămâne în custodie până când ne vom întâlni din nou în tribunal.

— Nu!

Tracey sări ca o săgeată.

„Da.” Caffery strânse mâna Rebeccăi.

— Asta e tot.

Bethuen făcu semn cu capul către gardieni, îşi puse ochelarii şi începu să scrie ceva în registru. Lamb se răsuci pe călcâie şi se holbă la Caffery. El o privi cu răceală în vreme ce

ea se aruncă în geamul despărțitor, lovind cu pumnii în el.

— Porc nenorocit! urlă ea, izbind geamul. Javră ordinară! Javră ordinară!

— Domnișoară Lamb!

Bethuen se ridică în picioare, iar gardienii săriră pe Tracey.

— Vă rog, domnișoară Lamb…

— Băga-mi-aș…

— Tracey! Alvarez se strecură printre bănci să ajungă la boxă Domolește-te!

— Nu!

Un gardian îi răsuci o mână la spate, dar Lamb încă sărea la geamul despărțitor cu cealaltă mână.

— O să ți-o plătesc.

Se răsuci și aruncă ceșcuța pentru spută înspre Caffery. Ceașca lovi geamul și conținutul alunecă încet pe suprafața lucioasă. Caffery se ridică în picioare, o luă pe Rebecca de mână și o conduse în tăcere către scară, cu fața întoarsă, pentru ca Tracey Lamb să nu-i citească sentimentul victoriei din ochi.

— Acum nu vei mai ști niciodată, urlă ea în spatele lui. Nu vei mai ști, fir-ai al dracului!

Ajunși la baza scărilor, închiseră ușa și se grăbiră către holul de la intrare. Ieșiră în soare, trecând pe lângă avocații cu mișcările lor de golf, cu aleea de fagi, microbuzul gardienilor, pe lângă toate florile și mormintele din Bury St Edmunds.

35.

Caffery și Rebecca erau în Norfolk, la nord de Bury St Edmunds, nu departe de garajul lui Tracey. Găsiră un motel cu acoperiș de stuf și doi setteri cu blană lucioasă jucându-se în grădină. În fața ferestrelor erau tufe de caprifoi, trandafiri risipiți în iarbă și, pe o tavă, un ibric, niște pachete de ness și, într-o pungă de celofan, niște biscuiți cu lapte. Rebecca făcuse cafeaua în acea dimineață, și se strecură iar sub așternuturi, lângă el, apăsându-și pielea mătăsoasă de a lui, frecându-și puful de zână de pieptul și abdomenul său.

Uneori, el întrezărea viitorul comun cu oarecare claritate. Uneori, părea să fie un drum lung și fără piedici, alteori, însă, în timpul tăcerilor ei bruște, al crizelor ei de râs sau al momentelor de falsă bravadă, el știa că nu le va fi ușor. El știa că nu-și pot reinventa propriile istorii peste noapte. Cu toate acestea, el îi zâmbea și o iubea, și o ținea de mână când ea adormea noaptea, iar dimineața stătea pe marginea căzii de baie, vorbindu-i în timp ce ea făcea baie, privind-o cum își clăbucea și-și masa părul cu degetele ei puternice.

Cumpărase o ridicolă panama bărbătească de la un magazin Oxfam, îi rulase borurile și le prinsese de panglica pălăriei împodobită cu hasmațuchi. Arăta ca o lunatică, îi spuse el.

— Ca un comerciant excentric de fildeș sau ceva de genul ăsta.

În Kings Lynn, ea cumpără niște crini ciudați și maci albi, și-i duse la motel, îi puse într-un borcan gol de gem, pe pajiște, și-i pictă pe o pânză mare, către asfințit. A doua zi, se plimbară mulți kilometri, peste vechile teritorii, unde furtunile de nisip puteau acoperi localități întregi, trecând de crescătorii de iepuri abandonate și de misterioase doline mereu pline de mișcare. Vorbiră despre visele pe care și le-ar fi putut cumpăra dacă el își vindea casa: „Acum, că ai făcut cu adevărat un pas înainte, Jack” – viitorul senin către care s-ar fi putut îndrepta cu banii ei și libertatea lui. El ar fi putut

cumpăra un apartament în Thornton Heath fără ca măcar să facă împrumut pentru asta, ea putea cumpăra o căsuță la țară, poate pe undeva prin Surrey, sau ceva mai mare aici, în Norfolk. Ar fi putut pleca amândoi în vacanță.

— Undeva în America de Sud, spuse ea. Sau Mexic, aș putea afla multe lucruri despre pictorii murali de-acolo.

Întoarseră lucrurile pe toate fețele, Rebecca purtând pălăria ei nebună, iar Caffery tăcut lângă ea, gândind „Nu pot, Rebecca, nu pot".

Când începu să asfințească, se opriră o clipă pe costișa unei văi puțin adânci. Razele oblice, portocalii se reflectau pe o suprafață lucioasă printre copaci, de partea cealaltă a văii, ceva artificial, o bucată de sticlă, o fereastră poate, și, de îndată, ca și cum un reflector s-ar fi rotit, imaginea soarelui se proiectă pe chipurile lor, îmbrăcându-le în aur. O rulotă, descoperi el, era o rulotă care reflecta lumina și, cu o tresărire buimacă, își dădu seama că se aflau deasupra carierei de lângă garajul lui Tracey Lamb. Nu știuse cât de aproape fuseseră toată ziua. Îi venea s-o ia de îndată pe Rebecca, s-o ducă înapoi la motel, departe de aceste locuri.

— Tremuri, spuse Rebecca deodată. Nu intenționezi să vinzi casa, sunt sigură.

Vorbea fără a se uita la el. Stătea sprijinindu-se de umărul lui, privind apusul.

— Ți-ai schimbat părerea în legătură cu Ewan.

— Nu. Nu mi-am schimbat-o. O apucă de mână. Era timpul să plece. Nu mi-am schimbat părerea.

— Ba da. Vrei să te duci să o vezi pe Tracey din nou la Holloway.

— Nu mă duc. Pe bune, chiar nu mă duc.

Dar mințea. Desigur că mințea. Nu-i putea explica asta ei. Nu putea explica de ce tot ce văzuse pe maidanele acelea pietrificate, înțelenite și nisipoase pe unde se plimbau, tot ce văzuse și tot ce făcuse încă îl determinau să se gândească la Ewan. Dacă era atât de rău aici, la distanța asta de Londra! Se întoarseră în tăcere la motel și Rebecca nu mai aduse vorba despre acestea toată săptămâna.

Apoi, deodată, fără niciun motiv aparent, într-o dimineață, el se trezi cu senzația că Ewan intrase în cameră.

Se sculă în capul oaselor. Era 6:20, soarele decupa umbrele florilor pe perdea și, lângă el, Rebecca dormea. Roti privirea prin cămăruța de motel, așteptându-se să-l vadă pe Ewan stând în scaunul de la fereastră, îmbrăcat cu tricoul muștar, cu șort și sandale, legănându-și picioarele.

— Ewan?

Totul părea diferit. Totul din cameră părea imponderabil, totul părea să-și fi pierdut semnificația. Membrele sale erau ușoare de parcă până atunci ar fi cărat o povară de care tocmai s-ar fi descotorosit. Se simțea de parcă ar fi putut pluti până la tavan.

— Ewan?

— Jack? Ce se întâmplă?

Rebecca era pe jumătate adormită, își lăsă mâna pe spatele lui și îi zgârie leneșă omoplații.

— Nimic.

Își lăsă capul înapoi pe pernă și-și puse mâinile pe piept, peste inima lui care bătea nebunește.

— Am visat, cred. Asta-i tot.

[1] John French Sloane, artist american (1871-1951), figură marcantă a artei realiste. A pictat nenumărate peisaje surprinzând vitalitatea și complexitatea orașului New York, uneori de la fereastra locuinței sale. (n.tr.).

[2] District din London Borough of Lambeth, în sudul Londrei, la sud de Brixton, la est de Brixton Hill și la vest de West Dulwich. Numele vine de la familia Tulse, care, prin anii 1650, deținea și cultiva acest teren. (n.tr.).

[3] Rahat! (interjecție, în limba germană).

[4] Young British Artists, pe scurt British Artists sau Britart, este gruparea tinerilor artiști britanici care au început să-și expună operele în expoziții colective din anul 1988, în special în depozite industriale și fabrici. Cei mai mulți dintre reprezentanții grupului (Damien Hirst, Angus Fairhurst, Mat Collishaw etc.) sunt născuți la mijlocul anilor 1960 și folosesc deșeuri, viziuni atipice antiautoritariste. (n.tr.).

[5] Cartier în sudul Londrei, situat cam la 15 km de Chating Cross, adică de centrul Londrei. (n.tr.).

[6] Rudolph Giuliani (1944), primar al orașului New York (1994-2001). A participat la cursa electorală din cadrul Partidului Republican pentru președinția Statelor Unite (2008), dar a renunțat. Nu exclude participarea la cursa electorală prezidențială din 2012. (n.tr.).

[7] Stephen Lawrence, adolescent negru britanic (1974-1993) din Eltham, care a fost ucis într-un atac rasial, într-o stație de autobuz. Au fost arestați cinci suspecți care, ulterior, au fost eliberați. S-a spus că ancheta a fost tarată de prejudecăți rasiale. În 1998 a fost organizată o investigație publică prin care s-a stabilit că Poliția Metropolitană suferă de un rasism instituțional și a fost reformată, iar concluziile raportului final au fost legiferate. Jack Straw, ministrul de interne de atunci al Regatului Unit al Marii Britanii, spunea în 2012 că inițierea anchetei a fost cel mai important act pe care l-a făcut în calitate de ministru. (n.tr.).

[8] Brand comercial (alături de Temesta) pentru Lorazepam. Are efecte pe termen scurt asupra anxietății, insomniei, convulsiilor (inclusiv asupra epilepsiei). Este și un foarte eficient sedativ, chiar și în cazul pacienților agresivi. (n.tr.).

[9] Oraș pe litoral în East Kent, Anglia, la 100 de km vest de Londra. (n.tr.).

[10] Windrush este numele vaporului cu care au sosit în 1948, în Marea Britanie, aproape cinci sute de jamaicani, pentru a începe o viață nouă. Este primul mare grup de imigranți negri din vest sosit în Marea Britanie după al Doilea Război Mondial. (n.tr.).

[11] Richard Whittington a fost primarul Londrei între 1397 și 1420. Autorul face referire la basmul inspirat de viața acestuia, Dick Whittington și pisica, în care este înfățișat ca un orfan sărac, atras de luminile Londrei. (n.tr.).

[12] Bere blondă irlandeză. (n.tr.).

[13] Incident în care au fost implicați membri ai Armatei Republica Irlandeze (IRA) și ai Poliției Metropolitane londoneze între 6 și 12 decembrie 1975. Era apogeul a 14 luni de teroare instituită de IRA, care a detonat 40 de bombe în capitala Marii Britanii, ucigând 35 de persoane și rănind multe altele. La încheierea incidentului din Balcombe Street au fost capturați patru membri IRA și au fost eliberați doi ostatici. Desfășurarea ostilităților a fost televizată și urmărită de milioane de oameni. (n.tr.).

[14] Insulă din apele Scoției (432 kmp, peste 5 000 de locuitori). Este separată de insulele Hebride prin strâmtoarea Kintyre. Principala industrie este turismul. (n.tr.).

[15] În estuarul Helford, lângă Helston, comitatul Cornwall, se afla National Seal Sanctuary, o rezervație de foci de circa 20 de hectare. (n.tr.).

[16] Locuința familiei Tracy, din serialul SF cu marionete pentru copii Thunderbirds, în vogă prin anii 1960. Baza de lansare pentru rachetele Organizației Internaționale de Salvare era un bazin de înot aflat pe o insulă din Pacificul de Sud. (n.tr.).

[17] Vagin, vulva, în jamaicana comună. Folosit și în slangul american. (n.tr.).

[18] Revoltă declanșată, în decembrie 1995, de moartea lui Wayton Douglas, un tânăr negru aflat în custodia poliției. Se presupune că Douglas pătrunsese cu câteva ore înainte, prin efracție, într-o casă și jefuise un cuplu. (n.tr.).

[19] Louis Farrakhan Muhammad (n. 1933), liderul mișcării afro-americane Națiunea islamului. În octombrie 1995 a organizat Marșul celor un milion de oameni în Washington, D.C. Din cauza sănătății și-a redus, în ultimii ani, mult din responsabilitățile din cadrul organizației sale. (n.tr.).

[20] Astronaut, personaj din *ToyStory,* desen animat realizat de Pixar.

[21] Răzbunătoare (în limba germană).

[22] Este vorba despre V-l, rachetele proiectele pentru armata celui de-Al Treilea Reich de Wernher von Braun (1912-1977), conducătorul programului de creare a rachetelor germane. V-l era prescurtarea de la Vergeltungswaffe, adică armă de represalii. (n.tr.).

[23] Grădina Ghetsemani a fost locul de rugăciune al lui Iisus Hristos. Aici a fost arestat de soldații romani și de gardienii Templului lui Irod. (n.tr.).

[24] Părinte necustodial este părintele care nu a primit custodia prin sentință judecătorească în cazurile de divorț. Acesta își păstrează drepturile de vizită, de a fi informat în legătură cu copilul și de a veghea la creșterea și educarea minorilor. (n.tr.).

[25] Plaistow este zona rezidențială din East London, unde se află sedii instituționale, dar și centrul economic al zonei. Solihull este centrul administrativ al West Midlands, la 15 kilometri în sud-estul orașului Birmingham. (n.tr.).

[26] Ordin judecătoresc restrictiv împotriva unor acțiuni iminente, amenințătoare, care s-ar putea petrece. Pentru a le obține, petentul trebuie să prezinte proba iminenței pericolului, să demonstreze că pagubele înregistrate nu pot fi reparate și că este imposibil ca interesele petentului să fie apărate altfel. (n.tr.).

[27] Actriță canadiano-americană (1960) nominalizată la Oscar pentru filmul *Agnes of God* (1985). (n.tr.).

[28] Low Copy Number este o metodă de analiză care constă în alcătuirea profilului ADN folosind probe vechi sau insuficiente pentru alte tipuri de profil ADN. Din 1999, când a început să fie folosit, au fost soluționate peste 21 de mii de cazuri folosind LCN. (n.tr.).

[29] *London Eye* sau *Millennium Wheel* este numele dat roții panoramice construite pe malul Tamisei în 1999. întreaga structură are înălțimea de 135 de m și a fost, până la construcția Stelei din Nanchang (160 m), cea mai mare roată panoramică din lume. Din ianuarie 2011 se numește *Energy London Eye.* (n.tr.).

[30] North American Man/Boy Love Association, asociația care susține pedofilia și încearcă să obțină abolirea legilor care incriminează relațiile adulților cu minorii. A fost înființată în anii 1970 dintr-o aripă a organizației Gay Liberation. (n.tr.).

[31] Fecale de artist (în limba italiană).

[32] Internet service provider, furnizorii de servicii Internet sunt firmele care oferă

acces la internet și la alte servicii de comunicare electronică prin linie telefonică, sistem de telefonie mobilă, cablu TV (sau radio) sau fără fir (wireless).

{33} Fetiță (1991-2000) asasinată în West Essex, Anglia, de Roy Whiting, care avea pe atunci 41 de ani. Condamnat pe viață. (n.tr.).

{34} Băiat care, la 14 ani, a fost violat și asasinat în cadrul unei orgii homosexuale, de o bandă formată din patru bărbați. Șeful acestei bande, Sidney Cooke, este în închisoare, cu două condamnări pe viață. (n.tr.).

{35} Buddug sau Boadiceea (30 – circa 61 d.Hr.), soția lui Prasutagos, regină a icenilor, popor britanic-roman. S-a revoltat împotriva romanilor, le-a distrus coloniile, printre care și recent înființata Londinium. Se spune că în confruntări au murit zeci de mii de oameni de ambele părți. După ce a fost înfrântă, B. s-a sinucis ori a murit bolnavă. Mitul ei a fost reluat în perioada victoriană, lordul Tennyson scriind un poem *Boadiceea.* (n.tr.).

{36} În 1985, Cynthia Jarrett, londoneză de culoare, a murit în timpul unui raid al Poliției Metropolitane londoneze. Incidentul a declanșat revolte rasiale. Mai bine de 50 de persoane au fost rănite și un polițist a murit. (n.tr.).

{37} Cafea tare, armenească. (n.tr.).

{38} Citat incomplet din Matei 5.45: „El face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni, și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți". (n.tr.).

{39} Cel mai mare oraș din provincia Malaga, din sudul Spaniei. (n.tr.).

{40} Contracții nedureroase și intermitente, care apar, uneori, după șase săptămâni de sarcină, dar, cel mai frecvent, în al treilea trimestru de sarcină. Sunt contracții ale mușchilor uterini și pot fi produse de deshidratare sau stres. (n.tr.).

{41} Kim Rossmo, criminalist canadian, specializat în profilul asasinilor. Formula lui se bazează pe faptul că un criminal tinde să locuiască în proximitatea locului unde acționează. Astfel a fost arestat și condamnat la închisoare pe viață, în 2007, Robert Pickton, vinovat de moartea a 26 de persoane. Numărul acestora pare să fi fost mai mare, după confesiunea făcută unui polițist sub acoperire. (n.tr.).

{42} Clive Barwell, violator în serie, capturat după 16 ani de atacuri, răpiri, violuri și tentative de asasinat, perioadă în care presa a acuzat poliția că a întreprins căutări haotice, sterile și neprofesioniste. (n.tr.).

{43} Vapor de pe care au debarcat la Tilbury, în iunie 1948, aproape 500 de jamaicani dornici să se stabilească în Marea Britanie. Este un simbol în istoria imigrației și al toleranței multirasiale. În 1998 o piață din Brixton a fost numită Windrush Square. (n.tr.).

{44} Sau guanxi. Descrie dinamica de bază în rețelele personalizate de influență, și este un concept central în societatea chineză. Poate fi descris ca o relație bazată pe favoruri între indivizi de la paliere sociale diferite, și presupune întreținerea unei rețele de contacte prin care un individ își poate realiza obiectivele sau poate exercita influență în numele altui membru al rețelei. (n.tr.).

{45} Paste cu scoici.

{46} Este prima audiere, la maximum trei zile după ce acuzatul este pus sub acuzare de Poliție și eliberat pe cauțiune. Audierea face parte din așa-numitele măsuri Narey, numite astfel după Martin Narey, șeful sistemul penitenciar britanic, cel care le-a propus. Măsurile au început să fie aplicate de la începutul anului 2001. (n.tr.).

{47} District din sudul Londrei (n.tr.).

{48} Golful Californiei, în spaniolă Mar de Cortés, fâșia de apă care desparte peninsula californiană inferioară de Mexic. (n.tr.).

{49} Program TV produs de Rapido Television și transmis în Marea Britanie de postul Channel 4 între 1993 și 2007, al cărui format tabloid combina știrile extravagante cu umorul. (n.tr.).

{50} Până în 1966 s-a numit Women's Royal Voluntary Service, după aceea, Women's Voluntary Service. Organizație caritabilă, pe bază de voluntariat. Este preocupată de ajutorarea nevoiașilor. Înființată în 1938, de Stella Isaacs, marchiză de Reading, baroneasă de Swanborough. (n.tr.).